

НАЙ-ПРОДАВАНАТА АВТОРКА НА АМЕРИКА!

ДАНИЕЛ СТИЛ

ЦЕЛУВКАТА

В НАЧАЛОТО БЕ ЕДНА ЦЕЛУВКА...

ИЗДАТЕЛСКА ВИШУ БАРД

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ЦЕЛУВКАТА

Превод: Теодора Божилчева

chitanka.info

В началото бе една целувка...

В една топла юнска вечер претъпкан автобус се движи с голяма скорост по една лондонска улица. Няколко преки по-далече мъж и жена се качват в лимузина, опиянени от вълшебната вечер, изпълнена с танци и шампанско. Миг по-късно, на едно кръстовище, докато двойката споделя първата си истинска целувка, автобусът се врязва в колата на влюбените... Започва дългото пътуване към отчаянието и надеждата, към света на болката и възкръсването от пепелта.

Даниел Стийл е една от най-популярните авторки с повече от 460 млн. тираж по света. Сред многобройните ѝ бестселъри са: „Радост и болка“, „Неустоима сила“, „Зоя“, „Катастрофа“, „Отвлечане“, „Без драскотина“.

На моите прекрасни деца — моето сърце и душа, моят кураж.

На Беатрис, Тревър, Тод, Ник, Сам, Виктория, Ванеса, Макс и Зара.

С цялата ми обич, мама

Смелостта не означава липсата на страх или отчаяние, а силата да ги подчиниш.

*„Един-единствен миг,
запечатан във времето,
свети ярко
като звезда
в среднощното небе
минута, вечност,
милион години,
събрани в една,
когато земята е застинала
и животът се превръща
в безкраен сън,
и всичко се променя навеки
за частица от секундата.“*

1.

Изабел Форестър гледаше към градината от прозореца на спалнята в дома си на улица „Гренел“, в седми парижки квартал. Вече толкова години двамата с Гордън живееха в тази къща, тук бяха родени и двете им деца. Сградата бе построена през осемнадесети век, с високи, внушителни бронзови врати откъм улицата, които водеха към вътрешен двор. Крилата на къщата бяха разположени във формата на подкова, във вътрешността на която се намираше градината. Постройката бе стара и хубава, с високи тавани, огромни прозорци и прекрасни фризове, а подовете бяха покрити с паркет в топъл конячен цвят. Всичко около Изабел блестеше от чистота — личеше си, че някой с прилежно усърдие се бе погрижил за всяка дреболия. Изабел ръководеше домакинството с артистичност и прецизност, със здрава, но нежна ръка. Градината бе изящно оформена — белите рози, засадени от нея още преди години, често бяха хвалени като най-красивите в Париж. В къщата имаше много старинни вещи, които тя и Гордън бяха събирали през годините. Някои бяха купени от Париж, други — донесени от някое пътуване, а част от тях бяха наследени от родителите ѝ.

Всичко в къщата светеше — лакът на паркета и мебелите грееше като нов, среброто бе лъснато до блясък, а кристалните стенни свещници искряха под лъчите на яркото юнско слънце, което се прокрадваше през завесите на спалнята ѝ. Изабел с въздишка обърна гръб на градината с рози. Предстоящото ѝ заминаване този следобед я изпълваше със съмнения. Толкова рядко вече ходеше където и да е било, а и нямаше много поводи за излизания. Затова сега, когато имаше възможност да се откъсне от дома си за малко, изпитваше вина, че ще остави Теди.

Дъщеря ѝ беше заминала с приятели за Португалия предния ден. Софи навърши осемнадесет и през есента щеше да постъпи в университет. Синът на Изабел, Теодор, беше този, който я задържаше вкъщи, и така бе вече четиринадесет години. Роден преждевременно, с

увреждания при самото раждане, в резултат на което страдаше от белодробна недостатъчност, което пък на свой ред бе довело до отслабване на сърцето, Теодор учеше вкъщи и никога не беше ходил на училище. На четиринадесет, той беше прекарал по-голямата част от живота си прикован в леглото или в инвалидната количка, когато се чувстваше слаб, за да може да ходи. При хубаво време Изабел го изкарваше в градината и в зависимост от състоянието си той правеше кратка разходка или просто седеше в количката. Духът му обаче бе несломим и очите му заблестяваха в мига, когато майка му влезеше в стаята. Той винаги имаше какво да ѝ разкаже или с какво да се пошегува. Връзката помежду им не можеше да се опише с думи, тя бе издържала на времето, годините и на изпитанията, пред които се бяха изправяли. На моменти ѝ се струваше, че бяха двама отделни хора, но с една душа. Тя поддържаше волята му за живот, като му говореше с часове, четеше му и го държеше в прегръдките си, когато той с усилие си поемаше въздух и не можеше да говори, а когато бе по-добре, го развеселяваше и го караше да се смее. Теди гледаше на живота през нейните очи. Той ѝ напомняше за крехко птиче с прекършени криле.

Двамата с Гордън бяха обсъждали с много лекари възможността за белодробна трансплантация в САЩ, но заключението на специалистите бе, че той е твърде слаб, за да издържи операцията и дори самото пътуване. Рискът беше твърде голям. Светът на Теодор се състоеше от майка му и сестра му и бе ограничен в рамките на елегантната къща на улица „Гренел“. Баща му открай време се чувстваше неловко заради болестта му. Около Теди винаги имаше медицински сестри, но майка му беше тази, която се грижеше за него през по-голямата част от времето. Тя отдавна се бе отказала от приятелите си, от амбициите си и нямаше друг личен живот. Единствените ѝ бягства навън през последните години бяха няколкото излизания с Гордън вечер, но и те се брояха на пръсти. Беше посветила живота си на мисията да поддържа Теди жив и щастлив. Тази задача ѝ пречеше да отделя необходимото време и внимание на дъщеря си, но изглежда, че Софи приемаше с разбиране ситуацията, а и Изабел я обичаше не по-малко от Теди. Просто Теди имаше по-голяма нужда от нея. Животът му зависеше от това. През последните четири месеца, още от края на зимата, Теодор се чувстваше добре, което позволяваше на Изабел да предприеме това толкова чакано пътуване до Лондон.

Предложението дойде от Бил Робинсън и на пръв поглед изглеждаше неосъществимо.

Изабел и Бил се бяха запознали преди четири години на един прием, даден от американския посланик във Франция, който беше състудент на Гордън от „Принстън“. Бил се занимаваше с политика и беше известен като един от най-влиятелните мъже във Вашингтон, а вероятно и като един от най-богатите. Гордън й каза, че Уилям Робинсън стои зад избирането на последния президент. Той беше наследил огромно, почти несметно богатство и бе навлязъл в политиката още от младежките си години и беше на ти с властта. Това положение му допаднаше, защото всъщност предпочиташе да стои в сянка. Бил беше посредник във висшите кръгове на властта, човек, чиято рожба бяха силните на деня, но при запознанството им Изабел се впечатли колко тих и непретенциозен беше той като човек. Когато Гордън й разказа за него, не й се вярваше, че този човек е толкова влиятелен и баснословно богат. Бил беше изключително скромен и сдържан и Изабел веднага хареса тези качества. С него бе лесно да се отпуснеш, защото имаше изненадващо младежки дух и тънко чувство за хумор. Тя седя на масата до него и през цялата вечер се наслаждаваше на компанията му. Когато на следващата седмица той й писа, тя беше приятно изненадана, а по-късно й изпрати книгата с репродукции, за която бяха говорили на вечерята и тя му бе споделила, че я търси от години. Тя беше учудена, че си е спомнил за това при неговите далеч по-важни дела, и трогната, че си е направил труда да намери книгата и да й я изпрати. Изкуството и редките книги бяха двете големи страсти в живота й.

На онази вечеря двамата не спряха да говорят за серията картини, изчезнали безследно след Втората световна война и открити наскоро в някаква пещера в Холандия, складирани там от нацистите. Разговорът им естествено продължи за фалшификати, кражби на произведения на изкуството и накрая за реставрацията, с която тя се занимаваше по времето, когато се запозна с Гордън. Тогава караше стажа си в Лувъра. Преди да се роди Софи и тя да се откаже от работата си, всички бяха единодушни, че Изабел е изключително способен и талантлив реставратор.

Бил бе запленил от разказите й точно толкова, колкото тя от неговите и през следващите месеци между тях се зароди трайно

приятелство, поддържано по телефона и чрез писма. Тя на свой ред му изпрати няколко редки книги за изкуство и при следващото си пътуване до Париж, той ѝ се обади и я покани на обяд. Изабел се поколеба, но не можа да устои на изкушението. Това беше един от малкото случаи, в които оставяше Теодор сам по обед. Приятелството им бе започнало преди четири години, когато Теди бе десетгодишен. През тези години то укрепна и разцъфтя. Той ѝ се обаждаше от време на време, когато приключеше с работата си късно вечер, а при нея бе рано сутрин. Тя му беше казала, че всяка сутрин става в пет, за да се погрижи за Теди. Изминаха шест месеца, преди той да я попита дали Гордън няма нищо против да ѝ се обажда по телефона. Всъщност Гордън не знаеше. Приятелството ѝ с Бил се превърна в нейна свидна тайна, която тя ревниво пазеше.

— Защо да има нещо против? — учуди се тя. Не искаше Бил да престане да ѝ се обажда.

Разговорите им ѝ доставяха огромно удоволствие, имаха толкова много общи интереси. По някакъв странен начин той се превърна в единствената ѝ връзка с външния свят. Приятелите ѝ бяха престанали да я търсят още преди години, защото тя не разполагаше с времето си, погълната от денонощните грижи за Теди. Тя си имаше своите основания да държи Гордън в неведение за телефонните си разговори с Бил. Когато му спомена за книгата от Бил, Гордън я погледна изненадано, но не каза нищо. След като не прояви никакъв интерес, тя реши да не му казва за телефонните обаждания. Щеше да ѝ е трудно да му обясни, а всъщност те бяха съвсем невинни. Нещата, за които си говореха, не бяха лични, нито неуместни. Никой от тях не споделяше интимни подробности, а в началото и двамата рядко говореха за съпрузите си. Бил просто бе един приятелски глас, който долиташе неочаквано на разсъмване. А тъй като телефонът не звънеше в спалните нощем, Гордън никога не го чуваше. В действителност тя подозираше, че той не би одобрил подобно приятелство, ако знаеше, и това беше причината да не му каже досега. Не искаше да се лиши от съкровените моменти, когато разговаряше с Бил, нито от приятелството помежду им.

Отначало Бил ѝ звънеше веднъж седмично, но постепенно обажданията зачестиха. Двамата обядваха заедно една година след запознанството си. Веднъж, когато Гордън бе заминал по работа, Бил я

изведе на вечеря. Вечеряха в тихо бистро близо до дома ѝ и когато Изабел се прибра, с учудване забеляза, че отдавна минаваше полунощ. Чувстваше се като повехнало цвете, окъпано от дъжда под лъчите на слънцето. Нещата, за които си говореха, подхранваха духа ѝ, а обаянията и редките им срещи я поддържаха да не рухне. С изключение на децата си, Изабел нямаше с кого да сподели нищо.

Гордън ръководеше най-голямата американска инвестиционна банка в Париж и заемаше този пост от години. Той бе седемнадесет години по-възрастен от Изабел и сега беше на петдесет и осем. Още преди години двамата бяха започнали да се отчуждават. Изабел го усещаше и смяташе, че Теди е причината за това. Гордън не понасяше усещането за нелечима болест, надвиснало над сина им като дамоклев меч, който всеки момент можеше да се стовари върху него. Той не си позволяваше да прояви внимание и нежност към Теди. Страхът му от болестта на Теди бе толкова краен, че граничеше с фобия. Самият Теди остро усещаше отношението на баща си и като по-малък си мислеше, че Гордън не може да го понася. Когато стана по-голям, видя нещата от различен ъгъл. Още преди да навърши десет, той разбра, че баща му се бои до смърт от заболяването му и единственият начин да се спаси от него беше, като го отбягва и се прави, че синът му не съществува. Теди не таеше лоши чувства към него, говореше открито за баща си пред Изабел с такъв копнеж, сякаш ставаше дума за страна, която би искал да посети, но знаеше, че това никога нямаше да стане. Синът и бащата бяха чужди един за друг — двама непознати, които сякаш никога не бяха се срещали.

Гордън напълно беше изключил момчето от живота си и влагаше цялата си енергия в работата. Впрочем той винаги бе стоял настрана от живота на семейството и от съпругата си. Единственото същество, към което бе поне малко привързан, беше Софи. По характер тя приличаше повече на него, отколкото на майка си. Софи и Гордън споделяха много от възгледите си за живота и излъчваха студенина, която стряскаше околните. Що се отнася до Гордън, това се дължеше на усилието да издигне стена между себе си и емоционалната страна на живота, което според него би било проява на слабост и не би му подходило. Софи сякаш беше наследила тази особеност, която баща ѝ беше придобил с годините. Дори като малка, тя бе по-малко обичлива от брат си и преди да потърси помощ от когото и да било, особено от Изабел,

предпочиташе да се справя сама. Студенината на Гордън при нея се изразяваше като независимост и един вид сдържана гордост. Изабел понякога се питаше дали поведението ѝ не бе инстинктивна реакция на потребността на брат ѝ от непрестанни грижи, които поглъщаха по-голямата част от времето на майка им. За да не чувства липсата на нещо, с което не можеше да разполага, тя бе убедила сама себе си, че не се нуждае от никого и от нищо. Тя почти не споделяше тайните си с Изабел и никога не говореше за чувствата си, ако можеше да го избегне, което и правеше в повечето случаи. Ако изобщо споделяше с някого, то го правеше с приятелите си. Изабел хранеше надеждата, че някой ден, когато Софи порасне, двете ще намерят допирни точки и ще станат приятелки. Но засега отношенията с единствената ѝ дъщеря не бяха лесни.

От друга страна, студенината на Гордън към жена му бе много по крайна. Дистанцирането на Софи от майка ѝ можеше да се изтълкува като опит за самостоятелност и за разграничаване от брат ѝ, който имаше постоянна нужда от внимание. В нейния случай поведението ѝ изглеждаше почти като опит да докаже, че не се нуждае от времето и енергията, която майка ѝ не можеше да ѝ отдели заради болестта на Теди. При Гордън причината за поведението му се коренеше далеч по-надълбоко. На моменти Изабел имаше чувството, че той изпитва силно негодувание към нея и съдбата, която беше обрекла сина им на немощ. Очевидно винеше нея за този жесток обрат.

Безстрастният поглед, с който Гордън наблюдаваше живота от безопасно разстояние, издаваше желанието му да следи играта, но не и да я играе, за разлика от Теди и Изабел, които влагаха страст във всичко, до което се докоснеха, и не се страхуваха да я изразят. Искрата, която майката и синът споделяха, поддържаше Теди жив през годините на безкрайно страдание. Отдадеността на Изабел към сина им отдавна бе отчуждила Гордън от нея. Той бе преустановил емоционалната им близост почти от мига, когато се роди Теди. Години, преди тя да се запознае с Бил, Гордън се бе изнесъл от общата спалня. Обяснението му тогава беше, че тя си ляга много късно и става прекалено рано, с което му пречи да се наспива. Само че тя бе усетила, че зад решението му се криеше нещо много повече. Не желаше обаче да влошава отношенията помежду им и да се кара с него, затова никога не събра смелост за открит разговор. От години беше наясно, че чувствата на

Гордън към нея първоначално бяха отслабнали, а накрая съвсем бяха изчезнали.

Изабел дори не можеше да си спомни кога за последен път се бяха докосвали, целували или правили любов. Такъв беше животът ѝ и тя го приемаше. Беше се научила да живее без любовта на съпруга си. Преди често си мислеше, че той не само свързва болестта на Теди с нея, но и я обвинява, макар лекарите да ѝ бяха обяснили, че тя не е виновна за преждевременното раждане и недъга му. Двамата с Гордън всъщност никога не бяха обсъждали проблема открито и тя не можеше да снесе от плещите си товара на неизречените обвинения. Не можеше да се освободи от това усещане и от съзнанието за тях. Сякаш самото присъствие на Изабел напомняше на Гордън за болничната стая на сина му и както бе отхвърлил Теди още от самото му раждане само заради ужаса от немоцта му, така накрая беше отхвърлил и Изабел. Той бе издигнал стена между себе си и своята съпруга, за да се отдели от усещането за болест, което ненавиждаше. Още от дете не можеше да понася проявите на слабост. Стената помежду им беше непробиваема, макар че отначало Изабел бе правила опити да я преодолее. Опитите ѝ да разтопи ледовете след раждането на Теди бяха напразни, защото Гордън не пожела да направи усилие да се промени и накрая тя прие самотата и огромната празнота, която се отвори между тях, като нормален начин на живот.

Гордън открай време беше студен и прагматичен по природа. За него казваха, че е безкомпромисен в работата си и много сдържан в отношенията си с хората, но въпреки това първоначално той бе много мил и любящ с нея. Тя възприемаше неговата сдържаност почти като предизвикателство, защото това качество ѝ бе непознато. Именно заради това всяка спечелена усмивка, всеки мил жест ѝ се струваха като победа, и то скъпа, защото той не показваше топлина към никого друго. Тогава тя бе много млада и заинтригувана от личността му. Той изглеждаше толкова опитен, образован и така властен в нейните очи. Гордън беше човек, който доминираше напълно живота ѝ. А и самата Изабел му допадаше по много причини, което го караше да смята, че тя е идеалната съпруга. Нейният произход, разбира се, аристократичното ѝ потекло и име, връзките ѝ в обществото, които му помогнаха в банковата кариера. Семейството ѝ беше загубило състоянието си още преди години, но продължаваше да упражнява

влияние в политическите и социални кръгове, което не бе без значение за него. Бракът му с нея даде тласък на кариерата му — факт, който той не можеше да пренебрегне. Като допълнение към впечатляващия ѝ произход, в нея имаше някаква детска наивност, която бързо намери път към сърцето му.

Независимо от предполагаемите задни цели, които стояха зад избора на Гордън, Изабел притежаваше чар и мило излъчване, на които нито един мъж не би могъл да устои. Тя бе състрадателна, добра, лишена от всякакво лукавство. От друга страна, впечатляващият стил на Гордън, вниманието, което проявяваше към нея, и изисканите маниери, с които я ухажваше, я караха да го възприема като герой. Тя бе запленена от интелигентността му, впечатлена от влиянието и успехите му, а и Гордън ловко използва предимството, че е по-възрастен от Изабел със седемнадесет години и много добре знаеше какво да каже и да направи, за да спечели сърцето ѝ. Дори семейството ѝ бе впечатлено, когато той ѝ предложи брак. За тях беше очевидно, че Гордън ще бъде съпругът, който ще ѝ осигури много добър живот, или поне така си мислеха те. Въпреки репутацията му на безмилостен в делата на банката, той изглеждаше безкрайно мил към дъщеря им, макар впоследствие да се окаже, че нещата не стоят точно така.

По времето, когато Изабел се запозна с Бил Робинсън, тя вече бе една самотна жена, която денонощно бдеше край нелечимо болното си дете, със съпруг, който почти не благоволяваше да разговаря с нея — жена, която водеше необичайно уединен живот. Понякога гласът на Бил бе единственият ѝ контакт с друг човек, освен с лекаря или сестрата на Теди. Изглежда той беше единственият на този свят, който бе искрено загрижен за нея. Гордън много рядко се интересуваше как е, ако изобщо се сетеше да я попита. В най-добрия случай, след настояване от нейна страна, той ѝ съобщаваше, че отива на вечеря или заминава по бизнес на другия ден. Отдавна вече не ѝ разказваше как е минал денят му. Оскъдните им разговори само засилваха усещането, че вече не е част от живота му. Часовете, прекарани в разговори с Бил, ѝ отваряха врата към един по-широк и богат свят. За Изабел те бяха като глътка свеж въздух, спасително въже в мрака на нощите. Бил се превърна в близък приятел, а Гордън не беше нищо повече от непознат.

При един от ранните им сутрешни разговори, на втората година от приятелството им, Изабел сподели с Бил нарастващото усещане за

отчуждението си към Гордън. Теди не се чувстваше добре от няколко седмици и тя бе капнала от умора, беше изтощена и в недобро състояние на духа, депресирана от студенината на Гордън предната вечер. Той ѝ беше казал, че грижите ѝ за Теди са губене на време, че той и без това ще си отиде скоро от този свят, това било очевидно за всички, затова било по-добре тя да се примири с неизбежното. Най-накрая той бе казал, че смъртта на момчето ще е облекчение за всички тях. Онази сутрин Изабел разказа на Бил всичко това със сълзи на очи, ужасена от грубостта на бащата на сина ѝ и от жестокостта, проявена към самата нея.

— Мисля, че Гордън се чувства силно засегнат, задето през всичките тези години вниманието ми е било погълнато почти изцяло от Теди. Не прекарвам достатъчно време с него. — Тя се опитваше да му отдели време, но знаеше, че той го смята за недостатъчно.

Гордън отдавна бе успял да ѝ внуши чувството, че се е провалила като съпруга. Искреността, с която тя приемаше думите на съпруга си за чиста монета, предизвика гняв у Бил.

— Изабел, при тези обстоятелства е съвсем естествено Теди да бъде на първо място — каза нежно Бил.

От месеци той търсеше лекари с надеждата да открие някакво чудодейно лечение за Теди, но лекарите, с които се бе консултирал, не казваха нищо обнадеждаващо. Според Изабел момчето страдеше от прогресиращо заболяване, което все по-непоправимо увреждаше сърцето. Белите дробове не функционираха нормално и всичките му жизнени системи бавно се влошаваха. По мнението на специалистите би било чудо, ако оцелееше до двадесетата си година. Тази прогноза късаше сърцето на Бил. След всичко, на което бе подложена Изабел, някой ден я очакваше несравнимо по-тежко изпитание.

През следващите няколко години приятелството им се задълбочи. Водеха дълги разговори по телефона, Изабел му пишеше дълги писма с философски отклонения, особено през нощите, в които будуваше край леглото на Теди. Теди отдавна се бе превърнал в център на живота ѝ, което отчужди не само Гордън от нея, но и Софи, която не един път остро бе изразявала недоволството си по този повод. Тя неведнъж бе обвинявала майка си, че я е грижа само за брат ѝ. Единственият човек, с когото Изабел можеше да говори за проблемите си, беше Бил.

Споделените мигове стояха много над злободневните проблеми и напрежението от политическата сцена сякаш се стопяваше във въздуха, когато той разговаряше с нея. А що се отнасяше до Изабел, тя се пренасяше в измерение, където Теди не беше болен, Гордън не я отхвърляше, а Софи никога не се гневеше. Като че ли някой я измъкваше с магическа пръчица от живота, който водеше, и я отвеждаше в селения, където се намираха всички любими за нея някога неща. С помощта на Бил тя погледна на живота от различен ъгъл, двамата бърбеха с лекота и се смееха на шегите си. Понякога той говореше за себе си, за приятелите, които обичаше, а от време на време споделяше по нещо за жена си и двете си дъщери, които учеха в колеж. Тридесет години след женитбата си на двадесет и две годишна възраст, от брака му беше останала само фасадата. Синди, съпругата му, бе започнала да мрази политиката, хората, с които съпругът ѝ се срещаше, нещата, които Бил правеше, светските и обществени прояви, на които трябваше да присъстват, и времето, прекарано от Бил в пътувания. Тя ненавиждаше и политиците, и Бил, защото е посветил живота си на тях.

След като момичетата заминаха в колеж, Синди се отдаде на срещи с приятелите си в Кънектикът, ходеше по партита и играеше тенис. За нея нямаше значение, дали Бил е част от този живот. Тя беше престанала да изпитва чувства към него още преди години, водеше свой собствен живот, не и без да изпитва известна горчивина. Тридесет години го бе наблюдавала да се прибира и заминава, да пренебрегва нещата, на които тя държеше, заради политиката. Никога го нямаше по празници, на рождените дни на децата и завършването на учебната година. Той вечно готвеше някой кандидат за избори. През последните четири години Бил беше постоянен гост в Белия дом. Това отдавна вече не я впечатляваше и тя със задоволство му показваше колко много се отегчава. Нещо по-лошо, наред с презрението към кариерата му, тя отхвърляше и мъжа. Каквото и да беше имало между тях, то вече не съществуваше. Миналата година Синди си бе направила лифтинг. Бил знаеше, че през годините тя бе поддържала дискретни любовни връзки. Това беше нейното отмъщение за единственото неблагоприятно проявление от него преди десет години с жената на един конгресмен — това не се повтори никога повече, но Синди не опрости прегрешението му.

За разлика от Изабел и Гордън, той и Синди все още споделяха едно легло, но съвсем спокойно биха могли да не го правят. От години не правеха любов. Тя сякаш се гордееше с факта, че съпругът ѝ вече не я привлича сексуално. Синди бе в добра форма, имаше постоянен тен, косата ѝ с годините ставаше все по-руса, тя бе почти толкова хубава, колкото и преди тридесет години, когато Бил се бе оженил за нея, но излъчваше някаква студенина, която не се виждаше, а по-скоро се усещаше. Стената между тях растеше, но той не правеше опити да я събори. Бил влагаше енергията си в работата, а когато имаше нужда да си изплаче мъката пред някого или да се пошегува, Изабел беше насреща. Само пред Изабел си позволяваше да признае колко е уморен или обезсърчен. В Изабел имаше някаква нежност, каквато никога не бе намирал у жена си. У Синди беше харесал жизнерадостния ѝ характер, външния ѝ вид, енергията и палавото ѝ чувство за хумор. Когато бяха по-млади, той се бе забавлявал много в компанията ѝ, а сега се питаше, ако изчезне някой ден, дали тя ще усети липсата му. Също като майка си, дъщерите му се държаха любезно и възпитано, но всъщност бяха безразлични към него. Когато се връщаше от пътуване, те се държаха с него като с нечакан гост и Бил имаше усещането, че е чужд в дома си. Приличаше на бездомник. Сякаш нямаше корени. Ала късче от сърцето му бе останало далеч в Париж, в къщата на улица „Гренел“. Никога не беше казвал на Изабел, че я обича, нито тя на него, но от години се чувстваше дълбоко свързан с нея. А и самата Изабел искрено му се възхищаваше.

Външно чувствата, които Бил и Изабел си засвидетелстваха, не бяха нещо повече от приятелски. Никой от двамата вътрешно не си признаваше, че изпитва нещо повече от възхищение към другия или нещо повече от удоволствието на забравеното изкуство да се разговаря. Само че Бил бе забелязал през тези години, че когато писмото ѝ закъснееше, той започваше да се притеснява, а когато Изабел не можеше да говори по телефона заради влошеното състояние на Теди или бе отишла някъде с Гордън, тя му липсваше. Много повече, отколкото би си признал. Изабел се бе превърнала в опора — човек, на когото можеше да се довери и да разчита. Тя на свой ред изпитваше същото към него. Той беше единственият човек, освен четиринадесетгодишния ѝ син, с когото можеше да разговаря. С Гордън никога не бяха общували така, както с Бил.

Гордън се държеше по-скоро като англичанин, отколкото като американец. Родителите му бяха американци, но той бе израснал в Англия. След „Итън“ той бе изпратен в колеж в САЩ, а после в „Принстън“. Веднага след завършването той се бе върнал в Англия и оттам се бе преместил в Париж. Без значение откъде произхождаше, той приличаше много повече на англичанин, отколкото на американец.

Гордън се запозна с Изабел през едно лято, в къщата на дядо ѝ в Хемпшир. Тя беше на двадесет, а той почти на четиридесет и все още бе ерген. Въпреки интересните жени в живота му, дотогава той не бе срещал подходяща партия за брак. Майката на Изабел беше англичанка, а баща ѝ — французин. Тя винаги бе живяла в Париж, но всяко лято ходеше на гости при баба си и дядо си в Англия. Говореше безупречно английски и беше направо пленителна. Чаровна, интелигентна, съдържана, любяща. Топлотата и магията, която витаеше около нея, силно го впечатлиха още в мига, когато я видя. За първи път в живота си Гордън реши, че е влюбен. Освен това потенциалните възможности, произтичащи от брака им, не бяха за пренебрегване. Гордън произхождаше от уважавано семейство, но то не бе и наполовина толкова знатно, колкото семейството на Изабел. Майка ѝ произлизаше от семейство на влиятелни банкери в Англия, а баща ѝ беше виден френски политически деец. Гордън смяташе, че този съюз му подхожда и обвързването си струва. Родословието на Изабел беше безукорно, а нейното стеснително, благородно и скромно държание съвършено подхождаше на характера му. Майка ѝ бе починала, преди двамата да се запознаят, а баща ѝ бе впечатлен от него и напълно одобряваше връзката им. Той смяташе, че Гордън е идеалният съпруг за Изабел. За по-малко от година Изабел и Гордън се сгодиха и ожениха. Гордън беше водещата фигура в брака им. Още от самото начало той ѝ даде да разбере кой ще взема решенията. Изабел свикна да очаква това от него. Съвсем вярно беше предположил, че поради младостта си тя няма да възразява. Той решаваше с кого да се виждат, къде да живеят и дори купи къщата им на улица „Гренел“, без тя изобщо да я е видяла предварително. По онова време той вече беше директор на банката. Положението му в обществото се бе повлияло изключително благоприятно от женитбата с Изабел. В замяна той ѝ осигуряваше охолен и спокоен живот. Въпрос на време беше тя да забележи ограниченията, които Гордън ѝ налагаше.

Гордън ѝ казваше кои от приятелите ѝ не му харесват, с кого да се вижда и кого не одобрява. От нея очакваше да дава приеми за партньорите на банката и тя много бързо се научи как да организира блестящи вечери. Тя беше способна, забележително организирана и изцяло се съобразяваше с напътствията му. Едва по-късно започна да забелязва, че много пъти той не постъпваше честно спрямо нея, ограничавайки я в общуването ѝ с много от хората, които ѝ допадаха. Гордън направо ѝ заявяваше, че те не са подходящи за нея. Изабел по природа беше много по-отворена към нови запознанства и към възможностите, които животът ѝ предлагаше. Тъй като следваше изобразително изкуство, тя започна стажа си като реставратор в Лувъра след женитбата си с Гордън, въпреки възраженията му. Това беше единственото ѝ островче на независимост. Обичаше работата си и хората, с които се запозна там.

Гордън намираще заниманията ѝ за бохемски и в момента, в който се разбра, че е бременна със Софи, настоя да прекъсне работа. След раждането на бебето, независимо от радостите на майчинството, Изабел тъгуваше за музея, за професионалните предизвикателства и удовлетворението от добре свършената работа. Само че Гордън никога нямаше да се съгласи тя да се върне на работа след раждането на бебето и твърде скоро тя отново забременя, но този път загуби бебето. Възстановяването ѝ бе бавно и трудно и дълго време не можа да забременее отново. Когато това се случи, бременността ѝ бе рискова и приключи с преждевременно раждане и всичките последствия от него.

Именно тогава двамата с Гордън започнаха да се отчуждават. По онова време той бе изключително зает в банката. Дразнеше се, че с болното дете къщи, жена му вече не беше в състояние да приема гости така често, нито да поддържа къщата и да изпълнява светските си задължения, както той очакваше. В действителност, през годините след раждането на Теди тя почти нямаше време за Гордън и Софи и на моменти чувстваше, че двамата са се съюзили срещу нея, което ѝ се струваше изключително подло. Целият ѝ живот се въртеше около болния ѝ син. Сърце не ѝ даваше да го остави, независимо от сестрите, които наемаха, а за нещастие, и баща ѝ вече беше починал. Нямаше на кого да разчита през тези първи трудни години след раждането на Теди. Гордън не искаше и да чуе за проблемите на Теди, нито за техните победи и поражения в борбата с болестта. Той не понасяше

разговорите за това и сякаш за наказание, прекъсна интимните им отношения. Не ѝ беше трудно да повярва, че той вече не я обича. Нямахше конкретно доказателство, нито пък той изрази желание да я напусне, поне не физически. Само че Изабел не можеше да пропъди чувството, че той е прекъснал връзката помежду им и сърцето му е охладняло.

Не се появиха повече бебета след Теди. Гордън нямаше желание, а тя — време. Даваше всичко от себе си за сина си. Гордън продължи да ѝ показва с или без думи, че го е разочаровала. Като че ли беше извършила углавно престъпление и беше виновна за състоянието на Теди. Гордън не намираше нищо в сина си, с което да се гордее, нито артистичните му заложби и чувствителността му, нито интелигентността и чувството му за хумор, въпреки бремето на болестта. Приликата на Теди с Изабел, изглежда, само засилваше раздражението на Гордън, който явно хранеше към нея единствено презрение и спотаен гняв.

Изабел обаче не знаеше, че Гордън е имал по-малък брат, страдащ от нелечима болест, който починал на деветгодишна възраст. Каза ѝ го една братовчедка на Гордън. Гордън никога не беше споменавал пред нея за брат си. Темата беше табу за него. Макар че майка му беше посвещавала времето си изцяло на него преди раждането на брат му, следващите години от живота му бяха преминали в наблюдение как тя бди над болния му брат. Братовчедката на Гордън не беше напълно сигурна каква точно е била болестта, нито какво точно се е случило, но знаеше, че майка му се е разболяла след смъртта на сина си. Боледуването ѝ било продължително, а смъртта бавна и мъчителна. Оттам и усещането за предателство у Гордън, който не можеше да забрави липсата на грижи, нежност и време, от които накрая смъртта напълно го беше лишила.

Братовчедката сподели, че майка ѝ била убедена, че бащата на Гордън си отишъл с разбито сърце няколко години по-късно, защото не могъл да преживее двойната загуба. Така у Гордън се затвърдило убеждението, че е загубил семейството си заради едно болно дете. А сега наново беше лишен от времето и вниманието на Изабел заради болестта на Теди. Този разказ обясняваше много неща на Изабел, но когато се опита да поговори с Гордън, той я прекъсна с думите, че това са глупости. Твърдеше, че никога не е бил привързан към брат си и не

е изпитвал никакво чувство за загуба. Смъртта на майка му била само неясен спомен, а баща му бил с труден характер. Но когато Изабел продължи да говори по темата въпреки протестите му, съзря паника в очите му. Това бяха очи на наранено дете, а не на гневен мъж. Тогава се бе запитала дали в това не се криеше причината за късния му брак и дистанцията, която поддържаше в отношенията си с хората, и накрая — за нежеланието му да приеме Теди. Но каквото и да беше научила, това не ѝ помогна да намали пропастта помежду им. Райските двери никога не се отвориха отново пред тях — Гордън се погрижи положението да не се промени и занапред.

Тя се опита да обясни ситуацията на Бил, но той не можеше да го проумее и намираще отношението на Гордън за особено жестоко. Изабел беше една от най-интересните жени, които някога беше срещал, а нежността и добротата ѝ я правеха само още по-привлекателна в неговите очи. Но каквото и да беше мнението му за нея, Бил никога не си позволи и най-малкия намек за любовна връзка помежду им. Той дори не допускаше подобна мисъл в съзнанието си. Още от самото начало Изабел му показва, че няма и най-малката вероятност за това. Ако искаха да останат приятели, трябваше да уважават браковете си. Тя беше изключително почтена и вярна по отношение на Гордън, независимо от грубостта и отчуждаването му от нея през последните години. Той все още беше неин съпруг и за голямо учудване на Бил, Изабел уважаваше съпруга си и почиташе брака си. Тя не търсеше нищо повече от утеха и беше благодарна на Бил за съпричастността. Той я съветваше по много въпроси, двамата имаха еднакъв поглед по повечето житейски теми и докато разговаряха, тя можеше поне за кратко да забрави грижите и проблемите си. В нейните очи, приятелството ѝ с Бил бе изключителен дар, който тя ревниво пазеше. Но това беше всичко.

Идеята за пътуването до Лондон се зароди съвсем случайно по време на един от сутрешните им разговори. Тя говореше за предстоящата изложба в галерия „Тейт“, която много искаше да разгледа, но знаеше, че едва ли ще може, тъй като не се предвиждаше гостуване на експозицията в Париж. Бил ѝ предложи да отиде до Лондон със самолет за един-два дни, да разгледа изложбата и да посвети малкото време на себе си, без да се тревожи и да мисли непрекъснато за другите. Идеята ѝ се стори твърде смела. Досега не

беше правила подобно нещо. В началото я отхвърли като неосъществима. Не можеше и да си помисли да остави Теди.

— Защо не? — попита Бил и вдигна дългите си крака върху бюрото. При него вече беше полунощ, а от сутринта не беше излизал от офиса. Остана малко по-дълго само за да може да я чуе. — Ще ти се отрази много добре, а през последните два месеца здравето на Теди е укрепнало. Ако възникне проблем, можеш да се прибереш само за няколко часа.

Думите му звучаха разумно, но за двадесет години брак, тя никога не беше ходила някъде без Гордън. Техният брак бе забележително старомоден, за разлика от свободните отношения в брака на Бил и Синди. Всъщност напоследък двамата пътуваха много по-често поотделно, отколкото заедно. Той вече не си правеше труда да прекарва почивките си с нея, с изключение на някоя и друга седмица в Хамптънс, което рядко се случваше. А и Синди изглеждаше много пощастлива без него. Последния път, когато ѝ предложи да заминат заедно, тя измисли безброй оправдания, а после отпътува за Европа с една от дъщерите им. Случилото се нямаше нужда от тълкуване. Нищо не ги свързваше вече, макар двамата да не го заявяваха открито. Тя правеше каквото си поиска и с когото си поиска, но запазваше дискретност. Бил имаше работата си, която обичаше, и телефонните разговори с Изабел.

Накрая, след няколко разговора, Бил убеди Изабел да отиде в Лондон. След като решението беше взето, тя бе завладяна от тръпката на вълнението. Нямаше търпение да види изложбата и да обиколи някои от лондонските магазини. Възнамеряваше да отседне в „Кларидж“ и да се опита да се види с една стара приятелка от училище, която живееше в Лондон.

Няколко дни по-късно Бил откри, че трябва да се срещне с американския посланик в Лондон. Той беше един от най-щедрите спонсори по време на последната президентска кампания, а сега Бил имаше нужда от подкрепата му за друг кандидат и искаше да си я осигури предварително. С негова помощ кандидатурата на почти неизвестният му избраник щеше да привлече много повече поддръжници. По едно щастливо съвпадение Изабел щеше да е в Лондон по същото време.

— Нарочно ли насрочи тази среща с посланика? — пошегува се тя с лекия си британски акцент, когато разбра за плановете му. В говора ѝ едва забележимо се долавяше и френски акцент — нещо, което Бил намираще за очарователно.

На четиридесет и една години тя бе все още красива и никой не можеше да ѝ даде годините. Имаше тъмнокестенява коса с червеникави оттенъци, фина бяла кожа и големи зелени очи, изпъстрени с кехлибарени точки. По негова молба, преди години тя му изпрати своя снимка заедно със Софи и Теди. Когато говореха по телефона, той често я поглеждаше и се усмихваше.

— Разбира се, че не — отрече Бил, въпреки че въпросът ѝ не беше лишен от основания.

Той беше в течение на плановете ѝ за пътуването, когато уговори срещата си с посланика в Лондон. Бил убеди сам себе си, че датата се вписва идеално в програмата му, но в душата си знаеше, че причината за решението му не е само тази.

Обичаше да се среща с нея и с нетърпение очакваше редките моменти, когато се виждаха в Париж. Изминеше ли известно време, без да я види, той си намираще повод да отиде до Париж или се отбиваше на път за някое друго място. Обикновено се виждаха три-четири пъти годишно и излизаха да обядват заедно. Тя не уведомяваше Гордън за тези срещи, като убеждаваше сама себе си, че не прави нищо нередно или тайно. Никой не би могъл да ги упрекне, че се държат в разрез с общоприетите норми. Сякаш и двамата носеха плакат, на който пишеше „приятели“ и, разбира се, бяха точно такива. Все пак тя знаеше отдавна, че чувствата му към нея са много по-силни, отколкото би признал пред нея или пред някой друг.

Бил нямаше търпение да замине за Лондон. Срещата в посолството щеше да му отнеме само няколко часа, а освен нея той планираще да прекара колкото се може повече време с Изабел. Бил я увери, че също като нея изпитва нетърпение да разгледа изложбата в „Тейт“, а тя се зарадва, че ще може да сподели това удоволствие с него. „Все пак — помисли си тя, — нали това бе основната причина за ходенето ѝ до Лондон.“ А възможността да се види с Бил беше неочакван бонус. Двамата бяха страхотни приятели, а причината никой да не знае за близостта им се дължеше на факта, че така избягваха всякакви усложнения. Макар че нямаха какво да крият, казваше си тя.

Взаимното уважение беше от изключителна важност за нея. Бил приемаше поставената от нея граница. Той не искаше да застрашава нищо и никого, особено жената, която ценеше повече от всичко на света.

Изабел стана, погледна часовника си и въздъхна. Време беше да напусне къщата на улица „Гренел“, но в последния момент съжали, че оставя Теди. Сестрите, които отдавна се грижеха за сина ѝ, получиха безброй инструкции. Освен това щяха да спят при него през нощта. Тя отиде на пръсти до стаята му, която беше точно до нейната. Искаше да го зърне за последно, преди да тръгне. Вече се беше сбогувала с него, но сърцето ѝ се сви при мисълта, че ще трябва да го остави. За частица от секундата се поколеба дали постъпва правилно. Но той спеше спокойно, а сестрата ѝ се усмихна и махна с ръка да върви. Дежурната сестра беше любимката на Изабел — тя бе едро, усмихнато, слънчево момиче от Бретан. Изабел ѝ махна на свой ред, излезе предпазливо от стаята и затвори вратата. Нямаше повече работа вкъщи, време беше да тръгва.

Изабел пооправи семплия черен костюм, който носеше, взе дамската си чанта, вдигна малкия куфар и отново погледна часовника си. Знаеше, че точно в този момент Бил се намира в самолета на път от Ню Йорк. През последните няколко дни той бе имал работа там, но през повечето време ходеше и се връщаше до Вашингтон.

Тя постави куфара на задната седалка и остави черната си чантичка „Хермес Кели“ на седалката до шофьора. Усмихната, подкара колата по улица „Гренел“, включи радиото и се отправи към летището „Шарл де Гол“, докато през това време Бил Робинсън беше на борда на личния си самолет, с който пътуваше непрекъснато. Той се усмихна при мисълта за нея. Полетът беше планиран така, че той да пристигне в Лондон едновременно с Изабел. Бил беше изцяло завладян от приятната тръпка на очакването.

2.

Бил Робинсън мина през митническия контрол на „Хийтроу“ с устремена походка, сякаш бързаше за някъде. И той наистина бързаше. Прибирането на багажа му отне само няколко минути и той се отправи към шофьора на „Кларидж“, който дискретно го чакаше встрани, държейки малка табела с името му. От тридесет години Бил винаги отсядаше в „Кларидж“ и бе убедил и Изабел да избере този хотел, който пазеше старите си традиции и беше смятан за най-добрия в града. Фактът, че персоналят го познаваше, допринасяше за пристрастието му към хотела.

Шофьорът хвърли бегъл поглед към клиента си, докато поставяше куфара и дипломатическото куфарче в багажника, и веднага долови излъчването на власт и успех — нещо, което не можеше да не се забележи. Бил имаше сини очи и дружелюбен поглед, а някога русата му коса беше започнала да се прошарва. Чертите на лицето му бяха изключително мъжествени. Носеше широк сив спортен панталон, жилетка, синя риза и тъмносиня вратовръзка „Хермес“, а черните кожени мокасина бяха лъснати до блясък още в Ню Йорк. В облеклото му се долавяше ненаатрапчива елегантност, без следа от показност. Една жена би забелязала веднага, че има дълги фини пръсти и носи часовник „Патек Филип“, подарен му от Синди преди години. Всичко у него, включително и облеклото, притежаваше изисканост и семпла елегантност. Бил Робинсън беше човек, който предпочиташе да стои зад сцената. Независимо от явните му връзки в обществото и възможностите, които имаше, той не изпитваше потребност да се самоизтъква. Всъщност харесваше положението такова, каквото бе в момента. Зареждаше се с енергия от влиянието си и вълненията, които му носеше политиката, обичаше честите промени на политическата сцена, но нямаше желание да стане публична личност. Напротив, за него беше от голямо значение да остане невидим и незабележим. Не обичаше да вдига шум около себе си или да привлича вниманието на околните.

И двамата с Изабел притежаваха тази черта. При нея тя се изразяваше в срамежливостта ѝ, при него — като средство да дърпа конците на властта зад сцената. И макар че човек го забелязваше още при влизането му само заради начина, по който изглеждаше, или заради увереността, която излъчваше, той предизвикваше уважение и привличаше вниманието повече с мълчаливостта си, отколкото с казаното или с държанието си. По същия начин хората веднага забелязваха Изабел, още преди да си е отворила устата. Всъщност тя се притесняваше от прекаленото внимание и можеше да се отпусне само в неговата компания като събеседник и тогава се чувстваше свободна да покаже истинското си аз. Именно тази ѝ черта допадаше на Бил, а също и начина, по който тя разкриваше душата си пред него. Познаваше всеки неин трепет, всяка реакция, всяка мисъл, а тя не се колебаеше да сподели с него дори и най-съкровениите си тайни. Изабел му беше споменала, че двамата с Гордън никога не са били толкова близки.

Бил се регистрира в хотела и Томас, портиерът, веднага го позна и се усмихна. Помощник-управителят на хотела го придружи до стаята му и Бил се заприказва с него за времето и наскоро проведените местни избори. Апартаментът бе на третия етаж — голям и слънчев, пълен с антики, декориран с бледосиня коприна и китайска басма на цветя. След като помощник-управителят си тръгна, Бил на секундата вдигна телефона и огледа стаята. Веднага щом чу познатия глас, лицето му се озари от усмивка.

— Как мина пътуването?

— Много леко — усмихна се Изабел, когато чу гласа му. Двата бяха синхронизирали пристигането си и тя се беше регистрирала само преди двадесет минути. — А твоето пътуване?

— Добре. — Когато се усмихваше, лицето му придобиваше момчешко изражение. Притежаваше младежкия чар, характерен за американците, така привлекателен за жените. — Имах чувството, че продължи цяла вечност, нямах търпение час по-скоро да пристигна — каза той и двамата се засмяха смутено. От последната им среща в Париж бяха изминали почти шест месеца. Той планираше да отскочи до Париж много преди това, но неочаквано усложнената политическа обстановка му попречи да го стори по-рано. — Изморена ли си? Имаш ли нужда да си починеш?

— След едночасово пътуване? — засмя се тя. — Добре съм. А ти как се чувстваш?

— Гладен. Искаш ли да излезем някъде навън и да хапнем? — Часът бе три следобед.

— С удоволствие. Можем да се разходим след това. Не съм мръднала цял ден. Схванах се от седенето в самолета. — Тя се вълнуваше и гласът ѝ я издаваше. И двамата очакваха срещите си с голямо нетърпение, а когато се видеха, говореха с часове, точно както по телефона — без неловки паузи, без значение откога не се бяха виждали.

— Как беше Теди, преди да заминеш? — Както винаги, той проявяваше загриженост, знаейки за постоянните ѝ притеснения относно здравето на Теди.

— Спеше. Предната нощ също мина спокойно. Софи снощи се обади от Португалия и каза, че си прекарва отлично с приятелите. Как са твоите момичета?

— Мисля, че са добре. След няколко седмици пристигат с майка си в Лондон. Друго не знам, вече никой нищо не ми казва. Разбирам къде са само по разходите от сметката ми в „Американ Експрес“. Синди ще ги води в Южна Франция, преди да заминат за Мейн, за да се видят с родителите ѝ. — После той щеше да се присъедини към тях в Хамптънс в края на лятото, както правеше винаги. Преди това обаче той имаше други ангажименти — щеше да работи през цялото лято във Вашингтон. Синди вече не го канеше с тях, защото знаеше, че е безполезно. Бил щеше много да се учуди, ако го направеше. — В коя стая си? — попита той и погледна часовника си. Имаха време за кратък обяд и той вече знаеше, че иска да я заведе на вечеря в „Хари“.

— В триста и четиринадесета.

— И аз съм на същия етаж — забеляза той. — Не съм сигурен къде точно се намира твоята. Аз съм в триста и девета. Ще дойда да те взема. След десет минути?

— Идеално — усмихна се тя и след известна пауза додаде: — Бил, радвам се, че ще те видя. — Думите ѝ прозвучаха съвсем по френски маниер и той изведнъж се почувства много млад.

Не можеше да обясни какво означаваше тя за него. В нея намираше всички онези качества, които смяташе, че трябва да притежава една жена, но ако трябваше да ги опише, щеше да се

затрудни. Нежна, любяща, търпелива, разбираща, интересуваща се от него, състрадателна, забавна, мила. Тя беше един неочакван подарък на съдбата точно както и той за нея. Той беше единственото сигурно нещо в живота ѝ, когато всичко около нея постепенно се разпадаше и изчезваше. Вече нямаше нищо друго, на което да може да се опре. Здравето на Теди беше основната ѝ грижа и тя знаеше, че може да загуби сина си всеки момент, а Гордън беше просто човекът, с когото делеше една къща, човекът, чиято фамилия носеше, но не бе вече част от живота му. Той нямаше друга нужда от нея, освен за редките им появи като двойка в обществото. Софи бе излетяла от гнездото, както беше редно за възрастта ѝ. Напоследък Изабел се чувстваше по-самотна от всякога, с изключение на времето, когато се виждаше с Бил или говореше с него по телефона. Той беше нейното бягство, нейната радост, смях, утеха, нейният най-добър приятел.

— Аз също ще се радвам да те видя — отвърна нежно той. — Ще те взема след десет минути. Тогава ще решим какво ще правим. — Знаеше, че утре ще отидат в „Гейт“, а после щяха да разгледат няколко частни галерии, за които тя беше споменала, че иска да посети.

Той планираше да вечерят заедно тази вечер и следващата също. Би искал да я заведе на театър, защото знаеше, че Изабел обича театъра, но мисълта, че ще изгуби толкова много от ценното време, през което можеха да разговарят, го възпираше. Разполагаха с времето от вторник следобед до четвъртък вечер. Тя каза, че може да остане до петък сутрин, но всичко зависеше от състоянието на Теди. Сякаш се състезаваше с времето, затова и тези няколко дни бяха изключителен подарък. За първи път имаха възможност за нещо такова. Бил нямаше никакви задни цели, намерения или планове. Просто чакаше с нетърпение времето, което щяха да прекарат заедно. Имаше нещо изключително чисто и невинно в приятелството, което споделяха.

Бил изми лицето и ръцете си, обръсна се набързо и след десет минути вървеше надолу по коридора и търсеше стаята ѝ. Намери я след няколко чупки на коридора. По-объркващо не можеше и да бъде, но най-накрая успя. Почука и му се стори, че мина цяла вечност, преди вратата да се отвори и тя да застане пред него, усмихвайки се срамежливо.

— Как си? — попита тя. Порцелановата ѝ кожа бе едва забележимо зачервена, лъскавата ѝ коса се спускаше по раменете. —

Изглеждаш чудесно — каза тя и го прегърна.

Той я целуна по бузата, както правеше винаги. Имаше тен от уикенда, прекаран в къщата му в Гринуич преди няколко седмици, който контрастираше с бялата ѝ кожа. Летата, през които се радваше на слънцето в Южна Франция, отдавна бяха останали в миналото. Гордън все още ходеше там от време на време, за да се види с приятели или със Софи, докато Изабел стоеше с Теди у дома.

— Ти също — отвърна с възхищение Бил.

Красотата ѝ го поразяваше всеки път, когато я видеше. Понякога се забравяше, когато я слушаше да говори. Ала красотата на душата ѝ го пленяваше още повече от външния ѝ вид. Но тя беше поразително красива и когато застана до него и го хвана под ръка, движенията ѝ наподобяваха грациозността на кошута. Походката ѝ беше на младо момиче, а не на зряла жена. Той забеляза веднага шикозния ѝ черен костюм, чантата от „Хермес“ и елегантните обувки с висок ток. Тя носеше само халка и миниатюрни диамантени обици. Никой не би предположил, че тази жена има такива грижи в живота си. Тя се усмихваше с топла, дружелюбна усмивка, а очите ѝ блестяха от възлнение и радост.

— Боже мой, Изабел, изглеждаш великолепно!

Външно тя не беше се променяла от години, може би беше малко по-слаба, отколкото преди шест месеца, но с нейната класическа красота оставаше сякаш неподвластна на времето.

Докато вървяха надолу по стълбището, той имаше чувството, че е отново момче. Дватама бърбеха за пътуването, за галериите, които искаха да посетят, за изложбата в „Тейт“, за дъщерите му. Бил обичаше да ѝ разказва смешни истории за тях, а тя да се залива от смях. Така стана и сега, докато минаваха покрай портиера на входа.

— Тревожех се, че нещо ще се случи и няма да можем да осъществим това пътуване — призна той. — Страхувах се, че състоянието на Теди ще ти попречи да дойдеш. — Винаги ѝ казваше онова, което му беше на сърцето, тя също.

Теди със сигурност можеше да я задържи в Париж, както и Гордън, ако решеше, че тя не бива да пътува. Той обаче остана напълно безразличен към плановете ѝ да отскочи до Лондон за няколко дни, а Теди беше щастлив, че тя ще може да си почине поне за малко. Той не знаеше нищо за Бил, но обичаше да вижда майка си радостна и

усмихната и веднага разбра колко много ѝ се искаше да отиде, затова я насърчи да замине.

— Аз също се притеснявах — призна тя, — но той е много по-добре напоследък. Мисля, че не е бил по-добре през последните пет години. — Пубертетът му се бе отразил тежко и състоянието му се бе влошило през последните няколко години, тъй като с растежа, сърцето и дробовете му се мъчеха да не изостават от ритъма на целия организъм. — Той наистина искаше да замине.

Бил имаше чувството, че познава лично Теди. Макар че не виждаше как би могло да стане, той се надяваше да се запознае с него някой ден.

Те излязоха на Брук стрийт и Изабел си пое дълбоко въздух. Денят беше великолепен и необичайно топъл за юни.

— Къде ти се ходи? — попита той, като прехвърляше през ума си възможностите. Нямаше никакви предпочитания, искаше единствено да се радва на компанията ѝ. Чувстваше се като на почивка. По принцип не си позволяваше лениви следобеди, продължителни обеда и разходки. Животът му се въртеше около работата. За него не съществуваше категория като свободно време, освен в моментите, когато беше с Изабел. С нея времето сякаш спираше, а ритъмът и целите на живота му се променяха. Хората, които го познаваха, нямаше да повярват, че това е той — отпуснат, усмихнат, в компанията на красива тъмнокоса жена. — Какво ще кажеш да хапнем някъде пица? — попита небрежно той.

Изабел беше толкова щастлива и усмихната, че почти не можеше да се съсредоточи върху думите му.

— На какво се смееш? — закачливо попита той, докато вървяха бавно надолу по улицата, без да знаят накъде точно отиват. И двамата си даваха сметка, че от тук нататък единствената им грижа е как да прекарат по-добре времето си.

— Просто съм щастлива. Досега не съм правила подобно нещо. Чувствам се толкова безгрижна. — Знаеше, че Теди е в добри ръце и всичко е наред.

— Заслужила си го. Искам да се отпуснеш и да забравиш за грижите.

Няколко минути по-късно те хванаха такси и отидоха в едно уютно заведение на Шепърд Маркет, близо до американското

посолство, където Бил имаше навиха да хапва на крак между срещите. Към ресторанчето имаше градина и собственикът ги посрещна с усмивка. И двамата бяха добре облечени и излъчваха нещо неуловимо, което привличаше като магнит погледите на хората. Той ги настани на една закътана масичка в дъното, донесе менюто с вината на Бил, подаде им менюто с храната и дискретно се оттегли.

— Мястото е разкошно — усмихна се Изабел, облегна се на стола и го погледна. Последния път, когато го видя, беше в Париж, през зимата, точно преди Коледа. Тогава той ѝ подари красив шал на „Хермес“ и първото издание на една книга, за която бяха говорили. Подвързията бе кожена и изданието изключително рядко. Тя я пазеше като очите си, както всичките му подаръци. — Ще ме разглезиш.

— Радвам се, че ти харесва — отвърна той и я погали по ръката. Поръчаха си пица, салати и бутилка „Кортон-Шарлеман“.

— А сега си на път да ме напиеш, и то посред бял ден — пошегува се тя.

Бил знаеше от предишните им обеда, че тя почти не пие, но харесва тази марка вино, освен това реколтата беше много добра.

— Мисля, че няма такава опасност, освен ако не си придобила някои лоши навици през последните шест месеца. По-вероятно е аз да се напия, отколкото ти — призна си той, въпреки че Изабел досега никога не го беше виждала да прекалява с алкохола. Той беше умерен човек, без явни пороци, освен работохолизма му. — Така, какво ще правим този следобед?

— Каквото кажеш. Щастлива съм само защото съм тук. — Чувстваше се като птичка, изхвъркнала от позлатената си клетка.

Бил предложи да обиколят няколко галерии и антикварни магазини, което ѝ допадна напълно. През целия обед не спряха да приказват за какво ли не и когато станаха, часът беше четири и половина, затова Бил махна на едно такси. В хотела го чакаше лимузина само на негово разположение, но и двамата предпочитаха да се порадват на свободата да обикалят сами Лондон. На връщане се прибраха в хотела пеша.

— Вечеря в девет? — попита той с усмивка. — Можем да изпием по нещо в бара на хотела и после да отидем в „Хари“. — Преди време тя му бе споменала, че това е любимият ѝ ресторант, той също го харесваше. Ресторантът беше порядъчен и двамата не се притесняваха

да се покажат там заедно. Нямаха какво да крият и дори Гордън случайно да разбере, тя спокойно можеше да му каже, че е била там с Бил Робинсън. Не възнамеряваше да споделя това с него, но и нямаше причина да изпитва угризения, нито пък причина да се оправдава. — Ще те взема в осем — каза Бил, праметнал ръка през рамото ѝ, докато се качваха на асансьора.

Никой, който ги видеше, не би повярвал, че спят в отделни стаи и не са женени — толкова свободно се държаха един с друг, че нямаше да е трудно човек да реши, че са най-малкото любовници. Те обаче изглеждаха напълно погълнати от разговора си в асансьора и по коридора до стаята ѝ.

— Прекарах един чудесен следобед — въздъхна тя и се повдигна на пръсти, за да го целуне по бузата. — Много сте добър с мен, господин Робинсън. Благодаря ви — каза сериозно тя и той се усмихна.

— Не знам защо изобщо съм толкова добър с такава досадница като теб. Е, нали от време на време трябва да участвам в благотворителни мероприятия. Нали знаеш, със съпругите на политиците, по места, където се събира куцо и сакато, и накрая с теб. Трябва да се трупат точки, какво да се прави! — Изабел се разсмя и той леко я докосна по рамото, докато тя отваряше вратата. — Почини си малко, преди да излезем довечера, Изабел. Ще ти се отрази добре. — Знаеше колко напрегнато и пълно със стрес е нейното ежедневие, как винаги е на линия, грижейки се за сина си, и искаше тя да се отпусне, да се почувства като на истинска почивка. От онова, което споделяше с него по телефона, знаеше, че никой не се интересува от нея и искаше да я поглези, та макар и за кратко.

Изабел обеща да подремне.

Щом остана сама и си легна, тя започна да мисли за него. Каква щастлива случайност беше тяхната среща преди години!

Понякога се питаше защо той още не е напуснал жена си. Не беше трудно да се досети, че между тях не съществуваше истинска близост, а той заслужаваше много повече. Знаеше обаче, че не обича да говори на тази тема. Беше приел положението на брака си със Синтия и бе избрал да не нарушава сегашното равновесие. Тя подозираше, че не иска да привлича вниманието към себе си, защото един публичен скандал само би му навредил. Ако излезеше от сянката, където

предпочиташе да стои, за да може да упражнява влиянието си в политиката, работата му само щеше да пострада. Беше споменавал, че Синди също предпочита нещата да останат такива, каквито са. Едва ли щеше да се съгласи да си отиде мирно и кротко, защото обичаше предимствата, които ѝ носеше името госпожа Уилям Робинсън във Вашингтон или където и да е било другаде. Макар да казваше, че мрази политиката, да е омъжена за мъж, който упражняваше влияние върху президента, не беше чак толкова лошо нещо. Само че Изабел изпитваше жал към него. Той заслужаваше много повече от онова, което му даваше Синди. Но и той казваше същото за нея. Животът ѝ с Гордън не беше онова, което си бе представляла, и за което бе мечтала преди двадесет години, но такава беше действителността. Вече не се бунтуваше и не мислеше за това, докато лежеше на огромното легло в „Кларидж“, предвкушвайки приятната вечер с Бил. Точно в този момент Гордън изглеждаше част от един далечен, несъществуващ свят. Бил винаги я караше да се смее и да се чувства сигурна и спокойна. Престоят ѝ в Лондон с него беше всичко, за което можеше да мечтае.

Тя дремна малко и в седем стана и се изкъпа. Избра тясна коктейлна рокля от черна дантела, копринен шал, черни сатенени обувки с висок ток, перлено колие и перлените обици с диаманти, които имаше от майка си. Роклята беше семпла, но много женствена, точно като самата Изабел, в която се долавяше съвсем фин сексапил. Вдигна косата си в гладък френски кок и си сложи дискретен грим. Когато отстъпи назад, за да се огледа, не видя нищо особено. Изненада се обаче от реакцията на Бил, когато той почука на вратата ѝ точно в осем, малко след разговора ѝ с медицинската сестра, която я успокои, че Теди е добре. Гордън го нямаше, а Теди спеше дълбоко след един спокоен ден. Добрите вести ѝ даваха възможност да се наслади изцяло на предстоящата вечер с Бил.

— Господи! — възкликна Бил и отстъпи крачка назад, за да ѝ се полюбува. Коприненият шал бе праметнат небрежно на раменете ѝ, а дантелата обгръщаше изящно фигурата ѝ. Тя изглеждаше много женствена и елегантна, много по-хубава, отколкото съзнаваше, и това беше част от нейния чар. — Изглеждаш невероятно. Чия е роклята? — попита осведомено той и тя се засмя. Не подозираше, че се интересува от дизайнери или знае каквото и да е било за тях.

— Ив Сен Лоран. Изненадваш ме. Откога се интересуваш от мода? — Никога досега не беше споменавал нещо такова. Сега обаче ситуацията беше по-различна. Разполагаха с повече време, имаха пред себе си още цели два дни.

— Откакто ти носиш дизайнерски дрехи. Костюмът ти днес беше „Шанел“, нали? — попита той, горд от себе си и Изабел отново се засмя.

— Впечатлена съм. От сега нататък трябва да внимавам какво обличам, за да остана на висота.

— Не мисля, че имаш причина да се тревожиш. Изглеждаш чудесно, Изабел — мило отбеляза той.

В асансьора двамата стояха близо един до друг, увлечени в тих разговор. Тя му каза, че е говорила със сестрата и че Теди е добре. Изглеждаше така щастлива, когато му го съобщи. Толкова му се искаше тя да си почине и да прекара добре. Съдбата засега беше благосклонна към тях. Той прекара доста време в мислене, какво да правят през тези два дни заедно. Искеше прекарването им да остане незабравимо, защото знаеше, че пътищата им могат и да не се пресекат по този начин отново. Почти се боеше да си го помисли, макар да съзнаваше, че е много вероятно подобна изключителна възможност да не се отвори никога повече.

Бил влезе в бара на „Кларидж“ след Изабел и много глави се обърнаха в тяхната посока. Заедно представляваха хубава двойка. Седнаха на ъгловата маса. Бил поръча за себе си скоч и сода, а за нея чаша бяло вино. Както обикновено, тя едва отпиваше от чашата си, докато говореха за изкуство, политика, театър, семейната му къща във Върмонт и за любимите места, които бяха посещавали като деца. Тя му разказваше за гостуванията при родителите на майка си в Хемпшир и за редките, но впечатляващи срещи с кралицата. Той бе очарован от нейните разкази, тя на свой ред слушаше с любопитство неговите. Както винаги, между тях имаше поразително сходство в постъпките и в житейската им философия за неща, значими и за двамата, също относно хората, местата и важността на семейните отношения. По-късно, в лимузината, Изабел първа отбеляза, че е много странно как хора, за които семейството означава толкова много, се оказваха в капана на брак без взаимност. Как така се беше получило, че и двамата бяха избрали партньори, които бяха всичко друго, но не и сърдечни.

— Когато бяхме в колежа, Синди бе много по-отзивчива, но с времето стана някак си цинична. Не съм сигурен дали причината не е и у мен — каза замислено Бил. — Но преди всичко, ние сме много различни и мисля, че тя е неудовлетворена, изпитва гняв или най-малкото е разочарована от брака ни. Тя искаше да водим светски живот в Кънектикът и в Ню Йорк. Никога не се е интересувала истински от политическата игра, дори и в онези ранни години, когато беше влюбена в мен, а аз не можех да се откъсна от задълженията си. А сега, когато съм във висшите кръгове, мисля, че на нея ѝ е дошло до гуша и не може да понася нищо, свързано с политика. Двамата просто се отчуждихме.

Изабел обаче предполагаше, че това не е всичко. Преди време той ѝ беше доверил подозренията си, че Синтия му изневерява. Също ѝ беше признал за единствената си извънбрачна връзка. Изабел си даваше сметка от онова, което Бил ѝ разказваше, а също и от премълчаното, че Синтия е всичко друго, но не и сърдечен човек. Не само че го държеше на разстояние от себе си, но го и наказваше, когато бяха заедно, заради предполагаемите му прегрешения спрямо нея. Той никога не беше споделял с Изабел за някаква близост между тях, за мили жестове или за прояви на емоционална подкрепа. Не можеше да не се запита дали не беше прекалено болезнено за Бил да признае, че съпругата му просто не го обича вече. От казаното от него досега, тя се чудеше дали Синтия изобщо някога го беше обичала. Самата тя си задаваше същия въпрос за Гордън, затова не искаше да притеснява Бил. Каквото и да виждаше в жена си, независимо дали поради някакви чувства или заради миналото, тя не искаше да го притиска да се изправя пред нещо, което би било болезнено за него или неловко да признава и обсъжда.

— Мисля, че Гордън е много по-студен от Синтия — отбеляза чистосърдечно той и Изабел не възрази, макар да бе склонна да се обвинява, че тя е виновна за държанието му.

— Мисля, че му донесох голямо разочарование — тихо промълви тя, докато лимузината пътуваше към ресторанта. — Той очакваше от мен да се държа много по-светски и отворено. Нямам нищо против да посрещам гостите му, но не ме бива да общувам с непознати и да съм център на вниманието. Трудно ми е. През първите години след женитбата ни се чувствах като кученце на каишка. Гордън

ми казваше какво да говоря, какво да правя, как да се държа, какво да мисля. После, когато Теди се появи, вече няхах нито време, нито търпение да играя по свирката му. Дори когато Софи беше малка, тя ме интересуваеше много повече, отколкото онези глупаци, които трябваше да забавлявам. Единственото, което исках, бе да имам семейство и дом. Предполагам, ще кажеш, че съм го разочаровала и в това отношение. Смятам, че Гордън е много по-амбициозен от мен.

Бил си мислеше, че истината е някъде много надълбоко. Студенината и жестокостта, които му беше описала, целяха да я накарат да си мисли, че отчуждението между тях е по нейна вина. Гордън сякаш загатваше, че ако тя се беше постарала повече, той все още можеше да е част от живота ѝ. Бил подозираше, че причините за отсъствието му няхаха нищо общо с нея или с Теди, а с неща, които Изабел дори не подозираше. Никога обаче не би си позволил да ѝ го намекне, за да не я нарани. Въпреки коравосърдечното отношение на Гордън, тя оставаше лоялна към съпруга си и винаги намираще оправдание за стореното и казаното от него. Доколкото Бил можеше да прецени, Гордън не заслужаваше великодушието ѝ, но то беше типично за характера ѝ.

— Не виждам как би могла да разочароваш когото и да било, Изабел. Не съм срещал друг човек, който да полага толкова много усилия. — Тя беше в състояние да прости почти всичко и го правеше. — Не си виновна, че Теди е болен от мига, в който се е родил.

— Гордън смята, че съм направила нещо като бременна, с което съм предизвикала преждевременното раждане. Лекарят каза, че било неизбежно, но и до ден-днешен не мога да убедя Гордън в това. — Казаното само затвърди лошото мнение на Бил за Гордън.

И двата пъти, когато бе срещал Гордън, Бил бе оставал с неприятно впечатление от него. Намираще го за надут, прекалено властен и арогантен, а саркастичният начин, по който говореше с Изабел, го караше да настръхва. Отнасяше се с нея като с дете, излагаше я пред другите с острия си тон, с явните критики и пренебрежителни жестове. За да се хареса на Бил обаче, той си направи труда да се държи любезно, защото беше впечатлен от него, като в същото време сякаш не забелязваше съществуването на Изабел. Гордън можеше да бъде чаровен, когато искаше да се хареса на хора, които смяташе за важни — хора, които биха могли да му бъдат от

полза, но като че ли изпитваше потребност да наказва Изабел заради това, което тя представляваше. Всичкото ѝ добросърдечие, състрадателност и скромност, изглежда будеха у него само презрение. Бил подозираше, че Гордън вътрешно изпитва респект от семейството ѝ и се чувства някак си не на нейното ниво, особено заради връзките ѝ с кралското семейство, и имаше нужда да я принизи, за да възвърне самочувствието си. Преценката на Бил за Гордън беше точна и безмилостна, но заради Изабел той се стараеше да покаже някакво уважение към съпруга ѝ. Не искаше да я поставя в положението да защитава Гордън. Лоялността ѝ бе очевидна, все пак той беше неин съпруг. Тя обаче вече не криеше от него, че не е щастлива с Гордън, макар да беше приела, че това е нейният жребий и да не се оплакваше от живота си. Изпитваше благодарност към съдбата, че я срещна с Бил, който я изслушваше и я караше да се смее.

Тази вечер в „Хари“ имаше голяма тълпа и те едва се добраха до входа. На бара нямаше места заради множеството жени във вечерни тоалети и коктейлни рокли, които стояха лакът до лакът с мъже в черни костюми, бели ризи и тъмни вратовръзки. Всички бяха облечени изискано и Изабел с нейната черната дантелена рокля изглеждаше съвсем на място. Бил също имаше изискан вид в двуредния тъмносин костюм, купен точно преди пътуването.

Масата ги очакваше. Салонният управител разпозна веднага Бил и поздрави с усмивка Изабел. Предложи им ъгловата маса, защото знаеше, че тя е любимата на Бил. Двамата видяха много познати лица на съседните маси. Няколко актриси, една кинозвезда, няколко важни персони от литературните среди. На една маса седяха известни бизнесмени от Бахрейн, на друга — две саудитски принцеси, до тях — богати американци, единият от които петролен магнат. Тук нямаше случайни хора, някои от тях се спряха, за да поздравят Бил. Той им представяше без колебание Изабел като госпожа Форестър, без да дава излишни обяснения. В разгара на вечерта тя забеляза един френски банкер, с когото се беше запознала преди години. Той със сигурност познаваше Гордън, но не ѝ обърна внимание, нито погледна към тях на излизане.

— Чудя се какво ли си мислят хората за нас — каза тя, развеселена, но не и притеснена. Съвестта ѝ беше чиста, макар да беше необичайно, че е в Лондон и вечеря с мъж в известен ресторант.

— Вероятно си мислят, че си френска кинозвезда, а аз съм някой прост американец, с когото си се запознала случайно — засмя се той.

Келнерът сервира десерта. Вече бяха опитали две превъзходни вина заедно с превъзходно приготвената и поднесена храна, но и двамата не бяха замаяни, а само заситени, щастливи и спокойни.

— Едва ли. — Изабел изглеждаше развеселена. — Бил, всички те познават, макар да си мислиш, че никой не знае кой си. Но те си нямат и понятие коя съм аз.

— Ако искаш, мога да стана и да обявя. Или вместо това да станем и да обиколим масите, за да те представя на всички и да им кажа, че си най-добрата ми приятелка. Смяташ ли, че се интересуват точно от това? — Онова, което хората виждаха, беше една изключително хубава двойка, наслаждаваща се на компанията си. Всички им се усмихваха, когато ги гледаха.

— Може би. Дали Синтия няма да се разстрои, ако разбере, че си вечерял в компанията на чужда жена? — Изабел винаги се интересуваше от реакцията на съпругата му.

— Честно? — попита усмихнат той. Винаги ѝ казваше истината. Преди време си даде това обещание — никога да не крие от нея истината, без значение колко неудобна е тя. Доколкото знаеше, тя се отнасяше по същия начин с него. Изабел ценеше непрестореността и прямотата, която споделяха. — Ако искам да съм честен докрай, Изабел, мисля, че тя не дава пет пари. Отдавна е минала този етап. Стига да не я излагам публично, личните ми отношения не я засягат. Едва ли иска и аз да започна да се интересувам от нейния интимен живот. А тя има много повече неща за криене. — До него бяха достигали слухове през годините и само първите няколко пъти бе я разпитвал, след което реши, че не иска да знае.

— Това някак си ме натъжава — каза Изабел и го погледна. — Не това е смисълът на брака, нали?

— Да, не е. Само че бракът явно покрива широк диапазон от възможности. Твоят и моят не са олицетворение на мечтания брак. По много причини нашето е вид примирение или улегналост след дългогодишен съвместен живот.

— Предполагам, че си прав — отбеляза замислено Изабел, докато келнерът им наливаше десертно вино. — Положението

задоволява ли те, имам предвид тази улегналост? — Изпитото вино я правеше по-смела от обичайното.

— Нямам избор. Ако не се примиря, другата възможност е да се освободя. Само че по много причини и двамата не го желаем. Синтия не иска да загуби фасадата на почтеност пред обществото, която ѝ осигурявам, и начина си на живот. Аз искам да избегна сътресенията, които ще предизвика един евентуален развод. Ето там е работата. Освен всичко, разводът ни би разстроил момичетата. Не виждам какъв е смисълът. Досега не съм срещал някого или нещо, което да ме накара да предприема тази стъпка. — Поне никой свободен. Той приемаше спокойно положението и беше в мир със себе си, но понякога Изабел се питаше как е възможно. На петдесет и две, той беше на възраст, когато можеше да промени живота си, а Бил заслужаваше да е щастлив, мислеше си тя, поне по-щастлив от мнозина. Даваше толкова много, а в замяна получаваше нищожно малко. Бил си мислеше същото за нея.

— Никога няма да намериш партньор, докато си обвързан с нея — отбеляза Изабел и отпи малка глътка вино.

— Да не би да ми предлагаш да се разведе? — Той изглеждаше изненадан, защото за първи път тя му го казваше директно и не можеше да не се запита защо го прави.

— Не съм сигурна. Понякога се чудя дали не прахосваме живота си. Аз нямам избор заради Теди и никога няма да се разведе. В семейството ми няма разведени. А и на тези години е твърде късно да започвам отначало. Но при мъжете е друго. — Думите ѝ го изненадаха, защото не подозираше, че подобна мисъл изобщо някога ѝ е хрумвала.

— При мъжете не е по-различно — каза тихо той, — а и ти си с единадесет години по-млада от мен. Ако някой трябва да мисли за нов живот, то това си ти, Изабел. Ти и Гордън от години не сте женени в истинския смисъл на думата. Заслужаваш много повече. — За първи път и той си позволяваше да ѝ каже мнението си за брака ѝ с Гордън толкова прямо, но тя поведе разговора в тази посока и Бил беше доволен, че можеше да ѝ говори направо.

— Не бих го направила и ти го знаеш много добре — примирено отвърна тя. — Всичките ни познати и роднини ще бъдат ужасени, освен това животът на Теди ще се обърка. Той е прекалено уязвим, за да издържи на такава радикална промяна. Освен това Гордън никога

няма да ми позволи да го направя. По-скоро би ме убил. Нямам никакви съмнения относно това.

В представите ѝ разводът не съществуваше като възможност. Думите ѝ прозвучаха съвсем трезво, но тази вечер за първи път тя осъзна, че се чувства като затворник с доживотна присъда. До този момент не се замисляше колко потискащ беше домът ѝ в Париж, колко ограничен бе животът ѝ, как ѝ липсваше подкрепата на Гордън. Изведнъж, както си седеше на масата с Бил, я парна остра болка при мисълта за всичко, което никога не е имала. Но това беше така, опита се да убеди сама себе си, защото животът ѝ се въртеше около болния ѝ син. Вътрешно не беше готова да признае пред себе си, че самотният живот, който водеше, в голяма степен се дължеше на факта, че беше изоставена много преди това от мъжа, за когото беше омъжена.

— Досега не съм те чувал да говориш така — каза Бил и покри с длани нейните.

Досега тя не беше признавала нито пред него, камо ли пред себе си, колко е нещастна, не беше признавала открито страха си от онова, което би ѝ причинил Гордън. Бил се питаше дали някога Гордън я беше заплашвал. Независимо дали го бе правил, Изабел изглежда познаваше добре характера му и жестокостта, която проявяваше не само към нея, но и към болното им дете.

— Какво те накара да кажеш това, Изабел? Заплашвал ли те е Гордън? — Досега не бе споменавала, че Гордън би я убил, ако го напусне, и Бил се запита дали някога е обсъждала този въпрос със съпруга си.

Бил не откъсваше поглед от усмихнатите ѝ очи. Те излъчваха мъдрост, дълбочина и прикрита зад усмивката тъга. Изабел не виждаше за себе си друг живот, различен от досегашния. Надеждата за това бе угаснала още преди години.

— Мисля, че ме напи — оправда се тя, макар да се чувстваше като избягал затворник, който с облекчение е нарушил клетвата за мълчание. От другата страна на Ламанша тя внезапно почувства, че не е длъжна да е толкова лоялна към Гордън, както у дома. А и Бил я познаваше добре.

— Де да можех да те напия — засмя се Бил и отпи глътка от чашата си. — Така ми се иска да видя какво ще направиш, когато се напиеш, Изабел. Да пробваме ли?

— Ужасен си! Не стига, че се намираме на това място и се притесняваме да не станем обект на клюки, а ти ме подстрекаваш да се държа скандално. Ако продължаваш да ми доливаш шампанско, сигурна съм, че ще се наложи да ме изнесеш оттук на ръце.

— Просто ще те метна на рамо и ще кажа, че съм те намерил под масата. Съмнявам се, че някой ще възрази.

— И после? — Тя се засмя на картинката, която си представи.

Беше в превъзходно настроение и ѝ се искаше вечерта да продължи безкрайно. Подсъзнателно чуваше как часовникът отброява минутите. След тази вечер им оставаха само два дни и две нощи, ако останеше до петък. Но после и двамата трябваше да се върнат към ежедневието си. Чувстваше се като Пепеляшка на бала и не искаше кошмарът да се превърне отново в бяла мишка. Поне не още.

— Ако трябва да те изнасям оттук, първо ще ти дам чаша кафе, за да изтрезнееш достатъчно за танците в „Анабел“. — Идеята му хрумна току-що и Изабел се разсмя.

— Звучи наистина забавно. Не съм ходила в „Анабел“ от години, още отпреди да се омъжа. Празнувах там осемнадесетия си рожден ден и веднъж татко ме покани, малко след годежа ми с Гордън. Оттогава не съм била там. Гордън мрази да танцува.

— Тогава е решено. Тази вечер отиваме. Веднага щом си пресушиш чашата. — Той се шегуваше, защото знаеше, че тя ще отпие още една, най-много две глътки — чашата ѝ беше почти пълна. Тя беше изпила по чаша от двете вина, които той поръча, и чаша шампанско. И все пак беше изпила много повече от обичайното. И двамата бяха щастливи, без да са пияни. Ако нещо ги опиваше, то това беше удоволствието да са заедно, а не виното.

— Не мога да го изпия — каза умолително Изабел и го погледна с големите си очи, докато той се бореше с непреодолимото желание да я прегърне. Никога обаче не би сторил подобна глупост, с която да застраши репутацията ѝ и да я постави в неловко положение.

— Тогава да вървим в „Анабел“ — заяви решително Бил за радост на Изабел, докато келнерът им сервираше чиния с шоколадови бонбони и сладкиши. Вечерта ѝ достави огромно удоволствие и тя не се надяваше на нищо повече, освен да се прибере в хотела. Не беше ненаситна и не очакваше да ходят на танци. — Имам идея —

продължи да се шегува Бил. — Ако изядеш два бонбона, ще те заведе в „Анабел“.

— Сериозно ли говориш? — Тя лапна един кръгъл бонбон с дяволито изражение. Изглеждаше развеселена и изненадана. — Този беше първият.

— Ето още един — добави той и ѝ подаде бонбона.

— Ужас! Не само че искаш да се напия, но и да си разваля линията.

— За второто ще ми трябва малко повече време — отбеляза той с широка усмивка и лапна един бонбон. — Значи е решено. Отиваме в „Анабел“ — каза той и махна на минаващия покрай масата келнер за сметката.

— Не знам дали не съм забравила да танцувам. Освен това ти си прекалено млад, а аз съм твърде стара. Мъжете там са на възрастта на баща ми и танцуват с момичета на възрастта на Софи.

— Можеш да минеш за момиче, страхувам се, че аз мога да мина за старец. Просто трябва да се постареем. И аз не съм кой знае какъв танцьор, но мисля, че ще бъде забавно. — Той изглеждаше спокоен и щастлив.

На излизане някои от хората се обърнаха, за да ги огледат. Хубава двойка бяха.

Пристигнаха в „Анабел“ само за няколко минути и когато влязоха, много от присъстващите се оказаха познати на Бил. Преди шест месеца той беше идвал тук заедно с посланика, освен това понякога вечеряше в ресторанта, когато отскачаше до Лондон. Изабел се усмихваше, докато ги водеха към масата им. Внезапно се почувства много млада и глупава, но поласкана, че Бил я води на танци.

Заведението беше пълно с млади хора. Имаше двойки като онези, които описа на Бил, възрастни мъже с много по-млади жени, но също и двойки на тяхната възраст. Много хора вечеряха на подредените покрай стените маси, други бърбеха и пиеха в уютния бар. Когато двамата седнаха на масата край дансинга, Изабел се сепна от онова, което прочете в очите му. Досега не беше виждала този поглед. Отдаде го на изпитото вино и близостта, така естествена за тяхното приятелство, но в начина, по който я гледаше, имаше някаква нежност и топлина. В следващия момент той я поведе към дансинга, без да каже нищо. Звучеше стара мелодия, която много харесваше. Изабел с

изненада установи, че Бил не само беше чудесен танцьор, но и се движеше в идеална хармония с нея. Той я държеше със силната си ръка и тя кръжеше леко наоколо, чувствайки се щастлива и в мир със себе си за първи път от много години. Продължиха да танцуват на всички следващи песни, без да напускат дансинга и когато накрая се върнаха на масата, имаха чувството, че са минали часове. Бил поръча още шампанско.

Тя отпи само една глътка и погледите им се срещнаха за миг, но Изабел отмести веднага очи. Боеше се от онова, което започваше да изпитва към него.

Той забеляза изражението ѝ и се разтревожи.

— Добре ли си? — Притесняваше се, че я е разстроил неволно с нещо, но тъкмо напротив, тя беше толкова развълнувана и трогната, че не можеше да намери точните думи.

— Добре съм. Просто вечерта е чудесна, прекарвам толкова хубаво, че не искам да свършва.

— Няма да свърши — увери я нежно той, но и двамата знаеха, че можеха да минат години, преди да им се отдаде друга подобна възможност.

Тя не можеше да лети до Лондон често, а ако здравето на Теди се влошеше, можеха да минат години, преди да си го позволи отново. Освен това тя не се чувстваше така свободна, когато се виждаха в Париж, както тук, в Лондон. Гордън никога не би го разбрал, нямаше начин и да му го обясни.

— Хайде да не мислим за после, Изабел. Нека да се радваме на вечерта, докато можем.

Тя кимна и му се усмихна, но в очите ѝ напиха сълзи. Като че ли знаеше, че само няколко мига, след като му е казала „здравей“, ще трябва да се сбогуват и двамата отново да се превърнат в гласове по телефона. Той също не понасяше мисълта, че ще я пусне да се върне в уединението си. Тя беше млада, жизнена и красива и заслужаваше да има до себе си човек, който би оценил всичко, с което можеше да даде един мъж.

— Ще танцуваме ли пак? — покани я той и тя кимна в съгласие.

Този път той я хвана за ръката, докато вървяха към дансинга. А когато я прегърна, и най-нищожното разстояние помежду им изчезна. Бил не каза нищо, затвори очи и се остави на усещането да я държи в

прегръдките си — възможно най-съвършения миг, подобно на един-единствен блестящ диамант, горе, в тъмното нощно небе.

И двамата мълчаха, когато излязоха от „Анабел“, проговориха чак когато стигнаха по средата на пътя към хотела.

— Чудесна вечер — прошепна Изабел с ясното съзнание не само за това, колко привлекателен мъж беше Бил, но и за милото му държание към нея.

— И аз мисля така — добави той, обвил рамото ѝ с ръка, наслаждавайки се на топлината, която се излъчваше от тялото ѝ, сгушено до неговото.

Между тях нямаше преструвки, нито неловкост — нищо, което да предизвиква притеснение. Но онова, което чувстваше в негово присъствие, наред с усещането за щастие, беше невероятното чувство за мир и спокойствие. Нито един от двамата не се помръдна, докато не стигнаха до хотела, а шофьорът изчака любезно край колата, без да отваря вратата.

— Слизаме ли? — промълви със съжаление Бил, като се отдръпна бавно от нея, а шофьорът като видя раздвижването в колата, веднага отвори вратата.

Бил последва Изабел във фойето през въртящата се врата. Беше два часа след полунощ и двама от персонала лъскаха мраморните подове. Изабел се прозя дискретно, докато пътуваха с асансьора до третия етаж.

— Утре по кое време искаш да започнем деня? — попита той, макар да копнееше да прекара нощта с нея. Знаеше, че не можеше и дума да става за това и никога не би застрашил приятелството им с предложение или постъпка, за която щеше да съжалява. Познаваше почтеността ѝ.

— Какво ще кажеш за десет? Не мисля, че музеят отваря преди десет.

Стояха пред нейната стая. Изабел изглеждаше притихнала и уморена. Вечерта бе оставила у нея невероятно силно впечатление по много причини.

— Как ти се струва да закусим в девет? Ще мина да те взема от стаята — предложи той, застанал съвсем близо до нея.

— За мен е идеално — усмихна се отново Изабел. — Тази вечер беше вълшебна... Благодаря ти — прошепна тя, докато отключваше, а

след това го целуна по челото.

— Аз пък прекарах отвратително — каза той, докато тя влизаше в стаята.

Изабел се обърна и се засмя.

— Това може само да ме радва — отвърна тя и потъна в стаята. Мислеше си само какъв късмет бе извадила с приятел като него. Затвори тихо вратата и си събу обувките.

3.

На следващата сутрин Бил почука на вратата на Изабел. Тя вече го чакаше, облечена в морскосин ленен костюм с превъзходна кройка. Носеше тъмносиня чанта от „Кели“, сини обувки от крокодилска кожа, електриковозелен шал и обици със смарагди и сапфири. Изглеждаше хубава, млада и свежа и както винаги — много шик.

— Днес си особено красива — забеляза той, докато слизаха по стълбището. — Как спа?

— Непробудно — отвърна с усмивка тя. — А ти?

— Мисля, че снощи прекалих с алкохола. Не съм много сигурен дали съм заспал, или съм изпаднал в безсъзнание, но днес се чувствам отлично. — Според нея предната вечер Бил изобщо не се напи, просто се шегуваше и очевидно тази сутрин беше в много добро настроение. Когато влязоха в трапезарията, масата вече ги очакваше, отрупана с всевъзможни неща за закуска.

— Не мога да изям всичко това — възрази тя при вида на поръчаното от него — яйца, гофрети, наденички и бекон, кроасани, овесени ядки и плодове, портокалов сок и кафе. — Това е предостатъчно храна за взвод примрели от глад войници — отбеляза усмихната тя.

— Не знаех какво предпочиташ за закуска — каза с глуповата усмивка Бил, — затова поръчах от всичко. Какво закусваш обикновено? — любопитства той, защото искаше да знае и най-малката подробност за нея.

— Кафе и препечена филийка, но днешната закуска е много по-приятна — заяви тя, докато слагаше в чинията си от гофретите, яйцата и бекона, а накрая добави и няколко ягоди.

За нейна голяма изненада, тя изяде огромно количество от сервираното. На излизане от хотела двамата бяха весели и се закачаха взаимно за количеството изядена храна и за това, колко калории в повече са погълнали.

— Добре че те виждам само няколко пъти годишно — каза тя, докато се качваха на лимузината, която вече ги очакваше. — Ако се виждахме по-често, щях да заприличам на лоена топка — добави Изабел, но когато го погледна, лицето му бе придобило особено изражение.

В този момент Бил си мислеше колко хубаво би било, ако можеше всяка сутрин да закусва с нея. С Изабел се общуваше толкова леко, тя беше много приятна компания. Дори когато ѝ се обаждаше почти всеки ден по телефона, рядко я сварваше в лошо настроение. Синди винаги казваше, че не понася да се занимава с когото и да било преди дванадесет на обяд, но Изабел не спря да приказва през целия път до „Тейт“.

Разказа му всичко за картините, които щяха да разглеждат — историята и произхода им, техниката на рисуване и подробности за по-известните от тях. Явно си беше научила урока и сега нямаше търпение да разгледа изложбата заедно с него. Бил се радваше, че може да сподели ентузиазма ѝ. Щом влязоха вътре, вниманието ѝ тутакси бе погълнато от картините — изследваше нещо и най-незначителните детайли и му ги сочеше. Посещението с Изабел в музея се превърна в съвсем ново преживяване за Бил и към обяд, когато излязоха навън, той имаше усещането, че е посетил подробен курс по изобразително изкуство.

— Изабел, имаш невероятни познания в тази област. Защо не ги използваш? Запозната си твърде добре с живописиста, за да прахосваш знанията си току-така.

— Вече нямам свободно време — с тъга каза тя. — Наистина не мога да оставям Теди сам.

— Какво ще кажеш, ако се занимаваш с реставраторска работа къщи, така ще можеш да си близо до него? От разказите ти съдя, че къщата е достатъчно голяма и би могла да превърнеш някоя от стаите в ателие.

— Мисля, че Гордън не би се съгласил — каза тихо тя с нотка на съжаление. — Никога не е одобрявал желанието ми да работя. Когато работех в Лувъра, той го смяташе за проява на бохемство, което не ми подхожда. Едва ли си струва главоболието да опитвам отново. — Отдавна вече се беше отказала от професионална реализация не само заради Гордън, но и заради техния син.

— Смятам, че работата ще ти се отрази добре. — Бил беше практичен. Възхищаваше се на ерудицията ѝ и на ненатрапчивия начин, по който споделяше познанията си с него. Като че ли му доверяваше страстта си към живописата, а не се изтъкваше и не го караше да се чувства невеж, макар да беше по-неосведомен от нея в тази област. Така беше с всичко, което тя правеше или казваше. В нея имаше някаква възхитителна изящност и деликатност. — Самата ти рисувала ли си някога? — полюбопитства той.

— Да. Не съм много добра, но ми харесваше.

— Ако имаш ателие, можеш и да рисуваш. Смятам, че такива занимания биха били нещо като отдушник за теб.

Тя прие идеята с усмивка, но вътрешно знаеше колко би се ядосал Гордън. Преди да се роди Софи, той се дразнеше прекомерно от работата ѝ и когато бебето дойде, настоя тя незабавно да напусне. Смяташе, че такъв род занимания са под нейното достойнство и не се връзват с представата, която си беше изградил за нея. От нея се искаше само да ражда деца и да се грижи за къщата. Личността ѝ преди брака, всичко, което беше правила и обичала някога, бяха без значение. Тя беше негова — можеше да я направлява и контролира, да я третира като собственост. Притежанието бе от първостепенна важност за Гордън.

— Знам, че Гордън ще приеме като лична обида желанието ми отново да се занимавам с реставриране и рисуване. Съвсем ясно ми даде да разбере, че тези увлечения са били част от младостта ми, но не са подходящи за една омъжена жена.

— И какво е подходящо за една омъжена жена? — попита Бил, видимо раздразнен.

Започваше да осъзнава, че мрази не само мъжа, но и всичко, което олицетворяваше той. Гордън беше сноб, повърхностен човек, собственически настроен, и за Бил беше повече от ясно, че той не уважаваше Изабел. Също така не се интересуваше от предпочитанията ѝ, нито от личността ѝ. Тя бе просто „придобивка“, дала тласък на кариерата му и позициите му в обществото — непотребна, след като бе изиграла ролята си. Бил се бунтуваше вътрешно от тази крещяща несправедливост. Изабел заслужаваше нещо повече.

— Мисля, че като поддържам изрядно домакинството, напълно отговарям на очакванията на Гордън. Грижа се за децата. Не му се

пречкам. Появявам се само тогава, когато има нужда да го придружа някъде, което не се случва често. Може би няма да възрази, ако някой ден реша да се занимавам с благотворителност, стига да одобри останалите членове на комитета, навярно също от съображения за изгода. Гордън не вярва в безкористните постъпки, смята ги за губене на време.

— Какъв нерадостен начин да изживееш живота си — подхвърли иронично Бил.

— Открай време живее така, свикнал е. Вероятно той е най-влиятелният банкер в Европа, във Франция със сигурност, в САЩ също го познават доста добре. Знаят го на Уолстрийт и банкерите от по-големите европейски страни.

— И какво? Какво ти носи това в края на деня, Изабел? Кой си ти, когато работният ден свърши, а имаш единствено кариерата си? Какъв човек си? През последните години съм си задавал хиляди пъти тези въпроси. Преди и аз вярвах, че най-важното е как изглеждаш в очите на бизнес партньорите си. Но какъв е смисълът? Какво печелиш, ако нямаш семеен живот, ако съпругата ти не се интересува дали си жив или си умрял, а децата ти дори не могат да си спомнят кога за последен път сте вечеряли заедно?

Това беше едно от качествата на Бил, които тя харесваше у него — той беше пределно наясно с ценностите и приоритетите си. Тя обаче разбираше също, че те невинаги са били подредени в този ред и той бе платил висока цена за уроците на живота. Бракът му беше формален като нейния и макар любовта му към момичетата да бе извън всяко съмнение, той не беше близък с тях. През годините бе отсъствал твърде често и продължително в преследване на политическите си цели и в издигане на президентски кандидатури, и то в най-важните моменти от живота на дъщерите си като по-малки, когато бяха имали нужда от него. В последно време той полагаше усилия да прекарва повече време с тях и резултатите бяха сравнително добри. И двете му дъщери се радваха на компанията му и се гордееха с него, въпреки че той все още пътуваше много често. Сега, когато отсъстваше от дома си, се стараеше да поддържа връзка с момичетата по телефона, но нарастващото отчуждение между него и Синди вземаше своята дан. Много рядко се събираха като семейство, с дъщерите си се виждаше поотделно, което все пак беше нещо. В много отношения Изабел беше

по-щастлива от него. Софи и Теди истински я интересуваха и тя прекарваше изцяло времето си с тях. Гордън изобщо не можеше да каже същото. Децата му бяха чужди, дори и Софи, която той явно предпочиташе.

— Не мисля, че Гордън е достигнал до твоите прозрения — призна Изабел, — и не мисля, че някога ще успее. Тази страна от живота не го интересува. Той се чувства щастлив само от положението си във финансовите среди. Останалото е без значение.

— Някой ден той ще свърши дните си като един тъжен и самотен човек — каза Бил на връщане към колата и я погледна с копнеж. — Навярно аз също. Разбрах го, макар и със закъснение. Изабел, с теб чувствам, че живея истински, така както никога не съм живял със Синди или с момичетата. Боя се, че съм изпуснал влака още преди години. Никога не бях при тях, когато имаха нужда от мен.

— Сигурна съм, че те разбират причината — увери го нежно тя. — Момичетата вече са големи, но все още имате време.

— Надявам се, че и те разсъждават по същия начин. И двете си имат свой собствен живот, а майка им не се отказва да ги убеждава какъв егоист съм аз. Навярно има право — заключи той и се усмихна. — Ти изкарваш на бял свят най-доброто у мен. Тя никога не успя. Синтия няма сърце като твоето. Не съм сигурен дали изобщо някога наистина е искала да стана такъв, какъвто съм сега. Мисля, че близостта всъщност я плаши. Тя не иска да си разголя душата пред мен, нито се интересува от моите съкровени желания, просто съм ѝ необходим, за да я придружавам на светски събирания. Но аз просто не ставам за това. Обичам да се забавлявам, но никога досега не съм чувствал по-остро липсата на човек, с когото да поговоря. Двамата със Синди се разминаваме напълно и празнината помежду ни все повече се задълбочава, макар да делим обща спалня. Това положение няма как да се промени.

— Би могло — каза Изабел, опитвайки се заради него да му вдъхне надежда и да го окуражи, — ако се опиташ. Може би, ако ѝ дадеш възможност и разкриеш душата си пред нея, тя ще се отвори към теб.

— Синди не е такъв човек — възрази той и погледът му помръкна, — а и аз вече нямам желание за това. Между нас всичко е свършено и между другото, смятам, че така е по-добре. Без

разочарования, без болка. Стига да продължа да се показвам от време на време на нейните благотворителни прояви, да плащам сметките и да не забравям да ходя на тържествата по случай дипломираното на момичетата, това е всичко, което се иска от мен. Ние живеем в два различни свята. Мисля, че така и двамата се чувстваме по-сигурни. — Той беше напълно наясно с чувствата си.

— Чудно нещо, какво правим с живота си — каза с въздишка Изабел, докато се настаняваха на задната седалка на лимузината.

Бил даде адреса на ресторанта, където щяха да обядват. Изабел беше чувала за него, но не знаеше къде се намира. Този ресторант е бил любимият на принцеса Даяна.

— Ти си допуснал да се отчуждиш от Синди и децата ти. Аз позволих на Гордън да ме изключи от живота си без всякакви обяснения. Защо позволяваме на хората така лесно да ни причиняват всичко това? Защо оставяме другите да вземат мълчаливо решенията си, без да бъдем чути? — Сега, когато разсъждаваше на глас, всичко й се струваше толкова ясно, по-ясно от всякога.

— Защото те винаги са били такива. До известна степен и двамата сме знаели, че ще стигнем дотук. Синди беше мила и любяща в колежа, с нея ми бе забавно, защото беше остроумна и сладка, но тя никога не е била сърдечна. Тя вероятно е най-егоистичната, манипулативна и пресметлива жена на земята. А Гордън е жесток, студен и властен. Каквото и да сторим, няма да променим това. Бедата е, че никога не сме искали животът ни да се стече точно така, независимо дали го признаваме или не. Въпросът е защо сме решили, че заслужаваме да живеем по този начин?

— Животът на родителите ми бе същият — примирено каза Изабел и го погледна с големите си зелени очи. — Обичах ги, но те се държаха студено и сдържано.

— Моите също. Баща ми и майка ми не обичаха децата и не са искали да имат такива. Аз съм се родил, без да ме искат, когато са били около четиридесетте. Винаги ми напомняха, че са ми направили огромна услуга, като са ме създали. Едва дочаках да дойде времето да замина в колежа. Загинаха при самолетна катастрофа, когато бях на двадесет и пет. Никога не заплаках. Когато ми казаха новината по телефона, сякаш ми съобщаваха за смъртта на далечни познати. Не знаех какво да кажа. Дори не ги познавах истински, те бяха просто

двама интелегенти, които ми позволиха да живея с тях до осемнадесетата ми година и когато стана време за колежа, ме изпратиха с голямо облекчение там. Не знам какво биха сторили, ако се бях опитал да ги прегърна, целуна или да им кажа, че ги обичам. Дори не си спомням като малък майка ми да ме е целувала или прегръщала. Винаги разговаряше с мен от срещуположния край на стаята, а баща ми и това не правеше. Синди е същата. Говори с мен от десетина крачки разстояние, дори и повече, ако може.

— Цяло чудо е, че не си полудял — отбеляза съчувствено Изабел. В някои отношения ѝ беше трудно да си представи детството му, защото все пак нейното бе много по-различно. Имаше прегръдки и целувки, но по задължение, а зад тях се криеше много малко любов. — Майка ми беше типична англичанка. Струва ми се, че ме обичаше, но не знаеше как да го изрази. Беше благовъзпитана и студена, останала още като бебе без майка, а баща ѝ се държал много студено към нея. Изпратил я в пансион на деветгодишна възраст и я оставил там до момента на омъжването ѝ за баща ми. Запознали се в двореца. Мисля, че дядо ми е уредил брака ѝ, за да му се махне от главата. Оженил се за жената, с която имал дългогодишна връзка, още отпреди смъртта на съпругата си, веднага щом се освободил от майка ми. Английският ми род бе пълен с дълбоко погребани тайни, за които не ни беше позволено да говорим. От нас се искаше само да се обличаме подходящо, да се държим възпитано и да се преструваме, че всичко е наред. Не знам как се е чувствала майка ми, а баща ми беше толкова зает с политиката, че ние едва ли сме го интересували. Майка ми почина, малко след като бях навършила десет, а баща ми никога нямаше време да поговорим, макар според мен да беше добър човек. Бракът на родителите ми приличаше на моя с Гордън, може би затова приех отдръпването на Гордън, без да го превръщам в трагедия. Не съм се замисляла досега за тези неща, но предполагам, че това е единственият модел на семейни отношения, който познавам.

— Предполагам, аз също — добави с философско примирение Бил. Не можеше да скрие нищо от Изабел. — Може би, ако Синди беше по-сърдечна от родителите ми, днес нямаше да знам как да постъпя. Когато се оженихме, бяхме на по двадесет и две и оттогава една част от мен сякаш е била дълбоко замразена.

Едва преди четири години, когато се бе опитал да разговаря с нея за тези неща, всичко му бе станало ясно и възгледите му за живота се бяха променили. Топлотата на Изабел го бе привлякла, както светлината на лампата привлича нощните пеперуди и в някои отношения именно тя го поддържаше жив. Само че контрастът между нея и Синди го отдалечи още повече от съпругата му. Сега разбираше колко далечни и безнадеждно чужди са си били през годините.

— Чудно ми е какво би било, ако знаехме всичко тава, още преди да се оженим.

— Ако сега срещнеш Синди, никога не бих се оженил за нея — заяви без колебание Бил. — С нея не може да се разговаря, никога не е могло. Тя мрази да говори за чувства, не изпитва потребност от истински разговор, всъщност ненавижда подобни неща. Интересува я само да има образцов брак за пред хората. Не ми харесва да я изкарвам повърхностна, тя има някои чудесни качества, но от тридесет години аз съм женен за една непозната.

— И си готов да понасяш това положение поне още тридесет години? — попита го тя.

— Така изглежда, нали? — откровено сподели той, въпреки че напоследък се питаше защо продължава да търпи. Разводът обаче би бил сериозна спънка за кариерата му. За него беше важно да избягва скандали и да не се набива в хорските очи. Никой президент или кандидат-президент нямаше да иска да свързват името му с неговото, ако Синди направеше така, че играта да загрубее, а той подозираше, че тя ще постъпи точно така. Тя нямаше да се откаже без бой от него. Последното нещо, което искаше тя, беше да се разведе. Харесваше ѝ досегашното статукво. — Ти също си готова да продължиш по стария начин, не е ли така? — попита я Бил, макар да знаеше предварително отговора. И преди бяха обсъждали тази тема.

— Нямам избор.

— Всички имаме избор, ако сме достатъчно смели, но двамата с теб бихме изгубили много. Ако сега се разделя със Синди, кариерата ми ще пострада. А ти имаш дете със сериозни здравословни проблеми. Разбирам защо и двамата постъпваме така. Лесно е за обяснение. Но въпреки това, понякога си мисля, че сме глупаци. Ако наистина ни стискаше и вярвахме в принципите си, щяхме начаса да избягаме, но

не вярвам, че някога ще го направим. — Това не беше присъда нито над нея, нито над него, а самата реалност.

— Подозирам, че имаш право. — Думите ѝ прозвучаха тъжно.

— Само се надявам един ден да не съжаляваме. Животът е кратък. Родителите ми умряха на шестдесет, без да са му се порадовали. Просто правеха онова, което се изискваше от тях, онова, което беше редно. Искам нещо повече от това, но още не съм измислил как да го постигна.

— Не си позволявам да мисля за тези неща — призна Изабел. — Направих избора си преди двадесет години и се придържам към решението си.

— Колко благородно от твоя страна — каза той и хвана ръката ѝ, — но никой няма да те похвали. В края на краищата кой го интересува, че си се пожертвала? Никой няма да ни окачи медал за храброст.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам. Понякога се изморявам от усилието да убедя сам себе си, че постъпвам правилно. Вече не съм сигурен, че вярвам на собствените си доводи. Да ти призная, Изабел, когато те виждам, когато говоря с теб, се питам какво, по дяволите, правим двамата с теб?

— Един с друг? — Изведнъж тя се изплаши, защото реши, че той иска да прекрати приятелството им. В погледа ѝ се четеше страх.

— Не, с другите. Единствено приятелството помежду ни е от значение. Досега с никого другиго не съм разговарял така, както с теб. Не е ли това най-важното?

Тя кимна, замислена над думите му.

— Да, съгласна съм, но когато се омъжих за Гордън на двадесет и една години, не го знаех. Тогава правех онова, което ми кажат. Гордън беше същият като баща ми. Казваше ми кога да стана сутрин, кога да си лягам, какво да говоря, какво да правя и какво да мисля. Струва ми се, че тогава това ме караше да се чувствам защитена. Никога не съм си помисляла, че имам право на избор и че има и друг начин на живот.

— А сега?

— Пак нямам избор, Бил. Знаеш го. Какъв избор имам сега?

— Какъвто поискаш. Именно в това е смисълът. И двамата говорим за високата цена, която бихме платили, ако променим живота

си. Какво ще кажеш за цената, която плащаме, като не променяме нищо? Мислила ли си някога за нея?

— Опитвам се да не мисля — не скри истината тя. — Правя го заради Теди и Софи, независимо дали ще ми признаят някой ден или не.

— Сигурна ли си, че те са истинската причина? — попита той, като я гледаше в упор. Досега никога не беше проявявал настойчивост в отношенията си с нея и Изабел се изненада. Запита се на какво се дължеше промяната. Като че ли той вече не се задоволяваше с начина си на живот. — Сигурна ли си, че не се примиряваш само защото се страхуваш от промяната? Защото при мен е точно така. Прекалено съм нерешителен, за да хвърля картите и да си изляза. Грижа ме е какво ще кажат хората. Но и аз съм човек и изобщо не съм съвършен, имам си своите нужди. Помисли само!

— Да не би да искаш да ми кажеш, че се каниш да напуснеш Синтия? — Изабел беше поразена. Бил винаги беше повтарял, че няма да разруши брака си и че тя също не бива да го прави.

— Казвам, че ми се иска да имах куража да я напусна. — Тогава той реши да предприеме голямата крачка. Дори да я ядосаше и тя да си тръгнеше, трябваше да го каже. — За твое добро бих искал и ти да имаше смелостта да напуснеш Гордън. Боли ме, когато ти се обаждам, да те слушам как живееш като затворник в онази къща. Той не те уважава, пренебрегва те и не те зачита от години. Изпитвам желание да дойда и да ви отвлека с Теди само за да ви махна от него и онази къща. Изабел, Гордън не те заслужава, както и Синди не заслужава мен. Нещо повече, никога не са ни заслужавали. И двамата си живеят като волни птици от години. Ще ми се животът да беше по-прост. Но не е. И за двамата ни той е много сложен. Само ако можехме да започнем отначало!

— И на мен ми се иска — каза примирено тя, — но не можем. Знаеш го не по-зле от мен. — Изабел одобряваше идеята за развода му, но ако искаше да е честна пред себе си, знаеше, че последиците ще бъдат катастрофални за кариерата му. Той също го знаеше. — Ако Синди реши да предизвика скандал, с кариерата ти в политиката е свършено. Тридесет години си градил имиджа си в тези среди. Наистина ли доброволно ще се откажеш от всичко, което си постигнал? Заради свободата? Сигурен ли си? Заради принципите?

Какво ще правиш после? Аз какво ще правя? Гордън ми каза още преди много време, че ако някога реша да го напусна, ще се погрижи да прося по улиците. Нямам наследство. Брат ми получи всичко. Когато той загина при катастрофа, синовете му го наследиха. Аз съм напълно зависима от Гордън. Не мога да си позволя да си тръгна. Не мога да издържам сама сина си. Няма да мога да му осигуря медицинските грижи, без които животът му е застрашен. Те струват цяло състояние и макар че Гордън не се интересува от мен и Теди, плаща всичките сметки, без да го прави на проблем. Какво предлагаш, Бил? Да подложа Теди на крайна нищета заради един каприз или да го зарежа? Не, това е невъзможно и ти го знаеш. Освен това Теди не би понесъл подобен катаклизъм. Да, достойно би било да го напусна, щом не ме обича, но любовта е лукс, който не мога да си позволя.

Трудно ѝ беше да го признае и да живее с тази мисъл, но тя вярваше в това. Изцяло зависеше от Гордън за лечението и издръжката на Теди. Сърцето на Бил се късаше заради примирението, с което приемаше съдбата си, макар на практика и той да постъпваше по същия начин. И двамата съзнателно бяха приели жребия си, за което плащаха прескъпо.

— Не трябва да се отчайваме — тихо каза Бил, докато колата отбиваше пред ресторанта, в който щяха да обядват. Той беше италиански, много популярен и шикозен. — Може би си права. Навярно нямаме избор, въпреки че не искам да го приема. — В нейния случай наистина не виждаше изход, макар че му беше трудно да повярва, че съдът във Франция ще позволи на Гордън да я остави на улицата, при това с болно дете, но може би тя имаше основание да мисли, че това би могло да се случи.

— Ако някога го напусна — каза Изабел с нещастно изражение, — това би било най-егоистичната ми постъпка. Гордън няма да ми даде и грош повече, отколкото е длъжен, и аз няма да мога да осигуря удобствата на Теди, с които е свикнал. Как бих могла да му причиня подобно нещо, и то само заради собственото си емоционално благополучие? Състоянието му и без това е за окайване.

— Да, не можеш да го направиш — простичко каза Бил. — Не исках да те упреквам. Когато съм с теб, не мога да се наситя на присъствието ти и ставам прекомерно алчен. Неволно виждам какъв би могъл да бъде животът ни и правя разлика с реалността.

— Може би така ти се струва, защото се чуваме по телефона и прекарваме по няколко часа заедно, и то през няколко месеца. Ако бяхме женени, навярно нямаше да е същото.

— Наистина ли го мислиш? — попита той и я погледна в очите.

Тя се поколеба, после мълчаливо поклати глава.

— Не, не смятам. Но човек никога не знае. Не можем да си позволим да мислим за това — заключи тя, затваряйки тази врата зад себе си.

— Дали също като любовта, и мечтите ни са лукс, който не можем да си позволим? — попита той с нещастно изражение.

— Така смятам. Ако искаме повече, отколкото можем да получим, или се опитаме да го постигнем, накрая ще се нараним взаимно. Мисля, че трябва да сме благодарни за това, което имаме, и да не искаме повече. Ти си най-скъпият ми приятел и затова те обичам, Бил, знаеш го. Да не си разваляме приятелството заради неосъществими желания. — Изабел се бореше със същия импулс още от предната вечер. Толкова беше хубаво да са заедно: да се разхождат, да разговарят, да се смеят и да танцуват, да си поделят ягоди и кроасани. Но после какво? Какво щеше да стане, когато се върнеха по домовете си? Тя нямаше да позволи на Бил да извърши някоя глупост, дори той да искаше, защото знаеше, че другото е непостижимо. И тя като него би искала да промени живота си, но приемаше, че не им е било писано.

В погледа на Бил обаче се четеше упорство.

— Искам повече — каза рязко той и тя неочаквано се разсмя.

— Е, не можеш да го получиш. Много си се разглезил.

— Чувствам се жив за първи път от много време насам.

Така и изглеждаше. Тя също. От вчера се чувстваше сякаш от гърба ѝ е паднал огромен товар.

— Сигурно е от наденичките на закуска. Залоили са разсъдъка ти. — Тя реши, че единственият начин да се справи със ситуацията беше да отказва да приеме на сериозно думите му, но вътрешно беше развълнувана от чутото. — Сигурно можем да си обещаем да се виждаме тук един път годишно за по няколко дни. Кой знае, може би това ще ни е достатъчно. — Само тава можа да измисли вместо перспективата за съвместен живот.

— И двамата знаем, че няма да е достатъчно — възрази той.

— Ти какво предлагаш? Да избягаме в Бразилия? Бил, не ставай смешен. Мисли какво говориш. Не се дръж като луд и не очаквай и аз да сторя същото. Не мога.

Той я познаваше твърде добре, за да знае, че тя никога не би застрашила живота на сина си, но не беше сигурен дали изобщо би си помислила да напусне Гордън, независимо от ситуацията. Принципите ѝ не позволяваха подобни скандални постъпки. Колкото и отвратително да се държеше Гордън с нея, тя не преставаше да е лоялна към него.

— Едва ли приемаш равнодушно лошото му държание към теб.

— Не, но той не се държи зле. Просто вече не го интересувам.

— Той не те обича от години. Какво друго е останало, освен сметките, които плаща?

— И то е достатъчно. Нямам нужда от друго.

— Това е лудост! Та ти си на четиридесет и една години. Нуждаеш се от много повече.

— Вече дори не мисля за това — отвърна решително тя, опитвайки се да устои на чувствата, които изпитваше към него.

— А би трябвало.

— Струва ми се, че имаш нужда от едно питие или да подремнеш, а може би и от успокоително. — Досега не го беше виждала такъв. Думите му я развълнуваха, но какво можеше да стори? След ден трябваше да се върне, най-много след два. Оставаше ѝ само да се порадва на времето, прекарано с него, като не го разваля с неизпълними желания. Но внезапно той отказваше да го проумее и сякаш искаше да постави всичко на карта с прекомерните си искания. — Трябва да проявиш разум.

— Защо? — попита я той, докато слизаха от колата.

— Знаеш защо. Харесва ли ни или не, нямаме друг избор. Така само се измъчваш. Или поне измъчваш мен. Имаш правото да си свободен, ако искаш, и сигурно трябва да го направиш. Но моето положение е много по-сложно. Животът на Теди зависи от онова, което му осигурява Гордън. — Тя не можеше да си позволи да разчита на помощта на друг, та дори и на Бил. Гордън беше бащата на сина ѝ и дължеше на Теди поне това.

— Гордън трябва да е чудовище, ако реши да те лиши от издръжка.

За момент тя не каза нищо, после го погледна отново в очите и заяви ясно и твърдо, така че той да проумее добре думите ѝ:

— Не смятам да проверявам дали това е така. Не мога.

— Разбирам — тихо отвърна той и я последва в ресторанта. Никой от двамата не проговори, докато не седнаха на масата. — Извинявай, че повдигнах този въпрос. Нямах намерение да те разстройвам. Просто не мога да го проумея. И двамата живеем с хора, които ни карат да се чувстваме нещастни, а когато сме заедно, ни е толкова хубаво. — Изведнъж му се прииска да рискува всичко заради нея.

— Навярно ни е хубаво, защото не сме заедно в истинския смисъл на думата. Кой знае, може и да не бъдем щастливи заедно. В живота няма стопроцентова гаранция. — Всичко неизказано досега, изведнъж бе изречено и до известна степен им донесе облекчение. Криеха се зад приятелството си, а сега стана ясно, че той иска нещо много повече. Тя обаче му показва съвсем категорично, че това е невъзможно, независимо от чувствата, които изпитваше към него. Нещо много по-ценно от собственото ѝ щастие беше изложено на риск и тя нямаше да пожертва здравето и живота на Теди заради любовта си. Беше прекалено разумна и разсъдлива, за да го стори. Независимо колко се възхищаваше на Бил, независимо от загрижеността ѝ за него, синът ѝ беше на първо място.

Бил не можеше да не я уважава за това, винаги я бе уважавал и така щеше да е и занапред.

— Съгласен съм с теб, Изабел — каза той, докато се настаняваха под чадъра, който ги предпазваше от юнското слънце. — Никога не бих застрашил здравето на Теди, само че искам да знаеш колко съм загрижен за теб. Не бих изложил нито теб, нито Теди на риск. Всъщност, ако мога, бих искал да ти помогна. Но няма да се правя, че ми е безразлично, нито че не искам нещо повече от това. Държа да го знаеш.

— Знам, Бил — нежно отвърна тя. — Досега винаги си се държал толкова мило с мен. — За изминалите четири години, освен децата ѝ, той беше всичко за нея.

— Не достатъчно мило. Не така, както бих искал да бъде. Толкова съм изморен от лицемерието, което ни заобикаля. Ти се преструваш, че си негова съпруга, аз се преструвам, че ме е грижа за

проклетите официални вечери, на които ходя със Синди. Не знам дали мога да продължавам така. Не съм сигурен дали искам. Не мисля, че си струва цената.

— Можеш да заплатиш много по-скъпо, ако не играеш по правилата. — Тя първа повдигна този въпрос и сега, когато тази муха му влезе в главата, той се опитваше да я подтикне към бунт. Поне тя трябваше да прояви разум.

— Може би някой ден ще пратя всичко по дяволите и ще се откажа. Човек никога не знае — каза спокойно Бил.

— Първо трябва много хубавичко да си помислиш — тихо добави тя, а той само кимна и взе ръката ѝ.

Изабел имаше дълги изящни пръсти и красиви грациозни ръце.

— Ти си забележителна жена — каза тихо той. В очите му се четеше обожание. — Много по-разумна от мен си.

— Дано да е за добро. — Тя взе ръката му и я целуна. — А ти си най-скъпият ми приятел.

За момент той остана като онемял, после кимна. Имаше толкова много неща, които искаше да ѝ каже, но от тазсутрешния им разговор беше разбрал, че моментът не е подходящ.

— Какво ти се яде за обяд? — попита той, опитвайки се да смекчи чувствата, които за малко не бяха взели връх. Дори не можеше да си представи как щеше да се чувства, когато тя се върнеше в Париж. Но нямаше смисъл да мисли предварително за това.

Решиха да си поръчат макарони и салати и се придържаха към по-безопасни теми като книги и изкуство. Изабел смяташе, че би било хубаво, ако той напише книга за скритите механизми в политиката. И преди му го беше казвала. Тайните от кухнята на политиката биха направили книгата много интересна.

— Може би, когато се пенсионирам — съгласи се той по време на десерта.

И двамата вече бяха по-спокойни. Бил не можеше да разбере защо тази сутрин чувствата му излязоха извън контрол. Единствената причина, за която се сецаше, беше щастие, което изпитваше в нейно присъствие и болката при мисълта за раздялата. Знаеше, че тя никога няма да напусне Гордън заради Теди, а за нейно добро Бил се надяваше, че синът ѝ ще живее още дълго време.

След оживено обсъждане, двамата отидоха в Британския музей и стояха там до четири часа следобед. После се разходиха, без да бързат по Бонд стрийт, като разглеждаха витрините на бижутерийните магазини и галериите. Бил не можеше да не си помисли колко отпуснат и спокоен се чувстваше в нейно присъствие. Когато се върнаха в „Кларидж“ и решиха да пият чай, часът вече бе шест. Хапнаха сандвичи с краставици и домати, салата от кресон, яйца и бисквити, които ѝ напомняха за бисквитите, които бе яла като дете в къщата на дядо си. Пиенето на чай с лека закуска винаги ѝ доставяше огромно удоволствие, защото ѝ се струваше много изтънчено. Бил шеговито я закачаше за това ѝ пристрастие. Каза ѝ, че по-скоро би хапнал еклери и петифури в „Анджелина“ или сладолед в „Бертильон“. Изабел отговори, че това също би ѝ харесало.

— Кога ще дойдеш отново в Париж? — попита между другото Изабел, когато изядоха сандвичите и тя му наля още една чаша чай.

— Каква ще кажеш за другата седмица? След тази седмица ще ми е много тежко да се върна към ежедневието.

— И на мен — призна тя. Въпреки смелите ѝ твърдения за невъзможността да имат общо бъдеще и тя изпитваше същия непреодолим импулс. Само че за тях това беше забраненият плод. Дори само компанията на Бил беше божи дар за нея.

— Къде искаш да вечеряме довечера? — попита той и Изабел завъртя комично очи.

— Как можеш да мислиш за храна след всичко, което погълнахме току-що? Няма да огладнея цяла седмица. — Това беше последната им вечер и те го знаеха. Изабел планираше да отпътува късно следобед на другия ден. Не мислеше, че е редно да остава още една нощ, макар че се изкушаваше, а той не искаше да насилва нещата. Ако този път не я притиснеше да остане, може би тя щеше да се съгласи отново да се видят за няколко дни.

— Какво ще кажеш за „Марк“ — настоя той, без да обръща внимание на протестите ѝ. — Ако искаш, можем да отидем и по-късно.

— Страхотно. Не съм била там от години. Всъщност — засмя се тя — изобщо не съм излизала никъде.

— Ще направя резервация за девет часа. — Той стана от масата и прекоси фоайето, за да поговори с портиера.

Изабел проследи грациозната му, мъжествена иначе походка. Продължи да го гледа и на връщане.

— Защо ме гледаш така втренчено? — попита развеселен той, като в същото време изпитваше известно неудобство.

Толкова беше красива, че понякога сърцето му се свиваше от болка само като я погледнеше. Искаше да ѝ даде много повече, да пътува с нея, да прекарват заедно времето си, да я запознае с приятелите си, да я заведе във Вашингтон, за да се покаже с нея. Това обаче беше невъзможно. Тези няколко дни заедно бяха всичко, което тя можеше да си позволи.

— Възхищавах ти се — призна тя. — Вие сте много хубав мъж, господин Робинсън.

Много отдавна беше изпитвала същите чувства към Гордън. Но вече не. Познаваше го прекалено добре и най-вече леденостуденото му сърце.

— Ти си или луда, или сляпа — каза Бил и се засмя притеснено.

Двамата станаха и тръгнаха нагоре към третия етаж. Часът бе седем и половина. Бил каза, че си е поръчал масаж в стаята, докато тя се облече и се обади вкъщи.

— Ще те взема в девет без петнадесет. Ще ти стигне ли времето?

— Идеално.

Щеше да се обади да провери как е Теди, да се изкъпе, да си направи прическа и да се облече, а това нямаше да ѝ отнеме много време.

— Ще се видим след малко — каза той и я целуна по бузата. Изкуши се да я попита дали няма да може да остане още една нощ, ако състоянието на Теди го позволява, но реши да не го прави, преди да е говорила със сестрите и момчето.

Обаждането ѝ донесе успокоение. Теди беше прекарал още един спокоен ден и бе весел на телефона. Със сестрата четяха от книгата с анекдоти, която Изабел му беше купила преди тръгване. Той ѝ прочете няколко и двамата се посмяха заедно. Изабел още се усмихваше, когато влезе да се окъпе. Обеща му да се върне на другия ден. Имаше резервация за полета в шест и към девет парижко време вече щеше да си е у дома. Помисли си дали не би могла да остане още една нощ, но реши, че не би било честно спрямо Теди.

Сложи си семпла бяла коктейлна рокля и дълъг кашмирен шал в същия цвят, перленото колие и бели копринени обувки на „Шанел“ с черни върхове. Взе бялата си вечерна чантичка, в която имаше само червило и ключа от стаята. Друго не ѝ трябваше. Този път реши да остави косата си пусната. Когато отвори вратата на Бил, той я посрещна дори още по-впечатлен, отколкото предната вечер. Очевидно, че беше очарован от нея и това ѝ доставяше огромно удоволствие.

От нея се излъчваше такава нежност и женственост. Тя олицетворяваше всичко, което Бил харесваше у една жена, и можеше само да съжалява, че не беше я срещнал по-рано.

— Как беше Теди, когато се обади? — попита той, докато слизаха по стълбите.

Нямаха търпение да чакат асансьора, затова предпочетоха да слязат пеша.

— Заварих го в страхотна форма. Прочете ми пет-шест анекдота, а сестрата каза, че досега не го е виждала в такова добро здраве. Не знам дали се дължи на лекарствата или на хубавото време, или просто е щастливо стечение на обстоятелствата. Каквото и да е, дано да се задържи така. Казах му, че утре вечер ще се прибера.

— О — възкликна Бил и Изабел видя изражението му, когато той се спря на последното стъпало и се обърна към нея, — надявах се да останеш още един ден. Утре трябва да се видя с посланика и едва ли ще ми остане много свободно време преди дванадесет. Ще имаме много малко време преди полета ти.

— Знам — отвърна тя и го хвана под ръка. — Мислих си за това, но сърце не ми даде да му кажа, че искам да остана още един ден. Предполагам, че мога да му се обадя пак утре.

— Много бих искал — призна той. — Защо не го попиташ дали има нещо против? — Не му се щеше да я отдели от сина ѝ, но толкова искаше тя да остане.

Тя също го желаше. Разкъсваше се между сина си и Бил — едно непознато досега чувство.

— Ще се обадя на сутринта, за да разбера как е той, но нищо не обещавам. Ако нощта му е била тежка, веднага се връщам. — Дългът за нея стоеше над всичко.

— Разбирам — каза с благодарност Бил. Доволен беше, че поне се бе съгласила да си помисли. — Ако трябва да се прибереш, може да дойда с теб до Париж. Няма да ми навреди, ако направя едно посещение на тамошното ни посолство. — Дори да не можеше да е през цялото време с нея, поне щеше да е наблизо. На родна почва обаче нямаше да е същото. Дори да можеха да обядват заедно, нямаше да е толкова лесно, както тук. Ако Гордън разбере за срещите им, независимо колко невинни бяха те, за нея ставаше неудобно. Бил го знаеше и я разбираше. Бяха се виждали няколко пъти в Париж. — Благодаря ти, че ще се обадиш. В събота така или иначе трябва да се връщам в Ню Йорк. — Дъщерите му щяха да са си вкъщи по това време.

— Когато си заминеш — каза с тъга Изабел, — ще се чувствам особено. — Бяха заедно от един ден, но беше толкова хубаво да могат да се виждат през деня и вечер, че нито един от двамата не можеше да си представи какво ще прави без другия.

— И аз се мислех същото — каза той, докато колата ги караше към „Марк“. — Лесно можеш да се превърнеш в труден за отказване навик.

Тя кимна и той хвана нежно ръката ѝ. И двамата прекриваха граници, неотклонно спазвани досега, и навлизаха в неизследвана до този момент територия. И двамата знаеха, че ако не внимават, може да се изложат на опасност.

Изпиха по едно питие в уютната, небрежно-елегантна атмосфера на бара в „Марк“. Настанени в прекомерно големите протрити кожени фотьойли, те побъбриха известно време, след което салонният управител ги заведе до масата им. В някои отношения Изабел предпочиташе „Хари“, но тук атмосферата беше по-непринудена и романтична. Говориха си с часове и ако можеше, Изабел би върнала стрелките на часовника назад. Минутите изтичаха с такава бясна скорост, а на нея не ѝ се искаше вечерта никога да свършва. Бил искаше същото.

— Какво ще кажеш да отидем отново в „Анабел“? — попита на излизане той и погледите им се срещнаха за един безкрайно дълъг миг.

Тя се поколеба дали няма да нагазят в прекалено дълбоки води, ако отново танцуват заедно, но никой от тях не можа да устои на

желанието. Много беше вероятно това да е последното им излизане заедно за много, много дълго време напред.

— Много бих искала — отвърна тихо тя.

Онова, което и двамата не изрекоха, се долавяше съвсем осезаемо във въздуха, докато седяха в колата, хванати за ръце.

Двамата влязоха мълчаливо в „Анабел“ и седнаха на бара. Бил поръча шампанско, вдигна тост в нейна чест и след първата глътка го остави, хвана я за ръката и я покани на танц. Тя го последва с готовност на дансинга, под тавана, обсипан с миниатюрни блещукащи звезди. Това беше най-романтичното място, където бе ходила, и докато танцуваха, телата им сякаш се сляха. Те се движеха бавно под звуците на познатите мелодии. И двамата мълчаха, просто танцуваха прегърнати. Изабел затвори очи.

Мина много време, преди да напуснат дансинга, притихнали и някак потиснати. Никой от тях не искаше да мисли за предстоящата раздяла, но нямаше как да го избегнат. Знаеха, че този момент ще настъпи.

Отново танцуваха, преди да си тръгнат, и този път Изабел напусна дансинга с насълзени очи. Бил я прегърна през раменете на излизане от заведението. Нощта беше красива, топла и звездна и когато той я погледна с топла усмивка, срещу тях сякаш избухна ярка експлозия. Изабел отначало не разбра какво става, заслепена от светкавицата, но когато способността ѝ да вижда се възвърна, видя, че един фотограф ги беше заснел, неизвестно по каква причина.

— За какво ни снима? — Първоначално така се изплаши, че почти се хвърли в прегръдките на Бил.

Той все още я прегръщаше и когато тя се сгуши в него, той я притисна още по-силно.

— Имат навика да снимат на сляпо. Папараците се въртят около такива места. Първо снимат, а чак после идентифицират жертвите си. Като се случи да заснемат някой, който не е известен на широката публика, предполагам, че просто изхвърлят снимката.

— Например такива като мен, предполагам. Ами ти? Могат ли да ти причинят неприятности?

— Едва ли. Не смятам, че на тези от жълтата преса им пука за мен. Мисля, че фотографът напразно изхаби позата.

— Отначало не разбрах какво става. Видях само силната светлина. — Фотографът беше използвал светкавица и бе приближил апарата само на няколко сантиметра от лицето ѝ.

— Щях да се чувствам като пълен нещастник, ако живеех по този начин — заяви Бил.

Мислеше си за снимката и се чудеше дали някой нямаше да го познае, но нищо не можеше да направи. Единственият човек, който би могъл да се интересува, беше съпругата му. Изабел със сигурност беше неизвестна. Нямаше причина Гордън Форестър да се натъкне на снимката. С качването в колата, Бил престана да мисли на случката.

В колата Изабел седна плътно до него и той я хвана за ръката — започваше да свиква с това. И двамата мислеха за отпътуването на следващия ден. В колата се долавяше осезаема атмосфера на сериозност. Бил даде указания на шофьора да направи една обиколка по улиците, преди да се върне в хотела. Нямаше защо да бързат да се прибират, а нощта беше толкова прекрасна.

Изабел заговори първа с ласкав и леко пресипнал глас:

— Не знам как ще си тръгна утре. — Теди беше единствената причина, която я теглеше към дома.

— Може би няма да заминеш утре. Първо се обади и виж как е той. — Бил можеше само да се моли Теди да е прекарал спокойно нощта. Не си представяше как ще гледа Изабел да си заминава.

Изабел кимна и му се усмихна, после облегна глава на рамото му.

— Вълшебна вечер, Бил.

— Да, така е. — Той се обърна отново към нея и я сепна със следващите си думи: — Изабел, какво ще правим сега? — попита той с онзи глас, който ѝ бе добре познат. Точно този глас караше сърцето ѝ да подскача, когато го чуеше по телефона.

— Какво ще правим?

Гледаше я толкова сериозно, че тя не знаеше дали иска да чуе отговора му.

— С нас ли? Влюбен съм в теб. Бях се заклел да не изричам тези думи. Съзнавам, че не е честно, но искам да го знаеш. Искам да отнесеш със себе си това признание, когато се върнеш в Париж. Обичам те, Изабел. Обичам те отдавна. — Когато го изрече, той се почувства така уязвим, както никога досега.

— Знам — прошепна тя и вдигна очи към него. — И аз те обичам от първия път, когато те срещнах, но нищо не можем да сторим.

И двамата го знаеха. Тя също не искаше да изрича тези думи, защото така отношенията им се усложняваха, но вече беше невъзможно да спрат. Докато Бил докосваше нежно страната ѝ, шофьорът на лимузината насочваше бавно колата към следващата пресечка и Бил си помисли за миг да го помоли да спре. Искаше да остане насаме с нея. Искаше този момент да остане незабравим и за двамата.

— Сега нищо не можем да направим, Изабел. Но някой ден... Човек никога не знае. Но каквото и да се случи, искам да знаеш... че ще те обичам до края на живота си. — От много време насам той беше абсолютно убеден в това. Тя беше всичко, което някога бе желал, а сега разбираше, че не може да я има.

— Аз също те обичам, Бил — прошепна тя, докато той я притискаше към себе си, — ... толкова много.

Щом изрече това, той я целуна и можеше само да съжалява, че не го е направил по-рано. Цял живот двамата бяха чакали точно този миг, който ги сближи повече от всякога. Докато той я целуваше, тя обвирата му с ръце и времето и пространството се сляха. Знаеше само, че никога преди не е била по-щастлива и не искаше този миг да свършва. Очите ѝ бяха затворени и за първи път през целия си живот, тя се чувстваше в пълна безопасност. Двамата се целуваха, когато колата навлезе в кръстовището, а шофьорът ги наблюдаваше в огледалото така хипнотизиран от гледката, че не забеляза червения двуетажен автобус, носещ се право към тях с пълна скорост. Той беше само на няколко метра от колата, от страната на Изабел и нямаше начин да спре. Бил все още я целуваше, когато автобусът отрязва цялата предница на колата и от шофьора буквално не остана и следа.

Бил и Изабел нямаха време да затаят дъх, да вдигнат очи и така и не разбраха какво се случи с тях. Целуваха се, когато автобусът сякаш погълна цялата лимузина и в разстояние на няколко секунди двете превозни средства се превърнаха във възел от изкривена стомана и върху асфалта се посипаха стъкла. Автобусът повлече колата надолу по улицата и когато спря, тя беше напълно смачкана под него, а той се килна на едната си страна и колелата му продължаваха да се въртят. Изабел лежеше в прегръдките на Бил, но тялото ѝ беше върху

неговото. Покривът на купето беше хлътнал, двамата бяха в безсъзнание, а роклята ѝ вече не бе бяла, а червена от кръвта. На бузата на Бил имаше две дълбоки прорезни рани, а Изабел сякаш бе заспала. Лицето ѝ беше незасегнато, но изглежда, че тялото ѝ бе премазано.

В далечината се чу шум, свирене на клаксони, а клаксонът на автобуса беше блокирал и свиреше пронизително. Шофьорът беше излетял през предното стъкло и лежеше мъртъв там, където бе паднал. Двама души с фенерче дотичаха и насочиха светлината към купчината смачкан метал на колата. Можеха да видят само кръвта по лицето на Бил и яркочервената рокля. Очите му бяха отворени и изглеждаше мъртъв, а съдейки по количеството кръв, беше немислимо Изабел да е оцеляла.

Двамата мъже просто стояха с насочено фенерче и единият прошепна:

— Боже мой...

— Мислиш ли, че са живи? — попита другият.

— Няма начин, приятел. — Докато ги гледаха, от устата на жената се процеди тънка струйка кръв.

— Чудя се как ще ги извадят оттам? — Този, който държеше фенерчето, дори не можеше да си представи как ще ги измъкнат.

Покривът на колата затискаше гърба на Изабел.

— Предполагам, че едва ли вече има значение. Ще им отнеме цяла нощ.

Мъжете отидоха при хората, които лежах на пода на автобуса, а извадилите късмет с по-незначителни наранявания се мъчеха да се измъкнат от него. Някои куцаха, други просто изглеждаха зашеметени. Един човек каза, че вътре има загинали. Това беше една от най-тежките автобусни катастрофи, на които полицията ставаше свидетел. Докато полицаите разговаряха със свидетели, които случайно бяха видели удара, се чу звукът на приближаващи се сирени и почти веднага улицата се задръсти от линейки, коли за първа помощ и коли на пожарната. Мъжете с фенерчето им казаха, че двамата пътници в лимузината изглежда са мъртви.

Полицаите все пак отидоха да проверят. На пръв поглед мъжът беше мъртъв, но когато един от медиците провери пулса на жертвите, се оказа, че Бил и Изабел са още живи.

— Чакайте! — извика медикът към пожарникаря, който стоеше наблизко. — Тук имам двама живи. Докарайте насам колите. Трябва да ги измъкнем. — Вътрешният му глас казваше, че е твърде късно и усилията им ще са напразни, но поне можеха да опитат.

Шофьорът на лимузината беше починал от фатално нараняване на главата. Никой още не можеше да каже дали пътниците ще оживеят. Жената губеше големи количества кръв от масивните травми, а когато медикът премери отново пулса на мъжа, той беше толкова слаб, че почти не се долавяше. И двамата бързо се влошаваха. Челюстите на специалната кола бяха закачени за останките на колата, наоколо се катереха работници, закачаха специалните клещи и подвикваха инструкции на висок глас към шофьорите на камионите, които щяха да издърпат колата. Шумът бе оглушителен, но нито Изабел, нито Бил го чуваха.

4.

Необходими им бяха почти два часа, за да разрежат колата на части. Работеха много внимателно, за да предпазят Изабел и Бил от още наранявания. И на двамата бяха включени интравенозни системи, а медиците бяха успели да сложат турникет на разкъсаната артерия на ръката на Изабел. Мъжете от спешната помощ, които се опитваха да ги спасят, бяха изцапани с кръв и никой от тях не вярваше, че двамата още са живи. Нямаше начин да се познае, че роклята на Изабел е била бяла, защото цялата беше напоена с кръв. Никой още не знаеше кои са те и когато накрая ги вкараха в линейката, всички жертви от катастрофата вече бяха откарани в болницата. Един от медиците беше намерил портфейла на Бил и го идентифицира, но никой нямаше представа коя е Изабел.

— Жената има брачна халка, сигурно е съпругата му — предположи един от медиците, докато линейката летеше с бясна скорост към болница „Сейнт Томас“. Той се свърза по радиото, за да предупреди полицаите да проверят в колата за дамска чанта, просто за всеки случай.

Нито един от двамата не дойде в съзнание, докато ги изваждаха от останките на колата и когато ги вкараха в спешното, все още бяха в кома. Поеха ги два отделни екипа. Още при приемането стана ясно, че и двамата имат нужда от спешна операция, той заради гръбначното нараняване и счупването на врата, тя заради раната на главата, многобройните вътрешни разкъсвания и прекъснатата артерия на лявата ръка. Трябваше незабавно да я оперират, иначе имаше риск да загуби ръката.

— Господи, каква касапница! — възкликна една от сестрите, докато ги вкарваха в операционните. — Много отдавна не съм виждала такива сериозни наранявания.

— Не ми се вярва, че ще оживеят — каза другата сестра, докато си миеше ръцете преди операцията.

Тя щеше да участва в операцията на Изабел, която беше прегледана и обявена за почти безнадежден случай. Лекарите се притесняваха за раната на главата, но опасността идваше от пораженията по белите дробове, черния дроб и сърцето, които буквално бяха смазани.

Само след няколко минути и двамата лежах на операционната маса в две съседни хирургии, анестезиолозите си вършеха работата, ярките лампи ги осветяваха, докато хирургическият екип изслушваше оценката за състоянието им от травматолозите. Трудно беше да се определи кой от двамата пътници в лимузината бе пострадал по-тежко. И двамата бяха обявени за изключително критични случаи и когато операциите започнаха, жизнените показатели и на двамата изведнъж започнаха да се губят почти в еднаква степен.

Когато хирурзите започнаха операцията на Бил, за да наместят счупените прешлени на гръбнака, той почувства как сяда и само след секунди се намери да крачи върху някаква ярко осветена пътека. Чуваше шума около себе си, а там, в далечината струеше ослепителна светлина. За негова изненада, когато се огледа наоколо, видя Изабел да седи на един голям камък малко по-напред, отстрани на пътеката.

— *Добре ли си? — Стори му се малко странна, сякаш се събуждаше от лека дрямка. Но тя се изправи и го изчака да я настигне.*

— *Да, добре съм — отвърна, без да го погледне. Както и той преди малко, тя също беше хипнотизирана от ярката светлина. — Какво е това?*

— *Не знам — отвърна объркано той със съзнанието, че преди малко я бе търсил, но нея я нямаше. — Къде беше?*

— *Тук, чаках те. Нямаше те дълго време. — Гласът ѝ беше тих и бе пребледняла, но изглеждаше необичайно спокойна.*

— *Бях тук. Не съм ходила никъде — обясни тя, но сякаш не го чуваше какво ѝ говори, нетърпелива да продължи напред към светлината.*

— *Идваш ли? — обърна се тя към него и той почувства силен импулс да я настигне.*

Тя обаче се движеше много бързо и Бил понечи да я помоли да го почака.

— Защо бързаш толкова? — попита той, но Изабел поклати глава и продължи уверено към светлината.

— Искам да дойдеш с мен — каза тя и протегна ръка към него.

Той я хвана и макар да я чувстваше близо до себе си, не можеше да усети ръката ѝ. Виждаше, че и тя държи неговата, но не го усещаше. Знаеше само, че е смъртно уморен. Искаше му се да легне и да поспи, но се боеше, че ще я загуби отново. Тогава тя се обърна към него и заговори с едва доловим глас:

— Бил, обичам те.

Той искаше да я помоли да престане да бърза толкова.

— Аз също те обичам, Изабел. Не може ли да си починем малко? Много съм изморен.

— Ще почиваме, когато пристигнем. Там вече ни чакат. — Тя беше напълно уверена и в тона ѝ се долавяше силна настойчивост.

— Къде отиваме? — поиска да узнае той.

— Там горе — посочи тя към светлината и той продължи още малко напред.

Пътят изглеждаше доста дълъг, но те почти бяха стигнали, когато зад тях някой започна да вика Изабел по име. Когато Бил се обърна, видя, че я вика малко момче. Не можеше да го види ясно, но си личеше, че е малко момче. То им махна и започна да вика „Мамо, мамо“, докато накрая Изабел се обърна и се загледа в него. В далечината зад него се показа неясният силует на момиче.

— Кои са тези деца? — попита Бил, но знаеше отговора, още преди тя да му каже.

— Това са Теди и Софи. Сега не мога да отида при тях. Много е късно. — Тя понечи да се обърне и тогава към тях се присъединиха още две момичета. Приличаха му на деца, но когато Бил ги погледна отново, видя, че това бяха дъщерите му Оливия и Джейн, които го викаха, също както Теди викаше Изабел.

— Почакай... — Той се мъчеше да не изостава от нея, но тя се отдалечаваше и той се поколеба дали да продължи с нея, или да се върне при Оливия и Джейн. — Трябва да се върнем при тях — обясни той, но Изабел само поклати глава.

— Няма да се върна обратно, Бил. Идваш ли с мен?

Изглеждаше непреклонна, а той отпаднаше все повече и повече с всяка изминала стъпка. Пътеката сякаш беше безкрайна.

— Не мога да вървя толкова бързо — оплака се той. — Защо да не се върнем при тях? Те имат нужда от нас...

— Не, нямам — отвърна Изабел и извърна глава. — Не мога да се върна обратно. Твърде късно е за мен. Кажу ми на Теди и Софи, че ги обичам — завърши тя и се приготви да продължи сама.

— Трябва да дойдеш с мен — изведнъж каза Бил и я сграбчи за ръката. — Чуй ме... — ядосано изрече той. Тя не чуваше и вече почти беше стигнала до светлината. — Трябва да ме чуеш... Теди и Софи искат да се върнеш при тях... аз трябва да отида при момичетата. Ела с мен, Изабел... Друг път ще се върнем тук.

Тя се поколеба, но само за част от секундата. Бил я държеше за ръката.

— Ами ако не ни се отвори друга възможност?

— Някой ден ще се върнем... Когато му дойде времето.

— За мен е дошло. Не искам да се връщам обратно. — Тя го погледна умолително и Бил почувства как тя му се изплъзва. — Моля те, Бил... ела с мен. Не искам да отивам сама.

— Искам да останеш с мен. Обичам те, Изабел. Не ме напускай сега! — Докато го изричаше, той се разплака и наведе глава, за да скрие сълзите си, но тя се спря и се загледа в него. Бил протегна ръка и каза: — Хвани ме за ръката... Няма да те пусна, кълна се. Трябва да се върнеш с мен!

Изабел изведнъж придоби изнурен вид и погледна към Теди и момичетата. Тя остана така дълго време, колебаейки се, после много бавно, сантиметър по сантиметър, се запъти към него. Изглеждаше много по-трудно да се върне назад, отколкото да продължи напред. Светлината го заслепяваше. Миг по-късно той вече я притискаше в прегръдките си. Бил я целуваше, прегръщаше, а тя се усмихваше. Никой от тях не знаеше къде бяха, но и двамата знаеха, че са длъжни да се върнат при децата си. Ръката ѝ стискаше здраво неговата.

— Сигурен ли си, че трябва да го направим? — попита тя, докато вървяха надолу.

Детските гласове не се чуваха, но и двамата знаеха, че децата ги чакат. Наоколо притъмня, а светлината зад тях изглеждаше много по-слаба отпреди.

— Сигурен съм — отвърна той и стисна още по-здраво ръката ѝ.

— Става късно... Толкова е тъмно... Как ще намерим обратния път? — попита тя. Чувстваше, че вече веднъж са се губили и не искаше отново да се изгубят.

— Само се дръж за мен — каза Бил, който отново дишаше с лекота. Въздухът около тях вече не изглеждаше толкова разреден. — Знам пътя.

Той я прегърна през раменете и така вървяха много дълго време. Сега Изабел беше тази, която губеше сили, а Бил заякваше с всяка изминала минута.

— Трябва спрем за малко — промълви тя.

Бяха стигнали до камъка, на който го беше изчаквала да я настигне, но този път той нямаше да ѝ позволи да спре. Трябваше да се приберат у дома.

— Няма време. Ще се справиш. Ще си почиваш, когато се приберем.

Тя го последва безмълвно. Вече беше тъмно, но тя чувстваше, че той знае накъде вървят. Единственото ѝ желание бе да легне някъде край пътя и да заспи. Но Бил нито за миг не изпускате ръката ѝ, а тя не знаеше как са се озовали там, нито кога, но след известно време почувства, че са си у дома.

Намираха се в някаква непозната стая, но Изабел имаше усещането, че е в пълна безопасност с Бил до себе си. Навсякъде около тях имаше деца. Теди и Софи се смееха с някакви техни приятели, а дъщерите на Бил говореха с него. Докато той ги прегръщаше, Изабел най-накрая можеше да полегне. Вече беше сигурна, че няма никаква опасност и искаше само да заспи до него. Тя го погледна и се усмихна, той също ѝ отвърна с усмивка. Унасяйки се, тя се отпусна в прегръдките на съня с мисълта, че от сега нататък той винаги ще бъде до нея.

— Господи, не вярвах, че ще успеем да я спасим — обърна се към анестезиолога хирургическата сестра на излизане от операционната.

Четири часа се бяха борили да задържат кръвното налягане на Изабел достатъчно високо, за да не умре по време на тежката операция. Засегнатите органи бяха спасени, също и ръката ѝ, макар че през първия половин час екипът бе абсолютно убеден, че тя няма да понесе интервенцията. Жената беше загубила много кръв. Така и не разбраха как успяха все пак да я върнат отново към живот — дали се дължеше на лекарствата, дали на кръвопреливането и операцията, или на чиста проба късмет. Каквато и да беше причината, всички бяха съгласни, че пациентката беше останала жива като по чудо.

— Досега не съм виждала подобна операция. Тази жена извади голям късмет — съгласи се единият от хирурзите. — Още не е въвн от опасност, но може и да се пребори. Случаи като този ми връщат вярата в Бога — усмихна се той и излезе от операционната мокър от пот.

Битката за живота на пациентката беше изтощителна, а нощта му се стори безкрайна.

Две от сестрите се показаха от съседната зала, където беше опериран Бил. Имаха съсипан вид, както и всички, дежурили през тази нощ.

— Как е вашият пациент? — попита една от сестрите.

— На четири или пет пъти едва не го изпуснахме. Последния път почти се бяхме отказали. Закрепи се, но гръбнакът му е доста увреден в горната част.

— Също като при нас. Чудно как оцеляха.

— Как е тя?

— Все още е в критично състояние. Мислех, че няма да можем да спасим ръката ѝ, обаче успяхме. Сърцето и черният ѝ дроб бяха много пострадали. Не бях виждала човек с подобни травми, който прескача трапа.

— Случаи като тези ме навеждат на мисълта, че човек никога не знае, нали?

Часът бе осем сутринта, затова двата екипа слязоха в закувалнята за кафе и кифлички. Изабел и Бил бяха откарани в различни стаи. И двамата още бяха под упойка. Чантата на Изабел с ключа от „Кларидж“ беше намерена и от полицията се обадиха в хотела, откъдето им казаха, че тя е францужойка, живее в Париж и се казва Изабел Форестър. Помощник-управителят обеща да отиде

веднага до стаята и да потърси паспорта ѝ, за да установят на кого да се обадят при спешен случай. Но засега още нямаха тази информация.

Относно Бил разполагаха с всички необходими данни. Намериха домашния му телефон в портфейла, а името на съпругата му беше записано като най-близкия роднина, който да бъде уведомен в случай на нужда. Регистраторката тъкмо се канеше да се обади на Синтия, за да я информира за катастрофата и състоянието на Бил.

Бил и Изабел бяха включени в списъка на пациентите в критично състояние. Нараняването на главата на Изабел също не беше за пренебрегване, но то не бе толкова страшно, колкото вътрешните травми. Най-голямото опасение на лекарите за Бил беше породено от травмата на гръбначния стълб, която можеше да навреди на способността му да ходи, ако останеше жив, разбира се. За щастие, беше достатъчно ниско, за да не причини пълна парализа. Под въпрос беше дали щеше да може да движи краката си. И двамата имаха да извървят още много, преди да може да се каже, че са извън всяка опасност. Това беше най-тежката катастрофа от няколко години насам, отнела живота на единадесет души: загинали бяха двамата шофьори и девет пътници от автобуса. През по-голямата част от нощта, докато двата хирургически екипа се бореха за живота на Бил и Изабел, те почти бяха убедени, че числото на жертвите ще нарасне на тринадесет. Двамата бяха живи само по някакво чудо.

Регистраторката на отделението попълни още няколко формуляра и се прозя. Помощник-управителят беше намерил паспорта на Изабел в стаята ѝ, в който бе записано името на съпруга ѝ. Вече имаха номера на телефона в Париж и този в Кънектикът. Така мразеше тези обаждания. Тя отпи глътка кафе, за да се подкрепи и първо набра номера в Париж. Телефонът извън няколко пъти, преди да се обади мъжки глас на другия край на линията. Регистраторката си пое дълбоко въздух.

— Господин Форестър, *s'il vous plait*^[1] — произнесе тя с британския си акцент.

— На телефона — отвърна делово той.

Тя разпозна американския акцент и веднага го попита дали съпругата му се казва Изабел.

— Да — отвърна разтревожено той.

Регистраторката бързо му обясни, че се обажда от болница „Сейнт Томас“, и че съпругата му е пострадала при автомобилна катастрофа тази нощ, когато лимузината ѝ е била ударена от автобус.

— Тя е в критично състояние и току-що излезе от операционната, господин Форестър. Опасявам се, че в състоянието ѝ засега няма промяна. Съпругата ви има масивни вътрешни травми и средно тежка рана на главата. В следващите няколко часа няма да знаем нещо повече, но тя преживя операцията, което е обнадеждаващ знак. Съжалявам — добави тя, чувствайки се неловко, докато отсреща мъжът замълча, като че ли премисляше онова, което току-що бе научил.

— Да, аз също. — Личеше си, че е потресен. — Ще намина днес по някое време — промърмори неясно той, чудейки се дали първо да не говори с лекаря ѝ. Жената на телефона го беше осведомила за всички подробности, така че засега нямаше повече въпроси. — Тя в съзнание ли е?

— Не, господине, не е. След катастрофата не е идвала в съзнание, а сега е още под упойка след операцията. Загубила е много кръв.

Той кимаше замислено, без да знае какво се казва в такива случаи. Не му се вярваше, че водеха този разговор за Изабел. Макар че вече почти нищо не ги свързваше и от години си бяха чужди, тя все още беше негова съпруга. Чудеше се какво да каже на Теди и дали да се обади на Софи в Португалия. Замисли се и реши да не им казва нищо засега. Така само щеше да ги изплаши. Нямаше смисъл да се обажда на Софи и да я тревожи, докато не научи повече. По-добре да не казва на никого, докато не се запознае сам със ситуацията, освен ако Изабел не починаше дотогава. Служителката от болницата много ясно му каза, че подобен изход не е изключен и когато затвори телефона, той поседя зад бюрото си, загледан в пространството пред себе си. Отдавана вече не изпитваше нищо към нея, но тя беше майка на децата му, двамата бяха женени от двадесет години. Надяваше се, че не е страдала при удара и за момент изпита облекчение, че не е мъртва. Изненада се колко малко го е грижа за нея. Единствените чувства, които изпитваше, бяха съчувствие и съжаление.

Гордън провери разписанието на полетите по телефона. Никой не знаеше за катастрофата, тя беше в безсъзнание, а той имаше нужда от

време, за да приеме случилото се. Този следобед имаше важни срещи в офиса. Не му се искаше да се втурне панически към Лондон. И без това не можеше да помогне с нищо, а и не понасяше болниците. Поколеба се за секунда и направи резервация за полета в пет следобед. Щеше да пристигне на „Хийтроу“ в пет и половина местно време и до седем часа вечерта щеше да е в болницата. „Ако тя починеше, преди да съм пристигнал, значи така било писано“ — каза си той. Другата възможност би била обнадеждаващ знак. Тъй като беше в кома, за нея нямаше значение дали той е до нея. Можеше да е по-полезен тук.

Той потегли към офиса си малко по-късно и не каза нищо на секретарката, освен че ще си тръгне в три часа. Не искаше да вдига излишен шум. Нямаше смисъл, освен ако Изабел не умреше.

А в болницата в Лондон регистраторката се подготвяше психически за следващото обаждане. Разговорът с Гордън я разстрои по някакъв начин. Той почти не зададе никакви въпроси и звучеше учудващо спокойно. Хората не реагираха по този начин на подобни новини.

Жената държеше на бюрото пред себе си номера на семейство Робинсън и докато чакаше отсрещната страна да вдигне телефона, две сестри минаха покрай нея, разговаряйки за състоянието на Изабел. От разговора със съпруга ѝ не стана ясно кога ще дойде. Той само беше благодарил и бе затворил телефона.

Оливия, двадесет и една годишната дъщеря на Бил, вдигна телефона в къщата на семейство Робинсън. Часът беше шест сутринта и всички спяха, но Оливия чу звъна на телефона. Глас с британски акцент потърси госпожа Робинсън.

— Тя спи — каза Оливия, която се бе пресегнала към нощното шкафче, за да вдигне телефона. — Можете ли да се обадите след няколко часа? — попита, прозявайки се, готова всеки момент да затвори.

— Опасявам се, че не мога да изчакам. Бихте ли я повикали на телефона?

— Какво е станало? — Оливия започваше да се разсънва и седна в леглото. Нямаше представа за какво става дума, но гласът на другия край на линията звучеше напрегнато.

— Съжалявам, но трябва да разговарям лично с госпожа Робинсън.

Оливия вече беше разтревожена, когато каза на жената да изчака. Тя стана от леглото и се забърза надолу по коридора. Звукът от стъпките по коридора и отварянето на вратата събудиха Синтия.

— Здравсти, добре ли си? — прошепна тя в сумрака на стаята. Въпреки че бе заспала дълбоко, дори и след толкова години тя имаше шесто чувство за децата си. — Да не ти е лошо?

— Не, обади се някаква англичанка и иска да говори с теб.

Майка и дъщеря си размениха разтревожени погледи и Синди бе обзета от лошо предчувствие. Инстинктивно разбра, че нещо е станало с Бил. Досега не ѝ беше минавало през ум, но в този момент се запита, дали в живота му няма друга жена.

— Ще се обадя — тихо каза тя и седна в леглото. — Добре, Оли, иди да си легнеш.

Но Оливия не помръдна. Тя също имаше лошо предчувствие.

— Госпожа Робинсън на телефона — каза тя и отсреща заговориха, а тя само мълчеше, но Оливия забеляза как майка ѝ затвори очи. — Сериозно ли е? Кога? Той в съзнание ли е? — След този въпрос очите на дъщеря ѝ се разшириха.

— За татко ли е? — Гласът ѝ прозвуча силно разтревожено, но майка ѝ отвори очи и я накара с жест да замълчи. Искаше да чуе всичко, което ѝ казваше служителката от спешното отделение. Тя само кимна в отговор на въпроса на Оливия и момичето се отпусна на леглото. — Той добре ли е? — Майка ѝ не отговори и продължи да слуша обясненията от другия край на линията.

— Как се казва лекарят му? — Тя надраска името на бележника до леглото, зададе още няколко въпроса и ги помоли да я държат в течение. — Ще дойда възможно най-бързо. Ако нещо стане, искам да ми се обадите. Искам да ме информирате незабавно, ако дойде в съзнание. Ще се обадя след половин час, за да ви кажа кога ще пристигна. — Гласът ѝ звучеше спокойно, но очите ѝ казваха обратното. Когато затвори телефона, тя изглеждаше като ударена от мълния.

Оливия се хвърли в прегръдките ѝ.

— Какво се е случило? — Сълзи задавиха дъщеря ѝ.

В гърлото на Синтия сякаш беше заседнала буца. Новините бяха ужасни и тя можеше само да се надява, че положението няма да се окаже така тежко, както изглеждаше на пръв поглед. Счупен врат, нараняване на гръбначния стълб, операция на гръбнака, възможна трайна парализа, вътрешни поражения, счупени кости. Лекарите дори не даваха гаранции, че ще оживее. А ако останеше жив, способността му да ходи беше под въпрос. Представата за Бил в инвалиден стол беше направо непоносима. В известен смисъл, мина ѝ през ума, за него би било по-добре да умре. Той щеше да се измъчва, ако останеше прикован към инвалидния стол до края на живота си, а тя не се виждаше в ролята на медицинска сестра. Какво щеше да стане, ако Бил се парализираше от кръста надолу или още по-лошо — ако останеше прикован към леглото, без да може да се движи изобщо? Мислите ѝ хаотично се въртяха около сведенията, които жената ѝ даде по телефона, а страховете ѝ растяха с всяка изминала минута.

— Баща ти е претърпял катастрофа. Бях забравила, че ми каза за пътуването си до Лондон. Говорихме преди няколко дни, когато ми се обади по телефона от Ню Йорк. Колата, в която се возел, била блъсната от автобус. Положението не е никак добро — съобщи без увъртания Синтия. — Има фрактура на врата и гръбнакът му е пострадал. Току-що е излязъл от много сериозна операция.

— Ще умре ли? — Очите на Оливия изглеждаха огромни.

Синтия забави отговора си, а очите на дъщеря ѝ плувнаха в сълзи.

— Не е изключено — внимателно произнесе тя, — но баща ти е много силен. Мисля, че ще се оправи, но още е рано да се каже. Заминавам при него веднага.

— Идвам с теб — заяви Оливия.

Беше високо, стройно русокосо момиче с красиво лице. През есента започваше третата година от следването си в университета „Джорджтаун“, където специализираше външна политика. Тя беше отлична студентка и великолепно дете. Родителите ѝ с право се гордееха с нея. Въпреки оскъдното време, което прекарваше с баща си, тя го обожаваше. Когато беше по-малка го боготвореше, а в последните години се възхищаваше на всичко, което правеше той.

— Мисля, че двете със сестра ти трябва да си останете у дома — възрази Синтия, като отметна завивките и стана от леглото.

Трябваше да се обади на авиолиниите и да опакова багажа си. Надяваше се да хване обедния самолет, а идването на Оливия само щеше да усложни заминаването. Освен това не искаше да тревожи излишно момичетата. Съдейки по сведенията от болницата, състоянието на Бил беше критично.

— Идвам в Лондон, мамо — повиши тон Оливия — нещо, което не беше характерно за нея, — дори ако се наложи да си купя билет и да замина сама.

— Какво става тук? — попита сънено Джейн от прага на стаята.

Тя беше дребна, руса, със съблазнителна фигура и изглеждаше почти като копие на майка си от младежките ѝ години. Скоро беше навършила деветнадесет години и току-що беше завършила първи курс в Нюйоркския университет. Събуди се от гласовете на майка си и сестра си и съдейки по вида на Оливия, сестра ѝ беше ядосана на майка им.

— За какво се карате по това време?

Синтия и по-голямата ѝ дъщеря вечно се разправяха за нещо. Джейн беше миротворецът в семейството, тъй като беше потстъпчива по характер. Тя се мушна в леглото на майка си с прозявка.

— Татко е претърпял катастрофа — съобщи Оливия на по-малката си сестра, чиито очи се разшириха от уплаха при тази вест.

Синтия вдигна телефона, за да се свърже с авиолиниите.

— Той добре ли е? — Беше ѝ трудно да си представи, че баща ѝ може да не е добре.

Оливия беше по-чувствителна по принцип и вероятно преувеличаваше. Джейн не повярва напълно на думите ѝ.

— Новините не звучат никак добре — отвърна Оливия и гласът ѝ секна. Тя седна на леглото и прегърна Джейн. — Вратът му е счупен и има наранявания на гръбнака. Мама казва, че не е сигурно дали ще може отново да ходи. Направили са му операция. Колата му е била ударена от автобус.

— По дяволите! — възкликна Джейн и се притисна към по-голямата си сестра, която до този момент винаги беше търсила утеха при нея самата.

Джейн открай време беше по-уравновесената и по-знаещата дори когато беше съвсем малка. Можеше да се оправя сама във всякакви ситуации и с готовност помагаше на другите. Притежаваше съдржания

и разсъдлив характер на Синди, но този път явно беше изплашена, защото не се можа да се овладее и заплака.

— Мама заминава за Лондон, аз също — изрече през сълзи Оливия.

— И аз ще дойда — реши Джейн и скочи от леглото, за да каже на майка си. Застана точно пред нея, докато Синди правеше резервациите по телефона и заяви: — И двете идваме с теб.

Синди им махна с ръка да замълчат. Връзката беше лоша, а момичетата говореха твърде високо и ѝ пречеха да чува. Тя сложи ръка на слушалката и се обърна към Джейн:

— Смятам, че и двете трябва да останете тук. Ще ви се обадя, ако се наложи да дойдете.

— Ако не дойдем с теб, тръгваме сами — решително обяви Джейн. Синди знаеше от личен опит, че е безсмислено да спори с нея. Оливия се поддаваше на убеждаване, но веднъж взела решение, Джейн беше непоколебима. — Кога тръгваме?

— В единадесет и четиридесет има полет — отговори Синди и промени резервациите.

Каза на служителката, че иска три билета бизнес класа. Минута по-късно тя затвори телефона и събщи на момичетата, че тръгват в девет. Имаха два часа да се приготвят, да си приготвят багажа и да се облекат. Нямахше време да чакат самолета на Бил да се върне в Ню Йорк и да вземат него.

— Ще приготвя закуска — предложи Джейн. Сестра ѝ седеше на леглото и хлипаше. — Отивай да си стегнеш багажа — подкани сестра си, докато майка им вадеше куфара си от гардероба. — Татко ще се справи ли, мамо? — тихо попита Джейн. Колкото и да се владееше, дори и тя едва успя да запази самообладание при вида на разтревожения поглед на майка си.

— Не знам, миличка. Явно е твърде рано за каквито и да било прогнози. Но той се държи. — Спести ѝ думите на регистраторката, която ѝ каза, че лекарите на два пъти за малко да изпуснат Бил, а преди това два часа не са могли да го измъкнат от смачканите ламарини, останали от луксозната лимузина. — Организмът му е силен. Ще се справи.

— Как точно е станала катастрофата? — попита Джейн, бършейки очи.

— Не знам. Казаха ми само, че лимузината му била блъсната от автобус. Катастрофата трябва да е била направо ужасна, щом са загинали единадесет души. Можем само да сме благодарни, че баща ви не е сред жертвите.

Джейн излезе от стаята, а тя застана пред гардероба, без да може да реши какво да вземе.

Докато хвърляше в куфара спортни панталони, фланелки и пуловери, от главата ѝ не излизаше мисълта за състоянието на Бил и евентуалните последствия. И за миг не се съмняваше, че ако останеше инвалид, Бил би предпочел да е мъртъв. Засега не беше сигурна кое щеше да е по-добре за него, всичко зависеше от степента на уврежданията. Каквото и да си мислеше, не биваше да го споделя с момичетата. Докато прибираше в куфара обувки и бельо, тя осъзна, че дори не е сигурна какво точно изпитва. Беше прекарала половината си живот като съпруга на Бил, но вече не го обичаше, двамата поне си оставаха приятели. Той беше баща на децата ѝ и неин съпруг повече от тридесет години. В живота ѝ имаше и други мъже, а бракът им отдавна беше изпразнен от съдържание. Един или два пъти, когато бе имала връзки с други мъже, бе обмисляла дали да не се разведе. Но никога не ѝ беше хрумвало, че той може да умре. Сега само мисълта за това я хвърляше в паника.

Синтия мислеше само за Бил в колежа и беше влюбена до уши в него. Колко щастливи само бяха в първите години след сватбата! Докато пускаше душа в банята, тридесет години от живота им се изнизаха пред очите ѝ като на кинолента. Застанала под горещите водни струи, тя си представи, че може би той никога вече няма да може да ходи и заплака.

Малко след девет трите потеглиха към летището. Синтия караше колата, а момичетата се бяха умълчали на задната седалка. Синтия не продумваше, момичетата гледаха през прозорците, всяка заета със собствените си мисли. И трите бяха облечени в джинси, фланелки и маратонки и бяха взели много малко багаж със себе си. Синтия прецени, че едва ли ще ходят някъде другаде, освен в болницата, затова нямаше значение как изглеждат. Момичетата се сресаха надвнатри, а приготвената от Джейн закуска остана недокосната. И трите мислеха само за Бил, който се бореше за живота си в болницата. По времето, когато колесникът на техния самолет се откъсна от пистата,

самолетът, с който пътуваше Гордън Форестър, вече се издигаше над летище „Шарл де Гол“. Само след по-малко от час той щеше да кацне на „Хийтроу“.

В болницата в Лондон положението бе същото. Изабел и Бил бяха настанени в отделни стаи в интензивното отделение. И двамата бяха включени към апарати и монитори и за тях се грижеха отделни екипи, тъй като състоянието им беше крайно критично. От три часа следобед Изабел бе вдигнала висока температура. Сърцето ѝ биеше неритмично, черният ѝ дроб бе много сериозно засегнат, бъбреците ѝ всеки момент заплашваха да престанат да функционират. От прегледа в спешното и от операцията се знаеше, че има лек оток на мозъка, но поне електроенцефалограмата показва, че функциите му са незасегнати. Лекарите бяха сравнително сигурни, че пациентката няма да има трайни мозъчни увреждания, ако остане жива. Трудно беше да се определи кое от многобройните увреждания причиняваше високата температура, а и тя все още беше в кома заради травмите, а може и от упойката и медикаментите. Погледнато обективно, лекарите не вярваха, че ще оживее.

Бил беше малко по-добре. Около врата му беше поставен апарат със стоманени болтове и скоби, който имаше вид на уред за мъчения. Гърбът му беше в стоманено корито, а цялото му тяло лежеше върху специална подложка, която позволяваше да го местят, въпреки че той не усещаше нищо, защото също беше в кома.

— Семейството му ще пристигне от САЩ около полунощ — съобщи една от сестрите, когато предаваше дежурството си в шест часа вечерта. — Съпругата му позвъни, преди да се качат на самолета.

Другата сестра кимна и регулира звука на един от мониторите. Поне жизнените му показатели бяха добри, по-добри от тези на Изабел, която явно се люшкеше непрекъснато между живота и смъртта. Нейното оцеляване беше още по-несигурно от неговото. Една от сестрите попита дали някой близък ще дойде при Изабел.

— Не знам. Тази сутрин говориха със съпруга ѝ в Париж, но той не е споменал кога ще дойде. Катерина ми каза, че реагира много съдржано, предполагам, заради шокиращата новина.

— Горкият човек. Подобни обаждания са като най-ужасните нощни кошмари — изрече съчувствено една от сестрите на Бил. — Чудя се дали тя има деца?

И за двамата се знаеше много малко — нищо за медицинската им предистория, никакви лични данни, само националността им, имената на най-близките им хора и случилото се при катастрофата. Никой не знаеше каква е връзката помежду им — дали са били бизнес партньори, свързани по някакъв друг начин, или само приятели. Нямахме смисъл да се правят догадки. Сега двамата бяха просто пациенти в интензивното, борещи се за живота си. Лекарите обмисляха дали да не оперират отново Изабел, за да облекчат налягането върху мозъка ѝ. Хирургът всеки момент щеше да дойде и да реши какво да се предприеме.

Когато той дойде малко след шест и провери данните на мониторите, лицето му придоби мрачно изражение. Той обаче реши да изчака. Съмняваше се, че пациентката ще издържи още една операция. Според него не беше разумно в нейното състояние да подлага организма ѝ на второ изпитание.

Часът беше седем и лекарят току-що си беше отишъл, когато Гордън пристигна. Той влезе в интензивното, без да вдига излишен шум, отиде при служителя на регистрацията и се представи. Мъжът го погледна, кимна и спря една минаваща сестра, като я помоли да покаже на Гордън стаята на Изабел.

Без да продума, Гордън я последва с непроницаемо изражение. Цял ден се беше подготвял за този момент и очакваше, че ще завари Изабел в много тежко състояние. Но нищо от онова, което си беше представял, не можеше да го подготви за гледката.

Изабел му се стори като някаква неузнаваема маса плът, обвита в бинтове, кабели, тръби, заобиколена отвсякъде с монитори. Дори главата ѝ беше бинтована, а ръката с наранената артерия също бе плътно омотана. Единственото познато нещо беше мъртвешки бледото ѝ лице. Явно само то беше останало незасегнато.

Когато влезе в стаята, край леглото ѝ стояха сестри. Едната сменяше системата, другата проверяваше мониторите, а третата проверяваше зениците ѝ — обичайна процедура при пациенти в кома, но Гордън се почувства зле само при вида на манипулациите. Сякаш нея вече я нямаше, а безжизненото ѝ тяло не значеше нищо за него. Той не каза нищо, нито се приближи.

Една от сестрите се обърна към него:

— Господин Форестър?

Той кимна и прочисти гърлото си, без да знае какво да каже. Смущаваше се, че се налага да посети Изабел в присъствието на непознати. Не беше сигурен какво се очаква от него. Може би да коленичи на пода до леглото ѝ, да започне да целува ръцете ѝ, да докосне устните ѝ, само че нищо не беше в състояние да го принуди да се приближи. Изабел приличаше на ангел на смъртта и това го плашеше.

— Как е тя? — попита с дрезгав глас.

— Има висока температура. Лекарят беше при нея преди малко. Имаше вероятност да я оперират отново, за да облекчат вътречерепното налягане, но прецениха, че е твърде слаба, за да понесе операцията. Лекарят иска да изчака. Каза, че ще я прегледа отново в десет часа.

— Ако не я оперират, дали ще остане с мозъчни увреждания?

Не можеше да си представи нещо по-ужасно от възможността Изабел да остане с трайни увреждания на мозъка или пък инвалид. Искаше да го каже на лекаря. Ако тя не можеше да се излекува и да възвърне предишната си форма, това според него обезсмисляше усилията да я върнат към живот. Изабел беше умна и талантлива, и въпреки различията помежду им, тя беше добра съпруга и майка. Мисълта да я спасят само за да лежи в леглото като жив труп, му се струваше отблъскваща и той не би допуснал това да се случи. Не искаше децата им да я запомнят такава. Или той самият да живее в една къща с жив труп.

— На този етап е невъзможно да се правят каквито и да било прогнози, господин Форестър, но резултатите от скенера на мозъка са обнадеждаващи. Рано е да се каже. — Малко вероятно беше тя да издържи няколко часа, камо ли месеци в състоянието, в което беше.

— Има ли лекар, с когото мога да разговарям? — попита Гордън една от сестрите, без да издава с нищо какво изпитва в момента.

Сестрата си помисли, че той изглежда като познат или далечен роднина, дошъл на посещение само по задължение. Този мъж не показваше никакви чувства.

— Ще уведомя дежурния хирург, че сте тук — каза сестрата и се промъкна покрай него, оставяйки го с другите две сестри и Изабел.

Гордън Форестър я караше да се чувства изключително неловко. Сърцето ѝ се късаше при вида на Изабел. Тази жена беше толкова млада и хубава, а мъжът, който бе долетял от Париж, явно не изпитваше нищо към нея. Сестрата се сблъскваше за първи път с такава безчувственост.

Гордън излезе от стаята и започна да се разхожда бавно по коридора в очакване на дежурния лекар. Младият хирург се появи след десетина минути. Малко или много, той потвърди онова, което Гордън вече знаеше, и даде да се разбере, че животът на Изабел виси на косъм. Каза, че с колегите му обсъждат евентуална мозъчна интервенция, но се надяват да я избегнат. Засега можеха само да чакат и да наблюдават как организмът ѝ реагира на травмата. Според него щеше да мине много време, преди да настъпи подобрение. Единственият обнадеждаващ знак било, че досега организмът ѝ е издържал. Надеждата за Изабел все още беше нищожна.

— Съжалявам, господин Форестър — заключи хирургът. — Като се има предвид естеството на катастрофата, цяло чудо е, че изобщо са оцелели. — Гордън кимна, но вниманието му бе привлечено от нещо, което младият хирург каза и което не се връзваше с по-раншната информация.

— Мислех, че шофьорът е загинал на място.

— Да, също и шофьорът на автобуса и девет от пътниците.

— Струва ми се, вие току-що казахте „оцелели“. — Гордън замълча в очакване.

— Да, точно така. Имало е и друг пътник със съпругата ви. Той също е жив, въпреки че състоянието му не е по-добро от това на съпругата ви. Нараняванията му са по-различни, но също толкова сериозни. И той е в критично състояние.

Гордън го слушаше, обзет от странно усещане, без да може да си представи какво е правила Изабел с друг мъж в лимузината, особено в този час на нощта. Той знаеше, че целта на идването ѝ в Лондон беше да види изложбата в „Тейт“ и да разгледа още няколко музея и галерии. Той не виждаше нищо нередно в това, но сега чутото му се стори много странно.

— Случайно да знаете кой е той? — попита Гордън с преднамерена незаинтересованост. Изражението му не показваше нищо необичайно.

— Знаем само името му. Той е американец и се казва Уилям Робинсън. Струва ми се, че семейството му пристига довчера.

Гордън кимна, сякаш очакваше да види стари приятели. Прехвърли наум името няколко пъти и когато нещо познато прищрака в ума му, той се запита дали това е същият човек. Преди няколко години беше се запознал с един Уилям Робинсън — важна клечка в политиката. Сети се, че Робинсън и американският посланик във Франция бяха стари приятели, но не можеше да си представи какво би правила Изабел с този човек. Дори не беше сигурен, че тя го познаваше. Не си спомняше дали го бе придружавала на онази вечеря в посолството. Тя излизаше толкова рядко. За него беше пълна загадка какво бе събрало Изабел с този мъж.

— Той ще се оправи ли? — поинтересува се загрижено Гордън, с което прикри въпросите, които го вълнуваха.

— Още не знаем. Вратът му е счупен, горната част на гръбнака е засегната. Има и вътрешни наранявания, но не така тежки, както при съпругата ви.

— Явно тя е понесла в по-голяма степен силата на удара — каза Гордън, — за разлика от него. Той ще се парализира ли от травмата на гръбнака?

— Рано е да се каже. В кома е. След операцията не е идвал в съзнание. Може да е реакция от травмите или усложнение, дължащо се на нараняването на врата. Той също е в критично състояние.

Докато слушаше обясненията, на Гордън му хрумна, че двамата можеха да умрат, без да дадат обяснение какво са правили заедно в онази нощ. Гордън се чудеше дали не е било случайност. Ако тя имаше някакви приятели от младежките години и е отишла да ги види, без да му каже, може би тя и Робинсън са използвали заедно лимузината на излизане от хотела. Но защо изобщо е излязла от хотела в такъв късен час? Откъде са се връщали? Къде са отивали? Къде са били? Защо са били заедно? Познавали ли са се? Дали не са се запознали току-що? Хиляди възможности и въпроси се рояха в главата му, а нямаше начин да получи отговор, не и ако нито един от двамата не оцелееше. Мислеше си, че познава добре Изабел, сигурен беше. Тя не беше жена, която би тръгнала да му изневерява или да си уговаря тайни срещи с някой мъж. И все пак те са били заедно в лимузината в два часа през

нощта и каквато и да е била причината, сега нямаше начин да я разбере.

— Искате ли да прекарате нощта край съпругата си? — попита го младият лекар, но Гордън бързо поклати глава.

Имаше алергия към болнични стаи, болници и болни хора. Напомняха му за майка му по някакъв злокобен начин.

— След като тя е в безсъзнание, не виждам смисъл да стоя тук. Само ще преча на персонала. Ще остана в хотела. Ако настъпи някаква промяна, ще ме намерите в „Кларидж“. Така ми се струва по-разумно. Оценявам усилията и грижите, които полагате за съпругата ми — завърши официално Гордън и изпитвайки неудобство, се изправи отново. Очевидно, че не се чувстваше никак добре в болнична обстановка и нямаше никакво желание да се връща в стаята на съпругата си. — На излизане ще се отбия да проверя отново как е тя. — Той отново поблагодари на лекаря и се запъти към стаята на Изабел.

Когато стигна до вратата, при нея имаше петима души от екипа, които извършваха различни манипулации и следяха мониторите, но уви, Изабел не проявяваше видими признаци на живот. Той не направи опит да влезе, наблюдава ги миг, после се обърна и си тръгна, без да каже нищо. Не я докосна, не я целуна, не се доближи до леглото, а когато излезе на улицата, вдиша с пълни гърди свежия въздух.

Гордън ненавиждаше болниците, болните хора и телесните недъзи. Именно затова му беше трудно да приеме Теди. Просто не можеше да понася подобни неща и когато махна на едно такси с леката пътна чанта в ръка, му прилоша. С огромно облекчение си бе тръгнал от интензивното и въпреки че изпитваше жал към Изабел, не можеше да преодолее отвращението си и да остане при нея, камо ли да я докосне. „Добре че е в безсъзнание“ — помисли си той. Дано съдбата проявеше милост и не я оставеше да вегетира с увреден мозък. Не би й пожелал такава съдба. Но въпреки цялото съжаление, което изпитваше към нея, случилото някак не го засягаше. Нямаше усещането за загуба, за отчаяние или страх, че ще я загуби. Изабел му беше като чужда, цялата смазана, лежаща неподвижно в онова легло. Приличаше на безжизнена кукла. Трудно беше да си представи, че жената, която току-що видя, бе онова момиче, за което се беше оженил някога, камо ли съпругата му, с която живееше от двадесет години. Единствената мисъл, която го занимаваше, беше какво е правила в онази лимузина с

Бил. Нямахте кого друго да попита, освен Изабел. Само тя знаеше отговора на загадката. Бил също, разбира се, но и той не беше в състояние да отговори на въпросите му.

Портиерът пое пътната чанта на Гордън, в която имаше само няколко ризи и малко бельо. Нямахте намерение да остава дълго. Смяташе да се запознае със ситуацията и да се върне обратно в Париж след ден или два. Ако се наложеше, щеше да дойде отново в Лондон. Дотогава тя или нямахте да е вече между живите, или щеше да е във все същото състояние. Младият хирург му каза, че комата може да продължи с дни, дори с месеци. Нямахте начин да остане при нея в Лондон. Трябваше да поеме задълженията си, да наглежда Теди и да следи работата на банката. При нужда щеше да прескача до Лондон на всеки няколко дни. Съзнаваше, че ако положението не се промени, най-добре беше да се обади на Софи в Португалия и да я помоли да се върне къщи. Ако не друго, щеше да го отмени с Теди. Този разговор го ужасяваше, но след посещението в болницата вече мислеше, че е редно да ѝ каже. Трябваше да я подготви, в случай че майка ѝ умре.

Гордън се спря на регистрацията и поиска ключа от стаята на Изабел. Помощник-управителят веднага се показа от офиса си и изказа съжаленията си за случилото се.

— Катастрофата трябва да е била кошмарна. Всички толкова съжеляваме... Такова ужасно нещо... Такава очарователна жена... Нямахте представа какво се е случило, докато не се обадиха от полицията. — Словоизлиянията продължиха няколко минути, като през това време Гордън само кимаше и се съгласяваше с казаното. — Как е тя, господине? — попита загрижено помощник-управителят.

— Не е много добре. — В следващия момент той реши да провери дали човекът знае нещо. — Господин Робинсън също е пострадал много тежко. — Той се вгледа в очите на мъжа, за да разгадае изражението му, но не прочете нищо особено.

Съчувствие и постоянно кършене на ръце.

— И ние чухме същото. — Това беше всичко, което каза младият мъж.

Не беше удобно да го пита защо са пътували заедно в лимузината. Гордън търсеше подходящ въпрос, за да задоволи любопитството си. Само че не беше лесно да го измисли.

— Такъв лош късмет! Жалко, че са пътували заедно — уклончиво каза Гордън. — С Робинсън сме стари приятели, сигурно случайно са се срещнали със съпругата ми.

— Да, предполагам — съгласи се с кимване помощник-управителят. — Струва ми се, че ги видях да пият чай във фойето онзи ден следобед.

— Случайно да знаете къде са ходили през онази нощ? — заинтересува се Гордън, сякаш разследваше злополуката, но управителят поклати глава.

— Мога да попитам пиколото, дали не е правил някакви резервации за тях, навярно ще може да ни каже.

Той се отдалечи за момент, за да попита пиколото, който каза, че господин Робинсън винаги сам правел резервациите си, когато бил в града и рядко ги молел за подобна услуга, с изключение на наемането на кола, както станало този път. Струвало му се, че колегата му им е направил резервация в „Марк“.

— Днес е свободният му ден, но като дойде на работа, мога да го попитам. Ако желаете, ще се обадя в заведението. За жалост шофьорът на лимузината е мъртъв, както вече сигурно знаете. Много свестен човек, ирландец. Остави жена и четири момчета. Страшна трагедия! — завърши той, явно потресен от злополуката.

Гордън му благодари, взе ключа и се качи на асансьора. Все още не му излизаше от ума новината, че Изабел и Бил са пили заедно чай във фойето предишния следобед. Чудеше се дали не са се запознали в артистичните кръгове, или Бил просто беше направил опит да я свали. Тя беше достатъчно наивна, за да се върже на похватите на подобен тип, а пиенето на чай заедно беше относително безвредно занимание, но според представите на Гордън возенето в лимузина в два часа през нощта с непознат мъж — определено не беше невинно занимание. Все още не можеше да си представи какво беше правил Бил Робинсън с жена му. Тази работа не му харесваше и ако беше някоя друга, а не Изабел, щеше да си направи веднага заключението, но причината Изабел да пътува в колата на чужд мъж несъмнено беше елементарна и банална. Гордън все още си блъскаше главата над тази загадка, когато влезе в нейната стая.

Вътре го обзе много особено чувство, сякаш Изабел току-що беше излязла и когато се огледа наоколо, вещите ѝ го накараха да се

почувства, като че ли нея вече я нямаше. Гримовете ѝ бяха разпръснати на тоалетката. Нощницата ѝ висеше на закачалката зад вратата на банята. Дрехите ѝ бяха грижливо подредени в гардероба, а на писалището имаше цял куп брошури и диплянки от различни галерии и музеи. И тогава той видя до тях рекламните кибрити на „Хари“ и това му се видя странно, тъй като Изабел не пушеше. Какво, за бога, бе правила тя на място като „Хари“? Или в „Марк“? В следващия момент той съгледа до кибрита от „Марк“ още един от „Анабел“ и настръхна. Вероятно вечерта с Бил Робинсън не е била толкова невинна, колкото смяташе. Той се запита дали Изабел е била на всичките тези места с него.

Той се огледа за още някакво доказателство, но не видя и следа от мъжки дрехи, бележки, писма или цветя с картички. Нямаше нищо друго, освен три кибрита от едни от най-посещаваните заведения в Лондон, запазени кой знае защо като сувенири. Може би Робинсън я е съблазнил съвсем наскоро, а тя се е поддала. Вероятно нищо не се беше случило, но каквото и да бе станало помежду им през миналата нощ или преди това, те бяха платили скъпо за него. Гордън не преставаше да се пита какви отношения ги свързваха и дали изобщо имаха връзка помежду си. Той пъхна кибритите в джоба си, седна и огледа стаята, след което позвъни на сервитьора и си поръча питие.

Когато Синтия Робинсън и дъщерите ѝ слезоха от самолета, часът бе единадесет и половина лондонско време. Двете момичета подремнаха малко в самолета, но Синтия прекара по-голямата част от полета замислена, вперила поглед през прозорчето до себе си. Започваше да проумява с пълна сила цялата сериозност на положението. Тя нямаше търпение лично да види Бил. Вероятно с малко повече късмет, той може би щеше да е излязъл вече от комата, когато пристигнеха в болницата, и може би съществуваше слабата надежда нараняването на врата и гръбнака му да не доведе до трайна инвалидност. Дано да станеше така, за негово добро.

На митницата ги забавиха с около половин час. Отвън ги чакаше кола на „Кларидж“. От летището отидоха направо в болницата. Пристигнаха там в един през нощта. В интензивното отделение дори и в този час работата не спираше. Когато Синтия и момичетата влизаха,

персоналът тъкмо приемаше нови пациенти. Синтия обаче не се затрудни да намери сестрите и да се представи, нито да открие лекар, който да я осведоми за състоянието на Бил. Биваше я в тези неща. Тя успя да спре един лекар, запътил се към стаята на Бил.

Същият млад хирург, който по-рано бе говорил с Гордън, седна с нея в коридора и ѝ обясни най-подробно състоянието на Бил в присъствието на Оливия и Джейн. Бил продължаваше да е в кома и засега не даваше признаци за подобрене. Имаше значителни отоци на гръбначния стълб, които притискаха пострадалите нерви, освен това фрактурите на врата му бяха много сериозни. Съдейки по обясненията на лекаря, положението на Бил не беше никак добро.

Въпреки че вече беше запозната със състоянието му, Синтия се оказа почти неподготвена за картината, която видя. Бил беше прикован към леглото с някакво ужасяващо приспособление около врата му, тялото му бе поставено в специално корито, а по него имаше многобройни рани и натъртвания. Сестрите го наблюдаваха непрекъснато, мониторите не спираха да пиукат. Дъщерите му заплакаха при вида на мъртвешки бледото му лице. Синди застана като вкаменена и изведнъж всички емоции, които бе потискала до този момент, я връхлетяха с пълна сила. Очите ѝ се наляха със сълзи и мъжът пред нея вече не беше сбор от симптоми и изпочупени кости, а момчето, в което се бе влюбила в колежа. Тя виждаше колко жестоко беше пострадал той. Трябваше да напрегне всичките си сили и цялата воля, която притежаваше, за да подкрепи дъщерите си в този момент.

Джейн и Оливия стояха прегърнати в единия край на стаята и плачеха безгласно. Синтия се приближи до Бил, докато една от сестрите оправяше респиратора. Тя само докосна ръката му, която ѝ се стори безжизнена. Не можеше да се наведе да го целуне, защото сълзите се стичаха по лицето ѝ. В стаята се усещаше ужасната миризма на дезинфектанти. Гърдите му бяха голи, а по него имаше всякакви кабели, свързани с мониторите.

— Здравей, скъпи! — прошепна тя. — Аз съм, Синди.

Докато го наблюдаваше, отново се почувства като момиче и в главата ѝ нахлуха хиляди спомени: деня, в който се запознаха; деня на сватбата им; деня, когато му съобщи, че е бременна. Толкова много общи спомени и хубави мигове, а сега той лежеше тук и животът им никога нямаше да бъде същият. Дори не си представяше как могат да

се върнат отново към нормално съществуване. Изведнъж осъзна, че не иска той да умре. Дори да останеше инвалид, независимо от степента на уврежданията, не искаше да го загуби. И за първи път от години разбра, че още го обича.

— Обичам те! — повтаряше тя отново и отново. — Отвори очи! Момичетата са тук. Искат да говорят с теб, скъпи.

— Той не може да ви чуе, госпожо Робинсън — произнесе внимателно една от сестрите.

— Откъде знаете? — отвърна решително Синди.

Тя не беше жена, с която човек би искал да влиза в пререкание, а особено сега. Освен това беше слушала различни разкази за хора в кома, които са чували какво се говори около тях. Синтия продължи да му говори и тя, и момичетата останаха край него три часа, докато един от дежурните лекари не им предложи да се приберат, за да си починат и да се върнат на сутринта. В състоянието на Бил нямаше никаква промяна.

— Не смятате ли, че е по-добре да остана при него? — попита Синди.

Не беше изминала целия път от Кънектикът до Лондон, за си седи в стаята в хотела, вместо да е при Бил. Освен това нямаше пълно доверие на лекарите. Предпочиташе да ги наблюдава какво правят, но все пак от онова, което видя, беше впечатлена от грижите, които се полагаха за него.

— Смятам, че е по-добре да се приберете в хотела. Ако има промяна в състоянието му, веднага ще ви се обадим — настоя упорито лекарят, който разбра, че с тази жена трябва да се говори направо — без усукване и без да се скрива истината. — Обещавам, че ще ви се обадим. — Трябваше му още половин час, за да я убеди да си тръгне.

Шофьорът на хотела ги чакаше долу, а часът беше вече четири сутринта. Синтия и момичетата вече бяха на края на силите си.

Синтия резервира отделна стая за Оливия и Джейн, а тя реши да се настани в стаята на Бил. Когато отвори вратата с ключа, който ѝ дадоха, тя беше завладяна от същото странно усещане, каквото изпита Гордън, когато влезе в стаята на Изабел. Почувства се като неканен гост. Куфарът му бе там, на масичките имаше вестници и купчина брошури от галерии и музеи, които я озадачиха. Откъде беше намерил време за посещения на музеи? Имаше няколко разписки от „Американ

Експрес“, сред които видя една от „Анабел“ и друга от „Хари“. Тя знаеше, че при пътуванията си до Лондон, Бил имаше навика да ги посещава с бизнес партньори и познати и не намери нищо странно в това, но заплака, когато облече пижамата му. Възможността да го загуби я ужасяваше, а когато се обади на дъщерите си, за да провери как са, те също плачеха. За всяка от тях денят беше наситен с мъчителни чувства, а състоянието, в което завариха баща си, ги изплаши дори повече, отколкото майка им. След като го видяха, надеждите им за добър изход почти угаснаха. По него сякаш нямаше здраво място, изглеждаше полумъртъв.

Синтия не можеше да престане да мисли за отчаяното хлипане на дъщерите си, затова се наметна с халата на Бил и отиде да ги види. Искаше само да ги прегърне и да им вдъхне кураж, но накрая седна при тях и остана половин час. Чак към пет часа сутринта стана и се върна в стаята на Бил. Легна на леглото и плака, заровила лице във възглавницата, която още издаваше мириса му. Заспа едва към шест часа.

Когато Синтия се събуди по-късно в петъчната сутрин, тя се обади в болницата да провери как е Бил и научи, че през нощта не е настъпила промяна. Жизнените му показатели били малко по-стабилни отпреди, но продължавал да е в кома. В единадесет часа сутринта Синди се чувстваше като пребита. Тя провери какво правят момичетата, като надникна тихичко в стаята им, но те спяха дълбоко. Тя се върна в стаята си, изкъпа се и се облече, и малко преди обяд вече беше готова да отиде в болницата. Сърце не ѝ даваше да буди момичетата, затова им остави бележка, в която пишеше, че ще им се обади от болницата, за да им каже как е баща им. Тя слезе долу и даде адреса на шофьора на колата, която вече я чакаше. По пътя се заговориха и се оказа, че загиналият шофьор му е бил много близък приятел. Той изказа съжаленията си на Синди, която му благодари.

В болницата положението беше все същото и след като поговори още малко с шофьора, тя седна в чакалнята. Искаше да види някой от лекарите на Бил. Както си седеше, вниманието ѝ беше привлечено от мъж, който мина покрай чакалнята. Мъжът беше висок и изискан, облечен в скъп костюм. От него се излъчваше аристократизъм и

самоувереност. Той се спря, за да поговори със сестрите на регистратурата, и Синтия видя как те поклатаха глави и го погледнаха обезсърчително. Устните му се свиха в мрачно изражение и той се запъти надолу по коридора в посока на стаята на Бил.

Синтия се зачуди какво ли го беше довело в това отделение. Покъсно го видя да излиза от срещуположната на Бил стая и да говори с един от лекарите в коридора, преди да си тръгне. Синтия остана с впечатлението, че и той е в същото мъчително положение като нея в очакване да разбере какво ще стане с негов близък в критично състояние. Тя не можа да определи точно, но в него имаше нещо особено. Мъжът явно се чувстваше изключително не на място в интензивното отделение, излъчваше едновременно гняв и сдържаност, като че ли негодуваше от факта, че му се налага да бъде тук. Изглеждаше нервен и притеснен. Синтия сподели впечатленията си с една от сестрите, когато отиде в стаята да види как е Бил.

Синтия обаче не знаеше, че Изабел се беше влошила и лекарите току-що бяха съобщили на Бил, че състоянието на съпругата му е станало почти безнадеждно. Многобройните ѝ наранявания си казваха думата и комата ѝ се задълбочаваше. Лекарите решиха да не я оперират отново, защото бяха сигурни, че организмът ѝ нямаше да издържи на още една външна намеса.

Гордън се върна в хотела, за да се обади в офиса си и да изчака по-нататъшни сведения. Каза на секретарката си, че ще остане в Лондон до края на седмицата, без да обяснява причината, след което се обади на медицинската сестра, за да провери как е Теди. Изведнъж сякаш цяла планина се бе стоварила на плещите му с отговорността за Теди. Досега грижите за сина му му бяха спестени. Той не спомена нищо за състоянието на Изабел нито пред сестрата, нито пред сина си.

Гордън обясни на момчето, че ще отсъства през уикенда и ще остане в Лондон с майка му.

— Мама трябваше да се върне още вчера — произнесе с разочарование Теди. — Защо още е в Лондон?

— Защото има работа тук, ето затова — отвърна троснато Гордън, но резкостта му не учуди Теди. Баща му никога не проявяваше търпение в отношенията им.

— Не ми е казала. Ще ѝ предадеш ли да ми се обади? — Гласът му прозвуча умолително и предизвика раздражение у баща му.

Нервите му не издържаха, освен това не бе измислил задоволително обяснение, защо Изабел не му се е обадила.

— Ще ти се обади, когато може. Първо имаме малко работа заедно — излъга той, защото нямаше друг избор.

Точно сега лъжата бе за предпочитане пред истината за случилото се, особено след като не можеше да му я съобщи. Ако се наложеше да му каже, Гордън предпочиташе да го направи лично и в присъствието на лекаря на момчето. Освен това и Софи още не знаеше. Първо искаше да види как ще се развият нещата. Нямаше смисъл да ги плаши и ако Изабел починаше, без да дойде изобщо в съзнание, по-добре Софи да не я виждаше в такова състояние. Още сутринта беше взел това решение.

— Предай на мама, че я обичам — каза Теди, тъй като баща му бързаше да приключи тежкия разговор.

Не му харесваше, че се налага да лъже сина си, но не искаше да му каже какво се е случило с Изабел.

Малко след това Гордън се върна в болницата, за да види Изабел. Когато влезе при нея, той застана с измъчено изражение в най-далечния ъгъл на стаята, наблюдавайки многобройните процедури, които ѝ правеха. За разлика от Синтия Робинсън, той не се доближи, не ѝ продума, не я докосна. Отвращението му беше толкова силно, че не можеше да го надвие.

— Искате ли да останете за малко насаме със съпругата си? — попита го деликатно една от сестрите. Притесненият му вид предизвика у нея съжаление.

Гордън не се поколеба нито за миг, когато отвърна:

— Не, благодаря. Тя и без това не може да ме чуе. Ще бъда в чакалнята. Моля да ме извикате, ако настъпи някаква промяна.

С това оправдание той се запъти към чакалнята, където седна при Джейн и Оливия. След малко Синтия дойде при тях. Гордън не ги познаваше, нито пък го засягаше кои са те и се изненада, когато Синтия му се усмихна. Тя беше бледа и изглеждаше уморена. Беше накарала фланелката си с нещо, но го гледаше със съчувствие.

— Съжалявам за случилото се със съпругата ви — каза тя.

От сестрите бе разбрала, че положението на съпругата му е дори по-критично от това на Бил. Други подробности не ѝ бяха казали.

— Благодаря — лаконично отвърна Гордън Форестър, който нямаше намерение да се сближава с никого в интензивното отделение, но не искаше и да остава в кошмарната обстановка в стаята на Изабел.

Нямаше къде другаде да отиде, освен в хотела и тъкмо го обмисляше, когато Синтия го заговори. За негова изненада тя му подаде ръка и се представи. От акцента му се досети, че е американец и още повече се почувства свързана с него. И двамата бяха далеч от дома, хванати в капана на внезапно връхлетялото ги нещастие.

— Аз съм Синтия Робинсън — представи се тя без предисловие, докато през това време една от дъщерите ѝ седеше унесено, а другата бе погълната от списанието, купено във фойето на болницата. И двете не им обърнаха внимание.

Очите на Гордън се разшириха от изненада, когато чу фамилията ѝ, и веднага направи връзката.

Синтия го забеляза.

— Тук съм заради съпруга си. Катастрофирал е преди два дни. Пристигнахме късно снощи.

Докато я слушаше, Гордън се чудеше дали тя знае подробности за злополуката. Ако знаеше, това явно не я притесняваше. Изглежда се тревожеше единствено за състоянието на съпруга си, което беше много благородно от нейна страна. Гордън беше много по-загрижен от нея за причината, събрала съпруга ѝ и Изабел. Той реши да говори направо:

— Предполагам, знаете, че съпругата ми е била в колата заедно с вашия съпруг, когато автобусът ги е блъснал.

Когато чу, Синтия погледна така, сякаш автобусът току-що е връхлетял върху нея. Гордън изведнъж разбра, че никой досега не ѝ беше казал за Изабел. Тя направо онемя при новината.

— Какво искате да кажете? — Лицето ѝ изглеждаше още по-бледо отпреди.

— Точно каквото казах. Били са заедно в лимузината. Нямам представа защо, нито пък откъде се познават. Запознах се със съпруга ви преди няколко години, но нямам спомен съпругата ми да е била тогава с мен. Няма съмнение, че са пили заедно чай в сряда и че са пътували заедно в колата. Тя е в критично състояние, в кома, и може и никога да не разберем какво са правили заедно. Предполагам, че съпругът ви също не е в състояние да ни осветли.

Синтия седна на стола срещу него с вид, сякаш току-що са я ударили с мокър парцал.

— Никой не ми е казал. Мислех, че е бил сам с шофьора — добави съкрушено тя.

— Съжалявам, но трябва да ви съобщя, че не е бил сам. Изабел дойде от Париж, за да посети няколко изложби. Тя е запалена по изобразителното изкуство. Нямам представа какво друго е правила в Лондон. — Синтия го погледна втренчено, сецайки се за брошурите от известни галерии и музеи в стаята на Бил. — Съпругът ви някога да е споменавал за нея? Тя се казва Изабел Форестър. — Изпитваше неудобство да обсъжда тази тема с нея и с право, но имаше въпроси, на които държеше да получи отговор, а тази жена беше, поне за момента, единственият източник на информация.

Само че тя поклати глава. Тя дори знаеше по-малко от него.

— Никога преди не съм чувала името ѝ. Дори не знаех, че той е в Лондон. Последния път, когато говорихме, Бил беше в Ню Йорк. Нямаме навика да се осведомяваме за всяка своя крачка — заключи тихо тя.

— Разведени ли сте? — полюбопитства Гордън.

Въпросът очевидно я засегна.

— Не, но той доста пътува и е много независим. — Не искаше да споделя с този непознат, че бракът ѝ куца от години.

— Жена ми не е. Имаме син инвалид, за когото тя се грижи от четиринадесет години и много рядко излиза от къщи. Това пътуване е първото от години и смятам, че е било съвсем невинно. Предполагам, че се е запознала със съпруга ви в хотела, навярно във фойето. Не бива да си правим прибързани заключения, но ми се струва странно, че са били заедно в колата в два през нощта. — Той като че ли разсъждаваше на глас.

— Да, наистина е странно — замислено се съгласи Синтия.

Имаше съвсем основателна причина да смята, че Бил е имал любовна връзка. Самата тя беше имала няколко през последните години, а двамата с Бил не поддържаха интимни отношения от години. Само че жената, описана от Форестър, не приличаше на жена, която би отишла в друг град на романтичен уикенд с чужд мъж. Синтия дори не можеше да си представи как Бил се е запознал с нея. Не ѝ хареса

мисълта, че са били заедно. Докато разговаряше с Форестър, тя забеляза, че дъщерите ѝ ги слушат с любопитство.

— Жалко, че не можем да ги попитаме — добави тя, но не можеше да прогони спомена за брошурите. Спомни си за разписките от „Анабел“ и „Хари“. Може би тази жена не беше толкова невинна, колкото смяташе съпругът ѝ, въпреки сина инвалид и факта, че беше омъжена.

— Ако умрат, никога няма да разберем — безцеремонно заяви Гордън.

— Ако не беше станала катастрофата, вероятно никога нямаше да научим. Може би просто трябва да го приемем — тихо добави Синтия.

Тя дори не беше сигурна, че иска да знае. Имаше въпроси, които не искаше Бил да ѝ задава и такива, каквито тя самата не би задавала. Особено сега, когато той се бореше за живота си, не би желала да се рови в тъмните страни на брака им. Обаче Форестър беше решен да проучи нещата и безмилостно слагаше пръст в раната. Беше очевидно, че загадката го измъчва.

— Не мисля, че някой друг би могъл да ни каже — замислено каза Гордън.

— Ако са били достатъчно умни и са имали някаква връзка, да се надяваме, че никой не е разбрал — подходи практично към въпроса Синтия.

— Шофьорът можеше да ни каже, ако беше останал жив.

— Мисля, че е най-добре да оставим въпросите настрана и да не търсим отговори. И двамата се борят за живота си и тяхното оцеляване е най-важното нещо в този момент. Какво са правила преди, си е лично тяхна работа.

— Много великодушно от ваша страна — отбеляза Гордън, който не изглеждаше съгласен с думите ѝ. Ако Изабел го е мамила, той държеше да го знае. Вече не беше толкова убеден в невинността ѝ, както преди.

— Съпругът ми е много дискретен човек. Каквото и да е станало, никога няма да стане публично достояние. Не е в стила му да се държи неуместно или да се забърква в скандали, независимо дали става дума за самия него или за вас.

— Не бих искал името на жена ми да се свързва с чужд мъж — заяви ядно Гордън, повече в защита на гордостта си, отколкото на репутацията на Изабел. — Освен това не мисля, че тя е имала нещо с него. Сигурен съм, че зад всичко това стои някакво разумно и логично обяснение.

— И аз се надявам на това — спокойно каза Синтия и погледна Форестър в очите. Искаше да му покаже съвсем ясно позицията си. — Нямам намерение да се занимавам с разследване на случая.

— Аз обаче имам намерение да попитам съпругата си, ако излезе от комата. Смятам, че ни дължат поне това.

— Защо? С какво ще промени случилото се? — попита тя за изненада на дъщерите си. — Какво значение има? Ако и двамата починат, за какво ни е да го знаем?

— За мен има значение. Ако ме е мамила по някакъв начин, мисля, че заслужавам да науча истината, вие също. Ако пък не, би било добре да свалим подозренията от тях.

— Не е моя работа да се произнасям за вината на съпруга си. Той е възрастен човек. Няма да ми е приятно, ако е имал връзка със съпругата ви, но има неща, които е по-добре човек да не знае.

— Не споделям мнението ви, госпожо Робинсън — лаконично отсече той, питайки се що за брак е бил техният.

Всъщност не много по-различен от неговия с Изабел, но той никога не би признал пред когото и да било, че бракът му с Изабел от години е пълна преструвка за пред хората. В действителност нямаше да се изненада, ако Изабел е имала извънбрачна връзка — тя беше страстна жена и имаше нужда от обич. Гордън най-добре знаеше колко е самотна, и то по негова вина. Затова искаше да знае какви са били намеренията ѝ, дали му е изневерила, или просто е проявила глупостта да вечеря с един непознат. Само че какво е търсила навън в този късен час? Дори не можеше да си представи къде са ходили по това време или какво са правили. Би приел, че са били на изложба по всяко друго време на денонощието, но не и в два през нощта.

Синтия отиде в стаята на Бил, а дъщерите ѝ продължиха да го гледат мълчаливо, след като майка им излезе. След няколко минути той се запъти към регистратурата, за да предупреди, че се връща в хотела и ще чака там да му позвънят, ако настъпи промяна в състоянието на съпругата му. До гуша му дойде от болничната чакалня, не му

допаднаше Синтия Робинсън, нито либералното ѝ отношение към съпруга ѝ. Вероятно той я е мамел непрекъснато, а тя явно нямаше нищо против. Гордън подозираше, че и тя не е била вярна на съпруга си.

В действителност, докато Синтия стоеше до болничното легло на съпруга си и го гледаше, научила вече фактите от Гордън Форестър, сърцето ѝ се свиваше от мъка при вида на Бил. Форестър можеше да си мисли, че излизането им заедно в този час на нощта е било напълно невинно, но в дъното на душата си Синтия знаеше, че това не може да бъде вярно. Докато гледаше Бил и сълзите се стичаха по страните ѝ, тя се запита дали най-накрая не го е загубила след всичките тези години. Отдавна се държеше безразлично към него, понякога дори грубо, знаеше колко беше студена и сдържана, и колко критична към начина му на живот. Сама се отказа да бъде част от живота му, а сега, когато съществуваше възможността да го загуби завинаги, искаше да му признае, че още го обича. Не знаеше дали ще ѝ се отдаде възможност да му го каже, но много искаше той да знае, че го обича. До миналата нощ самата тя не подозираше, че го обича. Не можеше да не се запита какво значение имаше за него Изабел Форестър и дали той я обичаше.

Синтия разбираше, че ако накрая го е загубила заради глупостта си, то си бе заслужила съдбата. По този въпрос нямаше две мнения. Изправена пред възможността да го загуби, тя изведнъж осъзна колко безотговорно беше постъпвала през всичките тези години.

[1] Ако обичате (фр.). — Б.ред. ↑

5.

Гордън прекара петъчната вечер в хотела в четене на книга, купена по пътя на връщане от болницата. Нямахме какво друго да прави. Можеше да се обади на някои приятели в Лондон, но не беше готов да каже на хората какво се е случило. Първо искаше да види какво ще стане с Изабел. Не можеше обаче да се съсредоточи в четенето. Обади се в болницата, преди да си легне, но оттам му съобщиха, че няма промяна. От катастрофата бяха минали четиридесет и осем часа и тя още се държеше, но само толкова. Нямахме подобрене, нито влошаване. Хрумна му да се върне в болницата, но не можеше да понася да гледа Изабел. Никога нямахме да си го признае, но гледката го плашеше. Ненавиждаше болниците, пациентите, сестрите, звуците и миризмите там.

По времето, когато Гордън позвъни, Синтия още седеше при Бил. Момичетата се бяха върнали в хотела за вечеря, но тя реши да остане. От време на време отиваше до сестринската стая да си налее чаша чай и персоналът се държеше много мило с нея. Синтия имаше над какво да размишлява и държеше другите да не разбират за тревогите ѝ. Докато наблюдаваше как Бил се бори за живота си, тя се питаше дали ще има някога възможността да му каже всичко, което искаше да сподели с него. Имаше да се извинява за много неща през изминалите години. Тя знаеше, въпреки че той никога нищо не беше споменал, че се досеща за любовните ѝ истории. Някои от връзките ѝ бяха доста очебийни, други — по-дискретни.

След известно време, след като спря да се интересува от състоянието на брака си, тя вече не си правеше труда да се крие. Сега дори не можеше да каже защо се бе отвърнала от него така категорично. Навярно от ревност — заради интересния живот, който Бил водеше, и заради хората, с които се виждаше. Тя не искаше да е зависима от него и сега се питаше дали не е искала да му докаже, те може и без него. Винаги я беше дразнило обстоятелството, че като съпруга на човек от висшите политически кръгове тя трябваше да се

държи като негов придатък, затова, поне емоционално, се бе отдалечила от него. Заетостта му и честите му пътувания я караха да се чувства излишна. Мразеше да гледа на себе си като образцова съпруга с две деца, искаше да води по-бляскав и вълнуващ живот. Сега разбра, че търсенията ѝ са били в погрешна посока. Вече беше наясно, но се опасяваше, че го е осъзнала твърде късно.

Към полунощ мислите ѝ продължаваха да се въртят около тази тема, когато както си седеше на стола в ъгъла на болничната стая, ѝ се стори, че чу някакъв звук откъм леглото на Бил.

— Бил? — Тя стана и се приближи до него. Сестрите току-що бяха излезли от стаята, за да донесат нова система. За момент ѝ се привидя, че клепачите му потрепнаха, като че ли сънуваше.

Когато сестрите се върнаха, тя още стоеше до него. Те веднага провериха мониторите, но всичко беше наред.

— Има ли нещо, госпожо Робинсън? — попита една от сестрите, докато сменяше банките на системата и оправяше завивката му.

— Мисля, че... Не съм сигурна... Беше само за миг... Ще прозвучи невероятно... но ми се стори, че нещо помръдна.

Сестрите го погледнаха отблизо, но не установиха признаци на раздвижване и отново провериха жизнените му показатели. Състоянието му през този ден до известна степен се беше стабилизирано. От катастрофата бяха изминали почти четиридесет и осем часа, а Синтия беше в Лондон от едно денонощие. Имаше чувството, че е минала цяла вечност.

Дежурната сестра тъкмо регулираше монитора за сърцето, когато усети лекото помръдване на ръцете му. Тя се вгледа внимателно в него и провери зениците с миниатюрното си фенерче. Когато тънкият лъч светлина попадна в зеницата му, този път нямаше никаква грешка — Бил издаде лек приглушен звук като от болка.

Синтия едва сдържа сълзите си.

— О, господи — прошепна тя, когато звукът се повтори. Приличаше по-скоро на животински, отколкото на човешки.

Когато докосна пръстите му, клепачите му потрепнаха. Сестрата натисна звънеца, за да повика дежурния лекар. Лампичката светна и само след секунда лекарят беше в стаята.

— Какво става? — попита още на влизане той. Дежурен от часове, лекарят изглеждаше изтощен също като Синтия. — Някаква

промяна?

— Простена на два пъти — докладва сестрата.

— Според мен преди минута той си помръдна ръката — добави Синтия, докато лекарят светеше с фенерчето в очите на Бил.

И този път Бил издаде звук, реагирайки на светлината. Синтия вече не се съмняваше. Лекарят погледна сестрата. В погледа му се четеше въпрос и тя кимна. Не искаха да прибързват със заключенията пред съпругата му, но той излизаше от комата. Това беше първият признак на надежда през тези два дни.

— Бил, чуваш ли ме? Аз съм, тук съм до теб... Обичам те, скъпи. Можеш ли да си отвориш очите? Искам да поговорим. Чаках те да се събудиш.

Той направи опит да раздвижи раменете си и този път простена по-силно, вероятно от болка.

— Господин Робинсън, сега ще докосна ръката ви. Ако ме чувате, стиснете колкото можете пръста ми. — Лекарят говореше близо до ухото му, наведен над него. Той пхна пръста си под дланта на Бил и зачака реакцията. Първоначално нямаше такава, но после бавно, съвсем бавно пръстите на Бил се свиха около пръста на лекаря. Той очевидно чуваше гласа на лекаря и разбираше думите му.

— Боже мой, той чува! — възкликна Синтия и сълзите ѝ рiekнаха. — Чуваш ли ме, скъпи? Тук съм... Отвори си очите, моля те...

Отначало той не реагира и остана със затворени очи, но постепенно лицето му се смръщи, отвори напуканите си устни и ги навлажни с език. Идването му в съзнание беше като някакво чудо.

— Много добре, господин Робинсън — произнесе лекарят, наведен над него. — Сега искам отново да стиснете пръста ми. — Този път Бил изпъшка, но сякаш в израз на протест, задето му досаждаха.

Все пак го направи, но с другата ръка. Лекарят и сестрите се спогледаха победоносно. Пациентът излизаше от комата. Не беше възможно да се определи доколко той разбираше какво става, но определено реагираше. Синтия не можеше да сдържи радостта си. Изпитваше желание да ги разблъска настрани и да го прегърне. Само че не го направи, защото се боеше да не му навреди.

— Мислите ли, че ако се напрегнете, можете да си отворите очите, господин Робинсън? Много бих искал да опитате — настоя лекарят.

Бил не показа с нищо, че го е чул и Синтия се притесни, че отново е изпаднал в кома. Имаше вид на заспал. Лекарят докосна клепачите му, сякаш да му напомни за молбата си и да подсказе на мозъка му къде се намират клепачите. Бил въздъхна леко и после, без да издаде звук, отвори очи и го погледна.

— Е, здравейте — поздрави с усмивка младият лекар. — Много добре. Радвам се да ви видя, господине.

Бил произнесе тихо едно „хммм“, сетне отново затвори очи, но за секунда или две бе погледнал лекаря право в очите. Засега това беше най-доброто, което можеше да направи. Бил се остави да бъде отнесен отново от съня — там, където го чакаше Изабел.

— Искате ли отново да го повторите? — Този път рязкото простенване ясно означаваше „не“, но след малко той все пак го направи. — Искях да се убедя — усмихна се лекарят.

Бил обходи с поглед стаята и видя Синтия в долния край на леглото. Това видимо го смути.

— Здравей, скъпи. Тук съм. Обичам те. Всичко ще се оправи.

Той отново притвори очи, сякаш това му дойде в повече и не искаше да вижда никого от тях. Минута по-късно потъна отново в сън. Независимо от това, случилото се представляваше гигантска крачка напред и всички излязоха в коридора широко усмихнати.

— Боже мой, какво означава това? — попита Синтия, разтреперана от глава до пети. За първи път през живота си тя се чувстваше така развълнувана.

Лекарят също се радваше заради нея.

— Означава, че е излязъл от комата, въпреки че още не е извън опасност. Мисля обаче, че това е обнадеждаващ знак.

— Дали ще може да говори?

— Убеден съм, че след време ще може. Нараняването на главата не е от такъв характер, че да причини загуба на речта, макар че травмата не е никак лека. — Вратът и гръбначният стълб бяха засегнати най-силно, въпреки че и сравнително лекото мозъчно сътресение беше довело до двудневна кома. — Мозъкът му има нужда да се адаптира към новото му състояние. Сигурен съм, че когато се събуди отново, той ще може да говори. Тялото му е подложено на огромен шок. Все едно да ти изкарат въздуха, но стократно по-силно. Говорът не ме притеснява.

Друго тревожеше повече лекаря. Основният проблем, който нямаше да отпадне скоро, беше нараняването на гръбнака и възможността да движи краката си. Това, че можеше да движи ръцете си, беше добър знак. Той очевидно беше твърде слаб, но за в бъдеще щеше да е в състояние да използва пълноценно ръцете си, особено след като травмата на врата му отзвучи.

— Предполагам, че сега ще поспи няколко часа и утре отново ще се раздвижи. Сигурно искате да се приберете в хотела и да си починете, госпожо Робинсън. Утре отново ви чака един безкраен ден.

Синтия беше силно развълнувана и не искаше и да си помисли за прибиране в хотела.

— Мислите ли, че скоро няма да се събуди отново? Ако това стане, искам да съм при него.

— Смятам, че по-вероятно е изтощен от усилието, което направи преди малко. Все едно че току-що е изкачил Еверест. Сега е в базовия лагер, а през следващите няколко седмици му предстои тежко изкачване. — Вероятно и през следващите няколко години, но той запази тази мисъл за себе си. Това беше само началото, очакваше ги дълъг път, но целият медицински екип беше обнадежден от онова, което стана преди малко.

— Добре — съгласи се Синтия, — може би ще се върна в хотела.

Не знаеше какво правят момичетата. Бяха планирали да си поръчат храна в стаята и да гледат телевизия, докато я чакат. Беше им обещала да им позвъни, веднага щом се прибере в стаята си. Освен това изгаряше от нетърпение да им съобщи добрата новина.

Когато се прибра в „Кларидж“ и им каза, Оливия изпищя от радост, а Джейн затанцува из стаята.

— Господи, мамо, това е страхотно! Той каза ли нещо?

— Не, само си отвори очите няколко пъти и простена. Два пъти стисна пръста на лекаря и ме видя, че съм там. После отново заспа. Лекарят смята, че вероятно утре ще може да говори. Сестрата каза, че щом веднъж е дошъл в съзнание, много бързо след това ще започне да се оправя. — Синтия се надяваше, че утре ще може да поговори с него.

На следващата сутрин, когато отиде в болницата, той лежеше с отворени очи и оглеждаше стаята, сякаш още не знаеше къде се

намира. Имаше сънен вид, като че ли току-що се беше събудил, което си беше самата истина.

— Здравсти, сънливецо — поздрави го нежно Синтия и застана до леглото. — Чакахме те цяла вечност да се събудиш.

Той примигна, сякаш искаше да каже „да“, но изглеждаше тъжен, почти разочарован, че вижда нея, а не някой друг. Стори ѝ се, че той искаше да кимне с глава, но не можеше заради шината около врата си.

— По-добре ли си днес? — Той кимна отново. Тя докосна лицето му. — Обичам те, Бил. Толкова съжалявам за всичко, което ти се случи, но ще се оправяш.

Бил не откъсваше очи от нея, после навлажни устни, както предния ден и затвори очи.

Синтия искаше да му предложи нещо за пиене, но не се осмели. Сестрите бяха излезли за малко. Мониторите щяха да им покажат, ако нещо не беше наред.

— Имаш ли нужда от нещо? — прошепна тя, когато Бил я погледна отново. Имаше разтревожен вид, а тя беше съвсем близо и можеше да го чуе, ако имаше да ѝ каже нещо. Устата му се отвори, но не излезе никакъв звук. — Какво искаш, скъпи? Можеш ли да го кажеш? — говореше му като на дете.

Бил изглеждаше отчаян, че се затруднява да обясни. Той полежа мълчаливо, после опита отново, събрал сили, докато Синтия не спираше да говори.

— Момичетата са тук. Дойдоха с мен.

Той кимна, за да покаже, че е разбрал, сетне отново се намръщи, като че ли се бореше да отключи челюстите си. Синтия се запита дали шината около врата му не го убива. Не приличаше на много удобно приспособление, но той нямаше вид на човек, изпитващ силна болка.

— Къде... — най-сетне прошепна той, докато тя се напрягаше да чуе и чакаше търпеливо. Следващите му думи дойдоха сякаш след цяла вечност. — ... е Изз... аа... бел?

Усилието го изтощи напълно. Той загледа настойчиво Синтия. Тя дори не беше сигурна, че той я позна. Цялата му мисъл беше съсредоточена върху жената, която е била в колата с него. Синтия предполагаше, че той иска да знае дали тя е жива. Думите му, изречени с такава мъка и усилие от негова страна, подействаха на Синтия като

силен удар в стомаха. Първите думи към съпругата му се отнасяха за Изабел и това ѝ беше достатъчно, за да проумее всичко.

— Жива е — тихо продума тя. — Ще попитам сестрата как е.

Той примигна два пъти, сякаш да ѝ благодари и после затвори очи. След минута Синтия излезе отвън и дъщерите ѝ я заобиколиха. Тя премълча краткия разговор с баща им.

— Как е той, мамо? Каза ли нещо?

— Струва ми се, че е по-добре. Опита се да говори. Казах му, че и двете сте тук.

Още не можеше да се отърси от шока от думите му. Първата му мисъл беше за Изабел и тя не можеше да не се запита какво означаваше тази жена за него. Несъмнено зад въпроса му се криеше нещо много повече от проява на рицарство.

— Какво каза? — Момичетата бяха силно развълнувани. Не можеха да си намерят място от радост, че баща им беше дошъл в съзнание.

— Мигна два пъти — произнесе тя с усмивка, прикривайки болката си.

— Може ли да говори? — попита Джейн, която приличаше досущ на майка си. Оливия пък се беше метнала на Бил. Двете изглеждаха като копия на двамата си родители.

— Произнесе няколко думи, но още му е много трудно да говори. Мисля, че сега си почива. — Когато им каза, че ще се върне след малко и отиде да поговори със сестрата от регистратурата, думите ѝ прозвучаха необичайно унило. — Как е госпожа Форестър? — тихо попита тя. Ако не друго, поне можеше да каже на Бил онова, което го интересуваше. Той имаше право на това, щом беше загрижен за нея, дори и да бяха само приятели, заедно бяха преминали през пъкъла и бяха оцелели. Най-малкото, което можеше да направи за него след мъчителните му усилия, бе да се осведоми за състоянието на Изабел.

— Опасявам се, че не върви на добре. Засега няма промяна в състоянието ѝ. През нощта пак имаше висока температура. Съпругът ѝ е при нея.

— Дойде ли в съзнание? — чинно поиска да знае Синтия.

— Не, но това не е нещо необичайно, като се имат предвид травмите ѝ и тежката операция.

Синтия кимна, благодари и се върна в стаята на Бил, за да провери дали е буден. Дишането му бе леко и равномерно. После, сякаш усетил присъствието ѝ, той помръдна и отвори очи. Отново бе сънувал Изабел и така беше от два дни.

— Поинтересувах се как е Изабел. Няма промяна в състоянието ѝ. Още е в кома, но се надявам, че скоро ще дойде в съзнание. — Той премигна, като че ли искаше да кимне. След известно време отново се опита да заговори:

— Ббб... лаго... даря ти, Син... Помислих... те... за нея — произнесе той, затвори очи и отново се предаде на съня. Нямаше желание да вижда съпругата си, нито да говори с нея.

— Искаш ли да видиш момичетата? — отново прекъсна унеса му тя. Този път Бил мигна три пъти и тя се усмихна. — Ще ги повикам. В дъното на коридора.

Миг по-късно те бяха при него, бърбореха щастливо и за първи път Синтия го видя да се усмихва. Когато се опита да говори с тях, усилието беше далеч по-малко отпреди. Речта му се връщаше постепенно, беше малко бавна, но умът му явно бе съвсем бистър.

— Обичам... ви, момичета...

— Ние също те обичаме, татко — каза Оливия, а Джейн се наведе и го целуна по ръката. Във вената му имаше включена система и още една на другата ръка. Все още беше свързан с апарати, тръбички и интравенозни системи, но дъщерите му бяха щастливи, че е жив.

— Прекрасни... деца — обърна се той към Синтия, след като момичетата излязоха.

— Ти също си страхотен — каза тя и Бил я погледна с изненада. — Доста ни поизплаши. Знаеш ли какво ти се е случило? — попита тя, защото ѝ мина през ум, че той може би не си спомня.

— Не. — Нямаше спомен за катастрофата, само си спомняше за вечерта с Изабел.

— Лимузината ти е била блъсната от автобус. Спасителният екип е работил няколко часа, за да ви измъкнат от колата.

— Страхувах... се... че... тя... е... умряла — с усилие изрече той и Синтия си помисли колко странно е това, че той говори за Изабел именно с нея.

Бил явно не се смущаваше. Когато я погледна, очите му бяха насълзени.

— Мисля, че се е отървала на косъм. — Синтия не му каза, че Изабел все още не беше извън опасност. — Съпругът ѝ е при нея.

Думите ѝ прозвучаха като предупреждение и покана към Бил да се върне в реалността. Изабел беше омъжена. Той също имаше жена и две дъщери. Бил знаеше, че независимо от силата на чувствата си към Изабел, той имаше отговорности към семейството си. Но все пак Изабел присъстваше в сънищата му дни наред.

Сестрите се върнаха, за да му направят различни манипулации, затова Синтия излезе отвън при дъщерите си. Имаше нужда от време, за да осмисли ситуацията. Не се съмняваше в едно — Изабел Форестър значеше много за него. Тя не беше нито случайна спътница, както се надяваше съпругът ѝ, нито дори далечна позната. Първите думи на Бил бяха за нея. Очите му издаваха тревогата и загрижеността му. Дори когато се бе събудил, той си бе помислил, че вижда нея, а не съпругата си.

Синтия седна в чакалнята и докато чакаше сестрите да приключат задачите си, тя взе един брой на „Хералд Трибюн“ и видя, че там беше публикувана статия за катастрофата. Тя се сепна, когато видя снимка на Бил с една жена, точно до снимката на жестоко смазания автобус. В статията пишеше, че единадесет души са загинали, а в ударената лимузина е пътувал известният политически функционер Уилям Робинсън. Текстът под снимката гласеше, че фотографията е направена минути преди катастрофата. Продължаваше с информацията, че Робинсън, придружен от неизвестна жена, е бил в „Анабел“, а малко по-късно колата му била блъсната от автобус и шофьорът е починал на място. Името на Изабел не се споменаваше никъде, нито дали е пострадала при катастрофата, но Синтия знаеше, че това е тя. Изглеждаше млада и привлекателна, с дълга тъмна коса. Очевидно, че светкавицата на фотоапарата я беше стреснала, защото гледаше в обектива с широко отворени очи. Бил се усмихваше, обвил с ръка раменете ѝ. Дъхът на Синтия секна, когато ги видя застанали така един до друг. Изглеждаха щастливи, а Бил сякаш всеки момент се готвеше да се разсмее. Снимката я накара да осъзнае отново потенциалната сериозност на ситуацията. Питаше се дали Гордън Форестър също е видял снимката. Каквато и да беше връзката между съпрузите им, според нея беше малко вероятно тя да е маловажна. Особено сега.

Оливия и Джейн се спогледаха, когато я видяха да чете статията. Не казаха нищо, но и те я бяха видели. Сега обаче не можеха да се сърдят на баща си, независимо какво беше правил с тази жена. Състоянието му беше много сериозно и това ги караше да му простят всичко. Синтия приемаше нещата по същия начин. Тревожеше се не за онова, което е правил с Изабел, а за възможността тя наистина да значи много за него. Изражението на лицето му, когато попита за нея, показваше, че не става въпрос за обикновена любовна история. Трудно ѝ беше да повярва, че са били просто добри приятели. Тя и Гордън щяха да занемаят, ако разберяха, че съпрузите им бяха близки приятели почти от четири години.

Една сестра дойде да ги повика и Синтия последва дъщерите си в стаята на Бил. Малко преди вратата да се затвори, тя забеляза, че Гордън Форестър напуска стаята на съпругата си. Тя не посмя да го попита дали е видял статията в „Хералд Трибюн“, но видът му показваше, че умът му е зает с далеч по-важни неща.

Изабел не показваше признаци на подобрение и макар лекарят да го предупреди, че тя може да не излезе от комата още дълго време, Гордън все повече се притесняваше, че мозъкът ѝ щеше да остане трайно увреден, ако оживее. За капак на всичко, току-що му бяха съобщили, че сърцето ѝ не бие равномерно и е започнала да задържа течност в белите дробове. Рискът от пневмония нарастваше и Гордън знаеше, че ако развие пневмония, Изабел ще умре. Състоянието ѝ явно се влошаваше. Той прекара около час в стаята ѝ, обсъждайки с лекарите възможността за нова операция и когато Синтия го видя, той се беше запътил към хотела.

Късно следобед, когато Синтия и момичетата излязоха от болницата, Бил отново попита за Изабел. Беше възвърнал способността си да говори. Дъщерите му и за миг не спряха да му говорят и той нямаше как да не им отговаря. Този път той попита сестрата за Изабел и тя внимателно му обясни положението.

— Състоянието ѝ е почти същото като преди, още е коматозна. Травмите ѝ са предимно вътрешни, за разлика от вашите.

Той имаше повече счупени кости, но вътрешните органи на Изабел бяха пострадали повече. Трудно беше да се определи кое беше по-лошо, но той беше оцелял, вече нямаше съмнение, а животът на

Изабел продължаваше да виси на косъм. Бил не спираше да се моли за нея. Ако можеше, би дал живота си, за да я спаси.

— Мога ли да я видя? — тихо попита той. Тази мисъл не му излизаше от ума през целия ден.

— Не мисля, че ще може — отвърна сестрата. Хирургът със сигурност нямаше да разреши. Пациентът трябваше да лежи възможно най-неподвижно. С пораженията на врата и гръбнака, нямаше начин да го вдигнат от леглото, а Изабел и без това нямаше да разбере за посещението му.

Бил обаче не се отказа и се обърна към дежурния лекар през нощта със същата молба:

— Само за една минутка, докторе. Искам само да я видя и да разбера как е.

— Опасявам се, че не е много добре — откровено призна лекарят. — Целият ѝ организъм е в критично състояние. Днес следобед обясних тъкмо това на съпруга ѝ. Искаше да я премести във Франция. Казах му, че е невъзможно. В нейното деликатно състояние, това направо ще я убие.

Думите на лекаря пронизаха като с нож сърцето на Бил. Не искаше Изабел да бъде преместена, не и преди да я е видял. И определено не, ако това я излагаше на риск. Форестър беше изгубил ума си, щом изобщо можеше да му хрумне да я мести толкова скоро. Лекарят му беше казал същото, но с други думи.

— Не мисля, че е разумно да я виждаш, Бил — добави съчувствено лекарят.

Двамата си говореха на малки имена. Лекарят беше приятно изненадан да открие колко симпатичен събеседник е Бил. Намираше го за изключително приятен човек, за разлика от Гордън Форестър, който си пестеше думите, държеше се високомерно и обиждаше персонала. Още от сутринта започна с настояването да мести жена си. Никой не искаше да чуе за подобно нещо и накрая той отстъпи, след като главният лекар на интензивното му каза съвсем ясно, че трябва да е луд, за да настоява, след което му обясни недвусмислено, че това би убило жена му. Накрая Гордън се съгласи да не я мести. Всички от персонала на етажа бяха убедени, че той няма да се откаже лесно. Явно беше твърде упорит, за да го направи.

— Не може ли да ме закарате с леглото в стаята ѝ, когато там няма никой? — помоли Бил, видимо разстроен, но възвърнал способността си да убеждава. — Искам да я видя.

Лекарят се замисли. Бил несъмнено се вълнуваше много. Лекарят не знаеше нищо за отношенията му с Изабел и не искаше да любопитства, но явно за Бил беше от огромно значение да я види. Това нямаше да навреди на пациентите му. Просто не искаше да предизвиква гнева на Гордън Форестър, ако случайно научеше.

— Сестрите могат да ме закарат дотам по-късно, нали? Няма да стоя много.

— Защо да не изчакаме, за да видим как ще си утре? Също и тя. И двамата никъде няма да отидете.

Мисълта, че тя е в отсрещната стая, го влудяваше. Ако можеше, сам щеше да се придвижи, но сега изцяло разчиташе на милостта на другите — хванат в капана на шината на врата си и коритото под тялото си, без да може да помръдне. Дори не можеше да повдигне глава, а и ръцете не го слушаха съвсем. От кръста надолу не усещаше нищо и никой не можеше да му каже кога щеше да си възвърне чувствителността. Приличаше на безпомощно бебе, но поне можеше да се опита спокойно да убеди доктора, че идеята му не е неизпълнима.

— Виждам, че нищо не е в състояние да те разубеди — заключи лекарят с усмивка.

Вече минаваше полунощ и коридорите бяха опустели. Той отиде да намери сестрата на Бил и ѝ поръча да занесе някакво лекарство. След малко тя се върна, следвана от двама мъже. Бил погледна разтревожено, защото не знаеше какво ще му правят, но те мълчаливо заеха местата си в двата края на леглото, сестрата се отмести встрани и те започнаха бавно да бутат леглото към вратата.

— Къде отиваме? — попита загрижено той, но когато сестрата се усмихна, веднага му стана ясно. Лекарят бе удовлетворил молбата му и ги чакаше в коридора.

Докато возеха Бил, лекарят се обърна към него:

— Ако кажеш на някого и думичка за това, лично ще се погрижа да те върна към комата — каза с мек тон той и Бил се засмя. — Това, което правим сега е извън всякакви правила.

Всъщност смяташе, че това ще се отрази добре на Бил и едва ли можеше да навреди на Изабел. Тя нямаше да разбере, че Бил я е

посетил.

Наложи се да направят известни маневри, но накрая успяха да прикарат неговото легло до нейното. Бил обърна рязко поглед към нея, доколкото можеше, и с периферното си зрение видя бинтованата ѝ глава. Протегна лявата си ръка, колкото му позволяваха възможностите, и докосна пръстите ѝ. Двете сестри от нейната стая го наблюдаваха, но лекарят ги беше инструктирал да не се намесват. Сестрите се досещаха за причината, която го водеше тук. Той поддържа пръстите ѝ известно време, после започна да ѝ говори, напълно сляп за заобикалящия го свят. Когато я докосна, очите му се наляха със сълзи.

— Здравей, Изабел... Аз съм... Бил... Трябва да се събудиш вече. Достатъчно спа... Трябва да се върнеш... — После добави нежно: — Обичам те... Всичко ще се оправи.

Персоналът го остави още няколко минути, после го закараха обратно в стаята му. Бил беше пребледнял и изтощен. Докато лежеше и си мислеше за нея, той внезапно си спомни за съня и се запита какво беше онова място. И двамата вървяха към ярката светлина и точно преди да я стигнат, той я накара почти против волята ѝ да се върне. Там бяха децата им и той искаше да се върнат при тях. Само че Изабел настояваше да продължи. Сега Бил искаше да ѝ каже същото, каквото ѝ каза тогава. Тя трябваше да се върне. Трябваше да се събуди. Живееше само за мига, когато щеше да я види отново. Мисълта, че Гордън се опитва да я закара във Франция, го караше да изпада в паника. Дори за Бил беше очевидно, че тя не е в състояние да бъде местена. Слава богу, лекарят го беше уверил, че това няма да стане. Бил си отдъхна, а освен това му олекна, че тя е съвсем наблизо.

Усмихнат, той се унесе в сън с мисълта за нея.

Легнала в леглото си в „Кларидж“, Синтия също мислеше за нея.

А в стаята, където Изабел беше пренощувала само преди няколко дни, Гордън Форестър лежеше буден и мислеше за Бил.

Всички те имаха много материал, над който да размишляват, а Бил и Изабел бяха единствените, които знаеха отговора.

6.

Когато Синтия дойде на другия ден, сестрите хранеха Бил. Денят беше неделя, четири дни след катастрофата, но Бил все още изглеждаше изтощен. Все пак и двамата бяха благодарни, че е в съзнание и е жив.

— Как си, скъпи? — попита Синтия с ведър и свеж вид.

Навън беше топло и тя носеше фланелка, къси панталонки и взети назаем от момичетата сандали. Оливия и Джейн щяха да се поразходят из Лондон и искаха да отидат до пазара. Не беше удобно да стоят през цялото време с майка си в болницата, затова щяха да дойдат по-късно същия следобед.

— Как се чувстваш? — поинтересува се Синтия, като се приближи до леглото.

Той не можеше да вижда много надалече заради тъгла, под който бе поставена шината на врата му. Когато тя се появи в полезрението му, той се усмихна.

— Имах намерение днес да изиграя няколко партии тенис — отвърна той. Гласът му звучеше прегракнало, но мисълта му течеше плавно.

Току-що го бяха обръснали и се чувстваше по-нормално, но пред него стояха още изпитания. Той сподели с лекаря, че зрението му е замъглено — нещо, което се очакваше. Последниците от удара в главата бяха значителни, а комата също оказваше влияние. Чакаха специалист да прегледа отново краката и гръбнака му и дежурният лекар му каза, че от заключенията на специалиста зависи дали ще го оперират отново. Всички вече бяха наясно, че оздравяването му ще отнеме много време. Степента на възстановяване обаче още не можеше да бъде определена. Всички се вълнуваха най-вече дали ще може да ходи отново. Бил го знаеше, но двамата със Синтия избягваха темата, макар да разбираха, че травмата на гръбнака можеше да го остави в инвалидния стол до края на живота му.

Синтия не бързаше да обсъжда с него тази тема, защото и без това той си имаше достатъчно грижи. За последните няколко дни тя се питаше отново и отново, какво би означавало да бъде негова жена за в бъдеще. Нямахме представа дали той ще се върне на работа, или какъв щеше да е животът му, ако се оттеглише от политиката по принуда. Но положението можеше да бъде далеч по-лошо — нещо, което те разбираха много добре. Можеше да е напълно парализиран. И двамата въздъхнаха с облекчение, когато разбраха, че след време ще може да използва пълноценно горната част на тялото си. Ала въпросът за пълноценното използване на долната част на тялото стоеше открит и ужасяваше Бил.

— Как са момичетата — попита той, докато Синтия придърпваше стол, за да седне до него. Забеляза, че е разтревожен и напрегнат.

— Добре са, днес ще ходят на битпазара. Казаха, че след това ще наминат да те видят. — Дъщерите му си отдъхнаха, след като видяха, че животът на баща им е извън опасност. Синтия ги насърчи да поизлязат, за да сменят обстановката.

— Тази седмица трябва да се върнат вкъщи, Синди. Няма какво да правят тук.

— И без това щяхме да идваме в Европа след няколко седмици. Не мисля, че ще искат да си тръгнат сега — усмихна се съпругата му, но той отбягна погледа ѝ. — Може да ги заведе в Париж за два-три дни, ако се чувстваш по-добре след няколко седмици. Така или иначе, и ти ще се прибереш скоро вкъщи. — Всъщност самата тя не вярваше на думите си.

Лекарят я беше предупредил, че Бил ще бъде хоспитализиран в продължение на месеци. Тогава тя го попита дали е възможно Бил да бъде преместен в Щатите със специален медицински самолет, но всички лекари от екипа бяха на мнение, че е твърде рано да мислят за това.

— Не знам кога ще мога да се прибера у дома, Синди. Момичетата не могат да ме чакат тук цяло лято, нито пък ти.

— И без това нямаме какво друго да правим — изрече с лекота тя и се усмихна.

— В такъв случай нещата много са се променили през последните седмици. Та ти никога не се спираш, Синди. Не участваш

ли в някой тенис турнир, няма ли да ходиш някъде или да организираш парти в чест на някого? Ще се побъркаш, ако само седиш тук, без да правиш нищо.

— Няма да те оставя сам, Бил — тихо възрази тя. — Ще изпратя момичетата вкъщи, освен ако не искат да отидат сами някъде. „В добро и в зло“, помниш ли тези думи? Аз още ги помня. Няма да си тръгна и да те оставя сам.

— Аз съм възрастен човек — изрече той с необичайна сериозност и тя забеляза искриците в погледа му. Това я тревожеше, тя се опитваше да не задълбочава разговора им, но не можеше да го спре да й каже онова, което беше намислил. — Канех се да поговоря с теб за тези неща. Имам предвид онова, което спомена от брачната клетва. През последните години преживяхме много от второто. Вината е моя, постоянно отсъствах, бях изцяло погълнат от политиката и не отделях достатъчно време на теб и момичетата. — Изпитваше вина заради това от много време насам, но между тях вече имаше студенина, която му попречи да разчупи установения стереотип.

— Ние бяхме свикнали. Никой не те обвинява. Аз имам свой живот и свои занимания. Не се оплаквам от брака ни, Бил — каза съвсем сериозно Синтия.

Сестрата ги беше оставила сами още в началото на разговора.

— А би трябвало, Синди. Трябваше да го сториш още преди много време. Нашият брак не съществува реално и така е от години. Нямаме общи интереси, нямаме общи приятели. Дори не знам какво правиш през по-голямата част от времето, а напоследък даже забравям да ти съобщя къде съм. Честно казано, не мисля, че те е грижа. Изненадан съм, че дойде тук. Отдавна съм разбрал, че ако си отида един ден, това няма да те направи нещастна.

Той не се самосъжаляваше. Онова, което й каза, беше самата истина. Не й каза обаче, че знае за многобройните ѝ любовни истории през последните години, макар двамата да бяха говорили за неговата връзка със съпругата на един сенатор. Тогава Синтия беше бясна и каза, че той я е унижил. Въпреки това Бил се държа като джентълмен и не изтъкна факта, че краткотрайните ѝ забежки с тенис инструктори, професионални играчи на голф и съпрузите на нейни приятелки го караха да се чувства посвоему унижен. Верността не беше вече характерна черта на техния брак. Първоначално изневерите ѝ бяха като

отмъщение, защото се чувстваше отхвърлена, когато той беше обсебен напълно от политиката. На моменти Бил си мислеше, че авантюрите ѝ са средство да привлече вниманието му, но не това беше начинът. Накрая той се отдалечи от нея и те вече не го засягаха. Никога не ѝ каза нищо, защото бе по-лесно да си затвори очите, но знаеше всичко и накрая това уби любовта му към нея. Остана само приятелството. Той ѝ беше благодарен, задето не го изостави в този труден момент, но вече не я обичаше. Разбра го през времето, прекарано с Изабел.

— Не е честно да говориш така — промълви Синтия засегнато. — Как можеш да си помислиш, че няма да дойда, след като знам, че лежиш в болница в критично състояние? Нима ме смяташ за толкова безсърдечна?

— Не, скъпа. Знам, че имаш сърце — усмихна се тъжно той. — Просто то отдавна вече не ми принадлежи. Бих искал да не е така и понякога си мечтая да се върне времето, когато сърцето ти ми принадлежеше, но и двамата трябва да приемем действителността. Канех се да поговоря с теб, когато се прибера у дома, но катастрофата промени плановете ми.

Синтия го погледна с насълзени очи един безкраен миг. Не можеше да повярва на ушите си. Какво ирония! Тъкмо когато осъзна, че още го обича или може би, че се е влюбила пак в него, той ѝ казваше, че вече не я обича и всичко е свършено. Дори не беше сигурна какво точно иска да ѝ каже, но чутото не беше окуражаващо.

— Изабел Форестър има ли нещо общо с това? — попита тя, като се опитваше да запази самообладание. — Влюбен си в нея, нали?

Моментът не беше подходящ да се крият зад думите. Тя се запита дали Бил няма намерение да се ожени за Изабел. Не беше типично за него да кръшка и да се забърква в любовни истории. Случвало се беше само веднъж и никога повече след това, доколкото ѝ беше известно. Връзката му със съпругата на сенатора се беше задълбочила много, преди да приключи. Той сам сложи край, защото знаеше, че ако отношенията им продължат, това означава раздяла със Синтия и разрыв в семейството.

— Решението ми не е заради Изабел — отвърна чистосърдечно той. Трябваше да е напълно откровен заради всички тях. — Аз съм причината. Не знам защо още продължаваме да сме женени. Предполагам, по навик. Или по инерция, а може би поради някакво

заблуждение, че нещата ще се оправят. Може и да е, защото сме искали да имаме семейство или заради децата. Само че така ли искаш да живееш? Омъжена за мъж, който никога не е до теб. Вече не си говорим, нямаме нищо общо, освен дъщерите ни. Ти си имаш свой личен живот, аз също. Ти заслужаваш нещо повече, както и аз.

Казаното беше самата истина, Синтия го знаеше, но не искаше да го чува.

— Все още, ако пожелаем, можем да оправим нещата. Щом разбрах какво ти се е случило, осъзнах, че още те обичам. Държах се като глупачка през всичките тези години. — И двамата знаеха как и защо, нямаше нужда да го изрича на глас. — Струва ми се, че отначало бях ядосана, задето ти водеше толкова интересен живот, в голяма част от който аз не участвах. Затова реших и аз да се позабавлявам. Направих го по най-погрешния начин и накрая се почувствах като измет — нараних себе си, нараних и теб. Но това може да се промени. Виждам колко много неща продължават да ни свързват, колко много се обичаме един друг. — Сълзите, в които плуваха очите ѝ, изведнъж преляха и потекоха по страните ѝ. Тя се наведе и докосна ръката му. — Бях ужасена, когато разбрах, че може да те загубя. Обичам те, Бил! Не се отказвай от нас точно сега. Твърде рано е.

Ако можеше, той би поклатил глава, но очите му не лъжеха.

— Твърде късно е, Синди. Нищо не е останало между нас, освен дъщерите ни, и фактът, че сме добри приятели. Това е причината да си тук сега. И аз бих направил същото за теб. Ти не ме губиш, Синди. Затова искам да сложа край сега, за да запазим това положение. Ако не вземем мерки или продължим по този начин, накрая ще се намразим, а аз не искам да става така, заради нас и заради децата ни. Ако сложим точка сега, ще си останем приятели завинаги.

— Аз съм твоя съпруга. — Сега тя се бореше за живота си, но виждаше пределно ясно, че няма да излезе победител. — Не искам да бъда просто твоя приятелка.

— По-добре така, отколкото другата възможност. Много скоро ще се забъркаш с някой неподходящ мъж, навярно с някой от приятелите ми или с някой, който е от значение за мен и нервите ми не ще да издържат. Тогава отношенията ни няма да са от най-приятните. — Той също се чудеше как досега Синтия беше успявала да избегне скандала, навярно много внимаваше.

— Повече няма да постъпвам така — заплака тя и издуха носа си.

Унизително беше да го чуе да говори откровено пред нея за липсата ѝ на дискретност. Чувстваше се неудобно от факта, че той знаеше за всичките ѝ връзки, макар тя винаги да се бе клела пред себе си, че той няма да научи. Освен това ѝ беше удобно да си мисли, че и той върши същото. Но Бил беше твърде почтен, твърде лоялен и сериозен мъж за подобни връзки и тя трябваше да го разбере много по-рано. Затова вероятно той се бе влюбил в Изабел — защото беше мъж на място и чувствата му бяха истински и дълбоки. Когато обичаше, го правеше с цялото си сърце.

— Приключвам с любовните истории. Кълна се! В момента нямам връзка с никого.

Беше скъсала с последния си любовник само преди четири седмици. Запозна се с него в кънтри клуба и връзката им продължи три месеца. Той имаше жена и три деца и прекаляваше с пиенето. Това не му пречеше да е страхотен в леглото, но тя се страхуваше, че някой път ще се напие и ще се раздрънка. Тя не искаше да поеме риска да се изложи, ако това станеше.

— Ще го направиш отново. И двамата знаем, че ще стане така. Не те обвинявам, сигурно си права. И двамата сме ужасно самотни. Дори когато сме заедно, сякаш сме на хиляди километри един от друг. Никой от нас не желае това, нито го заслужаваме. — Докато говореше, той се сети за Изабел. Не можеше да се отърси от тревогата си за нея нито денем, нито нощем в сънищата си, където се луташе безцелно и все я търсеше.

— Ще се ожениш ли за нея? — завърши с ридание въпроса си тя.

Бил мразеше да ѝ причинява болка, но нямаше друг избор. Решението беше дошло само още когато разговаряха с Изабел и въпреки катастрофата, той искаше да приключи със Синтия. Положението само щеше да се влошава, а той не искаше да става зависим от нея. Накрая тя неизбежно щеше да го намрази. Не беше жена, която би прекарала остатъка от живота си в грижи за съпруг инвалид. Ако свършеше в инвалидния стол, последното нещо, което искаше, беше да ѝ причини страдание. Имаше един-единствен избор и той беше да приключи с брака си и да започне да се грижи сам за себе си.

— Не, няма да се ожения за нея. Ако оживее, тя няма да напусне Форестър. Той е негодник и се отнася отворително с нея, но Изабел има неизлечимо болно дете. Казвам ти, решението ми няма нищо общо с нея. Отнася се за нас двамата. Един ден, когато срещнеш подходящия човек, ще ми благодариш. Аз не съм за теб, никога не съм бил. В началото си прекарвахме страхотно, но никога не сме искали едно и също. Изобщо не вярвам на приказките, че противоположностите се привличат, не и на моите години. На този етап от живота си и двамата имаме нужда от хора със същите интереси като нашите. Ти винаги си искала различен от моя начин на живот. Като по-млад не мислех, че е от значение, но съм грешал. Ти имаш нужда от някой забавен, приятен мъж, който ще ходи с теб по партита и ще има много свободно време, което да прекарва с теб. Нямах нужда от работохолик, който отсъства през повечето време, и повече се тревожи кой ще бъде следващият президент, отколкото какво правят децата му. — Бил знаеше, че винаги ще се чувства виновен заради пропуснатите моменти от детството на момичетата, без значение, колко близки си бяха сега.

— Ти си чудесен баща, Бил. Винаги си се държал прекрасно с момичетата. Те не биха могли да те обичат повече. — Тя наистина го мислеше. Дъщерите му го боготворяха, въпреки че бяха свикнали с отсъствията му. Отдаваха голямо значение на работата му и се гордееха с него.

— Не прекарвах достатъчно време с тях — призна той с чувство на вина. — Знам го. Никога няма да мога да наваксам това време, но имам намерение в скоро време да се опитам. Навярно ще намаля темпото, поне за известно време. — Въпреки че едва ли вече щяха да му се отдадат много възможности. И двете бяха в колеж, имаха личен живот и той го знаеше. В много отношения беше изпуснал последния влак и пропуснатите възможности нямаше как да бъдат наваксани. Оставаше му само да бъде до тях винаги, когато имаха нужда от помощ и съвет, и да присъства в живота им като възрастни хора, доколкото го допуснеха в него.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя и отново издуха носа си. Изглеждаше изплашена и объркана.

— Мисля, че трябва да се разведем. Само така ще запазим онова, което е останало. Синди, искам да остана твой приятел.

— Върви по дяволите! — изруга тя и се усмихна през сълзи. — Никога не съм предполагала, че ще поискаш да си тръгнеш. — Тя не можеше да повярва, че това се случва с тях, особено при тези обстоятелства. Преди три дни искаше единствено той да остане жив, а после само за части от секундата тя си спомни как си мислеше след шока от вестта за катастрофата, че е по-добре да умре, отколкото да остане прикован към инвалидния стол. Тя не искаше подобно нещо да се случва нито с него, нито с нея, а сега кошмарите не само се сбъднаха, но той я напускате. Не можеше да не си помисли, че Бил просто е депресиран и реагира истерично на катастрофата. — Сигурен ли си, че искаш точно това? Ти преживя ужасен шок. Естествено е да...

Той я прекъсна, преди да довърши изречението. Изглеждаше напълно спокоен, когато ѝ каза:

— Трябваше да го направим още преди години, Синди. Просто досега не ми достигаше кураж.

— Да, но аз съжалявам, че си се решил сега. Тази седмица почувствах как любовта ми към теб се възражда. А сега искаш да ме напуснеш. Едно нещо ще ти кажа, Бил Робинсън. Избрал си най-неподходящото време. — Тя заплака още по-силно и го погледна с преливащи от тъга очи. — Защо не си ме спрял, щом си знаел какво правя през всичките тези години? Защо нищо не каза?

Мисълта, че е бил наясно с любовните ѝ авантюри през цялото време, я ужасяваше, но и двамата знаеха, че отговорността да ги прекрати беше нейна, а не негова.

— Не знаех как да ти го кажа. Не исках да се занимавам с това. Отначало заблуждавах сам себе си, че случващото се не е истина, после свикнах. Не знам, Синди... Може би не съм искал да съм честен към себе си. Но сега имам избор. За мен е твърде късно да се преструвам. Нямам сили да се залъгвам повече с детски приказки с щастлив край. Може би ще остана съвсем сам, особено сега, но поне ние двамата няма да живеем в лъжа. Така е по-добре. Не си ли съгласна?

— Не, не съм — честно призна тя. — По-скоро бих живяла в лъжа, отколкото да те загубя. Освен това не е необходимо да живеем в лъжа. Можем да се опитаме да спасим брака си, само ако ми дадеш още една възможност.

Изричайки това, тя отново заприлича на момичето, за което се беше оженил и сърцето му се сви от мъка. За момент съжали, че не беше провел този разговор още преди години, но тогава не беше готов, а сега всичко за него беше свършило.

— И за двама ни е прекалено късно. Просто още не си го разбрала.

— Какво ще кажа на хората? — Стомахът ѝ се сви на топка. Мисълта Бил да се разведе с нея беше толкова унижителна, че ѝ се прииска да избяга и да се скрие някъде.

— Кажи им, че най-накрая ти е дошъл умът в главата и си ме изритала. Трябвало е да го сториш отдавна — още когато започнах да работя по сто и четиридесет часа седмично. И двамата сътворихме куп глупости. Вината не е само твоя. — Бил както винаги постъпваше кавалерски и се държеше почтено и мило, с което правеше раздялата още по-болезнена. Тя разбираше какво губи и осъзнаваше, че едва ли ще намери друг като него. Мъжете като Бил бяха рядкост.

— Какво ще кажа на момичетата?

— Това е друго нещо. Няма да ни е лесно. Смятам, че ние двамата трябва добре да обмислим как да им го съобщим. Те са достатъчно големи, за да разберат, но едва ли ще го приемат. Никой не обича радикалните промени.

— Аз също — добави тя със задавен глас.

В момента Синтия не мислеше за това, но за него промяната щеше да е най-тежка. Чакаше го дълъг и труден път и той бе избрал да го измине сам. Не хранеше илюзии относно възстановяването си, знаеше, че има голяма възможност никога да не може да проходи. Рехабилитацията дори до степен, до която му позволяваха възможностите, щеше да е мъчителна, особено ако останеше сам. Но също така знаеше, че Синтия няма да може да понесе психически трудностите. Способността ѝ да се посвети изцяло на някого отдавна беше изчерпана с грижите за дъщерите им. Животът с инвалид щеше да я подлуди. Синтия не беше Изабел. Тя никога нямаше да живее и да се отдаде на болния си син по начина, по който го правеше Изабел. Бил беше готов да носи бремето си сам.

Синтия стана, отиде до прозореца и остана там, загледана в пространството с незрящ поглед и разбито сърце. В този момент в стаята влезе американският посланик, който беше научил за

катастрофата от „Трибюн“. Изглеждаше силно разтревожен и притеснен. Когато Синтия се обърна и той видя подутите ѝ очи, забеляза, че и тя се намира в същото състояние. Нямаше представа за какво си бяха говорили и никога нямаше да му хрумне, че е влязъл по средата на семейна драма, когато се втурна към леглото на Бил, стисна ръката му и го погледна с дълбока загриженост.

— Господи, Робинсън, какво е станало с теб? Нали трябваше да се срещнем миналата седмица? — не можеше да повярва на лошите вести той.

Синтия и Бил се спогледаха.

— Спречках се с един преминаващ с пълна газ автобус и той победи. Много глупаво от моя страна — обясни с усмивка Бил, без обаче да може да скрие умората си. Разговорът със Синтия го беше изтощил. Той се обърна към нея: — Синди, защо не отидеш при момичетата? Не е лошо да излезеш за малко оттук, разходката ще ти се отрази добре.

Тя само кимна, без да може да изрече и дума. Не искаше да плаче пред посланика, а знаеше, че няма да може да сдържи сълзите си, ако останеше и минута повече. Също не искаше да вижда и дъщерите си, затова реши, че е по-добре да се прибере в хотела и да си поплаче на воля.

— Довечера пак ще дойда — каза тя и очите ѝ отново се наляха със сълзи, докато го целуваше по бузата. — Обичам те — прошепна тя и излезе бързешком от стаята под погледа на посланика.

— Горката Синтия, изглежда не е на себе си! — съчувствено изрече посланикът, който ги познаваше от години.

Той беше от Ню Йорк и преди време се канеше да се кандидатира за президент, но Бил го разубеди, защото смяташе, че няма шансове да спечели. Работата му в посолството беше неоценима, освен това му допадаше. От три години беше посланик в Лондон и Бил знаеше, че президентът има намерение да го помоли да остане за втори мандат.

— Как си? — попита той със загрижен поглед.

— Вече съм по-добре. Въпреки напрегнатото начало на деня. — Разговорът със Синтия не беше нещото, което беше очаквал с нетърпение, но бе неизбежен. Преди катастрофата Бил планираше да го проведе, когато се прибере вкъщи, и не можеше да се остави

случилото се да промени намеренията му. Ако не друго, то злополуката само затвърди решимостта му. Освен това не искаше да дава празни надежди на Синтия, независимо колко болезнена беше раздялата.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита посланикът, като седна на стола. Жена му го беше предупредила да не се застоява дълго.

— Нямам нужда от нищо специално. Нов врат, нов гръбначен стълб, чифт здрави крака — обичайните неща — опита се да се пошегува Бил, но тъгата в очите му го издаваше.

Посланикът се усмихна. Ако не друго, освен че беше добър човек, Бил Робинсън бе и човек, който умееше да губи с достойнство.

— Какво казват лекарите?

— Не много. Рано е да се прецени. По мое мнение, щом Франклин Рузвелт е могъл да ръководи цяла държава от седнало положение, за мен също няма да има значение.

И двамата обаче знаеха, че има. Само за частица от секундата целият му живот се промени — не само като политик, но вероятно и като мъж. На този етап не можеше да се прецени напълно отражението на катастрофата, но като оставеше настрана факта, че вероятно нямаше да може да ходи, той нямаше никаква представа дали отново ще може да прави любов. Когато съобщи на Синтия, че иска развод, беше взел под внимание и тази вероятност. Тя никога нямаше да може да свикне. Независимо от това, съществуваша много по-основателни причини за развод, които стояха в основата на решението му. Бъдещите му недъзи бяха само върхът на айсберга.

— Имаш ли представа колко дълго ще останеш в болницата?

— Вероятно много дълго — каза потиснато Бил.

Чувстваше се много изморен. Сутринта и за него беше много натоварена, а приключването на брака му силно го беше натъжило. Той не само се беше отказал доброволно от съпругата си, но вследствие на катастрофата съществуваше вероятност да загуби и най-близкия си приятел — Изабел. Когато си мислеше за това, бъдещето му се струваше черно и безнадеждно. Нямаше какво да очаква, освен години на изпитание, прекарани в усилия да възвърне здравето си. Но поне беше жив.

— Знаеш, че можеш да разчиташ на нас, нали? — бодро каза посланик Стивънс. — Грейс също ще дойде да те види, но каза да ти предам, че ще дойде някой друг ден. Не иска да те изморява.

Притесняваше се, че моето посещение ще наруши почивката ти. Ако имаш нужда от нещо, каквото и да било, обаждай се без колебание в посолството. Просто кажи на Синтия да звънне на Грейс. Предполагам, че тя ще остане тук с теб. — Горката жена изглеждаше така разстроена. Едва ли ѝ беше леко да приеме факта, че съпругът ѝ можеше да остане инвалид за цял живот. — Ще поръчам на Грейс да ѝ се обади след няколко дни.

Бил премълча, че има намерение да я изпрати с момичетата обратно в Кънектикът. Само се усмихна и го остави да говори. Двата бяха стари приятели, но не му се искаше да споделя с него новината за предстоящия развод. Още беше твърде рано. От уважение към момичетата трябваше да каже първо на тях.

Посланикът си погледна часовника, после хвърли един поглед на Бил и реши, че е стоял достатъчно. Грейс имаше право. Бил наистина имаше нужда от покой, затова след около пет минути той си тръгна. Мъжът, който Бил само преди броени дни възприемаше като баща, сега му се струваше енергичен и пълен с живот само защото можеше да излезе от стаята без чужда помощ.

Времето след това сякаш се влачеше. Бил поспа малко и късно следобед при него дойде специалист. Синтия не се беше обаждала, но Бил подозираше, че е в хотела и ближе раните си. Той не се съмняваше, че макар и първоначално да беше болезнено и за двамата, тя щеше да се чувства много по-добре след приключването на брака им.

Заклученията на специалиста не бяха обнадеждаващи. Той разясни на Бил всички възможности — от най-лошата до най-благоприятната. От рентгеновите снимки и от констатациите по време на операцията, беше стигнал до заключението, че Бил едва ли ще може да ходи отново. След време чувствителността от кръста надолу можеше да се възвърне постепенно, но травмата на гръбнака му бе от такъв характер, че едва ли щеше да може да контролира краката си. Дори чувствителността в краката да се възвърнеше, пак нямаше да може да стои прав. Щяха да му направят специални шини и с помощта на патерици можеше да се научи да ги влачи, макар че според него инвалидната количка щеше да е много по-удобна за придвижване. Това бяха добрите новини. При лошия вариант съществуваше възможността нервите да продължат да дегенерират и в комбинация с травмата на

врата, той би могъл да остане безчувствен от кръста надолу. Можеше да развие артрит, който да причини по-нататъшно увреждане на костите и като допълнение на вече съществуващите проблеми го чакаше живот, изпълнен с мъчителни болки. По негово мнение на петдесет и две години Бил все още имаше шанса да използва донякъде краката си, дори и да не можеше да ходи. По изчисленията на лекаря щяха да са необходими около шест месеца за оздравяването на врата му, а рехабилитацията на краката щеше да му отнеме около година. Можеха да му направят още една или две допълнителни операции, по ползата от тях според него щеше да е минимална, а рискът — прекалено голям.

Той предупреди Бил, че някои хирурзи ще поискат да експериментират с него и могат да му обещаят подобрение, за което няма никакви гаранции. Той откровено призна, че хирургът, който предприеме тази операция, би бил глупак, ако поеме такъв риск, и Бил се съгласи с него. Картината, която му описа лекарят, беше поносима, но не лека, затова от него се изискваше смелост да я приеме. Той му обясни съвсем честно, че трябва да работи като вол през следващата година, за да овладее до известна степен краката си, освен това беше необходимо да развие мускулите на торса и ръцете, за да компенсира неподвижността на краката, да не говорим за рехабилитацията на врата му. Но с времето, и като положеше максимални усилия, той беше сигурен, че Бил ще бъде в състояние да води добър живот, ако приеме ограниченията, наложени му от катастрофата. Лекарят заяви без заобикалки, че е много жалко, дето Бил е стигнал дотук, но все пак това не е краят на света.

После, сякаш четеше мислите на пациента си, отговори на въпроса, който Бил не смееше да зададе. Ясно беше, че нямаше да може да избегне инвалидния стол, но той нямаше представа какво ще стане със сексуалния му живот, ако изобщо беше в състояние да води такъв за в бъдеще, и този страх го парализираше. Лекарят му обясни практично и открито, че има доста голяма възможност Бил да възвърне сексуалните си възможности и да е в състояние да води относително нормален живот, макар че не можеше да се каже предварително. В тази област беше трудно да се правят прогнози, но той смяташе, че вероятността съществува, и се постара да обнадее Бил. Бил можеше да опита някой ден, но засега бе твърде рано. Предстоеше му първо да

се възстанови. Достатъчно лошо беше, че не може да ходи, затова лекарят не искаше да лишава Бил от надежда за останалото.

— Ако съпругата ви прояви за известно време търпение — подчерта с усмивка лекарят, — нещата могат да тръгнат на добре.

Бил не му обясни, че не след дълго няма да има съпруга, освен това не можеше да си представи да пробва с някоя случайна жена. Но поне искаше да знае, в случай че решише да експериментира, дали ще стане. Но никой не можеше да му го обещае. Трябваше само да чака, което беше направо мъчително. Щом се възстановеше, планираше да се потопи повече от всякога в работата си, защото само тя му оставаше.

След като лекарят си тръгна, Бил остана замислен. Чувстваше се силно депресиран. Само за няколко часа се случиха толкова много неща и имаше нужда от време, за да ги осмисли. Не беше лесно да приеме, че няма да ходи никога вече... *Никога вече...* — думите отекваха в съзнанието му. Разбираше все пак, че можеше да е много по-лошо. Би могъл да е напълно парализиран или мъртъв, а нараняването на главата би могло да причини трайни мозъчни увреждания. Но въпреки милостта на съдбата, за която трябваше да е благодарен, вероятната загуба на мъжествеността му омаловажаваше всичко и той остана да лежи притеснен и депресиран. Мислите му го отведоха при Изабел. Той затвори очи и си спомни за дните, които прекараха заедно. Не можеше да повярва, че е било само преди четири дни. Преди четири дни той танцува с нея в „Анабел“, чувстваше я така близо в прегръдките си, макар че сега никога вече нямаше да може да танцува, а тя беше на косъм от смъртта. Очите му се напълниха със сълзи при мисълта, че можеше никога да не говори с нея, да чуе гласа ѝ, да види красивото ѝ лице. Когато сестрата влезе в стаята, сълзите се стичаха по лицето му. Тя знаеше за посещението на специалиста и се досещаше, че новините не са добри и пациентът е обезкуражен, затова внимателно се опита да го разведри. Той беше хубав, жизнен мъж и тя само можеше да предполага какво означава за него загубата на двигателните му способности. Още от първия ден сестрите предполагаха, че ще се получи точно така. Нараняванията му бяха твърде сериозни.

— Искате ли нещо за болките, господин Робинсън? — попита тя, когато Бил я погледна.

— Не, добре съм. Как е госпожа Форестър? Има ли промяна?

Всеки път когато влезеше някоя сестра, той ги питаше, но те не можеха да разберат дали се чувства виновен, че тя е била в колата с него или се интересува, защото я обича. Трудно беше да се каже. Само сестрата, която стана свидетел на сцената при посещението му в стаята на Изабел, можеше да им каже, но тя беше обещала на лекаря, че няма да пророни нито дума за онова, което е чула.

— Състоянието ѝ продължава да е все същото. Допреди малко съпругът ѝ беше при нея, но току-що си тръгна. Мисля, че се връща в Париж за няколко дни. Няма с какво да помогне тук. — Освен да бъде при нея, да ѝ говори и да я умолява да се събуди.

Мисълта за Гордън будеше омраза у Бил. Той се държеше с нея така студено и безразлично. После му хрумна, че щом Гордън е заминал за Париж, то тогава той би могъл да я види отново. Бил сподели желанието си пред сестрата, която знаеше за предишното посещение и за разрешението на лекаря, но не можеше да реши какво да му отговори този път. Ала щом го погледна в очите, веднага се досети какви нерви му е коствал изминалият ден и сърцето ѝ се сви.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна тя и изчезна.

След пет минути се върна, придружена от двама санитарни, които освободиха спирачния механизъм на леглото му и го забутаха към вратата. Сестрата откачи жиците на мониторите, но той беше достатъчно добре, за да изкара известно време без тях.

Сестрата на Изабел задържа вратата на стаята, за да влязат, и санитарите закараха внимателно леглото му до нейното. Щорите в стаята ѝ бяха спуснати и респираторът издаваше познатия съскащ звук. Сестрите излязоха и ги оставиха насаме. Бил се обърна към нея, доколкото му позволяваха възможностите, които бяха безкрайно ограничени, и хвана ръката ѝ точно както предния път.

— Аз съм, Изабел... Трябва да се събудиш, любов моя. Трябва да се върнеш при нас. Теди има нужда от теб, аз също. Необходимо ми е да поговоря с теб, толкова ми липсваш! — Докато ѝ говореше, по лицето му се стичаха сълзи и след известно време той остана да лежи мълчаливо, хванал ръката ѝ.

Сестрите тъкмо щяха да го подсетят, че е време да го върнат в стаята му, но той лежеше толкова кротко до нея и изглеждаше странно умиротворен. Изглеждаше като че ли се унася в сън, когато вратата се

отвори и Гордън Форестър влезе и се огледа наоколо. Двете сестри припряно се засуетиха и санитарите веднага се появиха.

Гордън нареди рязко на сестрата, която се грижеше за съпругата му:

— Моля ви незабавно да откарате господин Робинсън в стаята му — бяха единствените му думи и Бил не каза нищо, докато изкарваха леглото му навън.

Нямаше съмнение какво ставаше там или какво търсеше той при нея, затова Бил изпита страх, когато санитарите избутаха леглото му покрай Гордън. Сигурен беше, че Гордън ще настоява тези посещения да се прекратят. Но ако наистина скоро заминаваше за Париж, Бил щеше да се погрижи да я види отново. Той лежеше в стаята си и мислеше за това, колко безжизнен вид имаше Изабел, когато Гордън влезе с решителна крачка при него.

— Ако отново ви заваря в стаята ѝ, Робинсън, или разбере, че сте били там, ще я преместя от тази болница. Ясно ли е? — Той се тресеше от гняв, а лицето му беше побеляло. Бил навлизаше в територията му и той нямаше да търпи подобно нахалство. Що се отнасяше до Изабел, тя беше негова и той щеше да се погрижи Бил да не може да припари до нея, каквито и да бяха отношенията им. Изабел му принадлежеше.

— Думите ви не ме впечатлиха, господин Форестър — тихо отвърна Бил, като го погледна решително в очите. — Сигурен съм, че посланик Стивънс има какво да каже относно начина, по който бях преместен от стаята на Изабел. Само че аз нямам нужда от чужда защита. С Изабел сме приятели отдавна. Тя никога не е направила нещо, което не бихте одобрили, мога да ви уверя в това. — Освен една целувка в колата, но Гордън нямаше защо да го научава, това беше само между тях двамата. — Загрижен съм за нея. Вие сте късметлия. Тя е чудесна жена и аз искам тя да се оправи толкова, колкото и вие, дори повече. Теди се нуждае от нея даже повече, отколкото вие самият. Ако думите ми, присъствието ми или просто насърчаването тя да се бори, за да живее — защото аз много държа на нея — могат да ѝ помогнат, то тогава това е най-малкото, което мога да сторя за нея.

— Стойте настрана от нея. Достатъчно направихте. Тя едва не загина в онази кола с вас. Какво сте си въобразявали, че правите навън в онзи късен час? Нямахте ли представа как ще изглежда в очите на

хората? Допуснали сте да ви снимат папараците, но освен че се изложихте съвсем, изложихте и мен. Предполагам, че сте се надявали да ви се размине. Е, очевидно е, че сметките ви са излезли погрешни. А сега най-доброто, което можете да направите, е да стоите далеч от стаята ѝ и от живота ни. Нямаме нужда да ни замесвате повече в скандали.

— Не ви замесвам в никакъв скандал — отвърна ожесточено Бил.

— Не съм убеден. Независимо какво е мнението ми, забранявам ви да припарвате до стаята ѝ! Изразих ли се достатъчно ясно?

— Защо толкова я мразите? — попита Бил, когато Гордън почти беше стигнал до вратата.

Гордън застина на място и се извърна бавно към Бил.

— Да не сте полудял? Аз да я мразя?! Тя ми е съпруга. Защо мислите, че съм тук?

— Какъв избор имате? Можехте ли да не дойдете тук и да продължавате да се правите пред хората, че ви е грижа за нея? Едва ли. И двамата знаем защо сте тук. Само за пред хората, защото нямате друга възможност. Вие сте отговорен за нея, но всъщност не ви пука, Форестър! Съмнявам се, че някога изобщо ви е пукало.

— Копеле! — изсъска Гордън и напусна стаята.

Не можеше да не се запита дали самата Изабел не е споделила с Бил за отношенията на съпруга ѝ и доколко той бе запознат със семейните им работи. От думите му съдеше, че знае твърде много.

Бил все още си мислеше за спречкването с Гордън, когато Синтия и дъщерите му дойдоха да го видят следобед. Момичетата бяха обиколили пазара и бяха накупили куп джунджурии, които им бяха харесали, а Синтия беше направила дълга разходка, през която беше премислила думите му. Никой от тях не спомена пред момичетата за плановете им за развод. Беше прекалено рано. Те останаха до времето за вечеря и Оливия го нахрани с лъжичка. Бил се опита да яде сам, но с неудобната шина около врата му, храната се разсипваше наоколо, особено супата.

— Какво каза лекарят? — тихо попита Синтия преди тръгване.

— Каза, че е по-добре да си ходиш — прошепна той и Синтия го погледна така, сякаш щеше да заплаче отново. — Пошегувах се. Каза, че мога да си възвърна донякъде чувствителността на краката, ако се

потрудя здравата. Интересно предизвикателство. Кой знае! Може би пък ще направят някакво чудо и ще ме вдигнат на крака. — Той още не искаше да повярва в противното, макар че според лекаря вероятността беше много малка. — След три седмици се захващам сериозно с терапия и рехабилитация. Искат да дадат на тялото ми още малко време да се възстанови, преди да започнат с процедурите.

— Тези неща могат да се правят и у дома — предложи тя. Все още се чувстваше съкрушена от решението му и таеше надежда, че той ще се размекне.

— Сигурно. Ще видим — отвърна неангажиращо той. Не искаше да говори пред момичетата. — Ами ти? Кога ще се прибереш у дома? Мислила ли си за това? — попита смирено той. Много му дойде този следобед.

— Момичетата искат да останат до края на седмицата. Мисля, че бихме могли да прескочим до Париж за няколко дни, разбира се, ако ти си добре, и после да се върна при теб. — Тя продължаваше да се надява, че той ще промени решението си, но Бил изглеждаше непреклонен. Той не съжаляваше за нищо, защото знаеше, че така е най-добре и за двамата.

— Недей — каза нежно Бил. — Вече се оправям. По-добре се върни у дома с момичетата. Знам, че правеше планове да посетиш родителите си в Мейн. — За Синтия вече беше ясно, че няма да се връща в Европа и след Мейн ще отиде направо в Хамптънс. — Скоро и аз ще се върна в Щатите.

Чакаше го много работа. Ако се прибереше, налагаше се да потърси рехабилитационен център, в който да остане известно време, а после да си намери апартамент и да се изнесе от къщата. Само че още беше твърде рано за тези стъпки. Първо трябваше да кажат на момичетата какво са решили. Той искаше да им го съобщят заедно със Синтия, за да могат да видят, че родителите им си остават приятели. За него това имаше значение и се надяваше, че и за тях ще бъде така.

Синтия и момичетата отидоха да вечерят в хотела, а той остана да лежи мълчаливо в стаята си. Искаше му се отново да види Изабел, но не желаше да насилва късмета си, в случай че Гордън не беше заминал, освен това беше много уморен. Изминалият ден беше наситен със събития. Казаха му, че най-вероятно никога повече няма да може да ходи; че „би могъл“ да води сексуален живот след време, но е рано да

се каже със сигурност; видя Изабел и кръстоса шпаги със съпруга ѝ, каза на Синтия, че иска развод. Освен катастрофата, която беше променила живота им необратимо, случилото се днес наистина беше забележително.

7.

Гордън Форестър замина за Париж рано сутринта в понеделник. Преди тръгване той се обади в болницата, откъдето му казаха, че няма промяна и потегли за летището. Взе със себе си всички вещи на Изабел от хотелската стая. Реши, че няма смисъл да ги оставя в болницата. Тя нямаше нужда от нищо в нейното състояние. Летейки над Ламанша, той не знаеше нищо повече отпреди. Лекарите все още нямаха представа дали ще оживее и дали ще се възстанови. Вътрешните ѝ органи се възстановяваха бавно, но главният проблем бяха сърцето и белите дробове. Щеше да мине много време, преди черният ѝ дроб да се нормализира, а раната на главата, въпреки че беше по-лека от останалите травми, продължаваше да я държи в дълбока кома. Даваха ѝ успокоителни, за да може да се възстановява от травмите. Но дали щеше да се събуди, или да умре, или пък да остане завинаги в кома, тепърва предстоеше да се разбере. Все още имаше много въпроси, на които никой не знаеше отговорите. Това, че беше жива вече пети ден след катастрофата, беше обнадеждаващ знак и несъмнено всеки ден беше от огромно значение, но независимо от това, тя продължаваше да е в критично състояние.

Когато самолетът се приеми на летище „Шарл де Гол“, Гордън знаеше, че не може да продължава да държи децата в неведение. Досега изчакваше, надявайки се на някакво подобрене, но такова нямаше. Струваше му се твърде опасно да изчаква повече. Софи беше достатъчно голяма, за да научи, че съществува вероятност да загуби майка си, а Теди, болен или здрав, просто трябваше да приеме действителността. Гордън щеше да изчака Софи да се прибере от Португалия и тогава да каже на Теди, за да може тя да му помогне с момчето. Сцената не беше нещо, което Гордън очакваше спокойно, нито ситуация, с която той щеше да се справи добре. Особено в случая, че почти не поддържаше отношения със сина си.

Докато вкарваше багажа си в таксито, той си мислеше за неприятния сблъсък с Робинсън. Продължаваше да е бесен от

безочиято и нахалството, с което Бил го попита защо мрази Изабел. Предположението беше оскърбително и той се питаше дали Изабел не му го беше казала. Гордън не мразеше съпругата си, просто я беше загубил в хаоса и безкрайните години след раждането на Теди. Вече не можеше да я раздели в мислите си от ужасите на болничната стая и онова, което тя олицетворяваше за него. В очите му Изабел вече не беше негова съпруга — тя беше медицинската сестра на Теди и нищо повече.

Задаваше си въпроса дали вътрешно тя не оправдава аферата или най-малкото флирта си с Бил с неговото безразличие. Ако са ходили заедно в „Анабел“, както писаха във вестниците, за което говореше и снимката, тяхната връзка не беше така невинна, както твърдеше Бил Робинсън. Гордън все още имаше безброй въпроси без отговор, но докато Изабел не се оправеше, той знаеше, че няма да получи никакво обяснение. Бил Робинсън със сигурност нямаше да му каже нищичко. По принцип Гордън се чувстваше засегнат, но всъщност от години не гледаше на нея като на жена.

Преди да замине, той бе оставил инструкции на регистрацията Бил да не бъде допускан до стаята ѝ. Сестрата ги записа най-официално, но Гордън имаше неприятното чувство, че никой нямаше да се съобрази с желанията му. Всички явно питаеха прекомерна симпатия към Бил и никаква към него самия. Да не говорим за огромното уважение и възхищение от общественото положение на Бил. Бил Робинсън беше много влиятелен човек.

Когато Гордън излезе от летището, той отиде право в офиса си и проведе няколко телефонни разговора. Обясни положението на секретарката си, но тя не му спомена, че е видяла снимката на Изабел и Бил в „Хералд Трибюн“ и е напълно наясно. По негова молба тя му даде телефона на Софи в Португалия. Преди да замине за Лондон, Изабел ѝ го бе оставила за всеки случай.

Софи беше отседнала в къщата на приятели в Синтра. В момента я нямаше, затова на Гордън не му оставаше нищо друго, освен да ѝ остави съобщение. Тя му се обади в шест часа, точно преди той да си тръгне от офиса. Когато вдигна слушалката, той си пое дълбоко дъх и се подготви за онова, което се налагаше да ѝ съобщи.

— Как беше в Лондон? — попита весело тя. — Забавлявахте ли се с мама?

— Откъде знаеш, че съм бил в Лондон? — Никой не знаеше, освен Теди и медицинската сестра.

— В края на седмицата се обадох вкъщи и говорих с Теди. Той не ти ли каза?

— Още не съм го видял. Сутринта дойдох тук направо от летището — обясни студено Гордън. Той запълваше времето, като търсеше слепешком думите.

— Тогава ще звънна вкъщи. Трябва да питам нещо мама.

— Тя не може да говори с теб — каза с недомлъвки той. Моментът, от който се бе страхувал през цялото време, дойде. Това беше кошмар, от който не можеше да се събуди. Вместо това трябваше да въвлече и децата си в него.

— Защо? Излязла ли е?

— Не, майка ти е в Лондон.

— Интересно. Останала е? — Не беше типично за майка ѝ да оставя Теди, камо ли за шест дни. Софи знаеше, че тя е заминала за Лондон във вторник. — Кога се връща? — В тона ѝ се усещаше объркване.

— Още не знаем. — Пое си още един път дълбоко дъх той и изрече неизбежното: — Софи, майка ти претърпя злополука.

На другата страна на линията настъпи мъртва тишина. Софи чакаше баща ѝ да продължи, а сърцето ѝ биеше глухо. Нещо в начина, по който го каза, я плашеше.

— Много сериозна злополука. Мисля, че е по-добре да се прибереш у дома.

— Какво е станало? Тя добре ли е? — едва успя да промълви тя.

— Колата ѝ е била ударена от автобус. — Нямахме как да не каже истината. — Тя е в кома. Лекарите не знаят какво ще стане. Има много тежки вътрешни травми. Може и да не оцелее. Смятам, че трябва да уредиш нещата си и да се върнеш в Париж колкото се може по-скоро. — Независимо от чувствата му към Софи и предполагаемите му чувства към Изабел, той звучеше сякаш уреждаше бизнес среща. Гордън правеше всичко по силите си да остане незасегнат от болката на дъщеря си. Не можеше да си позволи този лукс.

— О, боже мой... боже мой... — Гласът на Софи прозвуча на границата на истерията, което не беше типично за нея. Обикновено беше съдържана и спокойна, разумна и относително хладна, също като

баща си. Но онова, което той току-що ѝ съобщи, надхвърляше най-ужасните ѝ кошмари. През целия си живот се бе подготвяла за загубата на брат си, но никога за тази на майка си, която обичаше повече, отколкото би признала някога пред себе си. Когато баща ѝ се обади, това беше последната причина, за която би се сетила. — О, боже, татко, мислиш ли, че тя ще умре?

Гордън я чуваше как плаче и за момент се поколеба какво да ѝ отговори.

— Възможно е — отвърна смутено той и седна на стола си, загледан в пространството пред себе си. Спомни си за времето, когато почина майка му. Можеше само да се опита да изтласка надалеч спомените. — Фактът, че още е жива е обнадеждаващ, но тя е в много критично състояние и засега няма подобрение — откровено обясни той, а Софи заплака още по-безутешно, докато той чакаше на телефона, без да може да измисли нищо, за да я успокои. Не искаше да я заблуждава и да ѝ дава лъжливи надежди, освен това Изабел наистина можеше да умре всеки момент. Софи трябваше да приеме действителността, Теди също.

Тогава тя се сети за нещо, което я накара да изтръпне.

— Теди знае ли? — Когато го чу в края на седмицата, той звучеше добре, а и никога не би я излъгал. Софи не можеше да си представи Теди да пази подобна тайна от нея или да е весел при условие, че знае.

— Не, не знае. Искам да изчакам да се прибереш и тогава да му кажа. Смятам, че най-добре е да приключваме разговора и да започнеш да уреждаш пътуването. Има ли кой да ти помогне там?

— Не знам — отвърна объркано тя. — Искам да отида в Лондон и да видя мама — каза тя, като че ли отново беше петгодишна и изведнъж се бе почувствала като сираче.

— Искам първо да се прибереш у дома — твърдо настоя баща ѝ. Искаше тя да присъства, когато съобщава новината на Теди. Нямаше намерение да носи бремето сам.

— Добре — съгласи се тя и продължи да плаче.

— Обади ми се, когато разбереш кога ще пристигнеш. Ще изпратя някой да те посрещне.

Дори не му хрумна да го направи самият той, особено при тези обстоятелства. Резервираното и студено държание беше толкова

естествено за него, че не намираше сили да премахне стените, зад които се криеше, дори заради дъщеря си, но тя беше свикнала с това. Всички бяха свикнали, макар тя да беше най-близка с него.

— Ще се опитам да се прибера още довечера — отвърна вяло тя.

Намираше се на два часа път от Лисабон, но ако побързаше, може би щеше да успее да хване последния полет. В противен случай щеше да се наложи да чака до сутринта.

Малко след това двамата приключиха разговора и Гордън нареди на шофьора си да го закара вкъщи. От четири дни не беше виждал Теди и момчето изглеждаше в добро настроение, но в мига, в който го видя на прага на стаята си, веднага попита за майка си:

— Къде е мама? Долу ли е? — Очите му светнаха при произнасянето на името ѝ.

— Не, не е — отговори Гордън неопределено, опитвайки се да го възпре, като го погледна строго. — Софи ще се върне довечера от Португалия.

— Така ли? — изненада се момчето, като за момент забрави за предишния си въпрос. — Мама каза, че Софи заминава за две седмици. Тя защо се връща по-рано? — В неделя Софи не му беше споменала нищо за по-ранно връщане и той инстинктивно усети, че нещо се е случило. После с упоритостта на куче, захапало кокала, той се върна на въпроса си. — Къде е мама?

Гордън не се осмели да му каже, че тя е в Лондон, защото Теди предусещаше, че става нещо нередно. Синът му беше твърде умен и чувствителен, за да се остави да бъде заблуждаван. Гордън се надяваше единствено, че Софи ще се върне скоро и ще му помогне да кажат истината на момчето.

— След малко пак ще дойда при теб — отсече Гордън, без да отговори на въпроса. — Трябва да проведе няколко телефонни разговора. — С това той напусна стаята на Теди, макар да беше наясно колко е разтревожен.

Гордън слезе по стълбите към стаята си с мрачен вид.

— Къде е майка ми? — чу той как Теди попита сестрата, докато затваряше вратата.

Очертаваше се дълга нощ, докато Софи не се прибереше вкъщи. Той реши проблема, като се затвори долу в библиотеката, но час по-късно остана слисан, когато вдигна очи и видя Теди да влиза в стаята.

Той беше настоял да слезе сам и сестрата не можа да го спре. Изглеждаше развълнуван и блед.

— Нещо не е наред — каза тихо Теди и се облегна на един стол, останал без дъх, докато гледаше баща си право в очите. Гордън винаги се държеше с него сякаш той не съществуваше, но този път Теди нямаше да се остави да бъде отблъснат. Решителният му вид напомняше на Гордън за Изабел. Досега не беше виждал Теди в тази светлина и за първи път забеляза, че синът му вече не е малко дете. — Искам да знам къде е майка ми! — настоя той и седна на стола. Ако трябваше, щеше да чака цяла нощ, докато получи отговор. Можеха да го изкарат от стаята само със сила.

Гордън изпита раздразнение, че трябваше да прикрива собствения си страх. Момчето винаги го караше да се чувства неловко с неговия болнав и крехък вид, но сега изглеждаше по-добре, отколкото от много време насам. Преди шест месеца едва ли щеше да може да слезе по стълбите сам. Но сега нямаше начин да продължава да го избягва и Гордън въздъхна.

— Майка ти е в Лондон — призна той и вътрешно се помоли да не се налага да обяснява нищо повече. Когато обаче срещна погледа на сина си, той разбра, че е хранил прекалено големи надежди.

— Защо?

— Отиде да разгледа една изложба — отвърна Гордън и заби поглед в килима, опитвайки се да приключи разговора.

— Знам. Това беше преди шест дни. Защо не се върна с теб?

След тези думи Гордън вдигна очи и сякаш видя сина си за първи път. Цял живот се опитваше да не забелязва, че той съществува, защото не искаше да се привързва към него, а сега не можеше да избегне настойчивия му поглед.

Теди беше красиво момче, но нещата при него не бяха наред. Здравословните му проблеми ужасяваха баща му. Но сега, въпреки всичко, мъката, която прочете в очите на Теди, докосна сърцето на Гордън. Повече не можеше да крие истината от него, макар че не искаше да е отговорен за евентуалното влошаване на здравето му. Открай време животът на Теди висеше на косъм, а Гордън не искаше да става причина за съкращаването на дните му, като му поднесе кошмарната новина за майка му, която Теди обожаваше.

— Тя претърпя катастрофа — обясни той с приглушен тон, без да го поглежда и чу как дъхът на Теди секна. Не можеше да понесе онова, което щеше да прочете в очите на сина си.

— Тя добре ли е? — едва попита шепнешком той. Вече беше разбрал, че има нещо лошо и очакваше с ужас онова, което баща му щеше да му отговори.

— Надявам се, че тя ще се оправи. Още не знаем. Много е зле. Съжалявам — сковано изрече Гордън, благодарен, че Теди поне не заплака. Той само седеше, дишаше равномерно и гледаше с очакване баща си.

— Не можеш да я оставиш да умре — прошепна той, сякаш Гордън имаше някаква власт над положението.

— Нищо не зависи от мен. Ти знаеш, че не искам да ѝ се случи нищо лошо. — Ала погледът на Теди бе красноречив. Той знаеше, че майка му е нещастна, въпреки че тя никога не му го беше казвала направо. За втори път през тези два дни някой обвиняваше Гордън за отношението му към Изабел и това никак не му се нравеше.

— Затова ли Софи се връща у дома? — попита Теди и Гордън кимна.

Той продължаваше да седи срещу момчето и дори не му мина през ума да отиде при него и да го прегърне. Подобни жестове му бяха напълно чужди, за разлика от Изабел.

— Искам да отида в Лондон със Софи или с теб — заяви решително Теди. — Кога се връщаш там? — Той не се съмняваше, че баща му ще отиде отново. Не можеше да понесе мисълта, че майка му е сама в болницата.

— Не знам — честно призна Гордън. — Реших, че е редно да се върна тук при теб.

Теди не можа да проумее думите му, защото продължаваше да се опитва да приеме новината. Гордън беше удивен и впечатлен от стоицизма, с който Теди понасяше лошите вести, без да заплаче. Теди прояви по-голяма смелост, отколкото бе очаквал Гордън.

— Искам да говоря с нея. Може ли да ѝ се обадим сега? — попита Теди, но баща му поклати глава.

— Не, не може. След катастрофата не е идвала в съзнание. Тя е в кома заради травма на главата.

— О, не! — извика Теди, като изведнъж си представи отчайващото състояние, в което се намираше майка му и заплака. — Веднага искам да отида при нея! — заяви той.

— Тя няма да разбере, че си там — практично възрази Гордън, — а и това няма да се отрази добре на теб самия. Няма да издържиш на пътуването. — Такава беше действителността, независимо колко болна беше майка му или колко критично беше положението ѝ. Не можеше дори да се мисли за пътуване на Теди до Лондон.

— Напротив, ще издържа! — ожесточено възрази той и храбро избърса сълзите си. — Тя се нуждае от нас в този момент. Винаги е била до мен. Не можем да я оставим сама, татко. Не можем да се отнесем така към нея! — Той изведнъж заприлича отново на дете и заплака от безсилие.

— Да изчакаме да се върне Софи — каза уморено Гордън. — Защо не се качиш горе и не си починеш? Така си вредиш. — Говореше му като на възрастен, но Теди не му обърна внимание.

Единственото, което искаше, бе да отиде при майка си. Нищо не беше в състояние да го спре. Той продължаваше да говори за това, докато се качваше на малкия асансьор, монтиран отстрани на стълбището още преди години. Дори след като си легна в леглото, той продължи да говори на сестрата с уплашени очи. Не престана, затова след вечеря сестрата му премери температурата и видя, че се е повишила. Прекаленото вълнение му вредеше. Точно от такава реакция се страхуваше Гордън.

Когато Софи пристигна късно през нощта, той все още не спеше. Тя беше успяла да хване самолета в осем вечерта и пристигна в Париж преди полунощ.

Гордън беше буден и я чакаше, и веднага щом чу колата, излезе да я посрещне в преддверието. Щом го зърна, тя се хвърли в прегръдките му и заплака.

— О, татко... Моля те, не я оставяй да умре...

Гордън за първи път я виждаше така разстроена, но в случая беше разбираемо и веднага щом се поуспокои, тя се качи при Теди. Той я чакаше в леглото и двамата се прегърнаха като че ли не се бяха виждали от години. Беше ги сполетяло най-ужасното и немислимо нещо. Никой от тях не можеше да си го представи, нито да го проумее и да го понесе. Прегърнати, те дълго плакаха, докато баща им най-

накрая не влезе с изтощен вид в стаята. Вълненията през деня бяха оказали влиянието си както на него, така и на децата му.

— Ще дойда с теб в Лондон, за да видя мама — тихо се обърна Теди към Софи, докато баща им ги наблюдаваше с мрачно изражение. Реакцията им беше по-лоша, отколкото си бе представял.

— Не мисля, че ще е добре за него — намеси се Гордън. — Състоянието му само ще се влоши още повече. — Говореше така, сякаш Теди не присъстваше в стаята.

— Мама не би го одобрила — каза Софи и оправи разбърканите му коси. Още с докосването тя разбра, че Теди е прекалено топъл. — Много ще се разстрои, ако се разболееш и това няма да е добре и за нея, когато дойде в съзнание — продължи със съчувствие Софи, наблюдайки на думата „когато“.

Теди я гледаше с широко отворени очи.

— Искам да я видя, независимо дали е в кома. Тя ще усети, че съм при нея.

Бил също изповядваше тази теория, с която Гордън не беше съгласен. За него беше безсмислено Теди да ходи при майка си.

— Тя не усеща кой е при нея — търпеливо му обясни той.

Беше напълно уверен в това и не вярваше, че хората в кома чуват или усещат какво става около тях. Мнението му се затвърди, особено след като я видя, затова нямаше да позволи на момчето да замине. Би било лудост и прекалено голям риск за него, защото Теди беше твърде крехък, за да излиза от къщата, камо ли да пътува.

— Тогава защо ти ще ходиш, щом тя няма да разбере, че си там? — обърна се многозначително Теди към сестра си.

— Тя е здрава — подчерта Гордън — и мисля, че е редно да отиде, а аз ще остана тук с теб.

— Ти няма ли да дойдеш, татко? — изненада се Софи, но нищо не каза, когато той поклати глава.

— Засега не. Ще те изчакам да се прибереш. Утре можеш да отидеш и да останеш и през нощта, ако решиш.

— Мислех си да остана няколко дни.

— Добре, виж как е, но не оставай много дълго — съгласи се Гордън и излезе от стаята.

Нямаше намерение да остана сам с болния Теди за по-продължително време. Искаше Софи да поеме грижата за него, а това

нямаше как да стане, ако тя останеше при майка си в Лондон.

Софи остана да спи през нощта при Теди, прегърнала го здраво, а на сутринта стана още преди да се е събудил. Взе си душ и се приготви за пътуването, докато той спеше.

— Тръгваш ли вече? — попита сънено той. — Искам да дойда с теб. — Само че беше твърде отпаднал, за да може дори да се помръдне. Нощта му се беше отразила твърде зле и за първи път от много време насам той изглеждаше много болен.

— Скоро ще се върна — прошепна Софи и излезе от стаята.

Отиде да си вземе довиждане с баща си, но той беше тръгнал вече за банката. Билетът ѝ беше подсигурен, както и резервацията за „Кларидж“. Тя знаеше, че името на болницата е „Сейнт Томас“ и имаше пари, останали от пътуването до Португалия. Шофьорът на баща ѝ я чакаше отвън и след половин час тя вече беше на летището. Движението не беше натоварено. Софи изглеждаше по-спокойна и зряла, отколкото всъщност се чувстваше.

Самолетът ѝ се приземи по обяд местно време и колата от хотела я закара направо в болницата. Облечена в тъмносиня рокля и обувки, купени ѝ от майка ѝ, тя се чувстваше като възрастна. Косата ѝ беше прибрана и дрехите ѝ бяха много елегантни, но всеки, който я видеше, нямаше да каже, че е на осемнадесет, защото очите ѝ гледаха по детски уплашено и тъжно.

Когато се представи на регистратурата, сестрите я посрещнаха с усмивки. Една от тях веднага я заведе в стаята на майка ѝ. Вратата на отсрещната стая беше отворена и тя забеляза, че мъжът вътре я наблюдава. Той нямаше друг избор, защото леглото му беше обърнато към вратата, а той не беше в състояние да помръдне.

Тя предпазливо пристъпи в стаята на майка си и остана поразена от онова, което видя вътре. Майка ѝ беше бледа като смъртник, а главата ѝ беше бинтована. Респираторът поддържаше дишането ѝ, беше включена към монитори, а от тялото ѝ стърчаха различни тръбички. Докато се приближаваше към леглото, очите на Софи се наляха със сълзи. Тя остана загледана в нея, като докосваше ръката ѝ, докато накрая сестрата не ѝ подаде стол да седне.

Софи започна инстинктивно да ѝ говори с надеждата, че тя ще я чуе. Каза ѝ колко много я обича, като я умоляваше да се бори за живота си. Изабел не показваше никакви признаци на подобрение. Само

респираторът се движеше, а линиите на мониторите равномерно просветваха. В стаята нищо друго не помръдваше. Състоянието на майка ѝ беше по-страшно, отколкото бе очаквала. Като я гледаше, трудно можеше да повярва, че е още жива.

Софи седя при нея няколко часа, после към пет часа стана и си тръгна. Същият мъж, когото беше забелязала преди, отново я гледаше. Сестрите му бяха казали коя е, но той и сам можеше да се досети. Тя изглеждаше като една много млада Изабел.

— Софи? — повика я той и тя се сепна, изненадана, че той знае името ѝ.

Приблужи се бавно и застана на прага на стаята му.

— Да? — колебливо каза тя, още силно разстроена от състоянието, в което бе заварила майка си.

Бил изпита желание да я прегърне заради Изабел и заради себе си. Толкова малко можеше да направи за нея в този момент.

— Казвам се Бил Робинсън. С майка ти сме приятели. Бях в колата с нея по време на катастрофата — обясни той, сякаш искаше да се извини, че майка ѝ изобщо е била там. — Толкова съжалявам за това, което стана.

Софи кимна, загледана в него. Не си спомняше майка ѝ някога да е споменавала името му, но той изглеждаше приятен човек и очевидно също беше пострадал много тежко, но за разлика от майка ѝ, беше в съзнание.

— Какво е станало с вас? — попита внимателно Софи от прага, без да посмее да пристъпи навътре. Още не можеше напълно да проумее кой беше той или защо е бил е майка ѝ.

— Вратът ми е счупен и главата ми е ударена, но майка ти е много по-зле от мен — обясни с мъка той. — Бих дал всичко, за да съм на нейното място, Софи. Надявам се, че ще ме разбереш. Ако можех, бих дал живота си за нея.

Думите му трогнаха Софи. Тя се запита как той и майка ѝ се бяха сприятелили. Та майка ѝ не излизаше никъде заради Теди!

— Теди как понесе новината? — попита той. — Знае ли вече?

— Баща ми му каза снощи — отвърна тя. Струваше ѝ се странно, че той ги познаваше, без те да знаят нищо за него. — Много е разстроен. През нощта имаше треска, но въпреки това настояваше да

дойде. Утре трябва да се върна у дома, за да се погрижа за него. Бих искала да остана, но той има нужда от мен.

Тя заемаше мястото на Изабел. Бил изпита желание да протегне ръка и да я докосне — толкова приличаше на майка си.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита Бил, чувствайки се безсилен също като нея.

В този момент никой не можеше да направи нищо. Те не бяха в състояние да върнат времето назад и да помогнат на Изабел да излезе от комата.

— Не, благодаря. Добре съм — отвърна тя, въпреки че изглеждаше съкрушена.

— Къде си отседнала?

— В „Кларидж“.

— Съпругата и дъщерите ми също са отседнали там. Ако се появи някакъв проблем довечера, обади им се. — Докато го изричаше, Синтия и момичетата се зададоха по коридора и видяха Софи да говори с него от прага на стаята.

Той ги запозна и Софи се извини, че е време да тръгва. Не искаше да се натрапва. Помисли си, че дъщерите му са хубави момичета и правилно предположи, че Джейн ѝ е връстничка. Софи се сбогува учтиво и продължи надолу по коридора. Имаше намерение да се върне по-късно вечерта, за да види отново майка си. В момента това бе единственото, което я интересуваше.

— Това дъщеря ѝ ли е? — тихо попита Синтия.

— Да. Тя има и син, но той е много болен.

Синтия нищо не каза и започна да подрежда стаята му по липса на друго занимание. Момичетата седнаха да побъбрят с него.

Бяха решили да отпътуват на следващия ден. Отиваха в Париж за една седмица, а на връщане щяха да се отбият в Лондон, за да го видят отново. Бил одобри горещо мисълта, защото искаше те да се развлекат малко. Двамата със Синтия се бяха разбрали да им кажат за развода, когато се върнат от Париж, за да могат да свикнат с идеята, когато се приберат вкъщи. Бил не искаше да им проваля разходката в Париж. Синтия се канеше да ги заведе на вечеря по-късно вечерта. Щяха да използват членството му в „Хари“. Името на ресторанта му напомни за Изабел и прекарването им там.

Бил лежеше тихо и си мислеше за Изабел, когато Софи се върна. Този път тя спря и влезе при него.

— Как сте, господин Робинсън? — попита вежливо тя, когато той ѝ се усмихна.

— Все така. А ти как си?

Тя сви рамене и очите ѝ се насълзиха. Сърцето ѝ се късаше, като гледаше майка си в този вид, без да дава никакви признаци, че ще дойде в съзнание. Тя се намиреше в някакво далечно изолирано място, от което никой не можеше да каже дали изобщо някога ще се върне. Сестрите го бяха предупредили, че тя може да прекара години в кома и накрая да почине, без изобщо да дойде в съзнание. Тази мисъл беше чудовищна и изглеждаше ужасно нечестно животът на такава изключителна жена като Изабел да бъде похабен по този начин. Откакто беше дошъл в съзнание, Бил изпитваше желание той да беше умрял, а Изабел да беше останала невредима.

— Как се запознахте с мама? — попита Софи, застанала до леглото му.

Този въпрос я вълнуваше, откакто той я заговори по-рано този следобед. Баща ѝ не беше споменал, че не е била сама в колата и Софи се изненада, когато Бил ѝ каза.

— Запознахме се много отдавна в американското посолство в Париж. — Изведнъж Бил изпита необходимост да говори за Изабел и беше благодарен, че Софи го попита. — Обядвахме заедно няколко пъти през годината и понякога разговаряхме по телефона. Тя ми разказа за теб и за Теди.

Софи искаше да го попита дали е влюбен в майка ѝ и дали тя е отвърнала на чувствата му, но тъй като и двамата бяха женени, щеше да е нетактично. Само ѝ се стори странно, че досега не беше чувала за него. Майка ѝ никога не беше споменавала името му.

— Познавате ли се и с баща ми? — попита отново тя и той се усмихна и я покани да седне.

— Да, познавам го. Мисля, че ми е много сърдит след катастрофата. Предполагам, той смята, че това никога не би се случило с Изабел, ако не бяхме излезли заедно на вечеря. На негово място и аз щях да изпитвам същото.

— Вие не сте виновен. Сестрата ми каза, че шофьорът е загинал на място. Толкова е ужасно! Не разбирам как може да стават подобни неща. — Очите ѝ отново се наляха със сълзи. — Майка ми е толкова добър човек! Не е честно да ѝ се случи това.

— Да, тя наистина е много добър човек.

В неговите очи също имаше сълзи, когато протегна ръка и хвана нейната. По някакъв странен начин сякаш докосваше Изабел, а за Софи този мъж, който беше приятел на майка ѝ, олицетворяваше връзката ѝ с нея. Чрез Изабел двамата се почувстваха свързани по необичаен начин.

— Невинаги съм се държала добре с нея — призна след известно време Софи. — Често ѝ се сърдех. Когато бях по-малка, тя прекарваше толкова много време с Теди и аз си мислех, че не ми обръща достатъчно внимание.

Той я разбираше — така тя изповядваше греховете си и споделяше нещата, за които сега съжаляваше.

— Тя много те обича, Софи. Никога не е казвала нищо друго за теб, освен че си прекрасно момиче. — Бил искаше да я накара да се почувства по-добре. Само с това можеше да ѝ помогне.

— Беше ли щастлива тя през онази вечер? — тъжно попита Софи. — Забавляваше ли се?

Странно беше, че пита именно него за това. Бил мислеше единствено за тяхната първа и последна целувка.

— Да, беше. Същия следобед бяхме ходили на една чудесна изложба, която много ѝ хареса. После вечеряхме. Дойдох в Лондон, за да се видя с американския посланик — преиначи донякъде истината той за доброто и на двамата, — случайно се срещнахме в хотела и решихме да вечеряме заедно. — Нямаше причина да казва на това дете, че срещата му с Изабел в Лондон не беше случайна, нито пък да признава, че обича майка ѝ. Нито Изабел би искала тя да научава, нито той самият. — Не се бяхме виждали много отдавна.

— Майка ми никога не е имала време за развлечения. Непрекъснато се грижи за Теди и винаги си стои у дома.

— Знам. Това е неин избор. Тя много ви обича и двамата.

Софи кимна и двамата поседяха мълчаливо известно време, после тя се изправи. Все още не познаваше този мъж много добре, но знаеше, че е намерила приятел. Преди да тръгне, тя се усмихна. Докато

я гледаше, Бил виждаше само Изабел и жената, в която щеше да се превърне един ден Софи.

— Утре ще мина да ви видя — обеща Софи. — Ще дойда сутринта, преди да си замина.

— Благодаря ти, че поговори с мен, Софи.

Тя му бе донесла утеха в един ужасно самотен момент от живота му, по-самотен, отколкото тя можеше да си представи или да разбере. Животът такъв, какъвто го познаваше, беше на път да се промени завинаги. Никога вече нямаше да може да ходи, да танцува или да се разхожда по улиците. От сега нататък движенията, както и животът му, щяха да са много по-сложни. Той се бе отказал от брака си и беше загубил жената, която обичаше. В този момент нямаше нищо, за което да се хване — беше загубен насред океана, без да вижда твърда земя около себе си. Все пак минутите, прекарани в разговор с дъщерята на Изабел за бъдещето на двамата, му донесоха известно успокоение. Дори да не я видеше никога повече, което беше напълно възможно, той беше благодарен за запознанството им.

На следващата сутрин Синтия и момичетата се отбиха на път към летището да си вземат довиждане. Софи пристигна малко след като те си тръгнаха. Тя поседя при майка си около час, после мина да се сбогува с него.

Софи забеляза, че той е потиснат и предположи, че причината е в заминаването на семейството му. Нямаше представа, че тъгата му е най-вече заради майка ѝ, макар да подозираше, че я обича.

— Довиждане, господин Робинсън — мило се сбогува тя преди тръгване. — Желая ви бързо оздравяване.

Бил не я попита дали ще дойде отново, защото му се стори нетактично, тъй като никой от тях не знаеше дали Изабел ще оживее.

— Грижи се добре за себе си... заради майка си, Софи. Знаем, че тя щеше да се притеснява за теб. Грижи се и за Теди — каза той с насълзени очи. Майка ѝ би ѝ казала същото на изпращане. — Ще мисля за теб.

— Ще се моля за вас, когато отида на църква — обеща тя.

Сбогувайки се с него, изпитваше чувството, че се разделя с част от майка си. Той беше така мил и Софи беше доволна, че се запозна и сприятели с него.

— И аз ще се помоля за теб. — Той протегна ръка, хвана нейната и нежно я целуна. Не можеше да я целуне по бузата заради шината на врата си.

Тя се усмихна свенливо и си тръгна, а той остана да лежи със затворени очи и да си мисли за нея.

Малко по-късно помоли отново сестрите да го закарат в стаята на Изабел. Тя продължаваше да лежи — безмълвна и далечна, но Бил ѝ заговори за Софи.

— Тя е чудесно момиче. Сега разбрах защо се гордееш с нея — каза той, като че ли тя можеше да го чуе, но все пак той продължаваше да се надява.

После полежа в стаята ѝ известно време, като не спираше да мисли за нея и да я умолява да се върне и да се бори за живота си. Когато го закараха обратно в стаята му, той почувства голяма умора. Честите му посещения при Изабел бяха престанали да бъдат коментари сред служителите на отделението. Приемаха ги като израз на любов. Никой не се интересуваше от причината, нито се чудеше какви са били отношенията им. Много от сестрите вярваха, че ако някой е в състояние да върне Изабел към живота, то това е само Бил.

8.

Софи дълго си мисли за Бил в самолета на път за Париж. Сега разбираше защо майка ѝ го е харесала. Той изглеждаше много добър човек и тя изпита жал към него. Една от сестрите ѝ каза, че Бил няма да може да ходи. Той явно го приемаше философски и се чувстваше съсипан не заради себе си, а заради Изабел.

Когато самолетът кацна в Париж, мислите ѝ се насочиха отново към майка ѝ и брат ѝ. Разкъсваше се между желанието да бъде при майка си и дълга към брат си. Беше решила да остане няколко дни вкъщи, а после да се върне в Лондон, за да я види отново.

Хвана такси от летището и когато пристигна, къщата ѝ се стори странно тиха. Не се чуваше никакъв шум и докато се качваше по стълбището, забеляза, че в стаята на баща ѝ е тъмно. Остана потресена, когато влезе при Теди и видя състоянието му. Той имаше много висока температура и почти не беше на себе си. Сестрата обясни, че лекарят току-що си е отишъл. Бил на мнение, че ако температурата на Теди не спадне през нощта, приемането му в болница ставало наложително. Самата мисъл за това, след като беше видяла майка си, беше почти непоносима за Софи.

— Какво е станало?

Останала без сили, Софи седна на стола. Имаше чувството, че е пораснала само за една нощ. Теди дори не разбра, че тя е в стаята. Бяха му дали успокоителни и той спеше.

— Струва ми се, че е разстроен заради случилото се с майка ви — прошепна сестрата. — От дни не е спал както трябва. Не иска да яде, не иска да пие.

С лекаря бяха обсъждали дали да не го включат на система, но той толкова много плака и се моли, когато ги чу, че те се разбраха да изчакат още един ден, ако им обещае, че ще се опита да яде и да поема течности. На Софи ѝ се струваше, че Теди е много отслабнал през тези няколко дни.

— Къде е баща ми? — попита Софи и прокара пръсти през косата си. През последните няколко дни тя заприличваше все повече на майка си.

— Излезе да вечеря навън — обясни сестрата, без да коментира. Всъщност не го беше виждала от предния ден, но си замълча пред Софи. — Как е майка ти? — загрижено попита тя.

— Няма промяна — отвърна Софи и се сети за Бил. — Никой не дава прогнози. Казват, че може да остане дълго време в кома и после да се възстанови. — В очите ѝ проблесна надежда при тези думи, но лекарите бяха казали и че майка ѝ може да умре всеки момент. Можеха единствено да се молят и да чакат. — След няколко дни пак ще отида да я видя.

Сестрата кимна и отново провери пулса на Теди, който едва се долавяше и биеше ускорено. Тя се намръщи, докато записваше данните за лекаря. Струваше ѝ се почти сигурно, че ще се наложи хоспитализирането му. Софи също се съгласи с нея, защото така беше по-безопасно за Теди.

Тя реши да изчака баща си, за да обсъди с него състоянието на Теди, но към полунощ с изненада установи, че него още го нямаше. Тя попита сестрата дали баща ѝ знае, че Теди е зле.

— Обадох му се в офиса този следобед — обясни делово тя. — Сигурна съм, че скоро ще се прибере. — Но в три през нощта Софи още беше будна, а той не беше се прибрал. Преди това тя се обади в болницата в Лондон и там също нямаше промяна. За миг ѝ се прииска да говори с Бил, само за да го чуе, но се притесни да му се обади и затвори телефона, без да попита за него.

На следващата сутрин Софи се събуди на стола край леглото на Теди, облечена, както беше виждала майка си да прави толкова често, когато Теди беше болен. Нямаше намерение да спи на стола, но докато чакаше баща си, без да се усети, беше заспала. Помисли си, че той не е искал да я буди или не е знаел, че тя е при Теди.

Брат ѝ вече беше буден и изглеждаше малко по-добре, когато тя излезе, за да потърси баща си. Сестрата обясни, че треската е преминала, но Теди все още не ѝ изглежда добре. Когато отиде в дъното на коридора да поговори с баща си, с изненада установи, че вратите на стаята му са отворени и вътре няма никого.

Учудена, тя се обърна към домашната помощница:

— Жозефин, баща ми не е ли спал тук тази нощ?

Жената поклати глава и побърза да слезе на долния етаж. Какъв отговор можеше да даде на дъщеря му? Но Софи и сама се досети, че той не се е прибирал. Щорите и пердетата бяха вдигнати, лампите — угасени, а стаята — подредена. Леглото му си стоеше оправено. За миг тя изпадна в паника. Ами ако му се беше случило нещо? Тогава тя и Теди щяха да останат сираци. Не можеше да си представи къде може да е бил. Час по-късно позвъни в офиса му и когото той вдигна телефона, гласът му прозвуча напълно спокойно. Не се бяха виждали откакто беше заминала за Лондон и за нейно голямо учудване, не беше го заварила вкъщи при Теди. Това ѝ се струваше крайно безотговорно.

— Теди е много зле — каза тя с обвинителен тон, като че ли вината беше негова, но той явно не се тревожеше.

— Знам. Говорих с Марта вчера следобед. Преглеждал го е лекар, днес говорих с него по телефона. — Гордън нямаше намерение да търпи укорите на едно осемнадесетгодишно момиче.

— Тази нощ не си се прибирал — лаконично отбеляза Софи и той почти се развесели от тона ѝ, макар че на нея изобщо не ѝ беше забавно.

— Известно ми е. Бях с приятели извън града, стана много късно и реших, че е по-разумно да остана там, отколкото да шофирам до вкъщи.

Софи предположи, че е пил и като се има предвид случилото се с майка ѝ, трябваше да признае, че е постъпил разумно, като не е шофирал.

— Току-що звъннах в болницата — тихо каза той. — Няма промяна.

Новините я обезсърчиха още повече, а и продължаваше да е разстроена от отсъствието на баща си. Ако с Теди се беше случило нещо лошо, щяха да имат нужда от помощта му, а никой не знаеше къде да го намери. Баща ѝ обаче явно не се чувстваше ни най-малко виновен и тя се запита дали отсъствията нощем от къщи не са нещо обичайно за него. Досега не беше подозирала за тях. Не можеше да не се замисли за отношенията между родителите си, за които явно не знаеше много, особено след като се запозна с Бил. Все така продължаваше да ѝ се струва странно, че майка ѝ никога не беше споменавала за приятелството си с него, а досега никога не беше

търсила баща си късно вечер или рано сутрин, за да разбере, че той не се прибира. Може би и друг път е нощувал навън. Често му се случваше да излиза вечер на светски прояви, свързани с работата му, а майка ѝ отдавна вече не го придружаваше.

Изведнъж Софи почувства, че животът ѝ се обърква, не само заради случилото се с майка ѝ, а и заради онова, което едва сега излизаше на бял свят. До този момент винаги беше поставяла баща си на пиедестал, а сега се питаше дали той не крие някои тайни от нея. Навярно имаше и други причини, различни от болестта на Теди, които задържаха майка ѝ вкъщи, и заради които родителите ѝ спяха в отделни стаи.

— Ще се прибереш ли довечера? — попита притеснено тя, чувствайки, че се държи повече като съпруга, отколкото като дъщеря, но в момента имаше нужда от подкрепа. Твърде много плашещи неща се случваха около нея.

— Да, ще се прибера. Първо ще вечерям навън, но ще си дойда, преди да си легнала — увери я той.

— Ако се наложи Теди да влезе в болница, искам ти да си си у дома — обясни Софи.

— Лекарят не смята, че състоянието му е толкова тревожно. Мисля, че Теди преживя шок и има нужда да се възстанови от него.

— Както всички нас — тъжно отбеляза Софи. — Кога ще отидеш отново в Лондон?

— След няколко дни. И без това нищо не мога да сторя. Ако настъпи някаква промяна, те ще ни се обадят.

„Но ако тя умре — помисли си Софи, — нямаше да има никого до себе си, а ако се наложеше да ги предупредят за нещо, щяха да са необходимите часове, за да стигнат от Париж до болницата в Лондон.“

Софи предпочиташе да остане при майка си, но разбираше, че Теди също се нуждае от нея, особено след като вече знаеше, че баща ѝ понякога не се прибира вкъщи. Трудно ѝ беше да прецени кое е по-правилно. Баща ѝ обаче явно не се тревожеше толкова.

Гордън каза, че има среща и прекъсна разговора.

Софи прекара деня с брат си в четене на глас, разказване на истории и в разговори за майка им. Правеше всичко по силите си, но и двамата знаеха, че тя не можеше да замести Изабел. Когато баща ѝ се

прибра късно вечерта, тя вече беше пребита от умора. Той беше в добро настроение и остана в библиотеката да изпуши една пура. Софи го чу да се прибира и отиде при него. Учуди се, че той не се качи да ги види горе. Досега винаги се беше държал мило с нея, а през последните дни, особено когато майка ѝ беше толкова зле, почти не ѝ обръщаше внимание. Докато го наблюдаваше, изведнъж ѝ хрумна, че предишният му интерес е бил повече показан, навярно за да дразни Изабел и да ѝ показва колко малко значи за него. Софи беше неговата малка любимка, а Изабел беше пренебрегваната. Сега той беше започнал да се държи и към нея студено и отчуждено.

— Как мина денят ти, татко? — попита предпазливо тя. Нейният беше твърде нерадостен — с притеснения за майка ѝ и грижи за болния ѝ брат.

— Дълъг. А твоят?

— Бях с Теди през целия ден. — Тя очакваше, че той ще я попита още нещо, но при споменаването на брат ѝ, баща ѝ изведнъж придоби отегчен вид и си наля чаша червено вино.

— Какво друго прави днес? — попита той, загледан в пурата си.

Софи се почувства особено — седяха и разговаряха, сякаш нищо не се е случило. Майка ѝ беше в кома в някаква болница в Лондон, а здравето на брат ѝ се влошаваше от момента, в който беше разбрал. А баща ѝ се държеше сякаш всичко си беше както преди. Като го гледаше, се сецаше единствено за дълбокото отчаяние и загриженост, изписани на лицето на Бил Робинсън, който изглеждаше съсипан, докато говореше за майка ѝ. Нищо от това не можеше да се прочете на лицето на баща ѝ, който си оставаше спокоен и някак дистанциран, когато я споменаваше.

— Това е всичко, което правих днес, татко. Бях при Теди. Той много страда.

Гордън само кимна, без нищо да каже. Сякаш почти беше забравил, че тя е в стаята, когато телефонът звънна. Който и да беше от другата страна на линията, Гордън каза, че после ще му се обади. Сърцето на Софи почти спря, когато го чу. При всеки звън на телефона, тя се вцепеняваше от страх, че може да се обаждат от Лондон, за да им кажат най-лошото.

— Време е да си лягаш — отпрати я Гордън, докато отпиваше от виното си. — Денят ти е бил доста уморителен.

Явно той не искаше да говори повече и Софи се почувства наранена от пренебрежението му. Никога досега не беше изпитвала такава самота, като сега.

— Кога ще отидеш отново в Лондон? — попита тихо тя, преди да излезе от стаята.

— Когато намеря за добре — отсече той и се намръщи. Тя го дразнеше. Само за един ден се беше превърнала в копие на майка си.

— Искам да дойда с теб — настоя тя със съзнанието, че баща ѝ губи търпение, но в момента това не я интересуваше ни най-малко.

— Брат ти има нужда от теб.

— Искам пак да видя мама. — Звучеше като заинатило се момиченце.

— Та тя дори няма да разбере, че си там. Нужна си ми тук. Не мога да се занимавам с момчето и медицинската сестра. По цял ден ми звънят в офиса, нямам време за това, Софи. Ти трябва да се погрижиш за него.

Дори не я помоли, просто ѝ каза какво да прави и очакваше, че тя ще му се подчини безпрекословно.

— Това момче е твоят син, татко! Освен това той има нужда и от теб, не само от мама и мен. Ти никога не разговаряш с него. — Беше твърде изтощена и изнервена, за да се въздържа повече.

— Няма за какво да си говорим — грубо отвърна той и си наля още една чаша порто.

— Освен това не е твоя работа да ми казваш какво да правя.

С Изабел бяха водили този разговор много пъти през годините, но тя отдавна се беше отказала да го убеждава. По свои причини, които се кореняха в миналото му, наред с много други неща, Гордън бе решен да не поддържа връзка със сина си. Със своята наивност Софи не би могла да го промени. Ако Теди беше здрав и силен, и в състояние да участва в нещата, които интересуваха баща му, положението щеше да е съвсем различно. Но в сегашното си състояние момчето просто не съществуваше и не представляваше интерес за него. Будеше единствено раздражение, макар че сега Гордън изпитваше жал към него. За него Теди беше бремене. Гордън винаги бе смятал, че грижите за него са работа на Изабел, не негова. А в нейно отсъствие — на Софи.

Начинът, по който баща ѝ говореше за Теди, натъжи Софи. Бяха разговаряли с брат ѝ за това много пъти, но тя винаги спореше с него и

не можеше да го разбере. Но сега прозря истината. Теди казваше, че баща им е студен, лош, егоист и че го мрази. Сега тя разбираше, че Теди го познава в светлина, в каквато тя не искаше да го види. Що се отнася до Гордън, да има син като Теди, не бе повод за гордост. Той предпочиташе да забрави за съществуването му точно както правеше по отношение на съпругата си.

Софи си облече нощницата и отиде при Теди. Сестрата каза, че той отново има температура. Софи се сгуши до него на леглото, сякаш бяха две деца, изгубени в гората. Никога досега не беше изпитвала такава самота и тъга. Докато сълзите ѝ мокреха възглавницата, оставаше ѝ единствено да се надява, че майка им ще излезе скоро от комата. Не можеше да си представи какъв щеше да бъде животът им, ако тя умреше.

9.

Нещата в болницата следваха своя ход. Физиотерапевтите дойдоха, за да прегледат Бил и да изготвят рехабилитационна му програма. Налагаше се често да го обръщат в леглото, за да поддържат кръвообращението му и да го предпазят от евентуална пневмония, но ежедневието му беше убийствено еднообразно. Един или два пъти дневно той молеше санитарите да го закарат в стаята на Изабел. Сестрите не спазваха инструкциите на Гордън и много от тях вярваха, че посещенията на Бил ще ѝ се отразят добре. Не можеше да ѝ навредят по никакъв начин, а настроението на Бил видимо се повдигаше. Той се чувстваше по-добре винаги, след като я видеше. Среднощните им разговори по телефона ужасно му липсваха. Той лежеше в леглото си и с часове си мислеше за нея. Крепяха го само тези няколко минути, които прекарваше при нея.

Травмите му започваха полека да отзвучават. Вратът и гърбът продължаваха да го болят, но вече можеше да се движи много повече отпреди и имаше някакви слаби усещания в краката си. Въпреки това прогнозите оставаха същите. Той се опитваше да не пада духом и да мисли за работата, която му предстоеше в Щатите, но промените, пред които беше изправен, бяха неописуемо тежки.

Бил беше любимец на сестринския персонал. Лекарите и сестрите шепнешком обменяха предположения помежду си за отношенията му с Изабел, но никой не злословеше за онова, на което ставаха свидетели всеки ден. Повечето от тях предполагаха, че той има любовна връзка с нея, а една от сестрите разказа, че случайно го е чула как е поискал развод от жена си, но каквито и да бяха отношенията му с Изабел, всички го харесваха и го смятаха за много приятен мъж.

— Искам го за себе си — заяви на шега една от сестрите пред група колежки в закувалнята на болницата. — Много хубав мъж е.

Само че той не даваше аванси на никоя от тях, никога не се държеше дръзко, грубо или невъзпитано и всички, които контактуваха

с него, искрено му се възхищаваха. Бяха забелязали също, че американският посланик го посети няколко пъти.

— С какво ли се занимаваше той? — попита друга сестра, като се мъчеше да си спомни.

Всички обаче бяха наясно, че той е много важна персона.

— С политика — каза една от сестрите на Изабел. — Трябва да е бил луд по нея. Колко жалко. — По този въпрос нямаше две мнения.

Гордън не беше идвал повторно да види съпругата си, нито Софи, когато Синтия и дъщерите му се върнаха от Париж. Момичетата бяха в отлично настроение, когато пристигнаха, и си тръгнаха натъжени и сериозни, след като Синтия и Бил им казаха за развода. Първоначално Оливия и Джейн бяха шокирани от новината.

— Но защо? — Оливия седна в стаята на баща си и заплака. — Вие двамата се обичате... нали? Мамо?... Татко?...

Дъщерите им никога не бяха допускали, че те двамата не се обичат, затова Бил трябваше да им обясни, че със Синтия са се отчуждили и за двамата ще е по-добре, ако се разделят. Не искаше да им казва за връзките на майка им с други мъже, нито колко нещастни са били и двамата. Толкова години го бяха пазили в себе си. Бил трябваше да признае, че нещата в известен смисъл се бяха подобрили, откакто ѝ каза, че за него всичко е приключено. Сега се чувстваше по-честен и открит към Синтия. Тя обаче съвсем ясно му заяви, преди да си тръгнат, че ако той промени решението си, би предпочела да остане омъжена за него. Бил ѝ отказа внимателно, но твърдо. Вече не искаше да бъде неин съпруг. Всичките му мечти бяха свързани с Изабел.

— Така е по-добре — настоя той, но Синтия беше разстроена от реакцията на момичетата.

Бил не искаше да обяснява, че не я вижда омъжена за инвалид или в най-добрия случай — за мъж с увреждания. Но преди всичко, той вече не я обичаше. Онова, което изпитваше към Изабел, му бе отворило очите за много от нещата, които му липсваха. Не искаше повече да живее в лъжа. Съзнаваше, че няма бъдеще с Изабел независимо дали тя щеше да се възстанови или не, но фактът, че беше влюбен в нея, бе достатъчен, за да му покаже, че е време да се освободи от този брак без любов, продължил твърде дълго, не без негово съгласие.

Бил остана тих и замислен, след като те си тръгнаха. Обеща да се обажда често на дъщерите си, когато се приберяха у дома. На път към хотела те попитаха майка си дали не смята, че баща им не е с всичкия си след катастрофата, и дали не мисли, че той може да промени решението си.

Синтия се усмихна тъжно и поклати глава.

— Той е напълно с ума си. Предполагам, че аз не съм била на себе си през тези години. Не бях добра съпруга за него — призна тя. — Приемах го за даденост и му завиждах за успеха и независимостта, което беше много подло от моя страна.

Момичетата не бяха забелязали нищо такова и бяха съсипани от мисълта, че родителите им ще живеят разделени.

— Сега татко как ще се оправя сам? — с тревога попита Джейн.

Нараняванията му бяха сериозни и лекарите смятаха, че повече нямаше да може да ходи.

— Не знам — въздъхна Синтия. — Той е много горд и е в състояние да се справи сам. Ще намери начин. Но отговорът на въпроса ти, Джейн, е не, не мисля, че ще промени решението си. Никога не го прави. Щом си науми нещо, той се придържа към него, без значение какво е то. Дори няма да си признае, ако е сгрешил, просто ще го приеме. Но независимо колко ме боли от решението му, мисля, че то е добро за него. — В известен смисъл той беше направил онова, което искаше и слагайки край на брака им, беше запазил добрите им отношения. Въпреки несъгласието си, Синтия му се възхищаваше. Просто ѝ беше жал за момичетата — за тях това беше истински удар, освен това се страхуваше за себе си, защото знаеше, че едва ли ще намери друг като Бил.

— Мислиш ли, че той има връзка с Изабел Форестър? — попита Оливия и Синтия се замисли.

И преди си беше задавала същия въпрос.

— Не знам. Той каза, че няма. Досега никога не ме е лъгал, това мога да кажа със сигурност. Мисля, че е влюбен в нея, но не смятам, че са направили нещо нередно. По думите на баща ви бракът ѝ с Гордън Форестър е стабилен. Сигурно двамата са влюбени един в друг или са просто приятели.

— Мислиш ли, че татко ще се ожени някога за нея? — попита загрижено Джейн.

— Едва ли сега този въпрос стои пред тях — отвърна Синтия. Горката жена беше с един крак в гроба. — Не. Дори тя да се оправи, не мисля. Баща ви казва, че тя никога няма да напусне Форестър, освен това животът ѝ се върти около тежко болния ѝ син.

— Какво ли ще прави татко, когато се върне у дома? Имам предвид в Щатите... — попита с тъга Оливия.

— Не знам. Предполагам, че ще си намери апартамент. Ще се върне на работа. Чака го продължителна рехабилитация. Не смятам, че ще го изпишат до няколко месеца. Лекарите тук имат още много работа с него.

Момичетата кимнаха и останаха смълчани през останалата част от пътя до хотела. Все още не можеха да повярват. Синтия също не можеше да повярва докрай, че Бил няма да промени решението си.

Толкова беше типично за него — да постъпи, както смята за правилно, независимо от трудностите. Дори след края на брака им Синтия продължаваше да го уважава и знаеше, че никога в живота ѝ нямаше да има друг мъж като него. Съжеляваше само, че не го бе разбрала по-рано. Знаеше, че по-голямата част от вината за развода беше нейна, независимо от готовността на Бил да я поеме.

На другата сутрин те заминаха за САЩ и не можаха да минат през болницата, защото полетът беше много ранен. Синтия и момичетата му се обадиха по телефона от летището, за да се сбогуват и след края на разговора дъщерите му плачеха. Бил не го сподели с никого, но след заминаването им много се натъжи. Чувстваше се самотен и започваше да осъзнава колко дълъг и труден път му предстоеше. Чакаше го поне година мъчителна рехабилитация, ако не и повече. Само че нямаше избор. От време на време провеждаше телефонни разговори по работа. Обаждаха му се и хора, които бяха разбрали за катастрофата.

През повечето време обаче се чувстваше като в пашкул — заобиколен от доктори и сестри, с Изабел в отсрещната стая. Никак не му беше лесно.

Две седмици след катастрофата Бил вече се бе възстановил задоволително, а Гордън Форестър още не бе намерил време да посети отново съпругата си. Бил си беше създал навик сутрин и вечер санитарите да го закарват при Изабел. Лежеше в леглото и ѝ говореше

с надеждата, че тя ще го чуе в дълбокия си сън, после го връщаха в стаята му.

Сестрите му бяха казали, че Форестър не може да дойде, защото синът му бил болен и Бил през цялото време се притесняваше за Теди заради Изабел. Молеше се положението да не е твърде лошо. Мислеше си също и за Софи, като се надяваше, тя поне да е добре.

Към края на третата седмица след катастрофата той почти беше загубил надежда, че тя някога ще излезе от комата и се питаше дали Гордън няма да я остави тук, забравена и необичана от никого. Нямахше как да я преместят в Париж — беше твърде опасно заради респиратора и Бил започваше да се тревожи за съдбата ѝ, след като се върнеше в САЩ. Лекарите бяха на мнение, че ще могат да го изпишат след около месец. Той не можеше да понесе мисълта, че ще я остави сама, без никой да я посещава, да ѝ говори, да я успокоява и да го е грижа какво ще стане с нея. Не проумяваше как можеше Гордън да я изостави така, но той го бе направил. Една нощ той пак си мислеше за това, докато я държеше за ръката и ѝ говореше. Сестрите вече не намираха нищо необичайно в това. Когато го заварваха в нейната стая, те само му се усмихваха и бърбеха с него, като че ли беше в реда на нещата да го виждат там по няколко пъти на ден.

Бил тъкмо казваше на Изабел колко е красива и колко му липсват разговорите им. Навън беше топла, мека юлска нощ. Прозорците бяха отворени и външният шум долиташе в стаята. Той се замисли за вечерта, когато бяха заедно в „Хари“ и после в „Анабел“. Прииска му се да можеше да върне стрелките на часовника назад и отново да е в онази вечер.

— Помниш ли колко хубаво си прекарахме? — тихо ѝ говореше той, докато галеше и целуваше пръстите ѝ. — Толкова обичам да танцувам с теб, Изабел. Ако се събудиш, можем някой ден пак да потанцуваме.

Само че за него това беше само спомен, далечен сън. Той още ѝ говореше и ѝ припомняше онази нощ, когато усети лек натиск върху дланта си. Първоначално реши, че това е само рефлекс и продължи да говори, но същият нежен натиск се повтори. Бил замълча и погледна сестрата, която тъкмо влизаше в стаята. Не искаше още да казва нищо, но продължи да ѝ говори малко по-упорито. След малко пак замълча и се опита да застане така, че да може да я наблюдава.

— Усетих как ми стисна ръката преди малко — ясно изрече той.
— Искам да го направиш отново.

Чакането му се стори цяла вечност.

Сестрата не откъсваше очи от тях двамата, но нищо не се случи и тя отмести поглед.

— Направи го отново, Изабел. Стисни ми ръката, съвсем леко...
Направи усилие.

И тогава, сякаш протягаше ръка от друг свят, едва-едва, тя го направи. На лицето му грейна широка усмивка и очите му се насълзиха.

— Това беше чудесно! — насърчи я той, все още напълно завладян от онова, което току-що беше усетил. — А сега искам да си отвориш очите. Само мъничко... Гледам те, Изабел. Искам и ти да ме погледнеш.

Лицето ѝ остана все така неподвижно, но тогава пръстите ѝ помръднаха отново и Бил се почуди дали все пак това не беше само механичен рефлекс. Точно когато започна да се обезкуражава отново, тя сбърчи нос, но очите ѝ останаха затворени. Сърцето му се разтуптя. Тя излизаше от комата.

— Какво беше това? Много смешна физиономия. Страхотно!
Какво ще кажеш за една усмивчица?

По страните му се стичаха сълзи. Всичките му усилия, сили и любов в този миг бяха съсредоточени върху нея. Сестрата стоеше застинала и ги гледаше. Тя също видя моментната гримаса на Изабел. Това определено не беше рефлекс.

— Можеш ли да ми се усмихнеш, любов моя? Или да си отвориш поне едното око... Толкова много ми липсваш...

Той я умоляваше да се върне при него, искаше да достигне до бездънната пропаст, в която се намираще Изабел, и да я издърпа благополучно при себе си.

Бил остана още половин час, без да спира да ѝ говори и макар че се чувстваше изтощен, отказваше да се предаде.

— Изабел... добре, направи пак онази смешна физиономия...
Хайде... сбърчи нос.

Вместо това този път тя вдигна ръката си на няколко сантиметра от леглото и после я отпусна рязко, сякаш усилието беше твърде голямо за нея.

— Това беше много, много добре. Ти направи страхотно усилие. Почини си малко, любима. После пак ще опитаме.

Бил искаше да задържи вниманието ѝ, докато не успееше да я върне при себе си и към живота. Не спираше да ѝ говори, опитваше се да я накара да мигне, да раздвижи някоя част от лицето си, да отвори очи, да му стисне отново ръката.

Много дълго тя не помръдна и тогава той забеляза как клепачите ѝ потрепнаха едва-едва.

— Боже мой... — прошепна той към една от сестрите и тя се втурна да потърси лекар, който да види какво става.

След три седмици на косъм от смъртта, Изабел се връщаше отново, благодарение на неуморните усилия и всеотдайната любов на Бил.

— Изабел — отново започна той, този път още по-упорито. — Трябва да си отвориш очите, любов моя. Знам, че е трудно. Ти прекара много време в сън. Сега е време да се събудиш. Искам да те видя. Знам, че и ти искаш да ме видиш. Само си отвори очите съвсем лекичко — произнесе той и в следващия момент тя го направи.

Бил дори не го очакваше. След толкова време щеше да се задоволи дори с най-малкия знак. Но тя изпълни точно молбата му и клепачите ѝ се повдигнаха съвсем леко.

— Това е... Точно така... Можеш ли да ги отвориш малко повече... Направи усилие, мила... Отвори тези красиви очи...

Лекарят вече беше дошъл, но стоеше отзад и не се намесваше. Бил се справяше много добре.

— Изабел — опита отново той, — чакам да ме погледнеш. Чакам много отдавна.

От устата на Изабел се отрони дълга въздишка, клепачите ѝ потрепнаха за секунда и тя отвори очи, без да го погледне, после веднага ги затвори, сякаш усилието ѝ беше дошло в повече.

— Хайде, любима, задръж ги отворени, за да можеш да ме погледнеш. Моля те, любов моя...

Да я гледа как се връща бавно към живота беше, като да я гледа как се носи бавно към земята от много далечно място. И тогава накрая, най-сетне тя отвори отново очи, обърна глава и погледна право към него, като простена тихо.

Бил си помисли, че главата я е заболяла от движението, но тя се усмихна, затвори очи и като че ли се опита да произнесе някаква дума. Тя се мъчи още известно време и когато накрая отвори отново очи, произнесе името му с дрезгав глас.

— Бил...

Той целуна ръката ѝ и преглътна напирещото ридание, за да може да ѝ отговори. Искаше да я възнагради за положеното усилие.

— Изабел, толкова много те обичам... Какво добро момиче си ти. Постара се толкова много и се върна.

— Да — прошепна тя, затваряйки очи, но този път ги отвори без подканяне. — Обичам те... — прошепна тя и отново произнесе името му, сякаш се наслаждаваше на звученето му.

— Мисля, че пак сме там, където ни прекъснаха — каза той и се усмихна през сълзи. Цяла вечност беше изминала, откакто се целунаха през онази нощ. — Нямахте те твърде дълго, любов моя. Така ми липсваше!

— Говори ми... — нежно изрече тя с усмивка и Бил, сестрите и лекарят се засмяха.

От три седмици той ѝ говореше, а тази нощ го правеше с часове. Като че ли през цялото време беше знаел, че може да я накара да се събуди. Не се отказа и макар че напоследък се беше обезкуражил, продължи да упорства.

— Обичам... да слушам... гласа ти — довърши тя, като че ли беше много уморена, което вероятно беше точно така. Усилието беше непосилно за нея.

— И аз обичам да ми говориш. Чаках твърде дълго, за да ми проговориш. Къде беше, любов моя? — попита нежно той, без да изпуска ръката ѝ.

— Нямахте ме — отвърна тя и отново се усмихна, после го погледна. В очите ѝ се четяха хиляди въпроси, на които Бил знаеше отговорите. — Колко дълго?

— Три седмици — не скри истината той и тя го погледна изненадано.

— Толкова много? — бореше се тя да намери точните думи.

Засега се справяше много добре и лекарят, който я наблюдаваше, беше на същото мнение.

— Толкова много.

Имаше да ѝ казва толкова много, копнееше да сподели с нея хиляди неща, но беше твърде рано. Тя току-що се бе завърнала на земята от едно много далечно място.

Неочаквано Изабел се сети за нещо и го погледна с разтревожени очи.

— Теди... и Софи?

— Те са добре. — Надяваше се, че не изрича лъжа, тъй като не разполагаше със скорошни новини, макар да знаеше, че Теди не е бил добре. Бил обаче беше сигурен, че щом научеше, че майка му отново е в съзнание, състоянието на момчето ще се подобри значително. — Софи беше тук. Дойде да те види. Прекрасно момиче, прилича на теб.

Изабел се засмя, затвори очи, после ги отвори и в тях се четеше нов въпрос. Бил знаеше какъв е той, почти можеше да чете мислите ѝ.

— Той също беше тук.

Тя кимна и потръпна.

— Главата... ме боли.

— Сигурно е така. — В това нямаше никакво съмнение.

— Разни други... неща... също.

Лекарят я слушаше внимателно, зададе ѝ няколко въпроса, изслуша отговорите със задоволство и им препоръча да си починат. Изабел посрещна с тревога думите на лекаря и пристигането на санитарите, готови да откарат Бил в стаята му.

— Не... не си отивай... — стисна силно ръката му тя.

Бил погледна въпросително към лекаря.

— Мога ли да остана при нея?

Лекарят забави отговора си, докато обмисляше молбата му. Не виждаше причина, поради която да не може да остане. Те бяха възрастни хора, приятели, и сестрите можеха да ги наглеждат и двамата. Това беше подходяща награда за стореното от Бил, а и имаше вътрешното усещане, че постъпва правилно.

— Мисля, че идеята е добра.

Бил вече не беше свързан с монитори. Нуждаеше се единствено от стойка за системата и лекарства за болката, в случай че ги поискаше, което правеше много рядко.

— Искам да спиш тук — настоя Изабел, без да пуска ръката му и той се усмихна широко.

Тя се върна, беше жива и е при него. Това беше най-щастливата нощ в живота му. И двамата се усмихваха, докогато сестрите нагласяваха леглата им.

Лекарят прегледа Изабел внимателно и остана доволен от резултата. Зададе ѝ още няколко въпроса и тя му описа как усеща главата си. Сподели, че има чувството, че кожата ѝ се е свила и вътрешностите ѝ са опънати, а лекарят ѝ отвърна, че причината е в травмите на вътрешните ѝ органи и че известно време ще има такива усещания. На другия ден предстояха прегледи и изследвания. Сега и двамата му пациенти имаха нужда от почивка.

Сестрите изключиха всички лампи, с изключение на една малка лампичка и помогнаха на Бил да се завърти на една страна. Той беше доволен, защото така виждаше по-добре Изабел. Не искаше да заспива, а само да я наблюдава цяла нощ, да гледа лицето ѝ и да държи ръката ѝ. Тя на свой ред не изпускаше ръката му, обърната към него с изражението на щастливо дете. Приликата им със Софи беше поразителна.

— Толкова си красива — шепнеше той. — Обичам те толкова много. — Съществуването ѝ си струваше чакането тези три седмици, както и през целия му живот преди това.

— Липсваше ми, докато не бях в съзнание — прошепна тя.

— Откъде знаеш? — на свой ред прошепна той и сестрата се усмихна от другия ъгъл на стаята.

— Просто знам.

Бяха като деца, които си гостуваха за уикенда и си приказваха в тъмното.

Лекарят и сестрата тихо притвориха вратата след себе си. В коридора се усмихнаха и си размениха многозначителни погледи. Двамата пациенти бяха толкова трогателни. Никой не бе очаквал, че Изабел ще оживее.

Лекарят се обади на Гордън още същата нощ, за да му каже, че съпругата му е дошла в съзнание. Чувстваше се длъжен да го направи. Обаче Гордън беше излязъл и лекарят каза на жената, която вдигна слушалката — сестрата, която се грижеше за Теди, да му предаде, че са

го търсили от болницата. Той не пожела да остави съобщение. Ако Бил и Изабел знаеха, щяха да му бъдат благодарни.

Докато лежаха с лице един към друг, двамата имаха усещането, че цял живот са спали заедно. Изабел се опита да се обърне по гръб, но при всяко помръдване главата я болеше твърде силно, затова тя остана обърната към Бил, който беше буден и я гледаше с широко отворени очи.

— Какво е станало с теб? — попита го тя, защото изведнъж забеляза огромната яка около врата му.

Сега тя се притесни за него.

— Вратът и гърбът ми са контузени. Ще се оправя — отвърна ѝ той с усмивка.

Наистина вече беше добре. През тези три седмици нейното здраве беше по-важният проблем за него.

— Сигурен ли си?

— Да. Никога не съм се чувствал по-добре.

— Аз също — замислено го погледна тя. — Нищо не си спомням... Как се озовахме тук?

— Това, любов моя, е една много дълга история, която ще ти разкажа утре. Колата ни е била ударена от автобус. — Засега нямаше намерение да ѝ казва, че са загинали единадесет души, а тя едва не беше станала дванадесетият. — Спомням си само как се целувахме и после се събудих в болницата.

— И аз си го спомням — сънено се усмихна тя и се прозя.

Искаше му се да я целуне отново, но не можеше да помръдне. Можеше само да лежи и да докосва с ръка лицето и ръцете ѝ.

— През някой от следващите дни ми се ще да те целуна отново — замечтано каза тя и Бил не отговори.

Размишляваше върху възможността да изгуби трайно потентността си. Мълчаливо продължи да държи ръката ѝ. Засега можеше да ѝ предложи само това.

— Надявам се децата да са добре — изрече тя, без да се досеща за страховете на Бил.

— Щом те чуят, ще бъдат — успокои я той.

Тя се натъжи за момент и стисна по-силно ръката му.

— Той ще дойде отново, нали?

Бил не искаше да ѝ казва, че съпругът ѝ не е идвал да я види от две седмици. Не смяташе, че му влиза в работата, освен това го беше намразил заради всичко, което беше или не беше сторил за нея.

— Да не мислим сега за това — прошепна Бил. — Защо не затвориш очи и не се опиташ да поспиш? — Прииска му се да я погали по косата.

— Мислех, че искаш да съм будна — пошегува се тя.

Определено щеше да се оправи — след триседмичната кома и катастрофата, която преживя — тя си оставаше все същата. Духът ѝ беше все така силен. Накрая куражът ѝ и любовта му я бяха извадили от комата.

— Заспивай отново. Говориш прекалено много, ще се изтощиш. — Бил не можеше да спре да се усмихва, като я гледаше. Сега му се струваше дори по-хубава отпреди.

— Искам да си говорим цяла нощ — засмя се тя и после се сети за нещо. — И пак да танцувам с теб.

Той ѝ се усмихна. Имаше чувството, че наистина танцуват.

— Някой ден ще танцуваме.

— И искам да отидем отново в „Хари“ — мечтаеше тя.

— Сега? — подразни я той, по-щастлив от всякога. Обожаваше да лежи близо до нея и да разговарят.

— Добре. Утре. И после ще отидем в „Анабел“. Трябва да си наваксаме. Не съм танцувала от седмици — заключи тя с доволна въздишка.

— Дръж се прилично, иначе лекарите ще те приспят отново.

— Аз само искам да си лежа тук, при теб — засмя се леко тя в полутъмната стая. — Сега можем да кажем, че сме спали заедно, нали?

— Много си палава за жена, която боледува от три седмици. Струва ми се, че не е редно да си мислиш за такива неща — укори я той и съжали, че не може да я прегърне.

Всъщност той я прегръщаше с цялото си същество. Дълбоко в сърцето му, тя винаги щеше да бъде негова. Тази нощ тя беше негова и каквото и да станеше, това никога нямаше да се промени. Тя беше изменила целия този път от тъмнината към него и каквото и да станеше, където и да отидеше, той знаеше, че никога вече нямаше да я изгуби.

— С теб вървахме под някаква много ярка светлина... Отивахме някъде по една тясна пътека... Децата започнаха да ни викат и ти ме накара да се върна.

Сякаш ток премина през Бил при тези думи. Когато дойде в съзнание, той си спомняше съвсем същото, както го описваше тя.

— Какво друго си спомняш?

— Беше много светло... а аз бях много изморена... Седнах на един камък. Не исках да се връщам, но ти непрекъснато ме дърпаше назад. Каза ми, че някой друг път пак ще дойдем... Аз не исках, но ти позволих да ме поведеш обратно.

Тази нощ той беше направил същото. Първия път я изтръгна от смъртта, а втория — от непрогледния мрак, в който се беше потопила. Описанието на камъка и ярката светлина съвпаднаше с онова от неговите спомени.

— Изабел, и аз бях там. — Бил имаше изумен вид, а тя не разбираше защо. — Сънувах абсолютно същото! Точно както ти го описа.

— Знам, че и ти беше там — не виждаше нищо странно в това тя. — Видях те, държах те за ръката и се върнах обратно с теб.

— Защо? — мъчеше се да си спомни той, за да си обясни какво точно им се беше случило.

Не смяташе, че преживяването им е било съвсем обикновено. Хората говореха за подобни случаи, но повечето не преживяваха едно и също нещо по едно и също време и нямаха еднакви спомени. Той осъзна, че някъде, по някакъв изпълнен с дълбок смисъл начин, душите им се бяха слели. В един друг живот те се бяха срещнали и бяха станали едно.

— Върнах се само защото ти ми каза да го направя — тихо каза тя, — но след това пак се загубих. Струва ми се, че заспах край пътеката.

— Да, със сигурност, Изабел, но ако пак го направиш, ще ти се разсърдя много. Никога вече не ме изоставяй.

— Няма — обеща тя и целуна пръстите му. — Благодаря ти, задето ме изчака и ме върна.

Вече ѝ се спеше. Тя се прозя няколко пъти и преди той да може да ѝ отвърне, вече спеше спокойно, хванала ръката му.

Докато я гледаше, той си спомни с кристална яснота онова, което тя му бе описала преди малко — как вървяха към ослепителната светлина, а Изабел беше на пътеката в далечината пред него. Трябваше да използва цялата си сила, за да я откъсне от светлината, а тази вечер тя отново се беше върнала при него. Не беше сигурен какво означаваше всичко това, но знаеше, че бяха преживели нещо необикновено. Наблюдавайки я в съня ѝ, той разбираше, че въпреки изпитанията, през които преминаха, е голям щастливец.

10.

Лекарят се обади на Гордън Форестър в осем часа на следващия ден, за да му съобщи новината, но същият глас му каза, че него го няма. Накрая, в десет часа го намери в офиса му. Той прие новината с учудване и каза, че много се радва. Попита дали може да говори с нея, но в стаята ѝ още нямаше телефон. Лекарят обеща, че ще сложат апарат, така че Гордън би могъл да се свърже с нея още същия следобед.

— Сигурен съм, че децата ще искат да говорят с нея — каза разсеяно той и седна на бюрото си.

Той вече се беше примирил, че тя никога няма да излезе от комата и новината го свари неподготвен. Макар че без съмнение чувстваше облекчение, необходимо му беше малко време, за да приеме неочаквания обрат.

— Как стана? — попита Гордън и лекарят на другия край на линията направи кратка пауза.

Не искаше да му казва за Бил Робинсън, не смяташе, че Бил и Изабел биха искали, и беше прав.

— Ами дойде в съзнание и толкоз — отвърна той. На Гордън Форестър не му трябваше да знае друго.

— Браво — каза Гордън, сякаш говореше за турнир по голф или за партия тенис.

В рязък контраст със сълзите на Бил от предната вечер, Гордън звучеше хладнокръвно, като че ли говореше за случаен познат. Човек трудно можеше да повярва, че ставаше дума за съпругата му. Навярно това обясняваше връзката ѝ с Бил. Имаше въпроси, които лекарят не искаше да задава и след като бе станал свидетел на случилото се през нощта, те отпаднаха от само себе си. Всичко му беше ясно. Питаше се колко време щеше да мине, преди Гордън да дойде отново да я види. Заради Изабел и Бил се надяваше да не е скоро. Изпитваше най-топли чувства и към двамата. Човек не можеше да остане безразличен към любов като тяхната, стигнала до прага на смъртта и отвъд нея, без да

угасне. Той знаеше, че малцина споделяха такова необикновено чувство и то беше безценно.

— Кажете й, че ще й се обадя този следобед, като се прибера вкъщи — приключи разговора Гордън и лекарят обеща да предаде думите му на Изабел.

Сестрата предаде съобщението му на Изабел, когато включи телефона. Изабел нямаше търпение да говори с децата, но не и с него.

— А сега какво ще предприемем? — попита тя Бил същия следобед, докато той й правеше компания по време на обяда.

Бяха й донесли купичка с лека супа и желе. Изабел отдавна не беше виждала храна и нямаше никакъв апетит.

— Какво имаш предвид? — попита Бил. — Сигурно говориш за крикет, голф или разходка в парка? — пошегува се той, но този път тя не се засмя.

— Гордън ще поиска да ме върне в Париж, веднага щом се почувствам по-добре. — Разбира се, тя искаше да види децата си, но не искаше да се разделя с Бил.

— Не мисля, че това ще стане скоро — успокои я Бил, опитвайки се самият той да запази самообладание. — Не мисля, че можеш да скочиш от леглото ей така и да избягаш през вратата.

Трябваше време, за да могат вътрешните й травми да отзвучат, освен това се безпокоеше за главата й. Лекарят й каза, че по негово мнение ще се наложи да я задържат в болницата още около четири седмици. Горедолу толкова щеше да отнеме и лечението на Бил.

— А после? — попита го тя, докато сестрата я хранеше със супата. Ръцете й още не бяха достатъчно силни, за да се храни сама. Чувстваше се изключително слаба, което не учудваше никого, освен нея.

— Ще измислим нещо.

Бил още не й беше казал, че краката му са увредени трайно и съществува вероятност никога вече да не може да ходи. Искаше първо да го обмисли сам. Не беше убеден, че тя трябва да знае. Освен ако нещата не бяха претърпели коренна промяна, докато беше в кома. Бил знаеше, че тя ще се върне при Гордън, за да се грижи за болното си дете. Той, разбира се, щеше да й се обажда по телефона, щеше да я вижда от време на време, но не искаше да бъде съжеляван, ако остане прикован в инвалидната количка. Искаше единствено любовта й.

Съзнаваше, че ако наистина загубеше способността си да ходи, навярно след изписването от болницата нямаше да я види никога повече и връзката им щеше да продължи само по телефона. Още не беше решил какво ще прави или колко често би могъл да я вижда, след като Изабел напуснеше болницата. Засега тя си мислеше, че състоянието му е временно и той предпочиташе тя да не знае повече. Така Изабел нямаше да се притеснява за него и да го съжالياва. Бил не ѝ беше казал също така и за развода си. Не желаше тя да си мисли, че я притиска. Той съзнаваше, че тя ще се върне при семейството си. Оставаше му единствено да се наслаждава на времето им заедно тук.

Тя и Бил бяха в нейната стая, когато се обади Гордън. Каза ѝ, че с облекчение е научил за подобрението в състоянието ѝ. Според тона му излизаше, сякаш тя се възстановява от навяхване на глезена или от лошо падане. Всъщност той имаше усещането, че Изабел се е върнала от света на мъртвите. До тази сутрин не вярваше, че тя ще оживее, нито че ще дойде в съзнание. Беше започнал да се възприема като вдовец и сега трябваше да върне стрелките на часовника обратно и да приеме факта, че е женен все още за нея. Гласът му звучеше особено и тя правилно предположи, че е ядосан заради Бил и сега ѝ го връща. Разговорът им прозвуча неловко, но това не се отнасяше за разговора с Теди и Софи. Когато чу гласа на майка си, Софи се разплака, а Теди само се опита да си поеме въздух и се разплака. Изабел веднага позна, че той не е добре и след разговора си с децата попита Гордън за това. Тя не можеше да спре да плаче от силно вълнение. Толкова много се тревожеше и за двамата.

— Утре Теди ще бъде много по-добре — небрежно подхвърли Гордън. Софи бе поискала да дойде да я види, но Гордън ѝ бе обяснил, че майка ѝ ще се прибере скоро. — Кога най-рано ще те изпишат? — попита делово той. Нямало смисъл да идва да я вижда, обясни ѝ той, щом така и така ще се прибира къщи.

— Казват след около четири седмици. Зависи от състоянието на черния ми дроб, от главата и от сърцето.

Тези неща не бяха никак маловажни, нито за пренебрегване, но Гордън не се впечатли. Сега, когато тя вече не беше в кома, останалото не го засягаше.

— Четири седмици ми изглеждат твърде много, не мислиш ли? Убеден съм, че ако ги помолиш, могат да те изпишат и по-рано. —

Явно я подозираше, че нарочно протака лечението си заради Бил. Гордън нямаше да го позволи. — Ще говоря лично с лекаря. Можеш да се лекуваш и в Париж.

Тя се притесни силно и щом затвори телефона, каза на лекаря, че Гордън има намерение да му окаже натиск да я изпише по-скоро.

— Такова ли е и твоето желание, Изабел? Ако настояваш, можем да те прехвърлим в парижката болница след около седмица. Още не си готова да се прибереш направо вкъщи.

— Искам да остана тук — каза притеснено тя. И двамата знаеха защо.

— Аз ще се погрижа за това — успокои я той.

Щеше да го направи заради нея и Бил, защото хранеше симпатия към тях. Бяха преминали през ада, а децата ѝ можеха да почакаат.

По-късно Изабел призна пред Бил колко много се притеснява за Теди. По телефона гласът му не звучеше много добре и само заради него тя би се опитала да се прибере по-рано вкъщи. Побъркваше се от мисълта, че го е оставила толкова дълго сам, когато той отчаяно се нуждаеше от грижите ѝ, макар да знаеше, че е в добри ръце.

Бил както винаги прояви съчувствие към тревогите ѝ.

— Убеден съм, че преживяването е било много мъчително за него. Един господ знае какво му е казал Гордън за състоянието ти. Ала сега той те чу по телефона и знае, че ще се прибереш след няколко седмици. Сигурен съм, че здравето му ще се подобрява с всеки изминал ден.

Думите на Бил ѝ подействаха успокояващо.

— Дано да си прав — горещо си пожела тя. — Благодаря на Бога, че Софи е с него. Тя искаше да дойде да ме види, но не смятам, че идеята е добра. Теди има по-голяма нужда от нея. — Тя имаше Бил. Искаше да го има само за себе си през времето, което им оставаше, но не и за сметка на децата си. — Ами Синди? Тя дали ще дойде да те види?

— Не — отвърна той, без да ѝ обяснява нищо друго. — Момичетата също ще са заети през цялото лято. Казах им, че ще се видим, като се прибера у дома.

Освен това той беше предупредил лекаря да не споменава за степента на пораженията на гръбнака му и за възможността да остане инвалид. Това беше първото нещо, за което не искаше тя да знае,

другото беше разводът. Искаше да види как ще се развие възстановяването му. Изабел беше наясно, че оздравяването му ще отнеме много време, може би шест месеца или година, затова не беше изненадана, че той не може да ходи.

Ако решише да напусне Гордън, положението щеше да е съвсем различно. Тогава можеше да ѝ каже истината за краката си. Но след като тя беше решена да се върне при Гордън, Бил не искаше да я натоварва с излишни грижи. Тревогите за Теди ѝ стигаха. Освен това сега, когато познаваше Гордън отблизо, разбираше какво ѝ е и му прилягаше само като си помислеше за живота ѝ с него. Гордън явно не хранеше никакво уважение към нея, нито любов, доброта, загриженост и топлота. Що се отнасяше до Гордън Форестър, целият му свят се въртеше около него самия, а Изабел представляваше едно удобство, безгласна буква и болногледачка. Бил виждаше, че Гордън не оценява какво съкровище притежава. Притесняваше се, че сега животът ѝ щеше да стане още по-тежък отпреди. Гордън вече я подозираше, таеше гняв към Бил и Бил се тревожеше, че Гордън ще я накаже за греховете, които си мислеше, че е извършила зад гърба му.

Трябваше много да внимава и да се защитава или той щеше да превърне живота ѝ в ад. Та съпругът ѝ дори не си направи труда да остане при нея в болницата повече от няколко дни, когато тя беше в безсъзнание и изглеждаше на смъртно легло, а оттогава не беше и идвал. Сега, когато тя дойде в съзнание и те отново бяха заедно, можеха само да благодарят на съдбата.

Лекарят разговаря повторно с Форестър по-късно същия следобед, като настоя Изабел да не бъде местена поне още четири седмици. Съпругът ѝ не остана доволен. Струваше му се, че в болницата са прекомерно и неоснователно предпазливи с нея, но накрая лекарят го изплаши със сериозните усложнения, които според него можеше да получи пациентката и дори намекна, че е възможно отново да изпадне в кома.

— Могат да ми отнемат разрешителното заради вас — каза по-късно през смях той на Изабел и Бил.

Всъщност смяташе, че двамата заслужават поне тази малка възможност за щастие и награда за мъките, през които бяха преминали. Освен това трудностите за Бил тепърва започваха. Лекарят много добре знаеше колко продължителна и тежка рехабилитация му

предстои. Вече беше уредил приемането му в една болница в Ню Йорк, където щяха да му помогнат да възстанови краката си, доколкото беше възможно. Нито Изабел, нито Бил обаче знаеха какво им готви бъдещето.

Засега разполагаха с четири седмици да бъдат заедно, да се смеят, да разговарят и да се отдадат на любовта и утехата, която си даваха един на друг. Преди да се върнат към ежедневието си, болницата за тях беше един безопасен рай, особено след изпитанието, през което бяха преминали. Реалността съвсем скоро щеше да ги връхлети с пълна сила.

Тази нощ пак спаха заедно в стаята на Изабел, а на другата — в неговата. Вече нямаха нужда от наблюдение с монитори и прекарваха дългите следобедни часове в разговори за живота, мечтите и надеждите си. Времето, през което бяха заедно, за тях беше рядък дар. Бяха го спечелили по най-трудния начин.

Играеха на карти, четяха книги и Бил научи Изабел да играе на зарове. Седяха и говореха с часове, хранеха се заедно. Състоянието на черния ѝ дроб се подобряваше без външна намеса. Сърцето ѝ още не можеше да влезе в нормалния си ритъм, макар и да биеше по-равномерно отпреди. Понякога тя имаше жестоко главоболие. Изморяваше се лесно и спеше много, повечето време в леглото до него. Около врата му все още стоеше неприятната шина, която трябваше да носи, а с възстановяването на гръбнака, понякога гърбът го болеше, затова тя нежно разтриваше раменете и ръцете му. Изабел забеляза, че краката му са неподвижни, но Бил продължаваше да я уверява, че следващия път, когато се видеха, щеше да ходи и тя му вярваше, защото се надяваше да е така. Струваше ѝ се нормално, че той още не може да се изправя. Все пак само месец беше изминал от катастрофата, което не беше много време. Двамата не говореха много за болките и страданията си. През повечето време споделяха интимни неща, не спираха да разговарят и да се шегуват.

Бяха изминали две пълни седмици, откакто Изабел беше дошла в съзнание, когато двамата лежах на леглото му през един слънчев следобед. Прозорците бяха отворени, времето беше топло и те си разказваха случки от детството. Изабел внимаваше да не докосне място, което още го болеше. Особено внимаваше за гръбначния му стълб. Докато му разказваше за времето, прекарано в къщата на баба ѝ

и дядо ѝ в Хемпшир, тя прокарваше пръсти надолу по ръката му. Почеса го по врата, после по ръката и след това прокара пръсти по раменете и гърба му, където знаеше, че няма да му навреди с нищо. Когато го направи, той я погледна с копнеж и после се засмя като палаво, непослушно момче.

— Защо ме гледаш така? — попита тя, като се чудеше дали не се смее на нея. — Онова, което казах за дядо си, беше самата истина. Той беше много добър човек.

— Не се съмнявам. Спрях да те слушам още преди пет минути — призна той. — Направо полудявам от желание по теб.

— Какво си си наумил? Още една игра на зарове?

Той непрекъснато я побеждаваше и отказваше да ѝ каже как познава кога тя мами. Изабел, за разлика от бившата му жена, не умееше да лъже убедително, което ужасно му харесваше.

— Нещо по-добро — отвърна той и я целува нежно по устните.

Беше намерил начин да се навежда напред, така че да могат да се целуват и двамата често го правеха, особено през нощта, докато лежаха един до друг.

— Изабел — тихо промълви той, — не съм сигурен дали ще се получи, но искам да се любим.

През изминалия половин час изпитваше непреодолимо желание. В момента се чувстваше много спокоен с нея и искаше да опита. Здравето и на двамата все още беше много крехко, но той я желаше от прекалено дълго време. Още преди катастрофата. Тогава не я попита, но в погледа ѝ прочете надежда, която го бодна в сърцето.

— Съгласна съм, любов моя. — Искаше да го направи за него, дори и само да лежаха прегърнати. Сега прекрасно разбираше какво иска той. — Какво ще кажеш да заключим вратата?

Имаше ключалки, които никой не използваше, но сега им се струваше, че е дошъл моментът да започнат да ги използват.

— Мислиш ли, че ще ни изхвърлят от болницата? — попита усмихнат той, когато тя стана да заключи.

Бил почти не беше в състояние да помръдне, но не можеше да устои на желанието и в момента не мислеше за нищо друго. От много време се притесняваше за това и се страхуваше да опита с нея. Връзката им беше нежна и страстна, здраво скрепена от взаимно доверие.

— Не съм уверена, че са имали предвид точно това, когато ни разрешиха да спим в една стая — предпазливо изрече с усмивка Изабел.

— Много глупаво от тяхна страна — отвърна той леко притеснен. — Това е най-хубавата част.

Или поне се надяваше да бъде. Ами ако не се получи? Побиха го тръпки само от мисълта за провал.

Тя се спря за момент, погледна го сериозно и го целуна нежно по устните.

— Само исках да ти кажа, че най-хубавото вече го имаме... Това, че се обичаме и сме заедно, че сме в прегръдките си... Обичам всичко в теб, Бил. Каквото и да стане сега, то ще бъде като допълнителен подарък, но не и най-добрата част от всичко. За мен ти си най-хубавото.

Бил нямаше представа дали ще може да я люби, но много силно искаше да опита. Лекарят му беше казал, че е възможно и Бил се надяваше да е бил прав. Ако е така, той искаше да го сподели с нея. В противен случай това би било огромно разочарование и за двамата и провал за него. Той обаче не изказа гласно страховете си пред Изабел. Опасяваше се, че тя ще го съжалява. От последното се страхуваше най-много.

Тя свали болничната му дреха с безкрайна нежност. Бил имаше красиво тяло и безумно я желаше. Помежду им нямаше свян, нито скромност. След онова, което бяха преживели заедно, имаха усещането, че се познават от векове. Докато Изабел го галеше, Бил изглеждаше загрижен. Усещаше всичко, което правеше тя със сърцето си, но не беше сигурен за останалото.

Тя свали нощницата си и той я погали по гърдите. Телата им, които бяха пострадали толкова много, изведнъж забравиха за болката. Съвсем нежно, тя започна да го целува — първо по устните, после продължи изкусно по-надолу. И двамата знаеха колко много се обичат. Това беше последната врата, която още не бяха отворили. Двамата бавно изследваха тайните, които се криеха зад нея, и Бил беше завладян от чувствата, които изпитваше към Изабел. Тя се опитваше да го възбуди, като внимаваше да не го притиска с тежестта си, само на точните места, и той почувства изкусителното удоволствие, предназначено за него, но желаният ефект не настъпваше.

Дори и онова, което изпитваше, беше някак си притъпено и макар че страстта му към нея беше непреодолима, той усещаше, че не владее тялото си. Нещо в него беше прекъснато и той не знаеше дали причината не е в мозъка, или в гръбначния стълб. Въпреки силата, с която я желаше, усети как страхът го парализира. Започваше да осъзнава, че нищо няма да се получи и се почувства не само глупак, но и луд, че беше решил да опита.

Изабел се досещаше, че нещо става с него, но тя го обичаше толкова, че искаше единствено той да се почувства щастлив и обичан. Самата тя много добре съзнаваше, че може и да не се получи — никога или поне не първия път. Травмите му бяха изключително сериозни и беше в реда на нещата да проявят търпение, докато сексуалните му способности се възвърнеха. И през ум не ѝ минаваше да го подлага на изпитание, само искаше да му вдъхне надежда и желание за живот. Но вместо надежда, в очите му прочете отчаяние. Опитът му да реализира желанието си към нея се бе провалил.

— Няма нищо, любов моя... Няма нищо... Дай си време — прошепна тя, притисната към него, но той се отдръпна и извърна глава.

Чувстваше се съсипан от това, че не можеше да я люби. Докато лежеше до нея, Бил мислеше само за провала си и каквото и да кажеше тя, нямаше да може да промени този факт. Той се зарече, докато я държеше в прегръдките си, че никога повече няма да пробва. Въпреки нежността и любовта ѝ, той се почувства унижен и паднал духом. Това бе най-лошият ден в живота му. Той вече не беше мъж. За нищо на света не би опитал пак. И със сигурност не с нея.

— Облечи се — прошепна той и Изабел се поколеба, защото искаше да направи всичко, което можеше за него.

Само че виждаше колко депресиран е той и всяко усилие да му достави удоволствие, да го утеши или да го приласкае само щеше да го разстрои още повече. Тя се мушна под завивките и се сгуши до него.

— Всичко е наред, Бил — прошепна тя. — Като мине време, ще се получи. — И двамата знаеха колко силни бяха чувствата му към нея, но той искаше нещо повече от това заради тях самите. — Началото винаги е трудно — промълви тя и го целуна по бузата, като се опита да го хване за ръката, но той я издърпа.

Бил се мъчеше да сдържи сълзите си и изпитваше неудържимо желание да избяга, но това беше невъзможно.

— Не, не става дума за начало — гневно каза той. Ядосваше се на себе си, не нея. — Това е краят. — Краят на живота му като мъж.

— За какъв край говориш? — успокои го тя, сякаш говореше на дете. — Лекарят ти каза, че е необходимо време, за да се възстановиш.

Бил обаче се опасяваше, че неспособността му да прави секс е трайна. За която и да е жена би било трудно да си представи какво означаваше за него този провал. Това не беше нещо, което можеше да бъде забравено след няколко нейни целувки. Пред Бил се очертаваше безрадостно бъдеще без секс, със съзнанието, че вече не може да се представя като мъж. Също като при много други мъже, и на него му се беше случвало на няколко пъти, когато е бил преуморен, силно разстроен, угрижен за работата си или просто е прекалил с алкохола. Но този път това беше повратна точка и за двамата, най-съкровеният миг, когато за първи път правеше любов с Изабел. След катастрофата в неговите очи това беше единствената възможност да докаже, че още е мъж, независимо дали щеше да може, или нямаше да може да ходи. Онова, което се случи, променяше всичко за него. Изабел прояви разбиране и не се притесни. Тя беше сигурна, че някой ден ще се получи. А ако не станеше, тя беше готова да приеме ограничените му способности и да продължи да го обича. За нея нещата си оставаха същите, но светоусещането на Бил се промени.

Той беше убеден, че ако мъжествеността му не се възвърне, както и способността му да ходи, нямаше начин той да остане в живота ѝ. Тази нощ той загуби самоуважението, самочувствието си на мъж и цялата надежда за някакво бъдеще с Изабел. На нея би ѝ се сторило лудост Бил да си прави подобни изводи само защото не е успял да я люби, но неговите страхове бяха съкрушителни. Той беше ужасен, че това е краят на пътя им, въпреки че Изабел не отдаваше никакво значение на станалото. Ако не друго, като резултат от случилото се, тя го обичаше още повече и изпитваше безкрайна нежност към него.

11.

Бил съвсем падна духом след неуспешния им опит да правят любов. Въпреки че продължиха да спят в една стая, той за нищо на света не искаше да пробват отново. Беше се подложил на възможно най-голямото унижение и макар че Изабел се опитваше да му вдъхне кураж, не искаше да му се натрапва. Всъщност тя внимаваше да не го прави. Държеше се кротко, спокойно, подкрепяше го и настояваше, че с време и търпение сексуалните му способности вероятно ще се възвърнат. Дори по време на краткия им опит, той беше почувствал твърде много, за да си мисли, че ще остане завинаги безчувствен. Но Бил отказваше да приеме дори и най-слабата вероятност, че за него има някаква надежда. Според него вратата на живота му като мъж беше завинаги затворена. Той и Изабел не се отчуждиха и намираха утеха един в друг, но Бил изобщо нямаше намерение да опитва пак.

Колкото повече се сближаваха емоционално, толкова повече времето сякаш летеше. Физиотерапевтите започваха да работят с Бил, а Изабел се подложи на серия изследвания, които покриваха всичко: от електроенцефалограми за мозъчните ѝ функции до сонограми за сърдечната ѝ дейност. Малко по малко те се възстановяваха и все повече осъзнаваха, че времето им заедно изтича. Бяха платили твърде висока цена за тези прекарани два месеца заедно, но с напредването на времето бяха започнали да се чувстват почти като женени.

Освен че седяха заедно по цял ден, той я придружаваше на изследванията, четяха заедно вестника, сутрин закусваха заедно, а през нощта спяха в леглата си, сложени едно до друго. Единственото нещо, което липсваше на съпружеския им начин на живот, беше сексът, който продължаваше да е болното място на Бил. Дори и без физическата страна на техните отношения, Изабел се чувстваше щастлива както никога.

— Сякаш работя в някоя почивна станция — пошегува се дружелюбно една от сестрите, когато те се върнаха от терасата, където бяха поседели на слънце.

Този ден Изабел имаше главоболие и преди обяд ѝ бяха правили скенер на мозъка, но лекарят каза, че всичко е наред. Оздравяването ѝ се следеше внимателно и тя се възстановяваше забележително добре. Гордън настояваше тя да се прибира. И Изабел, и Бил знаеха, че от връщането ѝ в Париж ги делиха дни. Изабел не се надяваше на усложнения и при двамата, но с ужас очакваше раздялата си с Бил, защото не знаеше кога ще го види отново.

Тя разговаряше с децата си всеки ден и беше на мнение, че Софи звучи все по-напрегнато, което я притесняваше. Цялата отговорност за Теди лежеше на нейните плещи и въпреки че Изабел говореше с него всеки ден, той не беше така добре, както преди заминаването ѝ. Изабел изпитваше вина, че не е до него, но в момента единственият ѝ избор беше преместване в болница в Париж. Тя знаеше, че връщането при децата ѝ ще я направи щастлива, но едновременно с това изпитваше мъчителна болка при мисълта, че ще се раздели с Бил.

Двамата обсъждаха това понякога и Изабел смяташе, че за в бъдеще могат да продължат да се срещат някъде, както бяха направили през юни. Тя не знаеше как би могла да се измъкне, но все щеше да намери начин. Онова, което споделяше с Бил, не беше нещо, от което би се отказала толкова лесно, дори и да се виждаха само няколко пъти годишно. Бил отговаряше уклончиво на предложението ѝ да се срещат на всеки няколко месеца. Дори не можеше да си позволи да мисли за това. Въпреки че се възстановяваше успешно, неговото оздравяване беше далеч по-бавно от нейното и настроението му често беше лошо. Не искаше да ѝ дава напразни обещания, докато не видеше как ще тръгне рехабилитацията му. Продължаваше да смята, че не иска да е бреме за нея, но и не желаше да се откаже от възможността да я вижда. След прекарването в болницата време им беше трудно да си представят, че телефонните разговори ще са им достатъчни.

— Не съм сигурен, че преценяваш реалистично възможността да се срещаме в Париж — каза тихо един ден Бил. — Гордън не знае какво става тук, но знае, че сме били заедно през онази нощ. Когато беше тук, той недвусмислено ми нареди да напусна стаята ти. Не смятам, че ще си седи просто така, докато ти излизаш навън. Мисля, че от сега нататък той ще бъде крайно подозрителен към нас двамата.

Бил осъзнаваше, че Гордън може да следи дори телефонните ѝ разговори. Съпругът ѝ се бе шокирал, когато бе разбрал, че тя си е

намерила приятел под носа му.

Бил не ѝ го каза, но беше решил още преди седмици, че ако останеше прикован към инвалидната количка, няма да допусне да се превърне в тежест нито за нея, нито за някой друг. Това беше една от причините, макар и не основната, да се разведе със Синтия. А като капак на всичко, ако не можеше да бъде мъж с Изабел, в пълния смисъл на думата, той щеше да прекрати отношенията им.

Ако успееше да проходи отново, щеше да се среща с нея в някое уединено кътче на Франция винаги когато тя успееше да се измъкне от вкъщи. Само че въпросът със секса оставаше под въпрос. Ако и в САЩ не успееш да го изправят на крака, той нямаше да допусне Изабел да го види отново в това състояние. Не искаше да ѝ натрапва ограниченията, които неизбежно щяха да се наложат, ако останеше инвалид. Тези два проблема го измъчваха и вгорчаваха последните им дни заедно в болницата. Той не искаше да натоварва Изабел с тези проблеми и тя нямаше представа колко безпомощен и притеснен се чувства той. Бил внимаваше да не издава песимизма си, но тя го усещаше.

Веднъж Бил призна пред лекаря за неуспешния си опит да прави секс, което го беше наранило дълбоко и лекарят го окуражи, доколкото можа.

— Разбирате ли, не съм изненадан — каза хирургът с необичайна съпричастност. — Всъщност онова, което чух, ми звучи доста обнадеждаващо, особено след такава значителна травма. Дайте си малко време и ще бъдете много насърчен от резултата. През първата година е съвсем основателно да очаквате, че ще си възвърнете способността за ерекция и оргазъм. Мисля, че сте избързали малко с ентузиазма. Още е твърде рано, има време.

Въпреки че думите на лекаря бяха окуражаващи, Бил не му повярва. Той продължи да живее в ужас, че положението му е безнадеждно и никога няма да се подобри. Беше твърдо решен да не опитва втори път в близко бъдеще, макар че Изабел беше готова да пробва. Той беше изоставил всяка надежда за физическа близост с Изабел в настоящия момент и навярно завинаги. Освен това нямаше представа, кога и дали изобщо някога ще имат възможност да опитат отново.

Все пак, независимо от терзанията на Бил, той и Изабел продължаваха да делят една стая, а тя обмисляше какво да прави с живота си. Съзнаваше, че не може да се освободи от брака си заради Теди и Софи, но не можеше да се откаже от Бил. Никога не си беше представяла, че ще играе ролята на негова любовница, но сега го искаше, а и само тази възможност ѝ оставаше. Дватамата с Бил споделяха нещо, което Изабел изпитваше за първи път. Често имаше усещането, че те са две тела с една душа. Нищо на този свят не можеше да я накара да се откаже от любовта си.

Тя разговаряше с Гордън на всеки няколко дни. Секретарката му имаше задачата да се обажда в сестринската стая и да се осведомява за състоянието на Изабел. По-често обаче тя му се обаждаше само от уважение в офиса и проверяваше как е Теди. Обикновено Софи ѝ звънеше и я държеше в течение. Самата Изабел говореше с Теди всеки ден. Когато разговаряше с Гордън, той звучеше сдържано и студено. Повечето пъти Изабел имаше чувството, че се обажда в неподходящо време и прекъсва работата му. След катастрофата той имаше много малко какво да ѝ каже. Тя усещаше, че той вече изобщо не ѝ се доверява, макар никога да не го спомена. Вероятно я наказваше и тя знаеше, че ще трябва да дава обяснение, веднага щом се върне в Париж. Фактът, че тя и Бил са били в „Анабел“ и „Хари“, а после заедно в колата в такъв късен час, говореше сам за себе си. По време на разговорите им, Гордън само веднъж спомена: „Ти не си жената, за която се ожених, Изабел. Всъщност изобщо не съм сигурен, че те познавам“. На моменти тя изпитваше вина и съзнаваше, че не е редно да поддържа отношения с Бил, но за нея той беше като наркотик, животът ѝ зависеше от него и тя не желаше да се отказва от любовта си.

Докато масажираше краката на Бил една нощ, тя сподели с него мислите си. Бил казваше, че краката му още са като изтръпнали, но все пак усеща нещо — от време на време болка, като че ли е вървял много дълго. Предаде му разговора си с Гордън през деня. Този път той се държа особено рязко с нея и когато остави слушалката, тя въздъхна с облекчение.

— Мисля, че едва ли някога ще спечеля отново доверието му — каза тя на Бил. — Разбира се, той е прав за себе си. Дори не мога да си

представя как ще я караме, като се прибера. Ами ти? Синтия много ли ти е ядосана?

Изабел беше забелязала, че той никога не говори за нея, а само за момичетата. Но все пак бракът им беше много по-различен от нейния с Гордън, всеки от тях си имаше свой живот и не си правеха труда да поддържат фасадата на идеален брак. Бил още не беше казал на Изабел за развода. Това беше единствената му тайна от Изабел. Не искаше тя да знае, че скоро ще бъде свободен. Не желаше да си мисли, че е длъжна да стори същото. Тя нямаше намерение да напуска Гордън и на Бил му се струваше, че е най-добре тя да мисли, че и той продължава да е женен за Синтия.

— Не съм убеден, че тя си тръгна щастлива от болницата — честно призна Бил. — Не скрих от нея, какво изпитвам към теб. Не се наложи. Но тя ме познава и знае колко се тревожех за теб.

— И това не я притеснява? — учуди се Изабел.

— Сигурен съм, че я притеснява, но тя знае, че е по-добре да не го прави на въпрос. Самата тя има какво да крие — усмихна се той. — Не можеш да пратиш по дяволите един мъж само защото се е влюбил. Синтия отдавна си има свой живот. През последните десет години не си е губила времето.

Докато го слушаше, Изабел се натъжи.

— Не вярвам, че Гордън някога ме е мамил — тихо промълви тя. — Той е прекалено консервативен, праволинеен и разумен, за да се впусне в подобно нещо.

От онова, което Бил знаеше за техния брак, той имаше някакви съмнения, но не искаше да ги споделя с нея. Не беше нормално един мъж да се държи така студено и грубо, както Гордън се държеше с нея, и да не потърси разтуха и утеха при друга жена. Напротив, когато го видя, Бил си помисли, че Гордън не прилича на мъж, който би бил предан и верен на някого. Той определено се чувстваше свободен. Бил смяташе, че някоя тайна любовница сигурно би обяснила потресаващото отношение към съпругата му.

— Кое те кара да мислиш така? — попита внимателно Бил, защото не искаше да сее съмнение в душата ѝ, особено след като тя се връщаше при него. Желаше тя да води спокоен живот, а не да я насърчава да обяви война на мъжа, който много лесно можеше да ѝ навреди.

— Любовта няма значение за него, нито сексът — открито сподели тя. — От години спим в отделни стаи.

Бил разбра какво имаше предвид тя и се усмихна. В някои отношения тя беше много срамежлива, поне в изказа си. С него обаче беше съвсем открита и спокойна. Бил беше сигурен, че Изабел се заблуждава относно Гордън.

Бил и Изабел бяха напълно щастливи един с друг, но с изтичането на седмицата започнаха да стават напрегнати. Изабел имаше назначена серия изследвания и ако резултатите бяха добри, лекарите щяха да я изпишат. Наближаваше края на август. Бил и Изабел бяха от два месеца в болницата. Гордън с всеки изминал ден ставаше все по-нервен и настъпателен и обвиняваше лекарите, че нарочно протакат изписването ѝ. В рехабилитационния център, в който беше записан Бил за следващите шест месеца, вече го очакваха. Изабел трябваше да се прибере в Париж, а той да замине за САЩ. Наближаваше края на тяхната необичайна идилия. И за двамата беше трудно да го приемат.

— Ще се закълнеш ли да ми се обаждаш всеки ден? — попита една нощ тя с тъжно изражение, докато лежаха в леглата си.

На следващия ден имаше записан час за скенер на мозъка. Черният ѝ дроб оздравяваше, сърцето изглеждаше нормално на последната сонограма, а дробовете ѝ най-накрая бяха чисти.

— Ако мога, ще ти се обаждам по десет пъти на ден — обеща той и я придърпа към себе си. — Ти също можеш да ми звъниш, нали знаеш?

— Добре. Сутрин ще ставам много рано, за да ти се обаждам, преди да си легнеш. — Тя обаче знаеше, че ако се обажда прекалено често, Гордън или секретарката му ще забележат нарастването на телефонната сметка. Тя не можеше да му звъни така свободно, както той на нея. Изабел разбираше, че така мами Гордън и мразеше лицемерието, но не можеше да понесе мисълта да скъса с Бил и да не знае какво става с него. Та те бяха живели заедно цели два месеца.

Престоят в болницата ги разглези и сега Изабел се страхуваше от мисълта за раздялата, защото нямаше представа кога ще го види пак. Лекарите му бяха казали да се подготви за дълъг престой в рехабилитационния център — от шест месеца до година. И на двамата това прозвуча като доживотна присъда.

— Трябва да се постарая да оздравея по-скоро — каза му тя и като се наведе над леглото му, го целуна по гърдите. — Искам да дойдеш в Париж, веднага щом можеш.

Нямаше начин тя да отиде в Ню Йорк. Софи достатъчно дълго бе носила отговорността за Теди, освен това приближаваше времето да се върне в училище. Изабел знаеше, че ще мине много време, преди да може отиде някъде извън Париж. Испитваше отчаяна нужда да види Теди. По телефона гласът му звучеше все по-отпаднало и немощно.

Бил не реагира, когато тя спомена за идването му във Франция, но тя не забеляза. Той беше обещал пред себе си, че ако не се изправеше на крака или по-лошото, ако не можеше да бъде мъж, щеше да излезе постепенно от живота ѝ. Това беше негов личен обет, за който тя не знаеше. Никога не ѝ беше споменавал колко мрачни бяха прогнозите за здравето му и колко много се страхува, че няма да може да ходи. Изчакваше първо да види какво ще кажат специалистите в Ню Йорк. Все още не му се вярваше, че ще остане прикован на инвалидния стол. Но ако това все пак се случеше, той нямаше да допусне тя да стане болногледачка на още един инвалид.

Бил не можеше да приеме нейното съжаление, нито грижите ѝ. Тя беше прекарала цели четиринадесет години в грижи за безнадеждно болното си дете и той не желаше да я натоварва със себе си, нито тя да мисли за него по този начин. Но дори и да не се срещнеха никога вече, той не можеше да си представи, че няма да разговарят поне по телефона. Даже вече не можеше да си представи да се събуди сутрин или нощем и Изабел да не е до него. Болеше го само от мисълта, че тя е толкова далече и той не е в състояние да бди над нея, да се грижи за нея или да вижда усмихнатото ѝ лице, когато тя влиза в стаята. Времето, прекарано с Изабел, беше най-щастливото през целия му живот. Само можеше да си мечтае нещата да стоят другояче, Теди да е добре и Гордън да не я държи така здраво в хватката си. Той имаше безброй желаниа, свързани с нея, но се опасяваше, че нито едно от тях няма да се сбъдне.

Последните няколко дни в болницата сякаш отлетяха със скоростта на светлината. Изследванията ѝ бяха нормални и тя беше възвърнала част от силите си. Пригответленията за нейното изписване бяха направени. Гордън щеше да дойде, за да я прибере, но в последната минута се обади и каза, че е наел медицинска сестра, която

да я придружи по време на пътуването вместо него. Каза, че имал много работа. Изабел и без това предпочиташе той да не идва, защото не искаше никой и нищо да ѝ попречи да прекара последната нощ с Бил.

Сестрите ги оставиха сами през последната нощ. Двамата искаха просто малко спокойствие и уединение. Изабел заминаваше на сутринта, а Бил през следващата седмица. Предстояха му още няколко изследвания.

— Не мога да си представя, че утре ще се разделим — промълви нещастно Изабел.

Двамата се бяха сгушили в леглото на Бил. С радост би правила любов с него, но се боеше да не го разстрои, ако не се получи, особено през последната им нощ заедно. Не можеше да си представи да бъде отново с Гордън и приемаше с облекчение дистанцията, която той бе поставил помежду им. Почти не си спомняше какво беше усещането да е омъжена за него, повече се чувстваше омъжена за Бил.

— Искам да се грижиш за себе си, любов моя — прошепна той, притиснал я близо до себе си.

Огромната яка около врата му беше сменена с по-малка и той беше в състояние да мърда съвсем малко главата си. Сега можеше лесно да се обръща и да я гледа, а в този момент виждаше само изражението на очите ѝ. Никой от тях нямаше нужда да изразява с думи онова, което изпитваха. Отношенията им бяха надхвърлили този предел. А сега трябваше да отидат още по-далеч. Трябваше да се научат да живеят, без да се виждат всеки ден, без да се докосват, без нежните ѝ ръце да лягат върху раменете му, когато беше уморен, или ръката му около нейните рамене, когато се унасяше в сън в прегръдките му. Изабел не можеше да си го представи, но на другия ден това щеше да се превърне в реалност, щом стъпеше на прага на дома си. Сърцето ѝ се късаше при мисълта, че ще остави Бил.

— Не мога да го направя — прошепна тя, докато сълзите се стичаха по страните ѝ. — Не мога...

— Напротив, можеш. Аз ще бъда не по-далеч от телефонната слушалка.

Въпреки това и двамата знаеха, че няма да е същото като да са заедно. Изабел имаше особено чувство относно връщането си при Гордън. Той беше така студен по телефона, с което я навеждаше на

мисълта, че се кани да я накаже за прегрешението ѝ и катастрофата с Бил. Сякаш случилото се не беше достатъчно наказание, но тя правилно се досещаше, че той е бесен, задето тя е била в колата с Бил, от което си вадеше определени заключения.

Бил и Изабел лежаха в тъмното и гледаха кръглата луна на нощното небе.

Утрото настъпи много бързо. Те не бързаха да станат през тези няколко последни минути заедно, но сестрата влезе и напомни на Изабел, че е време да става. Тя си взе душ, облече се и с Бил седнаха да закусят, но никой от тях не можеше да хапне и залък. Седяха и се гледаха. Изабел потисна риданието, което напираше в гърлото ѝ и прегърна Бил, а той се опита да я утеши.

— Всичко ще се оправи, Изабел. Довечера ще ти се обадя — успокой я той, опитвайки се да запази спокойствие. — Не плачи, любов моя...

Изабел плачеше като отчаяно дете и в много отношения наистина се чувстваше така. Раздялата с него беше по-лоша от раздялата с дома ѝ. Той беше единственият ѝ източник на морална подкрепа и утеха.

Гордън ѝ беше изпратил някои дрехи от Париж: семпъл черен костюм на „Шанел“, който ѝ стоеше като на закачалка, и черни кожени обувки без ток, които ѝ се струваха прекалено големи. Тя беше отслабнала значително и тялото ѝ като че ли се беше променило. Изглеждаше слаба като вейка, но в очите на Бил бе по-хубава от всякога. Косата ѝ беше опъната назад в стегната конска опашка, не носеше грим, само червило. Като я гледаше облечена по този начин, той си спомни за първия ден от срещата им през юни, за обяда и за „Хари“. Толкова много неща се бяха случили, толкова мостове бяха прекосени. Направо не беше за вярване, че едва не бяха загинали и пак се бяха намерили. А сега трябваше да погребат мечтите си. И двамата трябваше да се върнат в действителността, където не можеха да са заедно, и всъщност щяха да прекарат разделени дните си.

— Грижи се добре за себе си — каза тя и го прегърна още по-силно — и да се върнеш по-скоро при мен — прошепна, като се усмихваше през сълзи. — Никога не забравяй колко много те обичам!

— Бъди силна, Изабел... И аз те обичам — каза той.

Тя се откъсна от него и тръгна решително към вратата, спря се, погледна го за последен път и като се усмихна през сълзи, затвори

вратата зад себе си.

Бил се почувства така, сякаш бяха изтръгнали част от сърцето му.

Изабел благодари на сестрите, сбогува се с лекарите, които бяха дошли да я изпратят. Наетата за пътуването сестра стоеше близо до нея, за да я хване, в случай че краката не я държат. Тя я придружи в асансьора. Изабел изпитваше непреодолимото желание да се втурне обратно в стаята му, да върне времето назад, ако се наложи дори да премине през комата, само и само да бъде при него. Тя се качи с наведена глава в асансьора. Всички виждаха, че плаче, докато ѝ махаха за сбогом. После вратата се затвори.

След заминаването ѝ никой не влезе в стаята на Бил дълго време от уважение към него. Никой не го видя как плаче или как обръща поглед нагоре към тавана с отчаяно изражение, докато си мисли за нея. Ако някой беше застанал пред вратата, щеше да чуе риданията му. Те бяха израз на умиращата надежда, на изгубените мечти. Така плачеше един съсипан мъж, който знаеше, че никога няма да види отново любимата жена. Когато часове по-късно сестрите надникнаха, за да го видят, той беше заспал от изтощение след часовете безнадежден плач.

12.

Самолетът, за чийто полет секретарката на Гордън беше резервирала място, кацна на летище „Шарл де Гол“ малко след два часа следобед. Изабел нямаше друг багаж, освен малка чанта с тоалетните ѝ принадлежности, няколко книги и снимки на децата и на Бил. Служителят на летището хвърли бегъл поглед на паспорта ѝ и даде с ръка знак да минава. Никой не я чакаше. Гордън не беше дошъл, не бе казал и на Софи с кой полет пристига майка ѝ.

Когато се качи на изпратената от Гордън кола, Изабел с удивление установи колко изтощена се чувстваше. Едва пристъпваше. Знаеше, че сигурно се дължи не само на прекомерното вълнение, но и на рязката промяна да е отново навън. Сестрата я закара с инвалидна количка до колата. През това време Изабел не преставаше да мисли за Бил. Опита се да му се обади, преди да се качи на колата, но сестрите в Лондон ѝ казаха, че спи. Тя не пожела да го буди, защото нямаше какво друго да му каже, освен че го обича и не може да понася да е далеч от него. Вече се чувстваше самотна, а дори още не беше се прибрала въкъщи. Все пак знаеше, че когато види децата, отново ще се почувства щастлива.

По време на полета почти не разговаряха със сестрата. Тя беше наета от болницата, освен това работеше като частна сестра. Връщаше се в Лондон с полета в шест същата вечер. Изпълняваше само ролята на болногледачка по време на пътуването, както бе казал Бил, но идеята беше добра, след като Гордън нямаше да я придружава. За нея беше по-добре да не е сама, в случай че ѝ призлее, припадне или се изплаши и притесни. Боледуването ѝ бе продължило много дълго и шокът, на който беше подложена, беше огромен. Сестрата ѝ зададе няколко въпроса за катастрофата, тя вече беше видяла картон на Изабел, и след малко потъна в мълчание, а в самолета през цялото време чете книга.

Изабел се чувстваше странно потисната, докато прекосяваха града. Изобщо не се вълнуваше, че вижда отново Париж, а гледката на

Айфеловата кула не събуди никакви чувства в нея. Искаше само да е от другата страна на Ламанша, в болницата при Бил. Когато колата премина на левия бряг на Сена, тя се насили да мисли за Теди и Софи. Предвкушването на срещата с децата ѝ я развълнува, особено след като колата зави по улица „Гренел“. Сега мислеше само за тях, не можеше да дочака да ги види и в същото време, когато се сетеше за Бил, непреодолимият копнеж и тъгата стягаха сърцето ѝ.

Огромните бронзови врати към двора бяха широко отворени в очакване на пристигането ѝ. Пазачът чакаше колата и когато шофьорът я паркира в двора, тя погледна нагоре към къщата. Никой не се показва. Прозорците на децата гледаха към градината, а тя не очакваше Гордън да си е вкъщи по това време. Той я беше предупредил, че ще се прибере в шест, тъй като има много натоварен ден и тя бе отвърнала, че го разбира. Това беше неговият начин да ѝ покаже, че тя не може да го контролира и това няма да се промени. Когато слезе от колата, никой не я посрещна.

Пазачът се поклони и мълчаливо докосна козирката на шапката си, когато тя му кимна. Шофьорът обърна колата, а сестрата я придружи по стъпалата до входната врата.

Изабел натисна звънеца и почака малко, преди да се появи домашната помощница Жозефин. Тя погледна Изабел, избухна в сълзи и я прегърна.

— О, мадам...

Беше се опасявала за живота на Изабел и беше искрено щастлива да я види жива и здрава. Жозефин работеше в къщата още от първата година на брака им. Изабел я прегърна и се усмихна, докато Жозефин бършеше с ръце сълзите си.

— Толкова се радвам да те видя — каза Изабел, като пристъпи в познатото антре и се огледа наоколо.

Изглеждаше по-различно, отколкото си го спомняше. По-голямо, по-тъмно и по-потискащо. Стори ѝ се странно, как понякога умът ни може да ни мами. Домът ѝ изглеждаше особено, сякаш беше попаднала в чужда къща. Тя се чудеше дали катастрофата и нараняването на главата не бяха причината за тези усещания, или те бяха съвсем истински. Не се беше прибираща вкъщи от дълго време. Бяха изминали два месеца, откакто през юни отиде за два дни до Лондон. Толкова много неща се случиха през това време, затова и завръщането ѝ

предизвикваше особени чувства. Изабел нямаше усещането, че мястото ѝ е тук, нито искаше да бъде в къщата на улица „Гренел“. Тук я задържаха само децата.

Тя благодари на сестрата и я остави с Жозефин, после бавно се качи по стълбището, за да види децата си. Застана за момент в началото на коридора, за да си поеме дъх и дочу в далечината гласове. В тази секунда всичко около нея изчезна, освен гласа на сина ѝ. Чуваше го как говори на някого. Тя отиде на пръсти до стаята му и отвори вратата.

Първоначално Теди не я видя, той лежеше в леглото и говореше с любимата си сестра, Марта. И без да го вижда, само по звученето на гласа му, Изабел позна, че е изморен и тъжен. Без да каже нищо, тя само пристъпи в стаята и се усмихна.

Той я погледна и явно отначало не разбра какво става, после скочи от леглото с ликуващ възглас и се втурна към нея. Прегърна я толкова силно, че за малко не я събори на земята.

— Мамо! Ти се върна!!! — притискаше я той, гушеше се в нея и я целуваше така силно, че Изабел се страхуваше да не паднат и двамата и се опитваше да запази равновесие.

Сестрата го предупреди да внимава с майка си. Очите ѝ се наляха със сълзи като го прегръщаше, като го докосваше и усещаше свежия мирис на косата му.

— Господи, колко много ми липсваше... Не мога да повярвам... Теди, обичам те... — Той беше като малко кученце с майка си — дърпаше я, целуваше я и я милваше.

Изведнъж тя разбра колко много ѝ беше липсвал, отдръпна се малко от него и седна на леглото, без да пуска ръцете му. Едва тогава забеляза колко блед беше Теди. Беше отслабнал и изглеждаше още по-крехък отпреди, а когато седна до нея и се закашля, тя забеляза колко трудно си поемаше дъх и как не можеше да спре да кашля.

Изабел погледна сестрата, която наблюдаваше трогателната сцена с мокри от сълзи страни. Тя и сама можеше да се досети, че Теди не е добре от купчината лекарства и сиропи край леглото му. Преди заминаването ѝ той беше в добра форма, но изминалите два месеца бяха взели тежката си дан.

— Какво правиш в леглото по това време? — попита тя с разтревожено изражение, докато той се покатери обратно на леглото и

се облегна на възглавниците с усмивка, без да откъсва поглед от нея.

— Докторът не ми разрешава да ставам — обясни той, сякаш това беше маловажен въпрос. Сега, когато тя си беше отново у дома, той не се интересуваше колко е зле. — Казах му, че е глупаво. Вчера исках да отида в градината и Софи не ми даде. Тя е още по-страхлива от теб, през цялото време се тревожи и не ме оставя да правя нищо сам.

— Звучи разумно — вметна майка му и широко се усмихна. — Явно се грижила добре за теб в мое отсъствие.

— Ти добре ли си? — попита я разтревожено той.

Кашлицата му спря, но когато Изабел се вгледа по-внимателно в него, видя, че ръцете му треперят. Съмняваше се, че причината за тремора е в едно от лекарствата и това не ѝ хареса. Някои от лекарствата за облекчаване на дишането го караха да трепери. Изабел знаеше, че те се отразяват зле на сърцето. Софи не знаеше тези подробности, но все пак се бе справила чудесно.

— Татко ми каза, че си била в кома, после си дошла в съзнание, и ето че сега си добре.

— Горедолу така беше. Опасявам се обаче, че не стана така бързо. Но все пак вече съм добре.

— Какво изпитваш, когато си в кома? Беше ли красиво? — попита той с особено изражение на копнеж в погледа. — Спомняш ли си го?

— Не, не мога. Само си спомням един сън, в който участваше и ти. Имаше много ярка светлина и аз отивах към нея, но ти ме накара да се върна обратно и аз те послушах. — С Бил бяха говорили много пъти за този сън, но не смееше да каже това на Теди. Съжеляваше, че Бил не може да се запознае с Теди. Струваше ѝ се несправедливо, че не може да ги срещне, макар да се надяваше някой ден това да стане.

— Много ли те боля? — тревожно я попита той.

Приличаше на Малкия принц на Сент Екзюпери, седнал по турски на леглото, с копринените си къдрици, които обрамчваха лицето му. Изглеждаше много по-малък от годините си. На четиринадесет, той никога не беше посещавал училище, рядко излизаше от къщата и нямаше приятели. Имаше само Софи и родителите си и най-много разчиташе на Изабел.

— Болеше ме само в началото. После си почивах много, правиха ми изследвания, вземах лекарства и оздравях, за да мога да се върна вкъщи при теб.

— Липсваше ми — прошепна той.

Не можеше да опише с думи колко бе жадувал да я види и колко се страхуваше, че тя никога няма да се прибере.

— И ти ми липсваше — каза Изабел и се огледа, както лежеше напърно на леглото. Чувстваше се уютно, защото прекарваше по-голямата част от времето си тук. — Къде е Софи?

— Трябваше да свърши някои неща. През следващата седмица започва училище. Добре че си дойде. Татко през цялото време не си е вкъщи и Софи е бясна заради това.

— В такъв случай ние с теб ще си четем и ще редим пъзели. Щом другите са така заети, ние ще имаме повече време само за нас, нали? — спокойно предложи Изабел, но вътрешно се запита къде е бил и с какво се е занимавал Гордън.

Разбираше, че това е само впечатлението на Теди, и вероятно съпругът ѝ не е бил навън чак толкова много време, колкото му се струваше на Теди.

Имаше много приказки, прегръдки и смях, когато Софи влезе в стаята с купчина списания за Теди и нададе лек вик, забелязала майка си на леглото до Теди.

— Мамо! — изтича към нея тя и се хвърли да я прегръща, но изведнъж се притесни, че може да я нарани. За разлика от брат ѝ, майка ѝ се струваше твърде крехка. — Толкова си отслабнала, имам чувството, че ще се счупиш!

— Храната в болницата беше ужасна — усмихна ѝ се тя. Не спомена, че на няколко пъти Бил беше поръчвал превъзходна храна отвън, но тя нямаше апетит и никога не изпитваше глад. Дрехите ѝ се въртяха около нея.

— Добре ли си? — попита загрижено Софи, превърнала се в семейния страж в отсъствието на майка си.

— Когато съм с вас, се чувствам прекрасно — отвърна Изабел и широко се усмихна.

Техните лица също грееха от щастие.

След около час тя отиде в стаята си, за да си полегне малко. Чувстваше се напълно изтощена, а Марта каза, че ще наглежда Теди.

Изабел се отпусна на леглото, изрита обувките си и обходи с поглед стаята. Стените бяха декорирани с копринени тапети на цветя в деликатни пастелни тонове. На фон с цвят слонова кост имаше изрисувани розови и бели цветя, и лавандули в бледи цветове. Всички мебели бяха в стил Луи XV. В известен смисъл се чувстваше добре сега, когато децата бяха при нея, но все пак Бил ѝ липсваше извънредно много. Тази празнота предизвикваше почти чувство на паника у нея. И двамата се държаха много храбро на раздяла, но Изабел не знаеше кога ще може да го види отново. В най-добрия случай щеше да е след много време. Копнееше да чуе гласа му, да види усмивката му или просто да докосне ръката му. Толкова беше самотна в тази къща, в която живееше с децата и съпруга си, който много отдавна се беше превърнал в един чужд за нея човек.

Тя полегна само за няколко минути, но преди да се усети, заспа, и се събуди от нежното докосване на Софи по рамото.

— Мамо, добре ли си?

През това лято тя беше пораснала твърде бързо. Изглежда, че от детството беше прескочила направо в изпълнения с грижи свят на възрастните. Като я слушаше, човек можеше да реши, че тя е майката, а не детето.

Изабел легна по гръб и ѝ се усмихна. Дори без да го изрича с думи, тя чувстваше някаква нова близост помежду им.

— Добре съм, мила. Май съм задрямала. Само съм малко уморена.

— Не позволявай на Теди да те изтощава. Толкова е щастлив, че си тук, прилича на малко кученце. През последните няколко дни има температура — загрижено каза Софи.

— Вижда ми се отслабнал — отбеляза Изабел и потупа с длан мястото до себе си на леглото, за да седне Софи.

— Ти също — добави Софи и се вгледа в майка си, която изглеждаше по-различна, сякаш нещо извънредно важно се бе случило с нея, както и всъщност беше станало. Тя за малко не загуби живота си, а после направо се прероди. Освен всичко се бе влюбила силно в един чудесен мъж. Промените у нея бяха очевидни дори за осемнадесетгодишната ѝ дъщеря.

— Свършила си чудесна работа с Теди — заслужено я похвали Изабел. Тя знаеше по-добре от всеки друг, че грижите за болно дете

като Теди не бяха никак лека работа. Той беше любящ и винаги оценяваше нещата, които другите правеха за него, но непрекъснато трябваше да бъде под зорко наблюдение. Това беше живот, изпълнен с нескончаемо бдение и буквално без почивка за онези, които се грижеха за него. — Съжалявам, че не можах да се прибера по-рано — нежно каза Изабел.

— Най-важното е, че си жива. Това ми стига — отвърна с уморена усмивка Софи.

— Сега искам да си починеш — загрижено каза Изабел. — От утре аз ще правя компания на Теди. Искам да се позабавляваш, преди да се върнеш в училището.

Когато този път Софи се усмихна, отново заприлича на момиче. Тя не искаше да се оплаква на майка си колко трудно и колко самотно ѝ е било, без да има с кого да сподели тревогите си, освен с приятелите си. Те я посещаваха от време на време, но след няколко седмици се отказаха, защото тя беше ангажирана с Теди. Освен това повечето пътуваха нанякъде през ваканцията. За нея тези два месеца бяха много дълги, тежки и самотни, а баща ѝ с нищо не ѝ помогна. Сякаш не искаше и да знае за Теди. Той имаше болно дете, болна жена и за равновесие — свой собствен живот. По време на отсъствието на Изабел той почти не разговаряше със Софи, което я караше да се чувства като прекалено обременен служител, а не като негова дъщеря.

Изабел стана, изми лицето си, среса се и се поколеба дали да не се обади на Бил, но сметна, че не разполага с много време преди прибирането на Гордън. Както се оказа впоследствие, Гордън се прибра чак в седем. Изабел беше в стаята на Теди и му четеше, когато видя високата тъмна фигура да преминава покрай стаята. Навярно беше познал гласа ѝ, но отмина, без да се отбие и да я поздрави.

Изабел довърши страницата и остави книгата. Теди беше излял вечерята си още преди час и бе уморен след вълненията от завръщането на майка си през деня. Софи излезе с приятели за първи път от два месеца. След като целуна нежно Теди по бузата и му обеща да се върне след малко, Изабел тихо отиде в дъното на коридора, за да види съпруга си. Откри го в стаята му да говори по телефона. Когато я видя на прага, той придоби изненадано изражение, сякаш беше забравил, че се е прибрала.

Изабел знаеше, че това не е така, но за него беше типично да не вдига шум при някое заминаване или завръщане. Той почти никога не се сбогуваше, когато заминаваше някъде, нито когато тръгваше сутрин за работа. Когато се прибереше, първо отиваше в стаята си да си почине и чак тогава се обаждаше на Изабел и децата. Тази вечер не беше по-различно. Както правилно бе предположил, Изабел беше при Теди и нямаше защо да бърза, тъй като и без това по-късно щеше да я види.

— Как мина пътуването? — попита той от разстояние и се усмихна. Дори не направи опит да се приближи към нея, докато тя продължаваше да стои на прага.

— Добре. — Като че ли не бяха изминали два месеца. Изабел имаше усещането, че я е нямало два дни и той не е забелязал отсъствието ѝ, през което време за малко не бе загубила живота си. Не беше го виждала от заминаването си за Лондон. — Сестрата много ми помогна. Без нея пътуването щеше да е много по-тежко. Децата изглеждат добре — тихо отбеляза Изабел.

Ако не се броеше, че Теди беше отслабнал и имаше температура, а Софи бе пораснала с цели пет години за два месеца. Като оставим настрана това, всичко беше „наред“. Изабел обаче знаеше, че той не искаше да чуе за другото. Що се отнасяше до Гордън, подробностите около децата и къщата не бяха негов приоритет и грижа.

— Ти как си? — попита загрижено той, с което я изненада.

Изабел очакваше, че той ще се държи все едно че не е била зле. Той мразеше болестите и болните хора и смяташе боледуването за проява на слабост. И двамата знаеха, че всеки здравословен проблем му напомня за майка му и му причинява страдание. В неговите представи детството му беше провалено и опорочено от болестта ѝ.

— Добре съм. Само малко съм уморена. Мисля, че ще мине известно време, преди да се почувствам както преди.

През следващата седмица имаше час при кардиолог и гастроентеролог за сърцето и черния дроб. От болницата я бяха предупредили, че ако има дори най-слабото главоболие, трябва веднага да се прегледа. Лекарите в Лондон предполагаха, че ще ѝ е нужна година, ако не и повече, за да се възстанови напълно.

— Изглеждаш много добре — любезно отбеляза Гордън.

По много причини той искаше събитията от изминалите два месеца да не бяха се случвали изобщо. Не направи опит да стане и да я целуне, нито се приближи към нея, докато разговаряха. Гордън беше съвършено различен от Бил. Изабел се запита още веднъж дали не ѝ е сърдит. Вече знаеше за приятелството ѝ с Бил, който бе споделил с нея как Гордън го бе изгонил от стаята ѝ. Той обаче не я попита нищо, нито спомена за Бил. Изабел разбра, че Бил Робинсън от сега нататък беше тема табу между тях. Нямахше нужда Гордън да я предупреждава.

— Вечеряла ли си? — попита студено той.

Тя поклати глава и както често ѝ се случваше напоследък, почувства как ѝ се завива свят. Трябваше да не прави резки движения с главата, поне за известно време.

— Още не. Чаках те. Теди вече вечеря, а Софи е навън с приятели.

Гордън само се намръщи.

— Предположих, че ще искаш да си легнеш, веднага щом се прибереш, Изабел. Първият ти ден извън болницата сигурно е бил много изморителен. Довечера имам бизнес вечеря с важен клиент от Банкок.

— Няма нищо — усмихна се тя, като продължаваше да стои на прага. Всъщност той не я покани да влезе и тя се придържаше към правилата на доброто възпитание. Гордън винаги ясно беше показвал, че в стаята му не може да се влиза без покана и това правило важеше даже за нея. — Ще поръчам на Жозефин да ми донесе нещо за хапване в стаята. И без това не съм гладна. — Не искаше нищо друго, освен супа или препечена филийка и яйца.

— Мисля, че това е отлична идея. Утре ще вечеряме заедно.

Безразличието, с което я посрещна след дългото отсъствие, не би я изненадало преди, но след като вече познаваше Бил и бе видяла как се отнасяше той към нея, студенината на Гордън будеше недоумение у нея. Нямахше проява на внимание към здравето ѝ, нито отпразнуване на завръщането ѝ, нито цветя. Той дори не я прегърна, преди да излезе. Изабел знаеше, че до другия ден няма да го види повече. Всъщност тя даже се изненада, когато той се отби за минута, преди да излезе. Носеше тъмносин костюм, бяла риза, тъмносиня вратовръзка „Хермес“ и миришеше на скъп одеколон. Навярно отиваше на вечерно парти, но Изабел не го попита.

— Вечеря ли вече?

Това беше проява на изключителна загриженост от негова страна и тя се трогна от вниманието му. В миналото се задоволяваше с тези трохи от любовта му.

— Хапнах яйца и малко супа — учтиво отвърна тя и той кимна.

— Почини си. Не стой при Теди тази нощ. Това е работа на сестрата.

Изабел би искала да е при Теди през цялото време, но нямаше да издържи.

— Той вече спи — осведоми го тя. Току-що го беше проверила и тъкмо си бе легнала, когато Гордън дойде.

— Разумно е и ти да сториш същото — посъветва я той, без да се приближава до леглото ѝ.

Рядко я докосваше, никога не я прегръщаше, а от години не беше я целувал. Когато се намираха в една и съща стая, той пазеше явна дистанция помежду им. Показваше някаква привързаност към нея само пред хората, когато излизаха навън. Преди години тя се подвеждаше от тези прояви на любов и решаваше, че отношението му започва да се променя, но когато се приближиха вкъщи, той отново се превръщаше в студен съпруг още щом затвореха вратата на спалнята. Най-трудното нещо на този свят за Гордън беше да установи близост с друго човешко същество. Изабел беше коренно противоположна като характер — топла, нежна, любяща. Отношението на Гордън бе коренно различно от опита ѝ с Бил, който непрекъснато изпитваше необходимост да я прегръща и докосва.

— До утре — каза Гордън, обърна се и излезе от стаята.

Това не беше бракът, за който си бе мечтала, но сега нямаше смисъл да се занимава с този въпрос, защото трябваше да се задоволява с онова, което имаше. Трябваше единствено да се приспособи отново към него след месеците, прекарани с Бил. За това се изискваше много сила.

Минути, след като Гордън си тръгна, тя вдигна слушалката и набра Лондон. Когато от централата вдигнаха, тя помоли да я свържат със стаята на Бил.

Бил прозвуча потиснато, но щом чу гласа ѝ, се усмихна широко.

— Тъкмо си лежах и си мислех за теб — с лекота изрече той, а тонът му контрастиреше с посрещането на Гордън. — Как са децата?

— Чудесно — усмихна се тя, щом чу гласа му. Бил говореше като съпруг в командировка, който проверява как е семейството му. — Толкова се зарадва, като ме видяха. Горката Софи е напълно изтощена.

— А Теди?

— Отслабнал. Е, отново поддържа висока температура, но тази вечер беше малко по-добре. Утре ще прекарам деня с него.

— Не се преуморявай. Още не си в състояние да преминеш на пълни обороти.

— Знам, скъпи. Как мина твоят ден?

Всъщност беше ужасен, но той не искаше да ѝ го казва. След заминаването ѝ се чувстваше самотен, но разбираше, че трябва да свиква. Сега разполагаха само с телефонните разговори, също като едно време. Но след двата месеца, в които живяха заедно, те им се струваха съвсем недостатъчни. И двамата жадуваха за топлотата и близостта на другия.

— Нормално — излъга той. — Липсваше ми. Тук се опитват да ме подготвят за изписването през следващата седмица. Имам чувството, че отивам в тренировъчен лагер.

Бил отиваше в рехабилитационен център с изключително сурова програма, защото смяташе, че така ще постигне най-добри резултати. От това зависеше неговото и тяхното общо бъдеще. Независимо от прогнозите за краката му в Лондон, той не беше загубил надежда. Все още беше уверен, че в Щатите могат да му кажат нещо различно. Имаше по-голяма вяра на родните лекари.

Поговориха си още малко за нейното прибиране вкъщи, за децата и за обаждането на Джейн, което го беше разведрило малко. В края на разговора той я попита за Гордън:

— Той как се държи?

— Като Гордън. Прибра се късно от офиса, а сега вечеря навън, но това е без значение.

Сърцето ѝ беше в Лондон, с изключение на онази част, която принадлежеше на децата ѝ. В него нямаше място за съпруга ѝ. Дори никога повече да не видеше Бил, тя знаеше, че за тях с Гордън всичко е свършило. От брака им беше останала само фасадата — една празна черупка, лишена от съдържание.

— Показва ли с нещо, че ти е ядосан?

Бил се притесняваше най-вече за това. Гордън изглеждаше гневен, когато го изгони от стаята на Изабел.

— Не, но той никога не показва чувствата си. Ако го стори, то ще е когато най-малко го очаквам. Така постъпва той. Трупа всичко и много по-късно ти го връща.

Този път нямаше признаци за заплащане на сметките. Той явно не се интересуваше от нея, така беше от години. Нямаше разлика. Винаги беше едно и също.

— Просто не искам да си го изкара на теб заради онази вечер, когато катастрофирахме. Знам, че се чувства засегнат и има основания. — А сега имаше още повече основания, но не го знаеше.

— Говорихте ли със Синтия? — попита Изабел с преднамерено спокоен тон. Още в болницата бе забелязала, че тя не му се обажда.

Бил имаше няколко разговора от болницата с адвоката си и беше попълнил документите по развода, без да казва нищо на Изабел.

— Джейн ми съобщи, че тя е в Саутхамптън. Ще се видим в болницата в Ню Йорк.

— Дано да си прав. — Изабел беше шокирана от липсата на внимание от страна на Синтия.

Бил обеща, че ще ѝ се обади на следващия ден. Тя каза, че цял ден ще си бъде въщи. С едночасовата разлика между Лондон и Париж нямаше никакъв проблем. Когато Бил отидеше в Ню Йорк, щеше да им е много по-трудно, но Изабел знаеше, че ще се справят, както се бяха справяли и преди. Преди да затвори телефона, Бил ѝ повтори, че я обича.

Тази нощ Изабел лежеше в леглото си, в къщата, която се предполагаше, че е нейният дом, и се чувстваше като на чуждо място. За нея домът ѝ беше там, където беше Бил.

Тази нощ тя не чу кога се прибра Гордън, защото спеше в стаята си.

На сутринта се натъкна на него в коридора, на път към стаята на Теди. Изабел се събуди по-късно от обичайното. Когато стана, вече беше близо девет часът. Носеше пенъоар, лицето ѝ беше измито, а косата — сресана, когато видя Гордън да бърза към стълбите с куфарче в ръка. Той не каза нищо, само ѝ махна с ръка, докато слизаше почти тичешком по стълбите. Говореше по мобилния си телефон, а миг по-късно двигателят на колата му избуца на двора.

Изабел и Теди изкараха хубав ден. Тя му чете много, лежа до него на леглото, което ѝ напомни за времето, прекарано с Бил в болницата. Те четеха, говориха си и играха на игри, а след обяда Теди поспа, после лекарят дойде да го прегледа. Според него Теди беше много по-добре, откакто майка му бе при него, но когато Изабел излезе да го изпрати, той се обърна към нея с тревожно изражение.

— Вече знаете, че състоянието му се влошава, нали, Изабел?

Тя се боеше точно от това, но си мислеше, че влошаването е само временно. Сега, когато си беше у дома, тя щеше да положи всички усилия да го върне към състоянието, в което го остави, преди да замине преди два месеца. Изабел беше убедена, че ще успее. Софи беше полагала много добри грижи за него, но тя не беше запозната с тънкостите, които владееше Изабел.

— Той е блед и е отслабнал, но тази сутрин е по-добре — обнадеждено каза Изабел.

— По-щастлив е, но е по-отпаднал. Трябва да приемете фактите. Функциите на сърцето му се влошават, а белите му дробове това лято не са никак добре.

— Какво се опитвате да ми кажете, докторе? — попита го тя разтревожена.

— Тялото му се бори да не компенсира слабостта. Колкото повече расте, пред толкова по-голямо предизвикателство са изправени сърцето и белите му дробове.

— А какво ще кажете за трансплантация? — попита тя.

— Няма да издържи на операцията. — А без нея дните му бяха преброени. Тези проблеми не бяха по силите ѝ. Самата тя още бе твърде слаба. Лекарят я предупреди да щади силите си. — Искам да го видя с някой и друг килограм повече — каза лекарят, — вас също. — Той беше загрижен за нея. Тялото ѝ беше понесло огромен шок и още ѝ личеше.

— Ще поработя по въпроса. Ще минем на режим напълняване — усмихна се тя, сериозно замислена над думите му.

Изминалото лято беше трудно за Теди, за нея също, но тя вече си беше вкъщи и нищо нямаше да ѝ попречи да върне нещата в предишното положение. Беше убедена, че ще успее.

— След ден-два ще намина да го прегледам отново. Ако има проблем, обадете ми се.

Нейните проблеми не бяха свързани с Теди, а с Гордън, който се прибра начумерен вечерта и не обясни с нищо лошото си настроение. Не слезе долу и вечеря в стаята си. Нито говори с нея, нито дойде в стаята ѝ. По-късно, когато тя лежеше в стаята си и мислеше за държанието му, го чу да излиза. Нямаше представа къде отива, и отново го видя чак на следващата сутрин. Когато слезе за закуска, той вече седеше на масата, четеше вестник и пиеше кафе. С нищо не показва, че я е забелязал, докато не прочете вестника си и не си допи кафето. Изабел остана с впечатлението, че ѝ е сърдит, без тя да има представа какво е направила, за да го разсърди.

— Чу ли се с приятеля си в Лондон? — рязко попита той.

Изабел се стресна от внезапния въпрос. Не желаше да го лъже, но и нямаше намерение да му казва, че Бил се е обаждал два пъти през деня.

— Да, говорихме — отвърна тя.

Изненада се, че Гордън споменава Бил. Откакто се беше върнала, той не беше засягал темата, но сега явно нещо го беше вбесило.

— Не мислиш ли, че не е редно той да ти се обажда тук, Изабел? Смятах, че ще му е неудобно да го направи, след като едва не те уби в Лондон.

— Автобусът едва не уби и двама ни. Вината не беше негова.

— Ако не беше излязла с него, това нямаше да се случи. Не смятам, че искаш децата ти да узнаят, че си била с чужд мъж по време на катастрофата. — Това беше прикрита заплаха, че ако реши, може да каже на Теди и Софи, и тя чудесно го разбра. Той я предупреждаваше.

— Не, не искам. Само че не беше така, както го изкарваш. Ние бяхме само приятели — обясни спокойно тя, въпреки че сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите.

— Значи ли това, че с приятелството ви е приключено?

— Нямах предвид това. С него преживяхме много неща. — Тя се вгледа внимателно в съпруга си. Знаеше колко отмъстителен може да бъде Гордън и не искаше да започва война срещу него. Съзнаваше, че ако го направи, той щеше да я спечели. Винаги печелеше. За Гордън най-важните неща бяха авторитетът и контролът и той нямаше да търпи неподчинение. Тя не искаше открит конфликт с него и ако можеше, щеше да го избегне. — Той не представлява заплаха за теб, Гордън. Аз вече съм си вкъщи.

— Не е там работата, Изабел. Казвам ти веднага да престанеш с всичко това! Поемаш твърде голям риск, ако продължаваш да ме предизвикваш. Не те съветвам да го правиш!

— Нямам никакво намерение да те предизвиквам. Съжалявам, че се получи такава неловка ситуация — сведе очи тя.

— Интересен избор на думи. — Очите му я пронизваха заплашително. — Да се разминеш на косъм със смъртта, докато ми изневеряваш, определено е „неловка“ ситуация.

— Не съм ти изневерявала. Само излязох на вечеря — меко възрази тя.

— И на танци. Била си навън в два през нощта.

Изабел не го попита къде е бил предишната нощ, нито къде е ходил, след като излезе от къщи късно през нощта. Тя никога не задаваше въпроси. Не би се осмелила. Още в началото на брака им Гордън беше показал, че той определя правилата и е свободен да прави каквото си иска. От нея се очакваше да ги спазва и между тях имаше мълчаливо съгласие, че тя няма да задава въпроси, нито да се противопоставя на авторитета или на независимостта му. Ако се осмелеше, наказанието щеше да е жестоко. Така стояха нещата помежду им. В брака им нямаше претенции за равноправие. Гордън никога не го бе предлагал, нито обещавал, и сега нямаше намерение да променя положението. Единственото нещо, което я учудваше, беше готовността, с която бе приемала авторитарното му управление. Едва сега виждаше, че това беше диктатура, а не брак.

— Ти си омъжена жена — напомни ѝ той — и очаквам от теб да се държиш подобаващо. Надявам се, че си си взела поука.

„Каква поука — запита се Изабел. — Това, че за малко не загинах, премазана от автобус, само защото беше вечеряла с друг мъж?“ Тя се почуди какво щеше да направи Гордън, ако знаеше, че е делила една стая в болницата с Бил или ако някой му кажеше. Той се бе изразил съвсем ясно. Нямаше да търпи поведение, различно от образцовото. Всяко друго щеше да бъде посрещнато с наказание, с мълчание, със заплахи, с отхвърляне, с обиди, ако се наложеше и с изгонване, дори би я лишил от децата ѝ. А при евентуален развод, тя нямаше да може да се грижи за Теди, което беше от първостепенна важност за нея.

— Имаш късмет, че съм склонен да ти простя. Но само ако разбера, че не се държиш както трябва, или че се виждаш с него, нещата между нас ще се развият много неблагоприятно за теб. Предлагам ти да му кажеш да престане да ти звъни.

Изабел обаче никога нямаше да го направи. Само тези разговори ѝ бяха останали. От Гордън определено не можеше да очаква топлина или подкрепа. Той стана от масата, взе куфарчето си и напусна стаята. Беше казал каквото имаше да казва, и след малко Изабел го чу да излиза за работа.

Тя остана да седи в трапезарията, мъчейки се да събере мислите си, разтреперана от разговора. Преди се питаше дали Гордън се кани да я накаже, сега вече знаеше. Тя беше затворник, каторжник с доживотна присъда и ако престъпеше пак правилата и той научеше, господ знае какво щеше да стори с нея. Можеше даже да се разведе с нея и да спечели попечителството над Теди. Това би бил най-големият кошмар. Изабел знаеше, че Гордън беше способен на това. Прииска ѝ се да се обади на Бил, но не посмя. Щеше да изчака той да ѝ позвъни. Той го направи на обяд, след физиотерапията. Гласът му звучеше изморено, но настроението му беше нормално и се чувстваше щастлив да поговори с нея.

— Здравей, мила. Какво правиш? — ведро попита той, но щом я чу, веднага усети, че нещо е станало. — Какво се е случило? Разтревожена си.

— Не, добре съм — излъга тя, но когато той настоя, тя се предаде и му каза за разправията с Гордън от сутринта.

— Той само се опитва да те сплаши. Да царува чрез страх. — Бил мразеше всичко в този мъж и осъзна, че Гордън не се върна да я види в болницата само за да я накаже и изплаши, да я накара да се чувства неуверена и несигурна. Само че не знаеше, че така им прави подарък, който се оказва направо божи дар. — Нищо не може да ти направи. Няма как да ти отнеме Теди. — Бил се опита да ѝ възвърне увереността, но напразно, и докато говореха разбра, че Изабел е истински изплашена.

— Съдът винаги защитава бащата. Може би той ще е в състояние да ги убеди, че аз съм негодна като майка.

Сърцето на Бил се късаше, като я слушаше така притеснена. От сутринта Изабел не можеше да мисли за нищо друго.

— Как би могъл да убеди някого, че ти си „негодна“? Като им каже, че си прекарала четиринадесет години в денонощни грижи за него? Мила, не ставай глупава. Той се опитва да те сплаши и успява. — Страхът ѝ беше неоснователен, но Гордън винаги всяваше страх у нея. Изглеждаше толкова всемогъщ и всезнаещ.

— Той е много влиятелен. — Поне в нейните очи винаги бе бил такъв.

— Мен не ме впечатлява — отвърна ядосано Бил. Как му се искаше да се разправи с Гордън, задето се отнасяше толкова зле със съпругата си. Гордън Форестър беше грубиян. — Просто се опитай да не му обръщаш внимание и си върши работата.

— Това и правя.

— Довечера ще вечеряш ли с него?

— Не знам. Никога не ми казва.

Бил се побъркваше само като слушаше на какво е подложена, но беше безсилен да ѝ помогне. Как му се искаше тя да се разведе с Гордън, но знаеше, че няма да го направи. Изабел рискуваше да загуби твърде много и се страхуваше от онова, което той можеше да ѝ причини, а Гордън точно това желаше. Бил се опита да ѝ го обясни, но тя възрази, че изцяло зависи от милостта на съпруга си. Нямахше собствени средства, а синът ѝ имаше нужда от скъпоструващо лечение. Бил силно се разстрои от думите ѝ. Той щеше да се ожени за нея и да се погрижи за момчето. Но сега беше твърде късно. Ако не можеше да се възстанови физически, не беше честно да я кара да се омъжва за инвалид. Ръцете му бяха вързани. Мъже като Гордън винаги намираха подходящото оръжие да притиснат в ъгъла жертвите си. В този случай това беше страхът. Бил се питаше откога ли е така и колко тормоз бе преживяла Изабел през всичките тези години. Явно е бил прекомерен, щом този мъж си позволяваше да не я зачита и да се държи така арогантно. Срещата им и последвалата катастрофа му бяха дали оръжието в ръцете. За нещастие, той беше научил.

— Опитай се да не му се пречкаш. Аз ще ти се обаждам. — Бил разбираше, че е по-добре телефонният му номер да не се появява на сметката им. Гордън само това чакаше. — Обаждай ми се само в краен случай — добави той. — Аз ще ти звъня.

Изабел се чувстваше самотна и изолирана в ситуацията, в която се бе оказала. Беше в немилост, още повече сега, когато Гордън знаеше

— той щеше да я накара да плати скъпо и прескъпо. До последната монета.

Двамата поговориха още малко, преди той да отиде отново на физиотерапия. Бил ѝ обеща да ѝ се обади пак по-късно през деня, преди Гордън да се върне от работа.

Този път съпругът ѝ я изненада. Вместо да закъснее, той се прибра рано, в четири часа с вид, сякаш очакваше да я хване да върши нещо нередно. Само че Бил вече ѝ се беше обадил и тя лежеше на леглото на Теди и играеше карти с него. Теди беше запален по игрите на карти. Обичаше също да реди пасианси, но предпочиташе да играе с майка си.

Гордън им махна, когато мина покрай стаята, но не се спря да говори нито със сина си, нито с Изабел. Софи беше потърпевша от абсолютно същото отношение през цялото лято. То ѝ разкри едно друго лице на баща ѝ, което не ѝ харесваше. Тя не понасяше начина, по който той разговаряше с нея, изцяло пренебрегвайки Теди, сякаш брат ѝ беше невидим или не съществуваше. В очите на Гордън момчето не отговаряше на изискванията му и имаше непоправими недостатъци, които бяха причината да го отхвърля. Теди не заслужаваше вниманието му. Всичко това отдавна беше известно на момчето и то не хранеше никакво уважение към баща си, камо ли обич. Гордън никога не беше показвал, че го обича, нито че обича Изабел и така беше години наред. Софи чак сега започваше да разбира нещата. Тя сподели това с майка си, когато се отби да я види, преди да излезе с приятели.

— Защо му позволяваш да се отнася така с теб? — обвини я Софи. Искаше майка ѝ да се защитава и се разстройваше, че не го прави. Макар че през годините беше се карала с нея, сега Софи беше най-силният ѝ съюзник.

— Той не е искал да причини страдание никому, миличка. Просто си е такъв. — Изабел винаги бързаше да го защити пред децата, без значение колко основателни бяха оплакванията им. — Той не е човек, който показва чувствата си — обясни тя и Софи я изгледа ядосано.

През това лято тя бе опознала баща си повече, отколкото бе искала, и загуби всичките си илюзии по отношение на него. Сега беше изцяло на страната на майка си. В очите ѝ Изабел се беше превърнала в герой.

— Той непрекъснато демонстрира безразличие, пренебрежение и низост. Държи се ужасно с теб и не го е грижа за Теди — ядосано подчерта Софи.

— Разбира се, че го е грижа, Софи. — Изабел изслуша с притеснение думите на дъщеря си, макар да знаеше, че по-голямата част от казаното е истина.

— Интересува се само от себе си. За мен също не му пука.

— Той е много горд с теб.

Софи не го отрече, но също така не й повярва.

— Дори да е така, той няма право да се отнася по този начин с теб и с Теди.

Гордън се държеше малко по-добре със Софи, отколкото с останалите, но напоследък и това се промени и не остана незабелязано от дъщеря му. Никога не й благодари за положения труд, за жертвите, които правеше, или за любовта и грижите към брат й в отсъствието на майка им. Софи видя баща си в нова светлина — студен, безчувствен, коравосърдечен мъж, какъвто всъщност беше. Тези качества му бяха донесли успех в бизнеса, но определено не печелеха симпатията на съпругата му и децата му.

— Моля те да не се тревожиш за тези неща — настоя Изабел. — Баща ти е добър човек.

Независимо от думите й и тя, и Софи знаеха, че това е лъжа. Гордън беше всичко друго, но не и добър, камо ли сърдечен човек.

— Аз и баща ти сме свикнали с характерите си. Знаем какво да очакваме и какво изпитваме един към друг. Не е толкова зле, колкото изглежда отстрани.

Софи знаеше, че беше дори по-зле. Сега разбираше защо спят в отделни стаи, освен това вече знаеше, че баща й е навън през цялото време. Той почти никога не прекарваше вечерите вкъщи, докато Изабел беше в болницата и Софи знаеше, че много пъти той изобщо не се прибира, но не го спомена пред майка си, защото знаеше, че много ще я заболи, ако научи. Софи не смяташе, че той си има любовница. Баща й не беше от този тип мъже. Но също така не знаеше и къде ходи — Гордън не намираше за нужно да дава обяснения.

— Няма проблем — повтори отново Изабел, без да успее да убеди дъщеря си. Не виждаше смисъл да й обяснява колко е неприятно положението, в което се намираше.

— Винаги ли е бил такъв?

Сега, когато се връщаше в мислите си назад във времето, както бе правила през последните два месеца, тя не можеше да си спомни някога баща ѝ да се е държал по-различно към майка ѝ. Не си спомняше някога между тях да е имало привързаност и обич. Нямаше спомен баща ѝ да е прегръщал или целувал майка ѝ. Двамата спяха поотделно още след раждането на Теди. Майка ѝ казваше, че така ще се грижи по-лесно за болния ѝ брат и няма да безпокои баща ѝ, но Софи разбираше, че причините са много по-дълбоки. Чудеше се как досега това не ѝ беше направило впечатление. От най-ранно детство тя предпочиташе баща си и сега изпитваше вина за това. Докато майка ѝ я нямаше, тя научи много неща и порасна. Това, че за малко не я загуби в онази катастрофа, я накара да я цени повече от всякога.

— Беше ли по-различен, когато се оженихте? — попита Софи, натъжена заради майка си, защото сега хранеше най-нежни чувства към нея.

— В началото на брака ни той се държеше покровителствено. Беше много силен, много решителен и аз си мислех, че това означава обич. Бях много млада. Беше прекрасно, когато ти се роди. Той бе толкова щастлив.

Тя не спомена пред Софи, че Гордън е искал син. След Софи тя направи един спонтанен аборт и четири години след това се роди Теди. После всичко се обърка. Гордън я обвиняваше за преждевременното раждане на Теди, настояваше, че тя го е предизвикала и вината е нейна.

Веднага след раждането Гордън се отдели от болното дете, а в разстояние на няколко месеца се откъсна от Изабел. Тогава тя имаше нужда от подкрепата и обичта му, тъй като преживяваше тежък момент в живота си. През първите две години от живота на Теди за малко не го загубиха на няколко пъти и това я ужасяваше. Той беше толкова мъничък, нежен, и животът му се крепеше на косъм, но Гордън не пропускаше да ѝ изтъкне, че според него тя е виновна за всичко. Непрекъснато ѝ повтаряше колко е негодна и неспособна, и така подкопа напълно самоувереността ѝ и самочувствието ѝ като майка, жена и съпруга. Когато Теди навърши две години, той вече я беше изключил напълно от живота си. Тя никога не разбра докрай защо, но някак си започна да вярва, че тя е виновна за това. Дори сега все още понякога си го мислеше. Винаги бе имала чувството, че ако се беше

постарала повече, той нямаше да спре да я обича и всичко помежду им щеше да е наред. Точно както постъпи и тази сутрин, като я укори за поведението ѝ и катастрофата в Лондон, така през годините неизменно я бе обвинявал и тя с готовност бе приемала вината. Благодарение на Бил, тя не беше склонна да се извинява повече. Знаеше, че не беше редно да се среща тайно с него в Лондон, но до този момент не беше извършила нищо нередно. Както бе казала на Бил, тя уважаваше брака си и срещата им беше съвсем невинна. Едва в болницата, след катастрофата, нещата се промениха. Тя обичаше толкова много Бил, че беше готова да поеме цялата вина на света, само и само да го има в живота си. Нямаше начин да се откаже от него сега.

— Не знам защо си се омъжила за него, мамо — каза Софи и се приготви да излиза за срещата с приятелите си.

Това лято беше разбрала, наред с много други неща, че баща ѝ не само беше лош, но беше способен и на жестокост. Тя ненавиждаше тези му качества.

— Омъжих се за него, защото го обичах — усмихна се тъжно Изабел. — Бях на двадесет и една и си мислех, че ме очаква чудесен живот. Той беше красив, умен и преуспяващ. Баща ми реши, че той е направо божи дар. Каза ми, че Гордън е съпругът за мен и аз му повярвах. Той беше страшно впечатлен от баща ти, който беше много образован човек.

На тридесет и осем години Гордън вече беше директор на банката и връзките на семейството ѝ с кралското семейство силно го бяха впечатлили. Бракът му с нея разшири контактите му в обществото. Тя имаше много приятели от кръга на родителите си, които бяха от полза за него. Но щом осъществи личен контакт с тях, той я изолира. Гордън не беше способен да проявява привързаност или любов. Отначало се показва изключително чаровен, а после много бързо стана груб, без да се интересува от нея, сякаш тя съществуваше единствено, за да му служи.

Пет години след сватбата им той вече не си правеше труда да хаби обаянието си заради нея. Сега не беше по-различно. До смъртта на баща ѝ бракът им вече се бе превърнал в кошмар, но тя никога не се издаваше. Срамуваше се, а Гордън я беше накарал да си мисли, че грешката е само нейна. Оттогава тя прехвърли цялата си любов върху Софи и Теди. „Поне в това — мислеше си тя — не се провалих.“ В

рязък контраст с мнението на Гордън, Бил смяташе, че тя е постъпила съвсем правилно. Все още ѝ беше трудно да повярва, че двама мъже могат да оценяват живота ѝ по толкова различен начин. Но сега тя се доверяваше изцяло на Бил и ценеше само неговото мнение. Само че за доброто на децата си трябваше да остане с Гордън въпреки всичко, и да се постарее да се справи.

Малко след това Софи излезе, а Гордън и Изабел седнаха да вечерят в трапезарията. След разменените реплики от сутринта, двамата почти не разговаряха. Изабел не искаше да го ядосва повече и цялото му излъчване я предупреждаваше да си мълчи. Макар не казано, от само себе си се разбираше, че дори разговорът с нея беше цяло бреме и не представляваше никакъв интерес за него. Тя говореше единствено за децата, с което го отегчаваше. Изабел не продума по време на вечерята и след като си изпи кафето, тя се качи в стаята на Теди. Гордън се барикадира зад вратата на кабинета си както винаги, като каза, че има работа. По-късно, когато си легна, Изабел се замисли над онова, което ѝ каза Софи. Тя беше здравомислещо, умно и прозорливо момиче и поведението на баща ѝ я възмущаваше, но тя се притесняваше повече от примирението на майка си. Искаше майка ѝ да му се противопостави, но вместо това Изабел го защитаваше, без значение какво ѝ причиняваше той, и на Софи ѝ беше болно и тъжно за нея.

Този вечер Изабел не чу Гордън да излиза, но когато на сутринта отиде да му каже, че го търсят спешно по телефона от Ню Йорк, видя, че леглото му не е било използвано. Нямаше откъде да разбере къде е бил, нито имаше кого да попита. Това я изненада и тя се запита дали той и друг път не е отсъствал нощем. За първи път разбираше, че не се е прибрал. Сега обаче ѝ се наложи да прогледне за много неща. Тя не каза нищо, само предаде по телефона да го потърсят в офиса. Самата тя можеше да го попита къде е бил, но не искаше да се унижава. Вместо това се зае с ежедневната си работа, както я бе посъветвал Бил, погрижи се за Теди и изчака Гордън да се прибере вечерта от работа. Когато той си дойде, тя не го попита и не каза нищо. Откритият сблъсък не беше в нейния стил, освен това пренебрежението на Гордън вече нямаше значение. Тя имаше Бил и любовта му.

След вечеря си легна и много след като беше заспала, Гордън излезе и затвори тихо вратата зад себе си, като внимаваше никой да не

го чуе.

13.

Бил напусна болницата в Лондон пет дни след като Изабел беше заминала за Париж. Дните, прекарани без нея, бяха особено потискащи. Толкова беше самотен без нея, но знаеше, че трябва да свикне. Освен това в личния си живот му предстоеше да покори Еверест. Терапевтите бяха набелязали какво трябва да прави през следващата година, но когато му обясняваха програмата, те го предупредиха да не храни прекалено големи надежди. Можеше да възвърне способността си да ходи само ако станеше някакво чудо и въпреки че те се възхищаваха на решителността му, не искаха той да рухне, ако не успееше да проходи с помощта на патерици и шини, и се наложеше да остане в инвалидната количка.

Според тях шансовете последното да стане бяха големи. Смятаха, че трябва да бъде благодарен, че изобщо има чувствителност в краката си, като се имат предвид пораженията на гръбнака му. Обясниха му, че съществува голяма разлика да имаш чувствителност в краката и да можеш да ходиш.

При изписването сестрите се изредиха да го прегръщат и да плачат. Всички го бяха заобичали, развълнувани от дълбоката му привързаност към Изабел. Смятаха, че самият факт, че двамата бяха оживели след катастрофата, беше най-големият им подарък в живота. Това им беше дало съвсем нова вяра и надежда. Всички в интензивното отделение бяха удивени от оцеляването им.

Бил обеща да им изпрати картички от Ню Йорк и поръча подаръци за всички от „Хародс“. На сестрите купи красиви златни гривни, а на лекуващия лекар швейцарски часовник „Патек Филип“. Той беше щедър, мил, внимателен и оценяваше грижите, които бе полагал персоналят за него. Щеше да липсва на всички. До летището го придружиха сестра и санитар, а представител от рехабилитационния център щеше да го чака на летище „Кенеди“ в Ню Йорк.

Бил се обади на дъщерите си, за да им каже, че пристига, и те обещаха да го посетят на следващия ден в рехабилитационния център. Нарочно не се обади на Синтия, защото искаше да постави известна дистанция между тях. Бил смяташе, че така ще бъде по-добре и за двамата след развода. Той ѝ остави значителна сума пари, къщата и няколко коли, а също и внушителен пакет акции.

Той беше подписал документите по развода предишния месец. Синтия остана удивена от бързината, с която се уредиха формалностите и от щедростта му, и продължаваше да смята, че това се дължи на желанието му да се ожени за Изабел, въпреки че той ѝ каза ясно и открито, че няма такива намерения. Ако Синтия не беше видяла с очите си колко е влюбен в Изабел, може би щеше да му повярва.

Първите няколко часа Бил се чувстваше удобно в самолета, но после вратът и гърбът го заболяха. Той носеше шини и изпита облекчение, че пътува със собствен самолет, защото можеше да се изпъне, колкото му е удобно. За него това беше от огромно значение. Лекарят го посъветва да се въздържа от пиене и ядене по време на полета и Бил го послуша. От болницата му бяха предложили да го придружи сестра по време на полета, но той отказа и щом самолетът излетя, веднага съжали. Искаше да докаже, че може да бъде независим. Когато кацнаха в Ню Йорк, той беше напълно изтощен и изпитваше силни болки.

Чакаха го двама мъже от помощния персонал на болницата и шофьор. Те го прекараха през митницата без проверка, а отвън беше паркирана линейка, оборудвана със специална болнична носилка. Заведоха го до тоалетната и Бил си помисли дали да не звъне на Изабел от летището, но реши да изчака да пристигне в рехабилитационния център. Изпитваше силни болки и искаше час по-скоро да легне на носилката.

— Сега по-добре ли е? — попита единият от мъжете, когато го настаниха в линейката, и Бил се усмихна.

— Полетът беше кошмарно дълъг. — Беше се измъчил, макар че лежа през по-голямата част от полета. Беше си опънал седалката като легло, но дори и така се получаваше лек ъгъл, който му причиняваше болки. Това му напомни още веднъж, че има да измине дълъг път, докато се възстанови, но той не се съмняваше, че ще успее да го стори.

Все пак мисълта, че това ще му отнеме много време, не можеше да не го разстройва.

Донесоха му термос с кафе, студени напитки и сандвич. Когато потеглиха, Бил се чувстваше значително по-добре. Навън беше прекрасен есенен ден, а въздухът беше приятно топъл.

Трябваше им половин час, за да стигнат до болницата, която представляваше огромен комплекс, простиращ се върху добре поддържан терен в покрайнините на Ню Йорк. Имаше повече вид на луксозен спортен клуб, отколкото на болница, но Бил беше прекалено изморен, за да го разглежда. Искаше само да се добере до леглото. На игрището играеха два отбора в инвалидни колички, а отстрани ги наблюдаваха хора на болнични носилки, които ги насърчаваха. Атмосферата изглеждаше приятелска, повечето хора бяха дейни и пълни с енергия. Бил обаче се чувстваше депресиран. Болницата щеше да бъде негов дом за една година или в най-добрия случай — за девет месеца. Той се чувстваше като дете, изпратено в пансион, и изпитваше носталгия по Изабел и лондонската болница с познатите лица, с които беше свикнал. Дори не си позволи да мисли за дома си в Кънектикът. Той вече беше част от миналото. Когато го откараха в стаята му, в очите му имаше сълзи. Никога досега през целия си живот не беше се чувствал толкова безпомощен и самотен.

— Всичко наред ли е, господин Робинсън?

Бил можа само да кимне.

Стаята изглеждаше като стандартна стая в добър хотел. Въпреки безбожната цена обстановката не беше луксозна, нямаше излишна украса и удобства, освен единичното болнично легло като онова в лондонската болница, модерното обзавеждане, чистия килим и плакат с пейзаж от Южна Франция. Репродукцията на акварела му беше позната, стори му се, че разпознава Сен Тропе. Стаята беше светла, с отделна баня. Имаше факс, телефон и извод за включване на компютър. Казаха му, че не могат да му поставят микровълнова печка, но той и не искаше. Макар че не го споменаха, причината беше, че не искаха пациентите да се хранят сами по стаите си и да се изолират. Целта беше да се хранят в трапезарията с другите, да се включват в спортните прояви, да използват салона за развлечения и да се сприятеляват. Всичко това беше част от процеса на рехабилитация, включително общуването при новите обстоятелства. Без значение кой

беше той, който е бил или ще бъде, те искаха да се включи активно в тяхната общност, докато трае възстановяването му.

Телефонът и факсът му напомниха, че трябва да се свърже със секретарката си. През последните два месеца и половина политическите му цели се бяха стопили почти до нулата. Той не можеше да върши работата си от леглото и секретарката му беше отменила всички срещи. Нямаше как да запознава хората, да планира кампании или да направлява протежещата си успешно. За тази цел беше нужна здрава ръка и денонощно стоене на борда. Докато оглеждаше стаята, Бил отново си помисли, че дори и да е в състояние да се върне към работата си, тази страна от живота му щеше да остане замразена за още една година.

В стаята имаше малък хладилник, пълен със същите неща като минибаровете в добрите хотели — сода, леки закуски, шоколад. Той остана приятно изненадан, когато откри, че има две половинлитрови бутилки с вино. След като остана сам в стаята, той отвори бутилка кока-кола, отпи глътка и си погледна часовника. Искаше да се обади на Изабел, но се опасяваше, че Гордън може да си е вкъщи. Въпреки това се обади, защото се чувстваше твърде самотен, за да отлага разговора. Ако вдигнеш Гордън, щеше да затвори.

Изабел вдигна слушалката на второто позвъняване. При нея беше единадесет часа вечерта, но гласът ѝ звучеше бодро. Познатият нежен глас прониза като с нож сърцето му. Бил копнееше да я чуе.

— Моментът удобен ли е? — веднага попита той и Изабел се засмя.

— За какво, любов моя? Всъщност много е удобен, ще ми се да беше тук. Гордън е в Мюнхен тази нощ. Как мина пътуването?

— Мъчително — призна си той, без да се оплаква повече. — Намирам се в затвор. — Бил отново се огледа наоколо и макар да знаеше, че в новата болница не е толкова зле, се чувстваше силно депресиран. — Мразя това място — добави той, като дете в пансион, на което му е домъчняло за вкъщи.

— Е, хайде, бъди добро момче. Като се върнеш, ще ти подготвя страхотна изненада — окуражи го тя, точно както правеше със Софи. — Ще свикнеш и преди да се усетиш, вече ще е свършило. Може би ще останеш по-малко, отколкото очакваш. — Тя се стараяше да го ободри, но той звучеше много потиснато и сърцето ѝ се сви.

Как ѝ се искаше да може да направи нещо за него, но от това разстояние беше много трудно. И двамата трябваше да се борят сами. В много отношения неговата борба беше много по-тежка от нейната.

— Ами ако остана две години тук? — попита той. Отново звучеше като малко дете.

— Това няма да се случи. Обзалагам се, че ще приключиш за нула време. Какви са хората в центъра?

Още в Лондон и двамата се бяха опасявали, че центърът ще бъде пълен със старци, възстановяващи се след удари, с които той нямаше да има много допирни точки. Но от малкото, което видя по пътя към стаята си, повечето пациенти бяха млади, дори по-млади от него. Много от тях бяха стигнали дотук като резултат от падания при каране на ски, злополучни скокове в басейн, автомобилни катастрофи и травми в гимнастическия салон. Хората, които бяха мотивирани да се лекуват в този център, в по-голямата си част бяха млади, с дълъг и продуктивен живот пред себе си.

— Мисля, че са съвсем нормални — въздъхна той и погледна през прозореца към открития басейн с олимпийски размери, където много от пациентите плуваха, а инвалидните им колички бяха паркирани отстрани. — Просто не ми се стои тук. Искам да се върна във Вашингтон и да работя или да съм в Париж при теб. Сякаш животът тече покрай мен.

Не беше възможно да бъде на нито едно от двете места и най-много се страхуваше, че никога отново нямаше да бъде. Трябваше да може да седи в продължение на часове, да възвърне издръжливостта си, да пътува свободно сам, да се грижи за себе си. Издръжливостта, подвижността и ясният ум бяха жизненоважни за кариерата му. Бил се опасяваше, че сега ще възникне и известна психологична бариера в отношенията на хората към него. Хората понякога бяха доста странни и нищо чудно да сметнеха, че неспособността му да ходи го е увредила и в други отношения и той нямаше да може да води успешни кампании. Трудно беше да предположи в каква насока щяха да се проявят човешките предразсъдъци. За него беше жизнено необходимо по ред причини да се изправи отново на крака.

За Изабел нямаше никакво значение дали Бил ще може да ходи, но искаше той да се оправи заради него самия. Любовта ѝ към него не можеше да се промени. Тя му го беше казвала многократно, но той

беше обсебен от мисълта да проходи отново. Не желаше да бъде зависим от никого. Нито от Синтия, нито от дъщерите си, нито от сътрудниците си и със сигурност не от Изабел. Ако не можеше да я закриля, да се грижи за нея, да застане до нея като мъж и да я люби, тогава той нямаше намерение да бъде част от живота ѝ. Много неща зависеха от възстановяването му и макар да не ѝ го беше казал направо, Изабел усещаше, че залогът е твърде висок. Сега ѝ оставаше само да се моли за него и да бъде до него, дори само по телефона.

— Как е Теди? — попита загрижено той. — Ти как си?

— Добре съм. Софи вчера замина в колежа. Теди все още е много изтощен, притеснявам се за сърцето му. На моменти си мисля, че състоянието му се влошава, но той изведнъж се стабилизира и денят му минава добре. Трудно е да се каже, но има силен дух.

Откакто си беше вкъщи, Теди беше в добро настроение, но инстинктът ѝ подсказваше, че лекарят има право и Теди е по-слаб от всякога. Здравето му беше силно разклатено.

— Оливия и Джейн се върнаха в колежа, но казаха, че ще дойдат да ме видят през уикенда.

— Синтия ще дойде ли?

Изабел ревнуваше донякъде от Синтия, макар че не искаше да го признае. Бил го усещаше и се чувстваше поласкан. Всъщност Синтия беше предложила да дойде с момичетата, но той сметна, че идеята не е добра. Не искаше Изабел да знае за този разговор, защото не ѝ беше казал за развода. Продължаваше да мисли, че така тя няма да се чувства задължена към него, щом и двамата бяха женени. А нямаше да си мисли и че той очаква същото от нея или че си търси някоя друга. Ако тя се освободеше от Гордън, той щеше да я чака. Но Бил смяташе, че само ще усложни положението, ако ѝ каже за развода, затова продължаваше да се прави, че е женен за Синтия.

— Мисля, че Синтия е извън града за няколко дни — каза небрежно той.

Изабел винаги бе смятала, че Синтия проявява безчувственост, като не се съобразява с него, но никога не си позволи да сподели мнението си с него.

— Гордън е в Мюнхен за два дни на някаква конференция, свързана с банката. Ще се върне вкъщи за почивните дни. Мисля, че си има планове — осведоми го тя.

Тя самата вече не беше част от плановете на Гордън, а и нямаше желание да бъде. След Лондон тя се чувстваше напълно отчуждена от него и не се засягаше, че не я води никъде със себе си. Той просто приемаше от само себе си, че тя иска да си остане вкъщи със сина си и беше прав. Изабел все още се изморяваше много бързо. Тя си лягаше рано и стоеше по цял ден с Теди. Преди заминаването на Софи двете излязоха да обядват навън и това усилие остави Изабел почти без сили. Лекарят ѝ обясни, че ще минат месеци, преди да се почувства както преди.

Това важеше още повече за Бил. Полетът беше цяло изтезание за него. От месеци не беше изпитвал подобна болка, която още го мъчеше, докато говореше с нея.

— Какво ще правиш довечера? — попита го нежно Изабел.

Разбираше, че той е изморен и тъжен и се тревожеше за него.

— Предполагам, че ще си легна. Тук няма обслужване по стаите, но аз и без това не съм гладен.

Болеше го твърде силно, за да се храни, а не искаше да взема болкоуспокояващи. Спря ги още преди няколко седмици, защото се боеше да не се пристрасти към тях. За щастие това не стана, но той не искаше да започва отново да ги взема.

— Може би не е лошо да се поразходиш и да разгледаш наоколо.

Не ѝ харесваше идеята Бил да стои затворен в стаята си. Щеше да се чувства прекалено самотен и тя се опасяваше, че така той ще падне духом още повече.

— Ще го оставя за утре. Тук не ти предлагат голям избор. Започвам терапията в седем сутринта и няма да се прибера в стаята си чак до пет следобед. — Режимът беше много натоварен, но той беше избрал този център именно по тази причина. Бил смяташе, че ако работи по-усилено, по-бързо ще постигне резултати. А сега искаше само да си тръгне, дори преди да е започнал. — Ще ти се обадя утре сутринта, веднага щом стана. — При нея щеше да бъде обед и времето беше удобно да ѝ позвъни. Ако ѝ се обадеше вечерта, когато се прибереше в стаята, при нея щеше да е единадесет вечерта. Ако Гордън вдигнеше телефона, това щеше да ѝ създаде проблеми.

— И аз мога да ти се обаждам понякога — предложи тя, но Бил ѝ каза, че е по-добре той да ѝ се обажда, което беше истина.

— Ще ти се обадя утре, скъпа — каза накрая той, прекалено изтощен, за да говори дори и с нея.

Болката в гърба направо го оставяше без дъх и той имаше усещането, че е на светлинни години от нея и от живота, който познаваше. Наистина най-накрая се бе върнал в САЩ, но това не му помагаше с нищо. Намираше се сякаш на необитаем остров и беше осъден да остане на него цяла година. Това не беше ободряваща мисъл.

— Обичам те, скъпа — прошепна той в слушалката.

След като затвори, Изабел дълго лежа, замислена за него. Така ѝ се искаше да може да го прегърне и да го утеши, но от това разстояние можеше само да го обича и да го окуражава да мисли позитивно.

На следващата сутрин Бил стана в шест часа. След разговора си с Изабел той изобщо не бе ставал от леглото. Само се бе претърколил и бе заспал облечен, докато алармата не го събуди. Чувстваше се пребит от умора и едва се движеше. Той позвъни на санитаря да му помогне да седне на стола и се запъти към банята. Половин час по-късно вече се чувстваше по-добре и се обади на Изабел, преди да излезе.

— Как си, скъпи? — попита загрижено тя.

Той звучеше по-бодро и беше в по-добро настроение от предната вечер.

— Много по-добре. Снощи бях като труп.

— Знам — усмихна се тя.

Теди се беше събудил в добро настроение и навън беше прекрасен септемврийски ден. При нея беше обяд.

— Съжалявам, че снощи бях толкова унил. Чувствах се като дете, което за пръв път е отишло на лагер.

Тя се усмихна при тези думи, защото си беше помислила същото.

— Знам. Прииска ми се да хвана самолета и да те прибера у дома — съчувствено каза тя.

— Така обикновено постъпват майките. Бащите само казват на хлапетата да се стегнат. Това е основната разлика между двата пола. Всеки път, когато момичетата отиваха на лагер, те се затъжаваха за дома. Синди винаги искаше да ги прибере по-рано, а аз настоявах да си изкарат смяната.

— И кой надделяваше? — попита развеселена Изабел. Досега Бил не беше споменавал за тази черта от характера на Синтия, която ѝ се стори по-симпатична отпреди. Тя би постъпила по същия начин. Докато не замина за университета, Софи не се беше отделяла от майка си. Изабел искаше тя да се запише в Сорбоната, вместо да ходи в Гренобъл.

— Тя, разбира се. Аз бях непрекъснато извън къщи и не можех да наложя правилата си. Когато се приберях, те вече си бяха вкъщи.

— Браво на нея.

— Е, по-добре да вървя, за да видя какви мъчения са ми приготвили. Убеден съм, че тук те са издигнати в култ.

Всъщност той изобщо не беше подготвен за режима, на който го подложиха.

След умерената терапия в лондонската болница това тук беше като да се запишеш във флота. Бил си направи упражненията на стола, доколкото можа. Дадох му да вдига тежести, за да заякне горната част на тялото му. Трябваше да се упражнява и на гладиатор. Имаше специална физиотерапия за врата му, продължителни упражнения в басейна и специален комплекс за краката. За обяд разполагаше само с половин час и почти не му остана време да отиде до трапезарията, нито да поговори с някого. Когато се прибра в стаята си в пет, той беше толкова уморен, че едва се движеше. Не успя да се премести от стола на леглото, затова позвъни на санитаря, който се усмихна, когато Бил изпъшка.

— Добре сте потренирали днес, господин Робинсън.

Той беше млад афроамериканец, пострадал при тренировка на бейзбол преди пет години. Сега учеше за рехабилитатор. Бил се почувства обнадежден, когато видя, че при него няма и следа от предишните увреждания и той е във фантастична форма. Момчето беше двадесет и шест годишно.

— Шегуваш ли се? — погледна го с нещастно изражение Бил. — Мисля, че днес се опитаха да ме убият.

— След няколко седмици това изобщо няма да ви прави впечатление. Ще правите упражненията с лекота и дори ще са ви приятни — добави той и предложи да му направи масаж.

Бил не можеше да си представи, че това време някога ще дойде. Реши да пропусне вечерята и да си остане в леглото. Беше задрямал,

когато се събуди от почукване на вратата и попита сънено кой е. Когато отвори очи, един младеж в инвалидна количка вече беше в стаята му.

— Здравсти. Аз съм Джо Андрюс. Настанен съм в съседната стая. Ще се навиеш ли за един баскетболен мач в осем?

Бил го погледна и изстена, после се разсмя. Андрюс седеше свободно на стола си и явно можеше да движи само едната си ръка. Той беше хубаво момче на около двадесетина години. Преди шест месеца беше преживял катастрофа, в която бяха загинали шест души.

— Баскетбол? Шегуваш ли се? Можете да ме използвате за топка. Не мисля, че ще съм в състояние отново да седя, камо ли да се движа.

— В началото винаги е трудно — усмихна му се Джо, — после става по-лесно. Мястото е страхотно. Преди шест месеца бях завързан към специална дъска и можех да движа само очите си. Мислех си, че ще бъда щастлив, ако мога да почеша си носа.

Начинът му на мислене беше много зрял.

Бил изстена отново и седна.

— Ти имаш за съюзник младостта си — подчерта Бил, макар че преди катастрофата и той беше в много добра форма, — а аз съм един стар човек.

— Тук няма стари хора. Капитанът на баскетболния отбор е на осемдесет и две години, с удар. Играл е за янките преди шестдесет години.

— Аз съм изпаднал от лигата си. По-добре да се бях записал във флота.

— Щеше да ти е по-лесно, но нямаше да е толкова забавно. Тук има няколко наистина хубави жени.

По някакъв забавен начин Бил се почувства като в колежа. Момчето веднага спечели симпатиите му. То имаше весели очи, хубава усмивка и яркочервена коса.

— Май не си се помайвал тук.

Това не беше вярно, но поне Джо отново имаше желание да се забавлява. Момичето, за което беше сгоден, бе загинало в катастрофата, но той не спомена този факт пред Бил.

— През почивните дни ходя в Ню Йорк. Може, ако искаш, и ти да дойдеш с мен някой път. Само за двадесет минути с влака и сме в центъра.

— Трудна работа. Точно сега не мисля, че съм в състояние да се движа.

— Защо не дойдеш да погледаш мача? Ще те запозная с някои от момчетата.

Той беше решен да въвлече Бил в центъра на събитията. Джо беше старши отговорник на етаж и доброволно се занимаваше с приобщаването на новите пациенти, както в случая с Бил. Важно беше за духа на пациентите да се включат в повече социални дейности извън тяхната собствена терапия. Именно това бе спасило живота на Джо. При постъпването си в рехабилитационния център след катастрофата Джо бе искал да се самоубие. А сега беше преминал през най-лошото и отново беше взел живота си в ръце.

— Наистина ли има момичета? — пошегува се Бил.

— Ти женен ли си? — попита Джо, опитвайки се да го предразположи.

Виждаше се, че има подход към хората и действително е приятно момче.

Бил се натъжи, като го гледаше, седнал в инвалидния стол.

— Не. Развеждам се.

— Много лошо. В отбора има две момичета. Едната е осемнадесетгодишна.

— Предпочитам да не си слагам пак веригите, ако успея да се опазя. Другата на колко е години?

— Шестдесет и три — ухили се Джо.

— Тя остава за мен. Повече ми подхожда като възраст.

— Ти на колко години си?

— Петдесет и две, но днес навърших деветдесет.

— Вечерял ли си?

— Смятам да я пропусна тази вечер.

Предната вечер също я пропусна. Не си струваше усилието да излиза, след като веднъж се беше прибрал в стаята си.

— Идеята не е добра. Ще дойда да те взема в шест и половина, а ти си помисли за мача след това. — Джо дори не го попита и преди Бил да има време да възрази, него вече го нямаше.

Момчето си изпълни задачата и въпреки нежеланието си, в шест и половина Бил отново седеше на стола си и се чувстваше много по-добре отпреди един час. Беше изкъпан, избръснат и сресан. Носеше

фланелка и маратонки, и двамата с Джо се запътиха към трапезарията, сякаш бяха колежани. Джо явно познаваше всички и представи Бил на един куп хора. Джо успя да му разкаже, че е на двадесет и две и е от Минеаполис. Беше завършил колеж и искаше да се запише да следва право през следващата година. Имаше две сестри и брат близък, който беше загинал в катастрофата, заедно с годеницата му и пътниците от другата кола. Братът на Джо шофирал през една снежна вечер, когато другата кола ги ударила челно. Много пациенти в болницата бяха преживели трагедии: деца, които си бяха играли като всички свои връстници; жена, простреляна в гръбначния стълб, докато купувала кока-кола за децата си в магазина посред бял ден; хора, пострадали при най-различни злополуки и катастрофи. Много от тях се подлагаха не само на физиотерапия, но и на психотерапия, също като Джон и жената с простреляния гръбнак. Целта на лечението беше да ги подготвят да водят пълноценен, продуктивен и нормален посвоему живот, когато напуснеха болницата.

В центъра бяха настанени двеста пациенти, а около триста идваха всеки ден като приходящи. Онези, които живееха тук, формираха ядрото на общността, грижеха се един за друг и с течение на времето започваха да се чувстват като семейство. Шумът в трапезарията напомняше на Бил не толкова за колежа, колкото за коктейл в разгара си. Всички се смееха, говореха, уговаряха си срещи, хвалеха се с победите си през деня или се оплакваха от прекомерното натоварване. Бил си помисли, че отдавна не беше виждал толкова много усмихнати лица. Обстановката тук нямаше нищо общо с очакванията при пристигането му.

— Следващата седмица има турнир по тенис, ако играеш — осведоми го Джо, докато разговаряше едновременно с още около шестима души, четирима от които бяха момичета.

Това не беше необичайно за болницата, където имаше много привлекателни млади мъже в инвалидни колички. Бил предположи, че около половината от хората, които видя, бяха мъже на около двадесет години. Другата половина покриваше широк спектър от възрасти и по-малко от половината от тази група бяха жени и момичета. Три четвърти от пациентите бяха от мъжки пол. Явно мъжете по-често ставаха жертва на злополуки или имаха по-лош късмет, караха прекалено бързо колите си, поемаха по-голям риск или се занимаваха с

екстремни спортове. Тук обаче имаше и мъже и жени на възрастта на Бил. На неговата маса седеше едно красиво момиче с изящно лице, което говореше забавено. Тя беше модел и бе паднала по едно мраморно стълбище по време на снимки, при което беше получила масивна травма на главата. Беше прекарала шест месеца в кома и докато говореше с нея, Бил осъзна какви късметлии бяха с Изабел. Момичето се казваше Хелена, а най-добрата ѝ приятелка в рехабилитационния център беше една балерина, пострадала при катастрофа и решена на всяка цена да се върне отново на сцената. Това бяха хора, изправени пред неимоверни трудности, които правеха героични усилия да преодолеят лошия си жребий. Бил изпита възхищение към тях.

Към края на вечерята той отново се чувстваше добре и Джо и Хелена го убедиха да дойде на мача. Той се съгласи, но без да играе. Искаше само да погледа.

— Играчите са доста добри — усмихнато каза Хелена със заваления си говор.

Тя също седеше в инвалиден стол, защото вследствие на травмата на главата получаваше световъртеж и понякога най-неочаквано падаше. В стола се чувстваше по-сигурно. Красотата ѝ поразил Бил и той си помислил, че прилича на Изабел. От Джо знаеше, че е работила в Ню Йорк, Париж и Милано, и е била на кориците на „Вог“ и „Харпърс Базар“ преди злополуката. Според Джо тя се възстановяваше забележително добре.

— Следващия път може и ти да поиграеш — окуражи тя Бил.

— А ти защо не играеш? — пошегува се Бил.

Хелена беше по-висока от повечето мъже, съдейки по безкрайно дългите ѝ крака. Носеше къси панталони, сандали, имаше безупречен педикюр с яркочервен лак. Много от младите мъже я заглеждаха, но тя си имаше приятел — фотографът, с когото работела по време на злополучния инцидент. Момчето ѝ беше изключително предано. Двамата планираха да се оженят, щом Хелена излезеше от болницата. На ръката ѝ имаше годежен пръстен с размерите на яйце, както би се изразила Синтия.

Бил и Хелена наблюдаваха играта един до друг. Около тях имаше многобройна публика, която викаше и крещеше окуражително към играчите от двата отбора. Всички се радваха, независимо кой

бележеше точка. Самият факт, че играеха, беше победа за тях. Бил беше впечатлен от уменията им.

— Женен ли си? — попита Хелена.

Всички знаеха, че обожава годеника си. Тя просто проявяваше любопитство към Бил, който беше хубав мъж и при други обстоятелства тя вероятно би била привлечена от него, ако не беше щастливо сгодена.

— Разведен. Почти. След няколко месеца.

— Много неприятно — каза със съчувствие тя. — Тук ще бъдеш много популярен — усмихна се широко Хелена.

Бил си помисли, че досега не е виждал толкова много добре изглеждащи мъже, събрани на едно място, повечето от които бяха наполовина на неговите години. Това обаче не го притесняваше, защото той не се смяташе за свободен, тъй като обичаше Изабел.

— Имаш ли си приятелка?

Бил се канеше да каже не, но изведнъж реши да е откровен с нея.

— Да.

— Ще се ожениш ли? — Въпросът попадна право в целта.

— Не. — Бил се отказа от увъртането. Тук нямаше защо да пази тайни. — Тя е омъжена и няма намерение да се развежда. И без това не ѝ е лесно.

— Какво искаш да кажеш? — погледна го тя настойчиво и пропусна да види как единият от играчите отбеляза точка.

Вривата в огромната зала беше оглушителна, но тя се интересуваше повече от отговора на Бил.

— Означава, че тя си има достатъчно свои проблеми, за да я товаря и с моите. Едно от децата ѝ е много болно. Тя няма нужда от съпруг в инвалиден стол.

— Защо? Какво значение има? По-добре престани да разсъждаваш по този начин. Тя така ли го възприема?

— Вероятно не, но аз така чувствам нещата. Нямам намерение да се превръщам в бреме за нея.

— Много мило от твоя страна. Ами те какво да кажат? — посочи тя участниците в мача, които бутаха количките си един в друг, караха с пълна скорост из игрището, усмихнати и облени в пот. Очевидно беше, че си прекарват страхотно. — Да ти приличат на бреме?

— Аз не съм женен за тях. Може би щях да ги възприема като бремене, ако бях. Виж, Хелена, не мога да танцувам, не мога да стоя прав, не мога да се разхождам по улицата, дори не знам дали някога ще мога пак да ходя. Не мога да натоварвам друго с моите проблеми. — Той дори не си помисли да ѝ каже за провала си като мъж.

— Ти какъв си? Кънкьор? — попита тя, като повдигна едната си вежда.

Тя беше умно момиче и начинът ѝ на мислене допаднаше на Бил.

— Занимавам се с политика.

— Да не би да не можеш да работиш седнал? Това е ново за мен.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, знам. И аз разсъждавах по същия начин, но разбрах колко съм грешила. Говорът ми е смешен. Понякога забравям мисълта си, падам по средата на някой разговор. Доста неловко. Освен това не знам дали ще мога някога отново да работя, но проклета да съм, ако позволя това да ми провали живота. Не съм човек, който се отказва без бой. Мога да правя и други неща. Все още изглеждам доста прилично — скромно отбеляза тя и Бил вдигна изразително очи нагоре. Вече бяха приятели. Приятелствата тук се завързваха бързо, като на кораб. Общото нещастие ги сближаваше още повече. — Все още не съм загубила интелектуалните си способности, макар понякога да звуча глупаво. Ако това не се нрави някому, да върви по дяволите. Годеникът ми не дава пукната пара за подобни притеснения и ако не мислеше така, нямаше да го погледна. Навярно трябва да оставиш дамата сама да реши.

— Положението е малко по-сложно.

— Има ли прости неща в този живот? — заяви невъзмутимо тя, докато наблюдаваше играта, после отново обърна поглед към Бил. — Гледай само да не вземеш погрешно решение само защото си убеден, че си прав. Залагам си задника, че ако тя заслужава любовта ти, което най-вероятно е така, за нея няма да има никакво значение можеш ли да ходиш или не.

Бил знаеше, че тя има право. Само че пред Изабел стоеше проблемът с Теди. Според Бил връзката им зависеше от това, дали той ще може да ходи отново. Това беше условието, което той си беше поставил без знанието на Изабел.

— Знаеш ли, Хелена, бих искал да приема този бас — не пропусна да се пошегува той.

Въпреки това думите ѝ силно го развълнуваха, не само заради смелостта, но и заради прямотата ѝ.

— Кой бас?

— За задника ти — отвърна той и тя се разсмя с глас.

— Успокой се, голямо момче. Ти обичаш друга, а аз съм сгодена.

— Колко жалко — заяви развеселен той.

Двамата седяха заедно до края на играта като стари приятели.

Отборът на Джо победи и той се присъедини към тях щастлив и потен. Прекрасно момче — помисли си отново Бил, докато отиваха към трапезарията, за да пийнат по нещо безалкохолно. Там бяха и повечето от участниците в мача и техните поддръжници. Вечерта се оказа много приятна и когато Хелена се прибра в стаята си, Джо се ухили съучастнически на Бил.

— Е, тя ще развали ли годежа си? — попита той. — Досега никой от нас не е успял.

— Работя по въпроса, но засега безуспешно.

И двамата знаеха, че това е само шега. Хелена беше лудо влюбена в годеника си. Джо каза, че той бил страхотно момче. Щели да се женят през пролетта и Хелена имала твърдото намерение да измине пътя до олтара без помощта на количката. От онова, което Бил беше видял тази вечер — несломимият дух, който струеше от нея — той не се съмняваше, че тя ще успее. Тя беше забележително момиче.

— Хелена има сестра, която идва да я вижда — осведоми го Джо по пътя към стаята им. — Прилича на жаба. — Бил се разсмя силно. — Сигурно са от различни майки или нещо такова. Хелена ме запозна с нея и щях да падна, като я видях. Но все пак е приятно момиче.

Двамата размениха типично мъжки погледи и Бил отново се засмя.

— Понякога стават такива неща.

— Значи следващия път ще играеш с нас? — попита Джо, докато се придвижваха по коридора.

— По-скоро предпочитам да гледам.

Беше му приятно да поговори с Хелена и думите ѝ го накараха да се замисли, макар че не беше съгласен с нея.

Нямаше намерение да се превърне в товар за друг човек или да играе ролята на безпомощен инвалид, със сигурност не и за Изабел, дори да се виждаха само няколко пъти годишно. Тя нямаше нужда от подобно главоболие. Другите грижи ѝ бяха достатъчни.

— Искаш ли утре да дойдеш с мен в Ню Йорк? Няколко от момчетата ще дойдат. Ще вечеряме навън, после ще гледаме някое представление.

— С удоволствие — любезно отвърна Бил, — но дъщерите ми ще дойдат да ме видят.

Оливия идваше от Джорджтаун, а Джейн от Нюйоркския университет.

— На колко години са? — заинтересува се Джо. Той определено се интересуваше от жени, макар да не беше ходил на среща след смъртта на годеницата си.

— Деветнадесет и двадесет и една. Бих искал да те запозная с тях, ако си тук.

— Няма да тръгна преди шест часа — каза Джо на вратата. — Имам уговорка за плуване, но ще бъда тук.

Преди катастрофата Джо бе бил капитан на отбора по плуване в колежа.

— Ще се оглеждам за теб — обеща Бил, преди да се разделят.

Стана му криво, че не му остана време да се обади на Изабел, а сега беше твърде късно. При нея беше пет часът сутринта. Той реши да изчака още един час, когато тя ставаше и тогава да ѝ се обади.

Той легна в леглото, като се стараеше да не заспи и в полунощ ѝ позвъни. Изабел вдигна слушалката почти веднага и той усети облекчението в гласа ѝ, когато разбра кой ѝ се обажда.

— Добре ли си? Притесних се за теб.

— Всичко е наред. Ходих да гледам баскетболен мач. Тук не ми дават дъх да си поема, но мястото е много добро. — Той ѝ разказа за хората, с които се бе запознал, за техните истории и за терапията, на която го подлагаха.

— Боже мой! Аз едва ли бих могла да направя и една част от всичко това! — възкликна тя.

— Не съм убеден, че и аз мога. Дават ни само по един ден почивка. Момчетата идват утре и се радвам, че ще ги видя.

От два месеца не ги беше виждал и много му липсваха. Бил с изненада установи, че Синтия също му липсваше. След тридесет години заедно, тя се бе превърнала в навик, от който му беше трудно да се откаже, макар че вече не я смяташе за част от живота си.

— Ти как си, скъпа?

— Добре съм. Току-що ставам. Теди още спи.

Те побърбриха още малко и приключиха разговора, когато Изабел чу, че Теди е буден. Тя все още мислеше за Бил, докато отиваше да провери как е синът ѝ. Даде му сутрешните лекарства и той веднага заспа отново. Изабел отиде в стаята си, облече се и застана на прозореца, загледана в градината, докато мислено беше при Бил. Мисълта, че щеше да мине много време, преди да се видят отново, я изпълваше с тъга, но каузата си заслужаваше чакането. Изабел знаеше, че можеха да не се видят цяла година.

Бил заспа с усмивка, докато си мислеше за нея. Думите на Хелена звучаха в главата му, виждаше смисъл в тях, но продължаваше да смята, че не се отнасят за него. Той нямаше място в живота на Изабел или в нечий друг живот, ако не можеше отново да проходи. Вярваше го с цялото си същество, макар видяното днес в центъра да го убеждаваше в обратното. Все пак Хелена беше красива и млада, и жена... Тя просто не разбираше как се чувства той... За него беше различно... Защото бе мъж. Бил знаеше, че ако не може да се върне в живота на Изабел изправен на собствените си крака, щеше да е по-добре да не го прави изобщо.

14.

Когато Оливия и Джейн дойдоха на другия ден, те бяха силно развълнувани да го видят и веднага установиха, че изглежда добре. Той ги разведе из сградата и около нея, запозна ги с някои от хората, които познаваше от предния ден, а после намериха тихо местенце и седнаха на въздух. Навън беше топъл септемврийски следобед. Момичетата изглеждаха добре и бяха щастливи. Имаха много за разказване, говориха за майка си, казаха му, че им липсва и много искат той да се върне у дома. И двете не можеха да приемат развода, но училищните им занимания ги разсейваха.

По-късно следобед отидоха да хапнат хамбургери в закувалнята преди тръгване и там се натъкнаха на Джо. Бил ги запозна и те очевидно веднага си допаднаха. Оливия познаваше негов съученик от Минеаполис. Джо се поинтересува от мнението на Джейн за Нюйоркския университет, където имаше намерение да следва право. Тя му каза, че там много ѝ харесва и разговорът продължи все така оживено, без да се налага Бил да го поддържа. Джо също си взе хамбургер и тримата не спряха да говорят. Това, че Джо беше в инвалиден стол сякаш не им правеше впечатление. Никой не го забелязваше, нито обръщаше внимание. Докато отиваха към стаята им Оливия вървеше до баща си, а Джейн — край Джо. Той явно я хареса, защото я покани на кино заедно с неколцина негови приятели. Тя обясни, че има други планове и очевидно искрено съжаляваше, че не може да отиде. Каза му да ѝ се обади някой път по телефона и обеща, че и тя ще се обажда. Дватама явно имаха много общо помежду си и Джо остана с тях почти до края, когато дискретно се сбогува и излезе, за да не пречи на семейната среща. Той беше разумен, добре възпитан, интелигентен и след като си тръгна, Бил сподели с момичетата, че го харесва.

— Много е приятен — съгласи се Джейн и Оливия се разсмя при думите ѝ.

— Приятен е меко казано, той е като динамит!

Момчето изглеждаше страхотно и на Бил му се видя много забавен начинът, по който се възприемаха един друг младежите на тази възраст. Напомняха му на палави кученца.

Момичетата заминаваха още същата вечер при майка си. След като ги изпрати, Бил се върна в стаята си, където го чакаше Джо с притеснено изражение.

— Мога ли да те попитам нещо — започна несигурно той.

— Разбира се, Джо. Какво има? — Бил предположи, че ставаше дума за някой баскетболен мач.

— Исках да разбера дали... всъщност... исках да кажа...

Явно въпросът беше сериозен, защото това умно момче изведнъж загуби дар слово и се изчерви до корените на рижата си коса.

— Сериозно начало — пошегува се Бил. — Прилича ми на молба да ти заема колата си. Нямам такава, нито пък някой от нас е в състояние да шофира.

Джо Андрюс се засмя.

— Питам се дали имаш нещо против... — Пое си дълбоко дъх той и изрече: — Да се обадя някой път на Джейн? Ако не си съгласен, няма да ѝ се обаждам. Тя може и да не иска да се вижда с мен... Исках да кажа... Знаеш... какво... имам предвид.

— Мисля, че идеята е страхотна. — В продължение на две години тя имаше приятел, когото никой не харесваше, но за радост на Бил те скъсаха миналата година и оттогава не бе имала друга връзка. — Доколкото знам, тя е свободна, макар че невинаги съм в течение на подробностите. Трябва сам да я попиташ.

— Тя ми каза, че мога да ѝ се обадя и ми даде телефонния номер при майка ѝ и в училището, но аз исках първо да те попитам.

Джо проявяваше уважение към него и Бил се трогна.

— Звучи ми обнадеждаващо — усмихна се той на момчето. — По-добре, отколкото сестрата на Хелена, нали?

— Ти шегуваш ли се? Дори не може да става дума за сравнение между тях. Джейн е страхотна! Имах предвид... Сестрата на Хелена е приятно момиче, но...

— Знам. Прилича на жаба.

— Не споменавай пред Хелена, че съм го казал. Сестра ѝ е симпатична и е много умна.

По лицето му си личеше, че се притеснява Бил да не го издаде пред Хелена.

— Обещавам да си мълча. Поласкан съм, че Джейн ти харесва. Много се гордея и с двете си дъщери.

Джо разбираше причината. Оливия също му харесваше, но тя изглеждаше по-голяма и по-зряла, освен това се държеше по-сдържано. Той се чувстваше по-свободно с Джейн и му допаднаше външността ѝ.

— Може би ще ѝ се обадя довечера.

— Това си е твоя работа — каза бащински Бил. — От сега нататък аз съм извън играта. Тя е голямо момиче.

Всъщност вълнуваше се, че това момче, което много му харесваше, е привлечено от Джейн. В това нямаше нищо лошо и за двамата. Тя имаше нужда от умен, свестен и мил човек до себе си, а той заслужаваше малко щастие след всичко, което беше преживял. Дори и за миг не му мина през ума, че те не си подхождат, понеже момчето е инвалид. В отношенията си с Изабел той беше на това мнение, но смяташе, че за Джо и Джейн няма проблем. Очевидното противоречие в схващанията му дори не му правеше впечатление.

Дъщерите му бяха доволни от посещението при баща си. И двете му се обадиха, преди да се върнат на училище на следващия ден. Джейн не спомена за Джо, така че Бил нямаше представа дали той ѝ се е обаждал, но не искаше да си пъха носа в личния ѝ живот. Синтия взе слушалката и попита дали може да го посети през седмицата. Бил се поколеба, после се съгласи. Нямаше нищо лошо да се видят. Все пак нали ѝ беше казал, че се развеждат, за да си останат приятели. Не я беше виждал от два месеца, също като момичетата.

Два дни по-късно, във вторник, Синтия дойде за вечеря. Когато той я заведе в трапезарията, тя остана удивена. Хората наоколо се усмихваха и изглеждаха щастливи, без значение дали можеха да ходят или седяха на инвалидни столове, а някои лежаха на носилки в корита и с шини. Явно всички се познаваха и имаха за какво да си говорят. Досега не беше виждала място, в което кипеше такъв живот.

Хелена се спря, за да го поздрави и той представи Синтия като своя съпруга.

— Кое е това момиче? — попита след това Синтия. — Има невероятна външност.

— Тя е модел.

— Излизаш ли с нея? — попита тя и в очите ѝ проблесна искрица ревност.

Бил се засмя:

— Тя е сгодена.

— Годеникът ѝ е щастливец — отбеляза Синтия с облекчение.

— И аз това казвам — засмя се Бил.

Малко след това те отидоха в стаята му и си поговориха. Синтия изглеждаше спокойна, но когато стана дума за развода, помръкна.

— Нищо не е останало от нашия брак, Син. Знаеш това. — Бил беше нежен, но не отстъпваше.

— Не, напротив. Все още ни свързват много неща. Погледни ни сега. Говорим си с часове. Все още те обичам, Бил. Не можем ли да си дадем още една възможност?

— Нямам какво да ти дам — откровено призна той. — И аз те обичам, но горивото ми свърши отдавна. Винаги ще те обичам, но ако опитаме отново, мисля, че всичко ще се повтори. Ако се върна на работа и съм извън къщи през повечето време, ти се ще ядосаш и отново ще започнеш да я караш постарому. — Без да го казва, и двамата знаеха какво има предвид. Тя отново щеше да си намери любовник. — А ако не мога да работя повече, ще се мотая по цял ден из къщи, докато ти си живееш живота и този път аз ще бъда ядосаният. За мен ще е по-добре да съм сам. За теб също, докато срещнеш подходящия мъж.

— Ти беше подходящият мъж — произнесе с тъга тя. Не можеше да го убеди, че греша, но ѝ беше тежко да го остави сам.

— Може би съм бил, а може би не. Ако съм бил, тогава бракът ни щеше да е наред.

— Тогава бях млада и глупава. Сега съм по-зряла.

— И двамата сме по-зрели, затова да се държим като зрели хора и при развода.

Тя замълча, после въздъхна. Нямахше съмнение, че той е взел решение. А щом веднъж го направеше, Бил никога не го променяше. Такъв си беше.

— Ами Изабел? — попита Синтия.

— Какво за Изабел? — Бил не искаше да говори за нея със Синтия. — Няма нищо за казване.

— Защо? — изненада се Синтия.

Бил несъмнено беше влюбен в Изабел и Синтия не можеше да повярва, че той ще я остави просто така. Питаше се дали Бил не е отчаян.

— Тя е омъжена. Аз съм тук. Ето така завърши всичко.

— Ти не си човек, който се предава лесно. Защо постъпваш по този начин? Тя не би могла да е щастлива с онзи айсберг, когото видях в Лондон. Струва ми се, че е голям негодник.

— Да, такъв е, но синът ѝ е нелечимо болен. Вече ти казах. Тя не може да напусне Форестър, защото смята, че промяната ще се отрази много зле на момчето, освен това не може да го издържа сама. Вярвай ми, Син, много е сложно. Изобщо не подлежи на обсъждане. Нямам намерение да я натоварвам с моите проблеми. Тя заслужава нещо по-добро от това. Ти също.

Синтия го погледна внимателно.

— Това ли е причината да поискаш развод? — Тази мисъл я ужаси.

— Отчасти — искрено отговори той, — но има и други. Направих го заради себе си. За нейно добро е да стоя настрана от нея. Освен ако тук не стане някое чудо.

— Знаеш какво ти казаха в Лондон — смъмри го тя. — Чудо няма да стане. Няма да излезеш оттук на ролкови кьнки, Бил. Не си причинявай това. Недей да храниш илюзии.

— Не храня. Съзнавам, че каквото и да постигна, все ще бъде по-добре от нищо. Само казвам, че докато съм в това състояние, аз нямам място в живота ѝ.

— Тя знае ли го?

Синтия беше разстроена заради него. Това беше ужасна причина да се разделиш с човека, когото обичаш, много по-лоша от причините, поради които те се развеждаха. В известен смисъл той имаше право да иска развод, макар тя да не го признаваше пред него. Ако Бил решише да се върне при нея, тя щеше да го приеме на мига. Обаче много добре знаеше колко безразлично се беше държала към него години наред. Чак сега беше разбрала какво беше изгубила. Само че за тях беше твърде късно.

— Тя знае ли защо искаш да скъсате? — Синтия съжаляваше и двамата.

Бил поклати глава.

— Тя дори не знае, че имам намерение да се оттегля от живота ѝ. Но човек не може да поддържа една връзка до безкрай при тези разстояния, без да има възможност да вижда другия. Накрая ще се отчуждим един от друг. Аз ще остана тук много дълго. Тя си има свой живот. Ще го преживее някак.

— Аз не съм толкова убедена. Струва ми се, че тя няма на какво толкова да се опре в живота си. И още нещо, ти ще го преживееш ли? Защо изобщо трябва да се подлагаш на всичко това? Ако тя е святна жена, каквато подозирам, че е, и ако ти си толкова луд по нея, състоянието ти няма да има никакво значение. Ти си по-добър от повечето мъже, стъпили на двата си крака. — Същото му бе казала и Хелена. — Любовта няма нищо общо с това.

— Може би няма. Но това съм аз. Никога няма да ѝ го причиня. И без това тя няма да напусне Форестър, защото не може.

Синтия разбираше, че Бил се измъчва, но не може да излезе от омагьосания кръг.

Той остана смълчан дълго след като тя си тръгна. Защо всички омаловажаваха факта, че е прикован завинаги в инвалиден стол? Това не беше без значение за него. Знаеше също, че след време то ще има значение и за Изабел. Независимо от онова, което му каза Синтия, той отказваше да бъде за постоянно с когото и да било. Тя нямаше представа какво е да си в инвалиден стол. Бил знаеше, че тя не би се примирила с това. Накрая щеше да го намрази заради онова, което вече нямаше да бъде или да може да прави. Той никога не би поставил Изабел в подобно положение, дори ако това означаваше да я излъже или да ѝ каже, че вече не се интересува от нея. Щеше да отиде в Париж да я види само ако можеше да слезе от самолета на собствените си два крака. Синтия обаче му напомни, че шансовете са нулеви.

Седмиците в рехабилитационния център се изнизаха неусетно за Бил. Той беше толкова зает, така уморен от изпълнението на упражненията и различните терапии така усърдно, че почти нямаше време да си поеме дъх.

Бил харесваше повечето от терапевтите, с които работеше. Те бяха умни, енергични и млади в по-голямата си част и бяха наистина загрижени за пациентите си. Още от самото начало Бил беше впечатлен от тях. Имаше само един, към когото изпитваше смесени чувства, и когато разбра, че има записан час при него, се почувства зле. Тя беше сексолог и се казваше Линда Харкорт. Още при първата им среща Бил ѝ каза, че не се интересува и не иска да обсъжда никаква терапия с нея.

— Защо не? — попита тя и го погледна спокойно иззад бюрото си. Беше жена с приятен външен вид и интелигентно лице, приблизително на неговите години. — Имате намерение да се откажете от секса — попита с усмивка тя — или всичко е наред?

Бил си помисли дали да не я излъже, но нещо в открития начин, по който го гледаше, го възпря. Не искаше да обсъжда с нея несъществуващия си сексуален живот, но нещо у нея му подсказа, че ще ѝ падне в очите, ако просто избяга. Бил не можеше да си обясни защо го беше грижа за нейното мнение, но по някаква неясна причина той държеше на него. Тя беше човек, който привличаше вниманието и предизвикваше уважение. Имаше вид на жена, която не би търпяла глупости и в същото време като повечето от лекарите в болницата, изглеждаше грижовна и сърдечна.

— От картона ви виждам, че сте женен — отбеляза с лекота тя. — Смятате ли, че съпругата ви ще иска да поговори с мен?

Тя беше почти сигурна, че сексуалните му способности са повлияни от травмите и ако той не желаете да ги обсъжда с нея, може би жена му щеше да прояви желание. За мъжете беше съвсем типично да се притесняват да обсъждат потентността си в началото. Понякога разговорът със съпругата, ако имаше такава, бе по-лекият начин лекарят да се запознае с положението. Но Бил бързо поклати глава.

— Развеждам се — просто обясни той, затваряйки решително тази врата под носа ѝ.

— Интересно. Катастрофата ли повлия за решението ви?

Бил погледна настрани и след известна пауза поклати отново глава.

— Всъщност не. Трябваше да го направим още преди много години. Катастрофата само даде началния тласък.

Следващият въпрос на лекарката беше съвсем директен.

— Имали ли сте полово сношение след катастрофата или опит за такава? — попита по същество тя и той се изненада от самия себе си, когато ѝ отговори:

— Да.

От едносричния отговор не ставаше ясно как е преминало.

Тонът ѝ беше внимателен, но не прекалено съчувствен. Тя беше професионалист, човек, стъпил здраво на земята, и нищо в изражението ѝ не подсказваше, че го съжалява.

— Как беше?

— Как беше за мен? — засмя се той на изтъркания виц и тя също се усмихна. Мъжете обикновено го казваха най-вече в случаите на провал. Тя предполагаше какъв ще е отговорът му. — Не се получи.

— Без ерекция, без еякулация или и без двете? — попита делово тя, сякаш го питаше дали иска сметана или захар в кафето си, или и двете.

Бил не се затрудни да ѝ отговори.

— Без двете. Не успяхме да стигнем по-далеч.

— Усетихте ли нещо? — Той кимна отново. — Притъпено или отчетливо?

— Всъщност отчетливо. Но нямах ерекция. Чувствах всичко... Е, почти всичко. И все пак нищо не можах да направя.

— Често се изисква време. Дори след онова, което ви се е случило, все още има голяма вероятност нещата да се подобрят до степен, в която ще можете да водите относително нормален сексуален живот по-нататък. Много зависи от начина, по който го възприемате. Успехът в тази област може да бъде много градивен.

Само като я слушаше, Бил се чувстваше потиснат. Не искаше да проявява „градивност“ или да дава нова формулировка на понятието „успех“. Всъщност той дори не искаше да опитва отново. И с кого да опитва? С Изабел? Тя беше в Париж, той не желаше двамата да преживеят още едно фиаско, а нямаше никакво желание да спи със Синди. Ако опиташе с нея, дори би било още по-унизително. Той вече не я обичаше по този начин.

— Имате ли партньор? — попита направо доктор Харкорт.

— Не, нямам.

— Няма нищо. Можем да го обсъждаме, а вие сам да направите някои експерименти. Много голяма роля играе психиката, как го

възприемате и как се справяте, не само какво чувствате физически или как се представяте.

— Аз не искам изобщо да се справям с това — рязко отвърна той, като си отбеляза наум да каже на личния си лекар, че не иска повече часове при сексолога. — Не мисля, че проблемът е от значение за мен на този етап.

— Или изобщо? — Погледът ѝ бе прям и Бил кимна.

— Точно така, докторе. Нямам намерение да се правя на глупак, след като знам, че няма да мога.

— Ами ако се получи? Сексът е важна част от живота, за да се отказвате от него на вашата възраст.

— Понякога се стига и до това. Аз съм се посветил на работата си.

— Аз също — усмихна се тя и му подаде една книга през бюрото. Книжката изглеждаше с медицинска ориентация.

Бил се поколеба, после я взе.

— Задължителна литература. Следващата седмица ще има тест. — Бил я погледна стреснато, а тя се разсмя. — Не точно. Но може да ви се стори интересна.

С това срещата им приключи. Като за първи път, бяха постигнали значителен напредък. Тя знаеше какви са перспективите, какво е било преживяването след катастрофата. Сега той разполагаше с литература, която си струваше да бъде прочетена. През следващите месеци имаше време да поработи с него и тя беше по-оптимистично настроена, отколкото той, когато се прибра в стаята си.

Бил захвърли ядосано книгата на леглото и остана загледан дълго през прозореца. Не искаше да провежда терапия със сексолог, не искаше да бъде „градивен“. Искаше да бъде мъж и ако не можеше да бъде такъв, имаше намерение да обърне гръб на всичко скъпо за него или най-малкото на Изабел. Със сигурност нямаше да започне да излиза с жени и да експериментира, за да види дали ще постигне и задържи ерекцията си. Ако не друго, Бил беше решен да запази поне достойнството си.

Той не каза на Изабел за срещата си с Линда Харкорт при следващия им разговор. Тази страна от рехабилитационния център запази само за себе си.

През следващите дни Бил продължаваше да е разстроен от срещата със сексолога, затова когато отвори книгата, се изненада колко информация се съдържаеше в нея. Според онова, което прочете, първото му преживяване не е било нетипично и можеше да се очаква значително подобрение, докато травмите му продължаваха да отзвучават. Когато прочете книгата обаче, Бил остана скептично настроен. Все още смяташе, че може да се окаже сред огромната категория мъже, свръхчувствителни в тази област, но не можещи да се контролират и да поддържат стабилна ерекция. Освен това той нямаше желание да провери дали има подобрение, сам или с партньор. За него беше по-лесно, настоя той при срещата си с Линда Харкорт през следващата седмица, да забрави за тази част от живота си. Каза й също, че не желае да идва повече при нея. След като му даде още две книги, тя му предложи да се видят само още един път. Каза, че иска да разбере какво е мнението му за прочетеното, защото самата тя не ги била чела още. Общуването с нея беше непринудено и леко. Бил всъщност я харесваше, само не искаше да обсъжда с нея потенциалния си сексуален живот. Що се отнасяше до него, Бил вече се смяташе за евнух и беше решен да не прави повече опити в тази област. Нямаше нужда от унижения, провали и разочарования. Предпочиташе да живее сам и в безбрачие.

Някои от политическите му партньори вече бяха научили, че е в този център. Двама от тях долетяха от Вашингтон, за да го видят, неколцина пристигнаха с кола от Ню Йорк. Очевидно беше, че физическото му състояние не им пречеше да общуват свободно с него и щом го видяха, те веднага започнаха да се допитват до него и да търсят съветите му. До Коледа вече го търсеха често по телефона. Различните форми на терапия поглъщаха по-голямата част от времето и енергията му, затова той се стремеше да поддържа политическите дела в спокоен, не натоварващ поток. Само че хората от стария му екип бяха решени на всяка цена да го привлекат отново в политиката. Ако не друго, поне се чувстваше поласкан и с удоволствие научаваше какво правят другите, какви са надеждите, стратегиите и плановете им. Онова, което искаха от него, както винаги беше помощ, за да постигнат успех.

Бил прие да прекара Коледа в къщата в Гринуич със Синтия и дъщерите си. Поръча лимузина, която да го откара за вечерята, и обеща

на момичетата да прекара нощта там. Чувстваше се малко особено, но Синтия беше казала, че може да го настане в една от стаите за гости на първия етаж. Бил знаеше от момичетата, че в живота ѝ има нов мъж. Бил се радваше за нея. Всичко се нареждаше много добре.

Колата дойде в пет часа и час по-късно той беше в Гринуич, на познатата алея пред къщата. Тя беше голяма и внушителна и той винаги я бе харесвал, но сега се чувстваше особено и изпитваше носталгия по миналото. Ала веднага щом видя момичетата, Бил се почувства отново добре.

Когато влезе с количката в дневната, те украсяваха коледната елха. От уредбата звучаха коледни песни, а Синтия изглеждаше по-добре от всякога. Когато се обърна към Оливия и Джейн, за да ги поздрави, очите му се разшириха от изненада, защото видя Джо Андрюс в инвалидната му количка.

— Как попадна тук? — попита учудено Бил.

Този следобед се бяха видели в стола. Джо се засмя с глуповато изражение, а Бил се усмихна широко. Момчето си отдъхна, защото се притесняваше от реакцията на Бил. Джейн застана до Джо и го хвана за ръка.

— Джейн мина да ме вземе на връщане от училище — обясни Джо. — Искрахме да те изненадаме.

Двамата сияеха и Бил беше заинтригуван. Джо не беше отварял дума за Джейн след запознанството им. Бил нямаше представа, че се срещат и отношенията им толкова бяха напреднали през последните три месеца.

— Добре, изненадахте ме — усмихна им се Бил. Той също се радваше, че са се сприятелили. Джо беше страхотно хлапе.

Всички вечеряха заедно, след което отидоха на църква, а на следващата сутрин семейството и Джо се събраха в дневната. Синтия вече беше приготвила закуската, а новият ѝ приятел се присъедини за обяд. Изглеждаше много приятен и интелигентен мъж. Беше вдовец с четири големи деца и явно беше много влюбен в Синтия, за радост на Бил. Той се изненада от себе си, че не изпитва ревност и собственически чувства към нея, което още един път му показа, че разводът е бил правилното решение.

Той и Джо се върнаха заедно в болницата в коледната вечер и споделиха колко им е харесало празненството. На Бил му липсваше

само Изабел. На няколко пъти бяха говорили по телефона и тя казваше, че всичко при нея е наред, но Бил познаваше по гласа ѝ, че е нещастна и потисната. Гордън се държеше много сурово с нея през последните месеци. Все още я наказваше заради предполагаемата ѝ изневяра, като че ли катастрофата не беше достатъчно наказание. А и Теди постепенно губеше сили. Софи се беше върнала за празниците, но на другия ден след Коледа замина на ски с приятели.

— Нали не си ми ядосан, че се виждам с Джейн? — предпазливо попита Джо, докато пътуваха към болницата, но Бил се усмихна и поклати глава.

— Тя заслужава добро момче като теб, а ти заслужаваш нещо повече от момиче, което прилича на жаба.

И двамата се засмяха при спомена за срещата между Джо и сестрата на Хелена. Хелена беше заминала с годеника си за Ню Йорк. Всички от групата си бяха разменили дребни подаръци за Коледа.

Бил беше сигурен, че нито Джо, нито Джейн имат сериозни намерения един към друг, затова не се притесняваше. Те бяха прекалено млади, за да мислят за трайна връзка, но Бил се радваше да ги гледа заедно. Оливия също беше споделила с него, че има нов обожател. Той беше помощник на един сенатор, познат на Бил. Докато пътуваха към болницата, Бил изведнъж си помисли, че всички, освен него си имаха по някого в живота. Той продължаваше да обича Изабел, но тя живееше в Париж с Гордън и децата си и изглеждаше на светлинни години от него. За първи път от много време той се почувства самотен, когато се прибра в стаята си. Веднага щом пристигнаха Джо излезе да се види с приятелите си, а на следващия ден щеше да дойде и Джейн. Бил си легна и се опита да чете книга, без обаче да може да задържи вниманието си върху нея. Когато Джейн му се обади по-късно същата вечер, той вдигна с облекчение телефона.

— Ядосан ли си ми, татко? — предпазливо попита тя. Със същия глас му бе съобщила, когато в гимназията бе блъснала колата му.

Бил се засмя непринудено.

— Разбира се, че не. Защо да съм ти ядосан? — Бил се усмихна при мисълта за чудесното време, което бяха прекарали заедно на Коледа.

— Не знаех какво мислиш за мен и Джо.

— Какво да мисля за него? — Бил започваше да съжالياва, че не проведеха този разговор по-рано, в къщата, за да може да гледа лицето ѝ, докато разговарят.

Тонът ѝ стана сериозен.

— Аз много го обичам. Не съм срещала друг като него.

— И аз го харесвам. През главата му са минали много неща. — Да остане с парализирани крака, травмата от катастрофата, смъртта на годеницата му и на брат му близник. Целият му живот се беше обърнал с главата надолу.

— Знам. Той ми разказа, катастрофата не е била по негова вина, но изпитва вината на оцелелия, защото само той е останал жив. Ще го превъзмогне след време.

— Искам да съм до него, татко.

Последва пауза, за да може Бил да осъзнае тежестта на думите ѝ.

— Какво искаш да ми кажеш, Джейн?

Внезапно той се зачуди дали тя не се опитва да му каже, че имат намерение да се оженят, което не му се струваше добра идея. И двамата бяха твърде млади, а Джо имаше тепърва да извърви труден път. За него нямаше никаква надежда да проходи отново. Бил чувстваше, че това е прекалено голяма отговорност за Джейн. Ако ставаше дума за романтична връзка, добре, може би за няколко години, ако се получеше, но той смяташе, че нещо по-сериозно от това би било погрешно и за двамата.

— Казвам ти, че това между нас е сериозно, татко.

— Започвам да схващам. И той ли чувства нещата по същия начин?

— Мисля, че да. Не сме говорили конкретно на тази тема, но той е сериозно момче.

Бил харесваше това качество в Джо, който определено беше момче на място, но не беше убеден, че постъпват правилно.

— Не смятам, че можеш да правиш планове за нещо по-сериозно точно сега. Ти още учиш... Е, добре... пак ще го обсъдим някой път.

Той промени темата и те поговориха за коледното събиране, което беше също като едно време, с тази разлика, че сега беше още по-хубаво. Между него и Синтия нямаше напрежение, освен това Бил харесваше новия ѝ приятел. Джейн му каза, че ще се отбие да му каже здрасти, когато дойде при Джо на другия ден.

Разговорът му даде храна за размисъл. По-късно той разказа на Изабел за тях.

— Не искам тя дори да си помисля за брак с него — призна й той. — Жалко, защото той е много свястно момче.

— Тогава защо да не се оженят един ден? Много хора се женят на тяхната възраст. Те са млади, но тя е много зряла за възрастта си, а той е преживял много. Горкото момче!

— Това би било катастрофа за нея, Изабел. Тя има нужда от човек, който да ѝ е равностоен. Тя обича да кара ски и колело, да тича. Един ден ще поиска да има деца. Той ще остане прикован на онзи стол до края на живота си. Тя заслужава повече от това.

Той също, но нямаше избор. Джейн имаше.

— Това, което казваш, звучи ужасно — каза Изабел, очевидно разстроена. — Какво значение има, ако тя кара ски с приятели или танцува с някой друг? Да не би да искаш да ми кажеш, че ако се обичат, ти няма да си съгласен да се оженят само защото той не може да кара колело? Невероятно ограничено от твоя страна! Не мога да повярвам, че го мислиш.

— Знам какво говоря — заинати се той и се намръщи.

— Не, не знаеш! — твърдо възрази тя. Това беше първият им спор, откакто се познаваха. — Дано майката на Джейн прояви повече разум от теб. Досега не бях чувала нещо по-глупаво. Надявам се, че няма да повториш същото пред Джейн. Никога няма да ти го прости, и с право.

Разговорът премина на други теми и страстите се успокоиха. Бил ѝ разказа за коледните празници със Синтия и момичетата. Разбира се, не спомена за новия приятел на Синтия, тъй като Изабел не знаеше за раздялата им. Тя му каза, че Гордън заминава на следващия ден за Сен Мориц да кара ски с приятели. Тя оставаше в Париж с Теди, с когото щяха да посрещнат Новата година заедно. Софи вече беше заминала.

Бил никога не спираше да се удивлява колко пренебрежително се държеше Гордън с нея. Но все пак си отдъхна, защото Гордън нямаше да е там да я тормози. Отсъствието му беше скрит подарък. Те си поговориха още малко. Бил се чувстваше уязвим и малко тъжен. Вече четири месеца не се бяха виждали и тя безмерно му липсваше, както и той на нея. Дори не можеха да говорят за близка среща, защото рехабилитацията му щеше да продължи още няколко месеца.

След телефонния разговор той полежа, размишлявайки над думите ѝ за отношенията между Джо и Джейн. Продължаваше да не е съгласен с нея. Тя не знаеше какво говореше, нито пред какви огромни изпитания можеха да се озоват. Той искаше много по-лек и прост живот за Джейн, независимо от симпатиите си към Джо. По изключение този път мнението му се разминаваше напълно с мнението на Изабел. Добротата и идеализмът ѝ пречеха да види същността на проблема. Бил беше решен да вразуми Джейн, ако се наложеше. Поне засега те явно не бързаха да предприемат по-сериозни стъпки. Бил се надяваше да се опомнят преди това.

Той заспа и сънува коледната елха и за първи път от много време отново му се присъни бялата светлина. Вървеше към нея, хванал Изабел за ръка и когато тя се обърна към него, той я целуна и дори в съня си се притесни, когато видя Джо и Джейн да вървят по пътеката към тях. Той се взеше в инвалидната количка, а тя вървеше бавно до него. Изглеждаше разстроена, спря се, обърна се към баща си и го попита защо не я е предупредил, че ще ѝ бъде толкова трудно.

15.

След заминаването на Гордън за Сен Мориц и на Софи за Куршвел в къщата настана мъртвешка тишина. Изабел седеше в стаята на Теди и му четеше. Денят беше мрачен, а времето необичайно студено. В къщата ставаше течение, затова тя навлече Теди с пуловер върху пижамата и го зави с одеяло.

Коледата му донесе много приятни вълнения, купища книги и нови игри. Тя му купи голям плюшен мечок, за да не се чувства самотен в леглото. Искаше ѝ се да можеше да му подари добро здраве. Здравето му беше постоянен извор на тревоги за нея.

Бил ѝ се обаждаше по-често, тъй като знаеше, че Гордън отсъства. Тя също му се обади един-два пъти. Той ѝ звънеше по два пъти на ден. Изабел тъгуваше за дните в болницата, когато бяха заедно и можеха да си говорят по всяко време. Сега нямаше нито желание да излиза, нито да се вижда с приятели, затова се изненада, когато получи покана, адресирана до двамата, от една много известна светска двойка. Съпругата притежаваше модна къща, съпругът ѝ беше много стар, с благородническа титла и ръководеше влиятелна банка. Изабел не можеше да си спомни дали някога се е виждала с тях, но реши, че Гордън ги е срещал на светските събирания, на които ходеше сам, или вероятно познава съпруга от банката. Поканата беше много изискана, за сватбата на дъщеря им през януари. Изабел си отбеляза мислено да изпрати подарък на булката, но после забрави за поканата. Никога не ходеше на подобни прояви, а Гордън вече не я канеше да го придружава на светските събирания.

Тя прекара следващите няколко дни в разговори с Бил и с Теди. Той щеше да посрещне Новата година в центъра, където бяха планирани най-различни празненства. Обеща да ѝ се обади на тридесет и първи в полунощ, за да посрещнат заедно Новата година, а тя щеше да му се обади в полунощ нюйоркско време.

Изабел чакаше обаждането му, когато телефонът иззвъня и отсреща жената се стресна, когато чу гласа ѝ.

— О, колко глупаво от моя страна! — възкликна тя. — Ужасно съжалявам, набрала съм грешен номер. Обаждах се, за да кажа, че си изпуснах самолета — завърши тя смутено, с леко пиянски глас и затвори.

За Изабел беше пълна загадка коя беше тя и закъде пътуваше. Тя предположи, че жената е набрала грешен номер и също затвори телефона.

Бил се обади след малко, както бе обещал, и те вдигнаха наздравица за Новата година в Париж. Теди вече спеше. Изабел му се обади на свой ред в шест часа сутринта парижко време, когато при него беше полунощ. Беше малко странно, но и двамата много се забавляваха. След като си поговориха, Изабел слезе долу, за да си направи чаша чай и да прегледа вестника, после отново се качи горе. Сестрата на Теди имаше свободен ден и Изабел се радваше, че ще се грижи сама за сина си.

Той спа до късно този ден и тя започна отново да чете вестника. С изненада видя името на Гордън в клюкарската хроника, където се споменава за престоя му в Сен Мориц. Пишеше, че той е там с приятели. Изброяваха се имената на Ага Хан, принц Чарлс и редица други знаменитости. Тогава тя забеляза още едно име. Текстът гласеше, че се очаква графиня Дьо Лин също да се присъедини към тях за посрещането на Новата година. Това беше жената, която ги канеше на сватбата на дъщеря си и Изабел можеше само да предположи, че тя и Гордън бяха приятели. После, като си мислеше за това, тя си спомни снощното телефонно обаждане на жената, която каза, че е пропуснала полета си. В един много особен миг косата на тила ѝ настръхна. Защо жената се беше обадила в къщата на Гордън? Защо, за бога, Изабел бе предположила, че това е графиня Дьо Лин? Първото ѝ име беше Луиз. Изабел не можеше да си представи, че тя е замесена по някакъв начин с Гордън, вероятно беше приятелка на някого другото от компанията в Сен Мориц. Само че мисълта за съвпадението не ѝ даде мира цял ден. В шест часа вечерта тя реши да направи нещо абсолютно неразумно. Много искаше да чуе гласа на графинята. Обади се на услуги и си записа номера, помисли известно време, после набра номера. Отсреща веднага вдигнаха.

— Ало? Да?

— Търся мадам Дьо Лин — каза Изабел, като пропусна титлата й.

— Да.

— Обаждам се за потвърждение на полета ви за Сен Мориц — обясни Изабел, без да има представа какво ще говори след това.

— Още преди час ви казах, че мога да замина най-рано утре. Съпругът ми е много болен — с раздразнение съобщи тя, но Изабел вече бе чула това, което я интересуваше.

Гласът беше същият от предишната вечер, когато леко смутената, вероятно подпийнала графиня беше съобщила за пропуснатия полет.

— О, ужасно съжалявам. Сигурно сте говорили с колежката ми. Разбира се. Извинявам се, мадам Дьо Лин.

— Трябва ли отново да го потвърждавам? — попита графинята с надменен тон.

Странно, тя притежаваше същия пренебрежителен маниер на говорене като Гордън, забеляза Изабел. Двамата сякаш бяха близнаци.

— Не, няма нужда. Приятно пътуване — каза любезно Изабел и затвори.

Не знаеше защо, но цялата трепереше, опитвайки се да проумее информацията. Нямахте представа какво я накара да се усъмни в нея. Не можеше да не се запита защо графинята се бе обадила на Гордън предната вечер. Не искаше да си прави прибързани заключения, но връзката бе очевидна. Шестото чувство й подсказваше, че Гордън има любовна връзка с нея. Графинята е искала да му се обади в Сен Мориц, за да му каже, че ще пристигне по-късно, но явно е била пияна и му се е обадила вкъщи.

— С кого говори? — попита Теди, когато влезе в стаята й, което се случваше рядко. Той се сепна от изражението на лицето й. — Случило ли се е нещо?

— Не, аз... Тъкмо се обаждах на баща ти в Сен Мориц. Беше излязъл.

— Сигурно кара ски или вечеря навън — предположи Теди и тя кимна.

Когато Бил й позвъни по-късно, тя му разказа всичко.

— Струва ми се пресилено — внимателно подхвана той, — но жените имат забележителен нюх за тези неща. Имам повече доверие на вътрешния ти глас, отколкото на логиката си. Винаги усещах, когато

Синтия си хванеше нов любовник. Струваше ми се по-различна, настроена по-приятелски и по-весела. Предполагам, че се е забавлявала повече. — Това му се беше случвало много пъти и в повечето случаи винаги бе познавал кога му изневерява.

— Дори не знам защо се обадох. Може да е било грешно избиране, но тя беше прекалено любезна и беше склонна да дава обяснения. Ако беше грешка, просто щеше да затвори. И защо ще ни кани на сватбата на дъщеря си?

— Ако теорията ти е вярна, той вероятно ѝ е казал, че ти няма да дойдеш, а тя иска той да отиде. Направила е гаф заради добрите си маниери — иронично подметна Бил. — Трябвало е просто да го покани устно.

— Трябва да ги поизплаша като приема поканата — каза Изабел.

— Засегната ли си? — попита Бил, любопитен да научи каква е реакцията ѝ.

Знаеше, че тя от години не спеше с Гордън, но все пак беше омъжена за него. Освен това Гордън се държеше толкова отвратително с нея след катастрофата, че в известен смисъл тя изпита облекчение, че има оръжие срещу него. Не беше хубаво да гледа по този начин на положението, но така го чувстваше. Откакто се бе върнала от болницата, той се държеше като несправедливо засегнат и на Изабел ѝ беше дошло до гуша да я третират като престъпник в собствения ѝ дом.

— Не знам какво изпитвам — призна тя. — Яд, болка, облекчение. Чувствам се унижена, но и отмъстена. Не съм сигурна. Навярно те са само приятели и аз греша.

— Интересно ще бъде да разберем — тихо каза Бил.

— Откъде бих могла да науча? Ако съм познала, той никога няма да си признае пред мен. Трябва да е луд, за да го стори. Нямам ни най-малка представа с какво се занимава, къде ходи и с кого се вижда. — От години Гордън не ѝ казваше нищо.

— Наеми детектив — предложи практично Бил.

— Би било прекалено грубо. А ако той разбере, направо ще побеснее. Ще ме тормози още повече, за да прикрие вината си.

Бил се съгласи, че съществуваше подобна вероятност.

— Тогавя следи внимателно развоя на събитията. Може би в пресата ще се появи още нещо.

— Гордън е твърде хитър, за да се излага на показ по този начин — отбеляза Изабел, докато обмисляше ситуацията.

След като приключиха разговора, на нея ѝ хрумна друга идея. Имаше една стара позната в света на висшата мода. Бяха съученички и приятелки, но Изабел не я беше виждала от години, откакто Теди се бе родил преждевременно. Казваше се Натали Вивие и двете бяха много близки като момичета.

Изабел отново се обади на услуги и си записа номера на Натали. Тя беше все още неомъжена и беше фактор в света на висшата мода. Постът ѝ беше равностоен на този на Луиз в конкурентна модна къща. Изабел имаше усещането, че разплита някаква голяма мистерия и чувстваше непреодолимо желание да научи всичко, което можеше за Луиз дьо Лин. През последните дванадесет часа графинята се беше превърнала във фикс идея за Изабел.

Изабел изчака да стане по-прилично време и се обади на Натали. Беше събота и Натали лично вдигна телефона. Тя силно се изненада, когато разбра кой ѝ се обажда.

— Боже мой, не сме се чували от години... Как е момченцето ти?

Изабел ѝ разказа, че той боледува от бебе и тя му се е посветила изцяло.

— Досещах се, че нещо такова е станало. Всички казват, че си се затворила вкъщи. Продължаваш ли да рисуваш?

— Не ми остава време за рисуване.

Двете си разказаха набързо най-важните промени в живота си. Майката на Натали беше починала, баща ѝ се бе оженил повторно, а тя живяла с един сенатор десет години, след което той се върнал при умиращата си жена. Тя не се беше омъжвала, нито имаше деца и продължаваше да обича работата си. Сякаш времето беше застинало от последния път, когато се бяха видели. Те бяха приятелки още от училище, но се откъснаха една от друга, когато Изабел се омъжи за Гордън. Натали го мразеше, смяташе го за надут и арогантен и беше твърдо убедена, че се е оженил за Изабел само заради положението ѝ в обществото. Нямахше му доверие, но сега не спомена нищо за това пред Изабел, която първа изрече името му.

— Трябва да ти задам един много неприятен въпрос. Ти не ми дължиш нищо, Нат, само искам да разбера нещо, а нямам кой друг да попитам.

На другия край на линията настъпи мълчание и Натали се запита доколко можеше да е откровена с Изабел. Беше си задавала въпроса, дали някога ще се стигне до този разговор и не се изненада, когато тя ѝ се обади, макар да ѝ се струваше малко странно, че тя се интересува чак сега, след толкова време.

— С какво мога да ти помогна? — тихо попита Натали.

— Искам да те попитам за една особа, няма да кажа на никого, че сме разговаряли. Искам да ми кажеш истината. Какво знаеш за Луиз дьо Лин?

От другата страна се чу въздишка. Натали реши да кара направо.

— Много е талантива, има труден характер, изглежда чудесно, макар че е малко по-възрастна от нас, понякога се държи доста грубо с хората. По-скоро е студен човек. Струва ми се, че е много амбициозна. Говори се, че тя стои зад успеха на модната къща. Мисля обаче, че и парите на съпруга ѝ са допринесли за това. Той е почти стогодишен, напълно изкуфял, предполагам и много болен. Когато умре, тя ще наследи парите му. Втора съпруга му е и децата от първия му брак я мразят до смърт, според онова, което съм чувала да се говори. Достатъчно умна е, за да им отнеме поне отчасти полагащото им се наследство. Вече се е похвалила, че е успяла. Тя се ожени за него, когато той беше осемдесетгодишен и му роди дете, за да се подsigури. Сега той е на деветдесет и няколко години. Няма да изкара още много. А е един от най-богатите хора във Франция.

Информацията беше интересна, но не това искаше да чуе Изабел.

— Какво друго можеш да ми кажеш?

— Изабел, не рови в неща, които ще ти причинят страдание. Животът и без това не ни спестява болката. Защо ме питаш?

— Защото искам да знам. Ти знаеш нещо, нали?

От другата страна отново настъпи мълчание и се чу въздишка.

— Това не е точно тайна. Половин Париж знае.

Сърцето на Изабел заби по-силно при тези думи.

— Тя има ли връзка с Гордън? — попита най-накрая Изабел онова, което я интересуваше.

Натали се засмя. След всички тези години Изабел продължаваше да е по детски наивна. Точно това качество в нея ѝ бе харесало още в училище. Невинността на Изабел отваряше сърцата на хората. Но може би сега ѝ предстоеше да порасне.

— По груби изчисления тя му е любовница от десет или дванадесет години. Навсякъде ходят заедно. Изненадана съм, че досега никой не ти е казал. Показват се заедно в обществото доста открито и така е от години. Всички знаят.

— Вече не поддържам връзки с никого — сподели Изабел. — Сигурна ли си?

— Да, напълно. Той ѝ купува бижута, купил ѝ е кола. Мисля, че имат общ апартамент в Париж, някъде на левия бряг на Сена. На улица „Бак“, мисля. През лятото отсядат в хотел „Кап“. Миналата година ги засякох в Сен Тропе. — Той имаше живот, цял един свят, за който Изабел нищо не знаеше. Беше много по-лошо, отколкото предполагаше. — Той напуска ли те? — практически попита Натали. — Ако има такива намерения, тогава трябва да го притиснеш да подпише щедро споразумение — от онова, което съм чувала, той е пръснал цяло състояние по нея.

— Не мога да повярвам, Натали! Как е възможно? Сигурна ли си?

— Абсолютно. Ако не ми вярваш, обади се на други стари познати, те ще ти кажат същото. Гордън и графинята са двойка от години.

— Той не е споменал нищо за раздяла — замислено каза Изабел. — Вчера се досетих, но не предполагам нещо чак такова. — В най-лошия случай тя си представяше скорошно увлечение или обикновена любовна история, но не и цял друг свят, в който той е живял години наред, докато тя си е стояла вкъщи и се е грижела за сина им.

— Засега той няма причина да те напусне. Когато стане изгодно за него да го направи обаче, предполагам, че Гордън няма да пропусне случая. Тя е богата и влиятелна. За нея няма мърдане, докато съпругът ѝ е жив. Макар че кой знае, Гордън може да ѝ е омръзнал вече. Човек никога не знае. Все пак, пази се от нея, тя е истинска кучка. Ако реши, че я застрашаваш по някакъв начин, ще те преследва до дупка. Наблюдавала съм я да действа по този начин в средите на висшата мода. Бива си я. Била е шивачка в някаква дупка, когато е срещнала стареца, който я е направил графиня и ѝ е купил модната къща. Не мога да отрека, че е добра в работата си. Само че стой по-далече от нея. Ако реши, че си заплаха, ще те помете, преди да успееш да се

усетиш. Ако тя поиска Гордън, ще ти го измъкне под носа. — Всъщност и двете знаеха, че вече го е направила.

— Аз не представлявам заплаха за нея — призна с горчивина Изабел.

Чувстваше се като пълна глупачка. Отгоре на всичко, Гордън се бе държал жестоко с нея години наред. Колко подло от негова страна!

— Тя може и да не гледа така на нещата. Съжалявам, Изабел!

Натали мразеше да бъде вестносецът, който съобщава първи лошата новина. Тя обичаше Изабел открай време.

Учудващо как Гордън се беше обвързал с друга жена до такава степен. Изабел не можеше да не се запита дали нейното пълно отдаване на сина им не я беше докарало до това положение. Натали каза, че връзката им е отпреди десет, дванадесет години. Точно по същото време Гордън започна спи в отделна стая, изхвърли я от сърцето и от живота си. Всичко ѝ се изясни.

— Изабел, ще бъдеш много по-добре без него един ден — каза откровено Натали. — Честно казано, тя също. Той е завършен егоист. Винаги съм смятала, че мрази жените.

Изабел ѝ разказа за катастрофата, но не спомена Бил, след което си обещаха скоро пак да се чуят. Тя изпита облекчение, че научи истината, независимо колко болезнена беше. След като постави слушалката върху телефона, тя остана да седи неподвижно, загледана в пространството, после се обади на Бил. Той спеше дълбоко, но тя не можеше да чака да му съобщи току-що наученото.

Изстреля всичко на един дъх, докато той се опитваше да се разсъни и към края на разказа ѝ Бил вече седеше в леглото като поразен от мълния, с ококорени очи. Цялата история беше типично френска. За Щатите не беше обичайно да имаш дългогодишна любовница. Повечето хора се развеждаха. В този случай графинята чакаше съпруга ѝ да умре, за да го наследи.

— Невероятно! Убедена ли си, че Натали не греши? — Това потвърждаваше подозренията му какъв негодник беше Гордън.

— Натали винаги е добре осведомена. Защо никой досега не ми е казал?

Унизително беше да научи последна, след като цял Париж знаеше. Това я караше да се чувства като пълна глупачка.

— Хората вероятно са си мислели, че знаеш, но не искаш да си усложняваш живота. Много хора го правят, особено в Европа, но и тук някои постъпват по същия начин.

И на него също никой не му бе казал за изневерите на Синтия, той сам се бе досетил.

— Тук също такова нещо се среща по-рядко, в днешно време хората се развеждат. Как мислиш, че трябва да постъпя? — Тя наистина нямаше представа как да използва получените сведения.

— Какво искаш да правиш? — практично попита Бил.

— Не знам. С удоволствие бих му казала в лицето на минутата, когато се прибере, или бих му се обадила в Сен Мориц, но знам, че няма да е много разумно.

Знаеше, че ако го направеше, Гордън щеше да освирепее.

— Мисля, че е по-добре да изчакаш и да му го хвърлиш в лицето следващия път, когато започне да те обвинява. Смяташ ли да го напуснеш?

Тя искаше, но сметна, че не би било редно. Промяната щеше да е много тежка за Теди, а нямаше гаранция, че Гордън щеше да ѝ остави достатъчно средства, за да се грижи за момчето. Приятелката му и без това не можеше да се омъжи за него, така че той нямаше да припира да се развежда или да прояви щедрост, ако го направи. Гордън не би искал да се замесва в скандал, особено като се има предвид общественото му положение и безупречната му репутация в банката. По-умно беше, ако си мълчи и изчака, както я посъветва Бил. Предстоеше ѝ да обмисли много неща и да вземе доста решения.

— Добре, сега имаш оръжие срещу него. Може би по-хитрата тактика е да не се издаваш, че знаеш нещо, докато не настъпи подходящият момент и тогава да му нанесеш съкрушителен удар.

— Щом всички знаят, няма да стане кой знае какъв скандал, ако се разведем, нали?

— Не, ще стане. Едно е да имаш тайна любовница, дори това да е публична тайна и съвсем друго разгневената съпруга да вдигне врява до небесата, да даде изявление в пресата, да го обвини публично, да настоява за голямо парично обезщетение при развода и да настрои общественото мнение против него. Та ти изглеждаш като Дева Мария с болното си дете, за бога! Бил съм свидетел в политическите среди на подобни скандали. Ако някой от моите кандидати се забърка в каша

като тази, бих му казал да намери начин да се покрие, да остане женен, да изглежда безукорен, да започне да храни сираци или да издържа слепи монахини. Със сигурност не бих го посъветвал да излезе от прикритие, да си признае всичко и да се разведе. Той ще иска цялата тази бъркотия да се покрие, без да се вдига шум, а в случая това зависи само от теб, любов моя. Топката или топките му, извини ме за израза, са в твоите ръце. Единственото нещо, което той не би искал, е публичен скандал или развод. Особено щом тя още не е свободна. Когато се освободи, той ще иска да се измъкне от брака ви възможно най-тихо, но нито минута по-рано. Като го знам що за човек е, не мисля, че ще започне да се извинява и да се държи по-добре с теб. И накрая, той винаги ще се опитва да ти прехвърли вината. Колкото повече има за криене, толкова по-злонамерен ще бъде към теб. Ако му се опълчиш, адът ще се отвори под краката ти, ще ти покаже колко зъл може да бъде, стига да го предизвикаш и ще се опита да те сплаши, за да не вадиш на показ кирливите му ризи. Бъди много внимателна, скъпа. Ако го притиснеш в ъгъла, ще се опита да те разкъса на парчета. Познавам този тип мъже, той няма да отстъпи или да се оттегли без бой, преди окончателно да те е съсипал. По каквато и да е причина, този брак е удобен за него и той няма да ти позволи да му объркваш плановете. Може би любовницата му иска той да е женен, за да не се компрометира. Тя не би искала да предизвика гнева на стареца. Мисля, че има много неща, за които ти дори не подозираш, затова внимавай и не го притискай твърде силно.

Съветите бяха разумни. Изабел знаеше, че Бил е прав, просто не знаеше какво да прави. Сега като си мислеше, разбираше, че вероятно той не е спал вкъщи много пъти и е прекарвал нощите с графинята в апартамента, за който спомена Натали. Едва в последно време тя беше започнала да подозира, че Гордън не се прибира изобщо. Софи също се досещаше. Сега си спомни за пътуванията му с приятели, за ваканциите, които прекарваше „сам“, за светските събирания, за местата, на които ходеше. Натали имаше право, тази история не беше от вчера.

— Интересна история, нали? — попита Изабел, без още да може да осмисли неочакваните разкрития.

Изведнъж Гордън ѝ се стори като някакъв непознат. Луиз дьо Лин беше много по-интересна и изтънчена от нея. Изабел се чувстваше

като пълна глупачка заради онова, което беше ставало години наред под носа ѝ.

— Искам да помисля още малко над това. Не прави още нищо — замислено каза Бил. Най-вече защото не искаше тя да пострада по никакъв начин, което много лесно можеше да стане.

— Добре, няма.

— Не забравяй, ако го притиснеш, той ще предприеме ответен удар. Това го знам със сигурност.

Тя беше съгласна с него. Гордън можеше да бъде много отмъстителен, ако го засегнеш за каквото и да било. Изабел го бе разбрала още преди години.

През следващите дни Изабел и Бил говориха пак за това, но не стигнаха до по-различни изводи. Когато Гордън се прибра, той изглеждаше щастлив, беше почернял и се държеше учудващо приятелски с нея. Дори попита как е Теди и тя го увери, че е добре. Изабел не спомена нищо за графиня Дьо Лин.

Позволи си само една малка волност, когато му връчи пощата. Отдели поканата, тъй като беше адресирана до двамата, и спомена между другото, че са поканени на сватбата на дъщерята на граф и графиня Дьо Лин. Каза, че е приела от името на двамата и събитието сигурно ще бъде много приятно. Погледът ѝ беше съвсем невинен и не издаваше с нищо, че знае. Гордън я изслуша, без да реагира по никакъв начин.

— Лекарят на Теди казва, че трябва да излизам повече и има право. Предположих, че ги познаваш и след като ни канят, си помислих, че няма да имаш нищо против да те придружа — мило каза тя с широко отворени очи.

— Не, нямам нищо против — отговори той напълно спокойно и за момент Изабел се запита дали Натали не беше сгрещила, но тогава той се обърна към нея със странно изражение на лицето. — Всъщност малко са досадни — и двамата са доста стари. Мисля, че навярно ще се отегчиш. Ако имаш намерение да започнеш отново да излизаш, смятам, че трябва да избереш нещо по-забавно. — Гордън изглеждаше по-скоро загрижен, отколкото уплашен.

— Колко възрастни могат да бъдат, щом дъщеря им тепърва се жени? — попита невинно Изабел, а Гордън сви рамене.

— Не мисля, че дъщеря им е младо момиче, вероятно е грозна стара мома. На мен не ми звучи много интересно.

Той беше решен да я откаже от намерението ѝ и за пръв път от години Изабел се забавляваше от разговора им.

— Имаш право, едва ли ще е много интересно. Редно ли е да им пиша, че няма да отидем или ще бъде прекалено невъзпитано да им откажем?

— Аз ще се погрижа за това. Между другото, къде е поканата?

— На писалището ми.

— Ще я взема на излизане. Ще поръчам на секретарката ми да изпрати отговор.

— Благодаря ти, Гордън. Ще им изпратя подарък като извинение.

— Ще накарам Елизабет да се погрижи и за това. Ти си имаш достатъчно работа.

Тя му благодари мило, а той замина на работа с поканата в ръка.

Бил много се смя, когато Изабел му разказа за сценката.

— Ти наистина си цяло чудовище. Само не забравяй какво ти казах. Внимавай с него, той не е глупак. Може да те наблюдава, за да разбере как ще постъпиш. Може да си мисли, че някой ти е казал нещо, ако както казва приятелката ти, цял Париж знае.

— Няма нищо да правя.

През следващите дни тя проверяваше единствено стаите му късно през нощта и рано сутринта, щом станеше. Точно както предполагаше, той не се прибираше по цяла нощ и не очакваше, че тя ще разбере, след като влизането без покана в стаите му беше негласно забранено. Вероятно той беше в апартамента на улица „Бак“ с Луиз.

Изабел и Гордън си играха на котка и мишка през следващия месец и нищо не се промени. Той водеше съвместен живот с друга жена, имаше апартамент, връзка и в известен смисъл беше женен повече за нея, отколкото за Изабел. Точно както в някои отношения тя се чувстваше повече омъжена за Бил.

Бил вече беше прекарал пет месеца в рехабилитационния център и се чувстваше по-здрав от когато и да било. Вратът вече не му създаваше проблеми, раменете му бяха заякнали, а ханшът му бе станал по-тесен. В бански костюм, когато плуваше, той приличаше на

съвсем млад мъж. Чувствителността в краката му се бе възвърнала до голяма степен. Той се движеше с лекота на инвалидния стол, но не само не можеше да ходи, но не можеше и да стои изправен. Краката му просто не го държаха и той падаше веднага, щом ги натовареше малко. Дори специалните приспособления за поддържане не вършеха работа. Обещанието, което си бе дал относно Изабел, го тормозеше непрестанно.

Той продължаваше да се среща със сексоложката доктор Харкорт въпреки първоначалната си съпротива. Все така настояваше, че е приключил със секса. Неуспешният му опит с Изабел беше твърде мъчителен, за да се остави да бъде убеден, че нещо би могло да се промени. Все пак разговорите с Линда Харкорт му бяха приятни. Потокът от интересни книги не секваше, но те не можеха да му повлияят. Той твърдо държеше на своето.

За да усложнят още повече ситуацията, Джо и Джейн дойдоха при него през март и му съобщиха, че искат да се стодят. Въпреки че харесваше много Джо, Бил се разстрои и проведе няколко телефонни разговора със Синтия. Тя проявяваше много повече разбиране от него и споровете им продължиха няколко седмици. Накрая Бил проведе дълъг разговор с Джейн, когато тя дойде от университета да го види.

— Татко, ние знаем какво правим. Не сме деца. Идвам тук от седем месеца и знам в какво се забърквам.

Поради естеството на травмите си Джо носеше памперси, вземаше лекарства и можеше да движи само едната си ръка. Неговите способности да се движи бяха много по-ограничени от тези на Бил. Джо беше приет да следва право и имаше изключителни умствени заложби. Лекарите смятаха, макар да не даваха стопроцентова гаранция, че той може да има деца някой ден. Линда обясни на Бил, че някои мъже, въпреки че не могат да осъществят полов акт, с медицинска помощ биха могли да оплодят съпругите си. Не беше ясно обаче дали Джо е един от тези мъже. Той също беше неин пациент. Що се отнасяше до Бил, той смяташе, че младостта на Джо работи в негова полза. Бил не беше склонен да „експериментира“ и да се прави на глупак на своята възраст. Беше готов да се въздържа от секс до края на живота си. За разлика от Джо, той приемаше това като неизбежно.

— Не знаеш в какво се забъркваш — възрази Бил. — Той ще бъде напълно зависим от теб — физически и емоционално.

— Не е вярно. Джо се грижи за мен. Той е единственият мъж, освен теб, който го е правил. Той ще стане адвокат, инвестирал е добре парите от обезщетението. Става дума за един милион долара в ценни книжа. Борсовият посредник на мама ги погледна и каза, че Джо е направил всичко както трябва. Това, че не може да се катери или да танцува валс, изобщо не ме интересува.

— Един ден може да те заинтересува.

— Ти и мама не успяхте, въпреки че сте можели да ходите и двамата. Какво е по-различното при нас? Защо положението ни да е по-лошо от вашето, когато сте се оженили?

— Защото той е инвалид — настоя Бил, — което ще бъде ужасно бреме за теб. Ние с майка ти не успяхме дори когато можех да ходя, както ти каза. Даже не бих си помислил да се ожения за нея, ако бях в сегашното си състояние.

— Това е направо потресаващо! Не мога да повярвам, че разсъждаваш така.

Бил изведнъж съжали за посещението ѝ в болницата и за запознанството ѝ с Джо. Тогава не предполагаше, че ще стане така, но беше сгрешил. През следващите две седмици той води спорове с дъщерите си и със Синтия и накрая седна да поговори с Джо. Бил очакваше Джо искрено и прямо да се опита да го убеди, защото явно беше разстроен още преди да започнат разговора, но Бил не беше подготвен за онова, което Джо му каза.

— Знам как се чувстваш, Бил — тихо започна Джо, Джейн му бе казала всичко. Тя беше бясна заради реакцията на баща си и искаше да се сгодят, без да е дал съгласието си. — Мога да ти кажа, че не си прав. Не мога да ти обещаая, че животът ни ще бъде лек, и двамата знаем, че няма да е така. Чудесно го съзнавам. Разбирам го по-добре от Джейн. Двамата сме много млади. Бракът не е лесно нещо. Родителите ми са разведени, ти и Синтия също. В живота няма гаранции. Нищо не е сигурно, но също така мисля, че между нас с Джейн има специална връзка и искрено вярвам, че при нас може да се получи. Решен съм да направя всичко по силите си, за да я закрилям, обичам и да се грижа за нея. — Очите му се напълниха със сълзи и Бил извърна глава, защото не искаше вълнението на Джо да се предаде и на него. — Но също така те уважавам твърде много, за да направя нещо против волята ти. Имам доверие на преценката ти, макар и да смятам, че в случая грешиш.

Мисля, че аз и ти имаме право на добър живот и щастлив брак, както всички останали хора. Само защото не мога да ходя и да движа лявата си ръка, не значи, че нямам право да обичам. Надявам се, че и ти мислиш така. Но ако не искаш да се ожения за нея, ако кажеш не, ще ѝ кажа, че съм размислил и съм променил решението си. Ако такава е волята ти, по-добре тя да мрази мен, а не баща си. Тя има нужда от теб може би повече, отколкото се нуждае от мен. Не искам да съм част от семейството ви, ако ти не желает. Всичко зависи от теб.

Бил се почувства отворително, докато го слушаше. Искаше му се всичко това да бе истина, но наистина смяташе, че на двамата ще им бъде много тежко и искаше да защити дъщеря си. Искаше тя да има мъж, който може да крачи край нея до старини.

— Какво ще стане, ако разберете, че не можете да имате деца, след като опитате? — За него това беше основен проблем и знаеше, че един ден ще бъде и за Джейн.

— Тогава ще си осиновим. С Джейн сме разговаряли за това. За това няма гаранции. Много двойки без нашите проблеми откриват, че не могат да имат собствени деца. Ще постъпим, както смятаме, че е най-добре и за двамата.

Бил разбираше, че не може да изисква повече от един мъж. Джо беше добър, любящ, луд по Джейн, интелигентен, любезен, разбран, образован, финансово осигурен, но беше прикован в инвалидния стол за цял живот. Това беше най-трудното решение, което Бил беше вземал някога. Той изслуша Джо, после протегна ръце към него и двамата се прегърнаха.

— Добре, малък негоднико. — Двамата бяха с насълзени очи, а долната устна на Бил трепереше, докато се опитваше да заговори. — Действай. Но ако някога я накараш да се чувства нещастна, ще те убия!

— Кълна се, че докато съм жив, ще направя всичко по силите си за нея.

Това беше всичко, което човек можеше да иска от мъжа, който се женеше за дъщеря му. Двамата избърсаха сълзите си и се усмихнаха, а Бил извади половинката вино от хладилника.

— Кога искате да се ожените? — попита Бил и наля две чаши вино.

Имаше усещането, че през последния половин час е изкачил Алпите. Джо изпитваше същото.

— Говорихме за юни или юли. Тогава отивам в Нюйоркския университет да уча право и можем да получим квартира като семейство, така че това няма да ѝ пречи на училището.

През есента тя навършваше двадесет и завършваше колеж. Той беше на двадесет и три. Разбира се, бяха млади, но и други се женеха млади и успяваха. Бил се надяваше, че те ще са сред щастливците, единствено това искаше за тях.

— Кога ще те изпишат оттук? — попита Бил.

— След месец или два. Тук съм от една година и лекарите смятат, че съм почти готов. Смятам да отскоча за малко до вкъщи в Минеаполис.

Бил кимна. Планът изглеждаше разумен, ако изобщо можеше да го определи така. Стига Джо да не седеше в инвалиден стол, Бил би подскочал до небесата от радост.

Двамата се понапиха с виното и Джо се обади на Джейн, когато се прибра в стаята си. Чувстваше се изтощен. Преди разговора с Бил трепереше от страх какво ще каже той, но всичко мина учудващо добре. Щом чу новината, Джейн заплака от облекчение. Благословията на баща ѝ означаваше много за нея. Тя не искаше да се омъжва без неговото съгласие, Джо също.

Пет минути, след като Джо си тръгна, Джейн се обади на баща си — плачеше, смееше се и му благодареше, после предаде слушалката на майка си.

— Постъпил си правилно. Първоначално се притеснявах, но ти постъпи както трябва.

Синтия се държеше забележително спокойно и зряло. Не само децата, но и те двамата бяха пораснали през последната година.

— Откъде си толкова сигурна? — попита загрижено Бил.

— Просто знам. Ти също, само дето си много изплашен. Той ще бъде добър с нея. Това е всичко, на което могат да се надяват. Останалото зависи от съдбата.

— По-добре да внимава, иначе ще отговаря пред мен.

— Гордея се с теб — каза Синтия.

— Недей. Той просто е толкова мило момче, че сърце не ми даде да му откажа.

— Радвам се — същото каза и Изабел, когато се обади, за да разбере как е минало. — Никога нямаше да ти простя, ако беше казал

не — разпалено заяви тя.

Цяла нощ не можа да спи от притеснение и стана в четири сутринта, за да може да му се обади. Всичко работеше в тяхна полза. Нямахте нещо по-неустроимо от любовта, а едно беше сигурно — Джо и Джейн се обичаха. Бил се надяваше, че съдбата ще бъде милостива към тях. Джо вече беше платил предостатъчно.

В Париж беше пролет. При Изабел нямаше промяна през последните два месеца. Тя не се издаваше пред Гордън, че знае за изневярата му, защото чакаше благоприятен момент да му го хвърли в лицето. Всичко обаче се промени за нея, откакто научи за Луиз. Вече не изпитваше вина заради чувствата си към Бил и през повечето време избягваше Гордън. Нито се извиняваше, нито очакваше нещо от него. Той беше един непознат, с когото живееше в една и съща къща. Бил само се тревожеше Гордън да не усети промяната у нея. Но засега той явно не се досещаше.

Бил продължаваше да ѝ се обажда всеки ден, но знаеше, че скоро трябва да вземе някои решения. Вече седем месеца траеше рехабилитацията му и макар че се чувстваше по-силен и здрав, нямаше значителна промяна в състоянието му. Тялото му укрепна и въпреки че по първоначален план трябваше да остане в центъра година, терапевтите му казаха, че скоро ще бъде готов за изписване. Бил обмисляше колебливо дали да не си тръгне през май. Лекарите му казаха окончателната си присъда — нищо повече не можеха да направят за него. Нямахте никога да се раздели с инвалидния стол. Не можеха да сторят чудо, нито да му предложат операция. Той оставаше прикован към инвалидния стол за цял живот. Бил трябваше да се примири със сегашното си състояние, което нямаше да се промени. Това беше възможно най-жестокият удар на съдбата. По-лошо би било само ако Изабел бе загинала при катастрофата. Невъзможността да ходи означаваше, че никога няма да види отново Изабел. По-скоро би умрял, отколкото да я натоварва с недъга си. Той се почувства като жив труп, когато му казаха, че не могат да направят нищо повече. Още не ѝ беше казал, че всичко е свършено, но знаеше, че се налага да го направи скоро, за да няма време за размисъл. Беше се закълел, че в близкото бъдеще ще се оттегли завинаги.

Приятелите му от Вашингтон обаче не спираха да се обаждат. Един сенатор го канеше да оглави кампанията му през юни. От четири

години той беше хвърлил око на президентския пост и знаеше, че Бил е човекът, който можеше да му помогне. Бил му обеща.

Той сподели това с Изабел, която беше започнала да вярва, че връщането му на работа ще му повлияе благотворно. Тя безпогрешно разбираше кога Бил се чувства обезкуражен от липсата на напредък в рехабилитационния център, но лекарите правеха всичко по силите си. Правилно предусещаше, че той отлага следващата крачка. Напускането на центъра беше като да напуснеш майчината утроба.

Нейните рани вече бяха оздравели напълно. Изследванията бяха нормални, почти нямаше главоболие. Възстановяването ѝ беше забележително успешно. Нищо не ѝ напомняше за преживяната катастрофа, освен дългия тесен белег от шева на срязаната артерия. Други следи нямаше, с изключение на връзката ѝ с Бил, зародила се по време на престоя им в болницата. Той продължаваше ужасно да ѝ липсва и тя го беше помолила да дойде да я види след изписването му от центъра. Но когато го попиташе за това, той не даваше ясен отговор. Изабел знаеше, че му е твърде рано да прави планове за пътуване, но се надяваше, че скоро ще може да пътува. Вече седем месеца не го беше виждала, което ѝ се струваше цяла вечност. Бил изпитваше същото.

Той постоянно се измъчваше над този въпрос. Искаше да я види, но не смяташе, че е редно. Веднъж щом истински разбра и прие факта, че никога повече няма да може да ходи, всичко за него се промени. Телефонните им разговори вече не му се струваха така невинни. Изпитваше вина, че я подвежда, след като вече беше взел решение. Според него той нямаше какво да ѝ предложи, освен емоционална подкрепа и няколко откраднати мига, които биха могли да споделят няколко пъти годишно. А това според него беше твърде малко. Не беше в състояние да им осигури съвместно бъдеще, защото тя беше омъжена, нито защита от Гордън и подкрепа в грижите ѝ за Теди. Най-много се боеше от съжалението ѝ. Не беше в състояние да го понесе. Бил знаеше, че ако избере да я напусне, тя трябваше да повярва, че той е оздравял напълно. Ако не успееше да я убеди, тя никога нямаше да го остави. Познаваше я добре. Всеки път обаче, когато си помислеше за раздяла, или решаваше да не ѝ се обажда повече, сърцето му се късаше. Не искаше тя да се чувства изоставена, но след време така щеше да е по-добре за нея. Само ако можеше да ѝ осигури

бъдещето, което искаше, щеше да я чака вечно, но сега, като знаеше, че не може и завинаги ще остане в инвалидния стол, той убеждаваше сам себе си, че трябва да я освободи, и то за нейно добро. Особено щом не можеше да бъде мъж с нея. Дори Джо и Джейн да бяха толкова луди, че да се опитваха да си изградят съвместно бъдеще, той никога не би подложил Изабел на това. Всеки ден между него и съвестта му се водеше люта битка.

Освен Бил, другият подарък в живота на Изабел беше коренното подобрене на здравето на Теди през последните два месеца. Тя не знаеше дали не се дължи на времето или просто на чист късмет, но той изглеждаше по-укрепнал и здрав в сравнение със състоянието му през изминалата година. Дори няколко пъти слезе да вечеря с нея в трапезарията. През април, за пръв път от години, тя го закара на разходка до Булонския лес. По пътя се спряха да се почерпят със сладолед. Когато се обади на Бил, гласът ѝ прозвуча възторжено. За последен път бяха правили подобна разходка, когато Теди беше съвсем малък. Той навършваше петнадесет и тя благодари на Бога за Теди — най-прекрасния дар в живота ѝ.

На другия ден следобед, когато Бил ѝ позвъни, той отпочна онова, което смяташе, че е редно да направи. За първи път я излъга. Беше го обмислял дълго и мъчително. Колкото и ужасно да изглеждаше, той го правеше заради нея. Обичаше я достатъчно, за да се пожертва. Теди беше по-добре, от няколко месеца Гордън я беше оставил на мира и почти не се вясваше въкъщи. Бил знаеше, че никога няма да има подходящо време, за да направи онова, което бе решил. Той ѝ се обади с разтуптяно сърце, за да ѝ съобщи „фантастичната“ новина и се опита да звучи убедително. Изабел го познаваше твърде добре и той се страхуваше тя да не разбере, че я лъже. Ала по някакво чудо тя му повярва, че е направил няколко стъпки този ден и най-накрая мозъкът му е осъществил връзка с краката му. Остана слисана от вестта и избухна в щастливи сълзи, с което го накара да се чувства още по-зле. Въпреки това Бил не се съмняваше, че постъпва правилно. Той разбираше, че за нейно добро трябва да я убеди, че е оздравял напълно. Теди ѝ беше достатъчна грижа, нямаше нужда да се грижи и за него. В сегашното си състояние той нямаше какво да ѝ предложи, без значение развоя на събитията с Гордън. Бил не би могъл да ѝ стори това. Отказваше да съсипе живота ѝ и да я превърне в болногледачка.

За разлика от Джо и Джейн, той разбираше по-добре какво го очаква. Не можеше да ѝ позволи да го съжалява, да му помага и да се грижи за него. Щом не можеше да ходи, по-добре да изчезнеш от живота ѝ. Днешната лъжа беше първата стъпка към освобождаването ѝ. Според него само това можеше да ѝ даде. Като че ли пускаше на свобода красива птичка.

Те си поговориха известно време и Изабел го попита как се е почувствал, когато е направил първите крачки, дали е било страшно или чудесно и той ѝ разказва охотно подробностите. Всеки ден след това затвърждаваше лъжата си. Сега се чувстваше зле, когато ѝ се обаждаше, защото мразеше да я лъже. Тя беше сърдечна, уязвима и доверчива, и той я обичаше толкова много. Достатъчно, за да не вгорчи живота ѝ с недъга си. Виждаше себе си като половин човек или по-малко, който няма какво да предложи на една жена. Дори да се възстановеше, щеше да е само частично. В неговите очи прогнозите на терапевтите бяха разрушили онова, което беше останало от живота му и връзката му с Изабел.

Когато не разговаряше с нея по телефона, Бил уреждаше бъдещето си във Вашингтон. Най-накрая беше започнал да планира живота си след напускането на рехабилитационния център. Вече беше обещал да се заеме с кампанията на сенатора в края на юни.

Преди това трябваше да си намери апартамент. Бил искаше да прекара известно време с кандидата и да го опознае възможно най-добре. Сватбата на Джо и Джейн предстоеше в началото на юни. Джейн вече беше избрала пет-шест шаферки, а Оливия щеше да бъде кумата. Планираше се тържеството да се състои в къщата им в Гринуич. Готвеха се да посрещнат триста души в специално опъната шатра на моравата пред къщата. Имаше много работа за вършене и Синтия беше обезумяла от разговорите с доставчиците на храната, с цветарите и с пробите на роклите на момичетата.

Джо и Джейн не бяха на себе си от щастие. Вече се бяха записали за семейна квартира в Нюйоркския университет. Джейн замина с него в Минеаполис, за да се запознае с родителите му. За медения месец щяха да заминат за Италия. Докато слушаше Джо, когато ходеха заедно на терапия, Бил се чувстваше все по-зле от онова, което щеше да причини на Изабел. Но решението беше взето. Той не се

съмняваше, че това е единственият възможен и правилен избор. Оставаше само да ѝ каже.

— Добре ли си? — попита го младежът един следобед, докато се придвижваха към стаята си. — Напоследък си много мълчалив. — Джо се притесняваше за него. Бил имаше странен вид. Джо знаеше, че Бил е достигнал тавана на възстановяването си и беше загрижен как му се отразява това. На всички тях в един момент се налагаше да се изправят лице в лице с истината и действителността.

— Готвя се да се върна в реалния живот. След сватбата ме чака куп работа — обясни Бил, но Джо беше забелязал, че бъдещият му тъст е загубил почти всякакъв интерес към терапията през последния месец.

Вече не посещаваше и часовете при Линда Харкорт. Нямаше какво повече да обсъжда с нея, нито го интересуваха книгите ѝ. Заедно с Изабел си беше отишла и надеждата му за щастие. Бил се съгласи да остане още месец в центъра, но сърцето му вече не беше тук. В мислите си го беше напуснал. Изглеждаше разсеян и мълчалив, и когато не разговаряше с хората, което се случваше много често, той имаше потиснат вид, както и се чувстваше.

В края на май Бил се сблъска с разплаканата Хелена на връщане от вечеря. Той се движеше по коридора, когато тя едва не го събори, докато се опитваше да го задмине.

— Хей, да блъснеш някого и да избягаш, е углавно престъпление! — извика след нея Бил.

Тя се спря, без да се обръща назад, закри с длани лицето си и зарида.

Бил се придвижи до нея и докосна рамото ѝ.

— Мога ли да ти помогна?

Тя поклати глава, без да отговори, но после го погледна отчаяно. Когато отпусна надолу ръце, Бил забеляза, че годежният пръстен с огромния диамант, който тя не сваляше от пръста си, го няма. Не беше трудно да се досети какво се е случило.

— Искаш ли да си поговорим? — предложи той и тя кимна.

Качиха се в стаята му и Бил ѝ връчи пакет книжни кърпички. След като си издуха носа, Хелена му се усмихна през сълзи.

— Съжалявам. Не съм на себе си — извини се тя, красива както винаги, дори когато плачеше. Беше ослепителна красавица,

независимо от факта, че седеше в инвалиден стол.

— Да позная ли или ти ще ми кажеш?

— Заради Серджо е. Той се обади... Напоследък се държеше особено. Работи в Милано и в последно време все го няма. Преди няколко месеца отложи сватбата, защото смяташе, че имаме нужда от още време... Глупости, та ние ходим от шест години... но преди злополуката не бяхме сгодени. Мисля, че той го направи, защото изпитваше вина, че паднах, докато работех с него. През онзи ден той ме караше да отстъпвам все по-назад, докато не паднах надолу по стълбите... и... той току-що ми каза, че не може да го направи, било непоносимо за него, аз съм имала нужда от твърде много грижи. Каза, че имал нужда от по-самостоятелен човек до себе си. Заради това е — удари тя по страните на инвалидния стол и отново заплака, а Бил я прегърна през раменете.

През изминалите девет месеца говорът ѝ се беше подобрил значително, но проблемът със световъртежа оставаше и никога нямаше да се промени. Точно от това се страхуваше Бил при Джо и Джейн. Затова искаше да освободи Изабел, преди да го е намразила за онова, което вече не беше или не можеше да прави.

— Вероятно се е изплашил — реалистично подходи Бил.

Серджо беше един от най-известните и преуспели млади фотографи в бранша — едва на двадесет и девет години. Освен това можеше да има който си поиска модел, а не съпруга в инвалиден стол. Щеше да е много хубаво, ако беше удържал обещанието си към Хелена, но ако това не беше по силите му, каза ѝ Бил, станало е по-добре, че ѝ го е казал сега.

— Нали разбираш, Хелена, щом не е в състояние да го направи, значи е постъпил правилно. Не би искала да те изостави след сватбата. Ако той не е мъжът за теб, по-добре да го знаеш, преди да сте се оженили.

Това беше теорията му за Изабел, макар да знаеше, че тя никога не би го изоставила, както той смяташе, че трябва да постъпи. Щом тя не можеше да го направи, тогава той щеше да го стори за нейно добро. Постъпката на Серджо затвърди мнението му, че „пълноценните“ хора не могат да имат нещо общо с хората, които не бяха в състояние да правят същите неща като тях.

— Вярвай ми, Хелена, един ден ще си доволна, че е станало така — каза той и тя заплака още по-силно.

Момичето не мислеше така. Обичаше го и вярваше, че и той я обича. Вече имаше сватбена рокля, беше намерила доставчик за храната, фотограф и музикална група. Само че бракът беше нещо много повече от това, особено в техния случай.

— Защо да съм доволна? — не разбираше тя думите на Бил.

— Защото не би искала да си бременна за него. Така той само ще те намрази.

— Аз не съм бременна — гневно възрази тя. — Не съм по-различна отпреди злополуката. Все още съм си същият човек.

Джо и Джейн биха аплодирани думите ѝ, но не и Бил. Той беше на точно противоположното мнение.

— Никой от нас не е същият. Не можем. Трябва да се съобразяваме с много ограничения. Има неща, които никога няма да можем да правим отново — тихо каза Бил, мислейки за Изабел.

— Например какво? Да танцуваме? Да караме ски? Или кънки? На кого му пука? — издуха носа си тя.

— Очевидно на Серджо. Това искам да ти кажа. Поне е бил честен към теб, което е достойно за уважение.

— Не мога да го уважавам. Той е боклук! Не съм направила нищо, за да ме изостави по такъв начин.

— Не. Просто не си имала късмет като всички в този център. Ето затова сме тук.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че никой никога няма да ни обича, защото сме такива? Ако наистина го мислиш, не съм съгласна с теб и смятам, че това са глупости. Ами Джо и Джейн?

— Ти си по-голяма от тях и по-умна. — Тя беше двадесет и осем годишна и искаше да живее живота си, да има съпруг и деца. — Продължавам да вярвам, че правят грешка и ще си платят за нея. Може би един ден Джейн ще постъпи като Серджо. И тогава какво? Дотогава ще имат две деца и ще разбият не само своя живот, но и техния.

— Така ли мислиш? Че никой никога няма да остане с нас или да ни иска? Това са празни приказки и ти го знаеш. Или поне се надявам да го знаеш. Ние имаме право на същите неща като всички останали.

— Може би не — мрачно отбеляза Бил, — или поне аз не смятам така. Мога да говоря само за себе си. Чувствам, че нямам право да

налагам това — махна той към инвалидните им столове — на друг. Няма да е честно. — И двамата знаеха, че говори за Изабел и Хелена се разстрои още повече.

— Говорил ли си с психоаналитика си напоследък, Бил? — попита тя, изведнъж загрижена повече за него, отколкото за себе си. — Мисля, че имаш нужда, защото разсъжденията ти вонят. Мисля, че Серджо е задник и може би имаш право за едно — за мен е по-добре, че той ме напусна сега, а не по-късно, но не мисля, че това има нещо общо с това — посочи тя към инвалидната му количка, както бе направил той преди малко. — Според мен има общо с това, дали ме обича и каква съпруга ще бъде. Навярно той смята, че не съм достатъчно добра за него.

— Точно това исках да кажа — произнесе тежко Бил и Хелена го погледна ядосано.

— Не, не искаш да кажеш това, Бил. Ти си объркан. Мислиш, че сме загубили правото да бъдем обичани в деня, когато сме се озовали в инвалидния стол. Не го вярвам и никога няма да го повярвам. Навън има много хора, които не биха дали и пукната пара дали седим или стоим на двата си крака. Аз също не искам да съм в това състояние. Бих предпочела да мога да тичам наоколо сама и да нося високи токчета. Но не мога. Е, какво от това, по дяволите? Да не би да искаш да ми кажеш, че не би обичал някоя жена само защото е в инвалиден стол? Толкова ли си ограничен? Не мисля — погледна го многозначително тя.

— Може би не — отвърна той, като избегна да отговори на въпроса ѝ. Знаеше, че в думите ѝ има истина, въпреки че го отричаше. Защото ако Изабел беше в неговото положение, той щеше да я обича все така, може би и повече. Само че точно там беше работата. — Предполагам, че някои хора не са достатъчно големи да го направят. Дори да искат, трябва много добре да се вгледаш и да обмислиш дали искаш точно това за тях. Наистина ли искаш да ги подложиш на това или ги обичаш достатъчно силно, за да се откажеш сам от тях? — Той имаше предвид себе си и Хелена изглеждаше объркана.

— Защо просто не ни закарат на някой пуст остров в океана? Това може да реши проблема. Тогава няма да пречим на никого и те няма нужда да се показват като хуманни човешки същества или да изпитват съчувствие. Знаеш ли какво? Страшно се възхищавам на

Джейн и Джо заради онова, което правят. Те вярват един в друг и имат право. Обичат се, а това е най-важното. Останалото — стола, патериците, или без стол и без патерици, няма абсолютно никакво значение. Поне за мен е така. Не ми пука дали мъжът, за който ще се омъжа, е глух, ням или сляп, ако е добър човек и се обичаме, това е достатъчно за мен. Този инвалиден стол не означава нищо за мен, ако някой друг седи в него, а не аз.

— Браво. Тогава се омъжи за мен — пошегува се Бил и тя се облегна на стола си, усмихвайки се през сълзи.

— Бих си взела белята с теб — засмя се тя, — освен това имаш скандални възгледи. Все още смятам, че не е лошо да говориш с психоаналитик, преди да си тръгнеш или ще надrobiш куп глупости. — Тя също беше пациент на Линда Харкорт и терапията беше успешна, защото тя ходеше с желание.

— Какво например? — погледна отбранително той. Харесваше я, защото беше много умно момиче и с течение на времето бяха станали приятели.

— Например да напуснеш хората, които те обичат, защото мислиш, че си бреме за тях. Защо не ги оставиш сами да решат, вместо ти да решаваш вместо тях? Нямах право да налагаш мнението си или да вземаш решения вместо тях.

— А може би аз мога да преценя по-добре. Ако обичаш някого, ти ще искаш да го предпазиш и от него самия.

— Не можеш да предпазваш хората — заяви категорично Хелена. Тя беше порботила доста над себе си и си беше изяснила много неща, много повече от Бил. Той беше прекарал времето си във вдигане на тежести и беше успял да избегне честите срещи с психоаналитика. Личеше си. — Хората имат право на собствени решения. Не можеш да ги лишиш от това право, както и те не могат да ни лишат. Това е въпрос на уважение.

— Може и да си права — каза замислено Бил. — Нямам готови отговори. Имам само въпроси. Аз съм много по-стар от теб. Навярно, ако бях на твоите години, щях да съм много по-смел. Може би не грешиш и Серджо е негодник. Но ако е така, ще ти е по-добре без него и ще е за предпочитане да го разбереш сега.

— С това съм съгласна — тъжно отбеляза тя, — но все пак ме боли.

— Да — каза той, — боли. Но животът често ни кара да страдаме. Някои хора никога не пропускат да ни разочароват. Похубаво да ги отстраним от живота си по-рано — завърши той и Хелена кимна в съгласие.

Бил мислеше за Синтия и това нямаше нищо общо с инвалидния стол.

— Предполагам, че Серджо е един от тях — философски додаде Хелена.

— Може би следващия път ще получиш пръстен с по-малък диамант, но от по-голям мъж.

Тя кимна.

Поговориха си още малко и Хелена се запъти към стаята си, но преди това напомни на Бил да отиде да поговори с психоаналитика, преди да се прибере у дома.

Когато Изабел му се обади по-късно същата вечер, той се чувстваше притеснен. Някои от нещата, казани от Хелена, го бяха разколебали. Тя беше толкова убедителна, когато каза, че недъзите им нямат никакво значение за хората, които ги обичат, че той за малко да ѝ повярва. Тя беше млада жена и ако един мъж се грижеше за нея, това беше едно, но той като мъж чувстваше, че трябва да предложи нещо повече от това.

— Струва ми се, че си изморен — забеляза Изабел, която веднага усети, че настроението му е лошо. — Да не си се разхождал прекалено дълго и да си се изтощил? — Тя му вярваше стопроцентово, че вече отново ходи.

Бил погледна стола си и се почувства виновен, докато я слушаше. Тази лъжа му отрязваше пътя към Изабел. Той не можеше вече да се приближи до нея, но такъв беше планът му. Нямаше намерение да се връща назад, независимо от думите на Хелена. Нещата бяха отишли твърде далеч и той не се съмняваше, че постъпва правилно, като умишлено се отдалечава от нея. Единственият въпрос беше кога ще скъса окончателно.

— Да, предполагам, че съм се преуморил. Имам доста задачи, преди да си тръгна — мъгляво обясни той.

— Лекарите направиха чудеса с теб — каза Изабел с по-нежен от всякога глас, така доверчива, че сърцето му щеше да се пръсне от мъка.

Колкото и да беше погрешно, той искаше да ѝ подари свободата и да я спаси от бремето, което несъмнено щеше да съсипе живота ѝ. Хелена му каза, че Изабел има право да решава сама, а той ѝ отнемаше това право. Но Бил беше убеден, че Изабел е прекалено добра, за да го напусне изобщо някога. От няколко дни тя усещаше особената промяна в гласа му, но не можеше да я определи. Бил ѝ се струваше отчужден и нещастен. Тя само можеше да предполага, че той се притеснява от предстоящото напускане на защитената среда в центъра и започването на нов живот. Все пак сега, когато можеше да ходи, за него щеше да е много по-лесно и тя изпитваше облекчение.

— Как върви подготовката за сватбата? — попита тя няколко минути по-късно, надявайки се да го разсее от черните мисли.

— Синтия е на път да откачи. Аз се опитвам да стоя настрана. Единственото ми задължение е да плащам сметките. Това е по-лесната част. — Трудната част бяха плановете му за Изабел, но тя още не знаеше. — Как е Теди? — смени рязко темата той.

Изабел беше забелязала, че напоследък често го прави — скачаше от тема на тема, като че ли не искаше да се задълбочава в нищо. Това беше нетипично за него и за разговорите им през изминалите почти пет години. Тя го познаваше по-добре, отколкото той предполагаше.

— Страхотен е — отвърна Изабел, с което му даде кураж да продължава плана си. Той никога не би скъсал с нея, ако Теди не беше добре. С този отговор тя без да знае подписа присъдата си. — Никога досега не е бил по-добре.

— Много хубаво. — Той ѝ каза, че следващата седмица заминава за Вашингтон да си потърси апартамент.

Това я накара да попита отново за Париж.

— Може да наминеш след сватбата, ако не си прекалено уморен. Само за няколко дни, преди да започнеш работа.

Изабел знаеше, че иска твърде много от него, но се опасяваше, че той няма да има време да дойде след това. Познаваше натовареността на работата му.

— Ще видя. Може да започна кампанията още същата седмица.

Още една лъжа, кампанията нямаше да започне преди края на юни. Той имаше време да прескочи до Париж, но не можеше да ходи и

не можеше да ѝ каже, че я е излъгал. Сам направи така, че да не може да я види.

— Ще измислим нещо — само това можа да предложи.

Когато затвори, Изабел беше много разтревожена. Имаше ясното усещане, че той я избягва, без да може да разбере защо. Промяната настъпи буквално за една нощ. Тя не знаеше обаче, че всичко започна от момента, когато терапевтът му потвърди, че никога няма да може да ходи. Това беше повратната точка за Бил. Той беше дал обещание пред себе си, че ако това стане, ще спре да ѝ се обажда и няма да я види никога повече. Само че не можеше да престане да ѝ се обажда. Накрая Изабел започна да се чуди дали не го е обидила неволно. Но той не изглеждаше ядосан, а само отчужден. От девет месеца не се бяха виждали и той все още нямаше представа кога ще дойде в Париж, а на нея ѝ беше напълно невъзможно да отиде в Ню Йорк. Не можеше да остави Теди за толкова дълго.

С приближаването на сватбата Изабел вече полудяваше от притеснение. Бил пропусна да ѝ се обади на няколко пъти и когато тя поиска да разбере причината, той каза, че е много зает. Вече беше наел апартамент във Вашингтон и бе говорил със сенатора за кампанията му. Вълнуваше се, когато говореше за това. Два дни след сватбата той не ѝ се обади изобщо. По някаква странна, подсъзнателна причина тя не посмя да му звъне. Изведнъж Бил беше издигнал стена между тях.

Сватбата беше великолепна и всички плакаха, когато Джо и Джейн произнесоха брачните си клетви. Гледката на седналия в инвалидния стол Джо и Джейн, която стоеше до него и му държеше ръката, беше наистина затрогваща. Никой не плака повече от Бил, седнал в стола си до Синтия в края на първия ред в църквата.

— Добре ли си? — попита го тя по време на тържеството след това. Той седеше до нея необичайно смълчан. — Изглеждаш потиснат.

— Просто си мисля за работата. След няколко дни напускам центъра и заминавам за Вашингтон. Знаеш как е при мен. — Физически той изглеждаше превъзходно, но Синтия виждаше, че нещо го измъчва.

— Изглеждаш ми разстроен. — В края на краищата тя предположи, че настроението му се дължи на факта, че гледа как

малкото му момиченце се омъжва.

Оливия дойде и поседя при него за малко. По традиция Джейн трябваше да танцува с него, но вместо това танцува с дядо си, докато Бил и Джо я гледаха и ѝ се усмихваха. Това не притесняваше Джо, за разлика от Бил. Сватбата беше прекрасна, тържеството също и всички много се забавляваха. По пътя на връщане в центъра Бил мислеше само за Изабел.

Той се затвори в стаята си и два дни подред пропусна физиотерапията. Накрая събра смелост да ѝ се обади. Изабел вече се тревожеше много за него, защото той не отговаряше на обажданията ѝ. Телефонът беше звънял няколко пъти през тези два дни. Бил знаеше, че е Изабел. Той само лежеше в леглото, мислеше за нея и му се щеше да беше умрял.

— Къде беше? — попита разтревожено тя, когато най-накрая той се обади. — Помислих си, че си отишъл с тях на меден месец — пошегува се тя, но ѝ личеше колко е притеснена и Бил се намрази заради това, защото знаеше, че притеснението ѝ не беше нищо в сравнение с болката, която щеше да изпита след малко. След петгодишна връзка за него беше немислимо тя да изчезне от живота му, но разбираше, че ѝ дължи този последен подарък. — Как мина сватбата? — попита тя, нищо неподозираща, и Бил въздъхна.

— Беше много хубава. Всички плакаха по време на церемонията, а след това много се забавляваха.

— Разкажи ми повече.

Теди спеше. Напоследък той спеше повече и тя имаше много свободно време.

Бил си пое дълбоко дъх, сякаш се канеше да скочи от най-високата площадка в басейна.

— Изабел, трябва да ти кажа нещо.

Сърцето ѝ спря за миг. Преди да е изрекъл следващата дума, тя знаеше, че нещо много сериозно не е наред.

— Защо ли имам неприятно предчувствие за това? — задържа дъха си тя, докато чакаше.

— Ние със Синтия подновихме брачните си клетви. — На другия край настъпи безкрайна тишина, докато тя осъзнаваше думите му.

— Какво точно означава това?

Тя се опитваше да се държи вежливо, но ѝ се искаше да извика. Както винаги тя се държеше възпитано и го изчака да ѝ обясни.

— Отново ще заживеем като съпруг и съпруга. — Това беше втората ужасна лъжа, която изричаше. Първата беше, когато ѝ каза, че отново може да ходи. — Положението се промени, откакто дойдох в центъра. Смятаме, че това е важно за момичетата.

Едната беше омъжена, а другата — двадесет и две годишна. Колко важно можеше да бъде за две млади жени техните родители да подновят брачните си клетви? Изабел обаче не попита за очевидното. От значение беше единствено фактът, че го бяха направили.

— Кога го решихте? — Цялото ѝ тяло се тресеше, но тонът ѝ остана измамно спокоен.

— През последните няколко седмици. — Гласът му звучеше почти надменно и той се насилваше да не мисли за онова, което ѝ причиняваше.

— Досещах се, че нещо става. — Интуицията ѝ не я беше подвела. Познаваше го добре, което не беше изненадващо след петгодишна връзка. — Затова ли не планираш да дойдеш в Париж? — Сега ѝ стана ясно. Знаеше, че нещо го тревожи, но не знаеше какво е то. — Какво ще стане с нас?

— Мисля, че не трябва да се чуваме повече.

Думите му я удариха по-силно от сблъсъка с автобуса. Изабел не можеше да продума известно време и мислеше, че ще припадне. Затрудняваше се да си поеме въздух и за първи път след катастрофата усети поразеното си сърце. Сякаш той беше стоварил огромна тежест отгоре ѝ и тя беше прекалено смазана, за да отговори. Изабел знаеше, че трябва да каже нещо, но никога не беше очаквала това. Едва ли можеше да го вини. Тя беше отказала да напусне Гордън заради Теди. Толкова малко можеше да предложи на Бил, освен телефонните им разговори. За него имаше смисъл да поднови отношенията си със Синтия, независимо, че така ѝ причиняваше страдание. Решението беше правилно за него, а тя го обичаше достатъчно, за да му желае най-доброто.

— Не знам какво да кажа. Радвам се за теб, Бил. — Той беше възстановил не само краката си, но и брака си.

Бил я чуваше как плаче и му се искаше да е мъртъв. Въпреки болката, така беше по-добре за нея, независимо дали тя го разбираше.

С онова, което ѝ каза, Бил откъсна част от собственото си сърце. Това беше върховната жертва, която можеше да направи за нея и тя за него.

— Искам да се грижиш за себе си. Не оставяй Гордън да вземе връх. Пази си оръжието и ако те тормози, използвай го срещу него. Така той няма да посмее да те закача повече. Докато съпругът на Луиз е жив, той ще запази брака ви.

Бил беше мислил много по този въпрос, който беше основната му тревога. Не искаше Гордън да я тормози, след като той самият вече нямаше да е част от живота ѝ. И без това не можеше да я защити, освен с любовта си, което му се струваше крайно недостатъчно.

— Много мило, че се тревожиш за това — каза тя, объркана и шокирана. — Не разбирам... Не си ми казал, че между вас със Синтия нещата са потръгнали. Как стана така? Кога?

— Не знам. Може би, когато децата решиха да се оженят, решихме и ние да сложим в ред живота си.

Всъщност разводът им приключи през март, точно когато Джо и Джейн обявиха, че искат да се оженят. Връзката на Синтия с новия ѝ приятел, с когото се виждаше вече девет месеца, явно беше сериозна и Бил се радваше за нея.

— Искам да бъдеш щастлив, Бил — произнесе Изабел, — каквото и да значи това за теб. Знай, че те обичам с цялото си сърце.

— Знам. — По страните му се стичаха сълзи, но гласа му не трепна. Свободата ѝ зависеше от това, дали ще успее да я убеди, а той беше решен да го стори на всяка цена. — Аз също те обичам, Изабел. — Искаше да ѝ каже, че винаги ще я обича, но нямаше начин да го направи. — Грижи се добре за себе си. Ако някога имаш нужда от нещо, обади ми се. Винаги ще бъда насреща.

— Не мисля, че това ще се хареса на Синтия.

— Тридесет години са много време. Трудно е да ги загърбиш.

Но той ги беше загърбил. По сходни причини. Сърцето му принадлежеше на Изабел и винаги щеше да остане нейно. Само че само той го знаеше.

— Ужасно ще ми липсваш — промълви тя и започна да плаче, — но искам ти да си щастлив... Бъди щастлив... бъди добър към себе си, Бил. Ти го заслужаваш.

Бил разбираше, че заслужава да гори в ада, задето я караше да страда така, но продължаваше да е убеден, че подаръкът, който ѝ

правеше, бе по-голям от болката ѝ в момента. Той не се съмняваше, че някой ден тя щеше да го разбере.

— Довиждане — протичко каза той и положи внимателно слушалката.

Изабел остави нейната и отчаяно заплака на глас. Отстрани човек можеше да си помисли, че някой е умрял.

— Какво има, мамо? — Теди дотича в стаята ѝ с ужасени очи.

Плачът ѝ се чуваше в коридора — никога досега синът ѝ не беше я виждал в такова състояние. Когато стигна при нея, беше останал без дъх.

За момент Изабел не можеше да проговори, но си наложи заради него да се стегне.

— Един стар приятел е умрял.

Не знаеше какво друго да му каже и в известен смисъл наистина това беше вярно. За нея Бил беше мъртъв. Нямаше го. Загубен завинаги. Не можеше да си представи да живее без него, не можеше да си представи какъв ще бъде животът ѝ без обажданията му. Сякаш беше получила смъртна присъда в един живот, в който и без това почти нищо не ѝ беше останало. Сега имаше само децата си.

Докато Теди я наблюдаваше, тя се изправи, взе палтото си и го прегърна.

— Добре съм. Просто ми е тъжно. Ще изляза да се поразходя малко.

Тя го заведе до стаята му и го сложи да си легне. После излезе навън и се разхожда с часове. Върна се чак за обяд и лицето ѝ беше смъртно бледо, почти сиво. Дори болногледачката на Теди се притесни за нея.

— Добре ли сте, госпожо Форестър? — попита почтително тя.

За цялото време, през което я познаваше, не я беше виждала в такъв вид. Изабел кимна мълчешком и се усмихна безрадостно. Очите ѝ представляваха две дълбоки езера от болка.

— Добре съм — механично отвърна тя.

Нямаше какво друго да каже. Следобеда, докато четеше на сина си, по лицето ѝ безспир се стичаха сълзи, а Теди я галеше по ръката. Не знаеше как да я утеши. Когато тя го прегърна за лека нощ, от гърлото ѝ се отрони сподавено ридание.

— Съжалявам, мамо — нежно прошепна той и я прегърна още по-силно, а тя кимна с тъжна усмивка.

— Аз също, миличък.

Тази нощ мислите ѝ бяха само за Бил. Чувстваше се опустошена повече, откогато и да е било в живота си. Той ѝ бе отнел надеждата, смеха, любовта и утехата в трудни моменти. Тя щеше да умре като затворница на Гордън, но това вече не я интересуваше. Нищо не я интересуваше. Щеше да живее, за да служи на Теди и Софи, и някак си щеше да преживее дните си.

Бил лежеше на тъмно в стаята си в рехабилитационния център. Не беше помръднал, откакто разговаря с Изабел. Тази нощ изобщо не заспа. Само лежеше и плачеше. Все пак постъпи правилно. Вярата, че е направил каквото е редно беше единствената му утеха.

16.

След като Бил напусна живота ѝ, дните на Изабел сякаш станаха безкрайни. Нито началото, нито краят, нито която и да било част от деня ѝ носеше някакво облекчение. Тя се грижеше за Теди както винаги, но сега самата тя приличаше на болна. Не се хранеше, не спеше, почти не говореше, макар че се стараеше заради Теди. Чувстваше се захвърлена в дълбока пропаст, където нямаше нито слънце, нито светлина. Жадуваше да чуе гласа на Бил, но нямаше вече дори къде да му се обади. Знаеше, че е във Вашингтон и се питаше дали Синтия е при него. Но където и да се намираше, той вече не ѝ принадлежеше и никога нямаше да ѝ принадлежи. Той беше временен дар в живота ѝ и тя изпитваше благодарност за времето, прекарано с него. Само че болката от загубата му беше толкова остра, че тя всекидневно се питаше дали ще я преживее. Загубата на Бил беше много по-тежка от травмите при сблъсъка с автобуса. Този път беше пострадала душата ѝ.

Дори Гордън забеляза промяната в нея през малкото време, прекарано в къщата. Чудеше се дали влошеното ѝ здраве е свързано с катастрофата. Когато Софи се върна от университета и я видя, се ужаси. Изабел имаше вид на умираща.

— Болна ли си? — попита накрая Гордън една сутрин на закуска.

Тази нощ беше спал в къщата. Той продължаваше да си мисли, че Изабел не знае за честите му отсъствия нощем. Изабел беше отслабнала толкова много, че дрехите висяха по нея повече, отколкото след изписването ѝ от болницата.

— Не се чувствам добре. Имам мигрена — обясни тя, за да оправдае сивия цвят на лицето си.

Тя също го виждаше, но някак си вече не можеше нито да спи, нито да яде.

— Може би състоянието ти отново се влошава в следствие травмите от катастрофата — предположи той, проявявайки нещо като загриженост. — Искам да отидеш на лекар. — От месеци това беше

първият знак на внимание от негова страна. — Следващата седмица ще пътувам и мисля, че трябва да се прегледаш, преди да замина.

Изабел се питаше дали той заминава с Луиз. Отдавна се беше досетила, че миналото лято, докато тя е била в болницата с Бил, той вероятно е прекарвал цялото си време с Луиз. Нейното отсъствие му е дошло като божи дар, в което не се и съмняваше. Това, че не се върна да я види в болницата, нямаше нищо общо с нея, с Бил или с гнева му от станалото, а с връзката му с Луиз и времето, което той предпочиташе да прекарва с нея. Изабел не се интересуваеше. Това беше просто факт от живота им явно от години.

— Къде заминаваш? — попита тя, опитвайки се да изглежда заинтригувана, но не беше.

Нищо, свързано с него, не я интересуваеше вече. Оставаше ѝ единствено да се грижи за Теди и се радваше, че Софи ще се върне вкъщи за няколко дни.

— На среща с клиенти в Южна Франция. — Изабел беше сигурна, че „клиентът“ е Луиз, но разбира се, не попита. — Искам още днес да се обадиш на лекаря — напомни ѝ той, преди да излезе, но тя не го направи.

Знаеше какво ѝ има. Сърцето ѝ беше разбито и това нямаше нищо общо с катастрофата от миналата година. Точно една година беше изминала оттогава. Трудно ѝ бе да повярва, че Бил вече не беше част от живота ѝ. Напоследък все по-често ѝ се щеше да е умряла тогава. Щеше да е много по-лесно за нея, отколкото да се мъчи сега. Тя се питаше дали болката някога ще стихне. Всеки следващ ден беше по-лош от предишния. Нямаше какво да очаква, какво да желае, на какво да се надява, в какво да вярва вече — нямаше никаква вяра, че животът може да ѝ донесе нещо добро. Бил беше отнесъл всичко това със себе си и не ѝ остави нищо, освен спомени и скръб. Обичаше го и винаги щеше да го обича. Тя беше като животно, загубило партньора си, което търси тихо място, където да умре.

— Мамо, какво става с теб? — попита я Софи с разтревожен вид, когато се срещнаха пред стаята на Теди.

— Нищо, мила. Просто съм изморена.

Видът ѝ беше ужасен и всички го виждаха. Софи и сестрата на Теди, Марта, разговаряха за това същия следобед. Теди каза, че тя се е разболяла, след като са ѝ се обадили, че е починал неин приятел.

Другите обаче се досещаха, че причината се корени някъде много по-дълбоко и сериозно се притесняваха не само за здравето ѝ, но и за живота ѝ.

Когато Гордън се поинтересува как е минал прегледът, тя каза, че лекарят не е открил нищо обезпокояващо. Тя дори не си направи труда да му се обади. Гордън нямаше да провери.

На Гордън обаче му мина през ума, че силна емоционална болка, нещастна любов или разбито сърце можеха да са причина за състоянието ѝ. Предупредителният звън в главата му го накара да се сети за Бил, но той отхвърли идеята на мига. Тя не би се осмелила да поднови връзката си след предупреждението му. Само че той не можеше да предположи колко силна бе любовта ѝ към Бил и що за човек беше тя.

На следващия ден Гордън замина напълно спокоен за Южна Франция. Номерът, който остави, беше на хотел „Кап“. Щеше да отсъства три седмици. Изабел не го попита нищо друго. Посрещаше отсъствията му с чувство на облекчение. Така не се налагаше да се извинява, че ѝ е лошо или да обяснява защо изглежда зле. Много по-лесно ѝ беше да е сама.

Когато се върна след три седмици, той я завари още по-зле. Гордън беше почернял и прашеше от здраве, докато тя имаше вид на смъртно болна. Тя и Теди изглеждаха еднакво измъчени. Софи се разплака пред него, когато заговориха за състоянието на майка ѝ. Гордън каза, че майка ѝ е ходила на лекар преди няколко седмици и прегледът е показал, че е добре. Не искаше да знае нищо повече, нито да се изправи пред възможността да има още един инвалид в къщата.

През август Гордън замина отново на продължително пътуване по работа в Италия и Испания. Софи беше в Бретан при приятели. Изабел беше доволна да е сама с Теди. Четеше му и правеше усилия да се държи заради него, но не си представяше, че някога отново ще бъде предишната жена. По-лесно бе преживяла катастрофата, отколкото загубата на Бил. Всяка сутрин се събуждаше с мисълта за него и си пожелаваше да е мъртва.

Точно по време на отсъствието на Гордън и Софи, Теди хвана коварен летен грип. В началото само гърлото му изглеждаше възпалено, но после инфекцията слезе светкавично към гърдите му. Температурата му се покачи рязко и лекарят му предписа антибиотици,

за да овладее инфекцията. Но температурата продължи да се покачва и нищо от онова, което правеха Изабел и сестрата, не можа да я свали. На третия ден той едва дишаше. Дори лекарят се разтревожи, че организмът му не се повлиява от лекарствата. В края на следващите два дни той вече имаше пневмония. От лошо, състоянието му главоломно се промени на критично. На петия ден от болестта лекарят го изпрати в болница и Изабел го придружи. Помисли си дали да не се обади на Гордън, но реши да не го занимава. И без това той никога не се интересуваше от страданията на Теди. Те бяха нейна грижа.

— Ще умра ли? — попита я Теди с огромните си блеснали очи.

Изабел го погали по главата и смени мокрите кърпи на челото и китките му. Сестрите ѝ бяха благодарни за помощта.

— Разбира се, че не. Само че трябва да се оправяш по-бързо. Този глупав вирус трябва вече да те остави.

Само че температурата му беше четиридесет градуса. На другия ден Изабел се обади на Гордън.

— Не знам какво му е. Някакъв вирус, но той е много зле. — Гласът ѝ звучеше още по-изнемощял отпреди и видът ѝ беше още по-лош.

— Той винаги е много зле — отбеляза с раздражение Гордън.

Той беше в Тоскана и Изабел не можеше да си представи по каква работа се намира там. Несъмнено беше на някоя от почивките му с Луиз, но Изабел изобщо не се вълнуваше.

— С нищо не мога да помогна оттук.

— Помислих се, че ще искаш да знаеш — отвърна тя, питайки се защо изобщо си направи труда да му се обади. По-скоро беше проява на възпитание, отколкото молба за помощ.

— Обади ми се, ако състоянието му наистина се влоши.

„И тогава какво щеше да направи — помисли си Изабел. — Ами ако почине, тогава да му се обаждам ли? Още едно бреме за Гордън.“

Тя обаче замълча.

Изчака още два дни, после позвъни на Софи. Теди не беше на себе си и тя се опитваше да му говори, обезумяла от тревога. Слагаха му интравенозно антибиотици, но белите му дробове работеха все по-зле, а лекарят се тревожеше и за сърцето му. Изабел изведнъж си помисли с ужас, че това може би е моментът, от който винаги се беше страхувала. За разлика от баща си, Софи дойде още същата вечер от

Бретан. Двете седяха цяла нощ край леглото му, без да мигнат, като всяка го държеше за ръка, докато той се унасяше от температурата и бълнуваше несвързано.

Когато се събуди на сутринта, най-накрая се беше успокоил. Денят беше горещ и задушен. Теди гореше целият, но не спираше да повтаря, че му е студено. До вечерта не каза нищо повече. Лекарят дойде и си отиде, сестрите проверяваха състоянието му, а късно вечерта лекарят каза на Изабел, че нещата не вървят на добре. Детето се влошаваше.

— Какво искате да кажете?

— Тревожа се за сърцето му. Няма да издържи на голямото напрежение. Здравето му е много разбито.

Тя вече го знаеше, но се побъркваше от мисълта, че лекарите са безсилни да му помогнат.

За неин ужас те прекараха още една седмица така, като Теди се мяташе между живота и смъртта. Софи и Изабел вече бяха полумъртви от изтощение. Изглеждаха почти толкова зле, колкото и Теди. Изабел беше ужасена, че Гордън не се обажда да провери как е Теди, след като му се бе обадила преди две седмици. Предполагаше, че е решил, че Теди се е оправил. На третата седмица Теди изпадна в безсъзнание. Получи няколко пристъпа и пневмонията се влоши. Изабел не можеше да повярва, че той издържа толкова дълго. Тя излизаше да поседи в коридора и плачеше, после се връщаше отново край леглото му. Същата вечер тя позвъни на Гордън.

Точно както беше предположила, той бе решил, че детето е добре и се изненада да чуе, че Теди е в критично състояние.

— Не знам дали ще искаш да се прибереш.

— Мислиш ли, че трябва?

Идеята не събуди ентузиазъм у него, но гласът му звучеше загрижено. Положението беше много по-лошо, отколкото очакваше.

— Ти решаваш. Той е много зле.

Вече втори ден не беше идвал в съзнание, но в пет сутринта отвори очи и се усмихна на майка си и сестра си. Двете заплакаха от облекчение, защото го приеха за обнадеждаващ знак. Сестрата обаче каза, че през нощта температурата му се е покачила още повече — приближаваше почти четиридесет и два градуса. Въпреки това Теди можеше да говори. Този път, когато лекарят го прегледа, поклати глава

и им каза, че сърцето му няма да издържи. Цял живот Изабел се беше страхувала от този момент и сега той настъпи. Опустошена, тя остана странно спокойна и зачака със сина си да види какво им готвеше съдбата.

Теди говореше съвсем разбираемо и ѝ държеше ръката. Изабел го целуна по бузата и усети колко е суха и гореща, преди да я намокри със сълзите си. Не можеше да престане да плаче.

— Обичам те, малкото ми момченце.

Той винаги бе бил толкова любящ към нея, толкова търпелив и сладък. Беше страдал през целия си живот, но никога не се оплака. И сега не се оплакваше. Само държеше ръката ѝ и ту се унасяше, ту се събуждаше. Изабел изпита неудържимо желание да се вкопчи в него, да го задържи далеч от бездната, над която се носеше душата му. Не можеше да понесе мисълта, че ще го загуби, но не беше в състояние да направи нищо, за да го спаси.

В този момент той я погледна и се усмихна:

— Аз съм щастлив, мамо — тихо изрече, после се обърна към сестра си: — Обичам те, Софи.

И тогава, както те го държаха за ръцете, от устните му се отрони едва забележима въздишка и него вече го нямаше. Освобождането на душата му от тялото, което го измъчваше през целия му живот, беше мирно и просто. Изабел го прегърна и заплака. Софи ги гледаше и хлипаше, после двете се прегърнаха. Теди беше красив като ангел, легнал в леглото. Двете го прегърнаха и целунаха за последен път, после излязоха тихо от стаята.

Навън беше горещ летен ден и когато Изабел излезе на улицата, тя се почувства изгубена. Не можеше да повярва, че той ги беше напуснал. Беше невъобразимо, немислимо и непоносимо. Той изглеждаше толкова умиротворен. Знаеше, че ще запомни завинаги това изражение на лицето му. Изабел стоеше на улицата, плачеше и прегръщаше дъщеря си. Софи на свой ред се бе вкопчила в нея.

Двете махнаха на едно такси и се прибраха вкъщи, където Изабел отново избухна в сълзи при вида на стаята му. Той наистина беше като Малкия принц на Сент Екзюпери, а сега беше отишъл в собствения си свят, откъдето никога нямаше да се върне. Донесе ѝ толкова много радост през краткия си престой на земята.

Изабел направи на Софи чаша чай, после с учудващо спокойствие се обади на Гордън. Новината го смая. Каза, че ще се върне до вечерта. Не заплака, нито й каза колко съжалява, просто затвори, без да каже почти нищо. Изабел си помисли да се обади на Бил, но нямаше смисъл, той вече не беше до нея, не познаваше и момчето. Тя знаеше, че трябва да остави Бил да живее живота си. Чувстваше, че вече няма право да му се обажда и да му се натрапва.

Двете със Софи отидоха същия следобед до погребалното бюро и уредиха погребението. Избраха семпъл бял ковчег, Изабел поръча цветя — момини сълзи и бели рози. На погребението нямаше да има други хора, освен тях и медицинските му сестри. Той никога не беше ходил на училище, нямаше приятели. Изабел беше водила много затворен живот през тези години. Те бяха единствените хора, които го познаваха и обичаха. Изабел не можеше да си представи какво ще прави без него. Той беше не само животът и душата й, но и нейното основно занимание. Изабел не спираше да плаче тихо. Софи беше неутешима. Гордън пристигна от Рим късно вечерта, мрачен и унил.

На следващия ден той придружи Изабел и Софи в погребалния дом. Изабел беше поискала ковчегът да е затворен. Не можеше да понесе да го гледа такъв, макар че Теди беше хубав дори и в смъртта си. Гордън каза, че не иска да го вижда, което беше разбираемо за Изабел. Той никога не бе понасял крехкостта и болнавестта на Теди и въпреки че беше негов баща, почти не го познаваше. Цял живот беше отказвал да го опознае, а сега беше твърде късно.

Тримата седнаха да вечерят заедно в трапезарията. Изабел не продума. Говореха само Гордън и Софи. Никой не спомена Теди — беше още прекалено болезнено.

След вечерята Изабел отиде в стаята си, легна на леглото, без да е в състояние да мисли за нещо друго, освен за детето, на което беше дала толкова крехък живот. Той беше като пеперуда, пребивавала за малко около тях и отлетяла далеч. Изабел изпитваше благодарност, че изобщо бе имала възможността да го обича и да го познава.

Погребението се състоя в параклиса на тяхната църква. Погребалното слово беше написано от свещеник, който не познаваше Теди и произнасяше неправилно името му. Изпращането на ковчега до гробището почти съкруши Изабел, която не можеше да понесе да го остави там и понечи да се хвърли заедно с него в гроба. Тя докосна

стотици пъти ковчега, преди да си тръгне и взе една от нежните бели рози, за да я запази за спомен между страниците на някоя книга. Чувстваше се сякаш потъва в дълбока вода или излиза от кома. Тя нямаше представа, колко зле изглеждаше, когато се прибра вкъщи. Едва дишаше и се движеше. Всеки миг беше непоносимо мъчителен.

Гордън влезе в стаята ѝ късно същия следобед и се намръщи, когато погледна надолу към нея. Тя лежеше на леглото, а лицето ѝ беше мраморнобяло.

— Не знам какво ти има — поде той, по-скоро раздразнен, отколкото загрижен. Започваше да не понася присъствието ѝ. — Изглеждаш така, сякаш днес трябваше да погребем теб, вместо Теди. Какво става, Изабел?

— Току-що загубих сина си — погледна го тя с очи, пълни с отчаяние.

— Аз също, но ти изглеждаш така от два месеца.

— Така ли? Съжалявам — извърна лице тя. Искаше ѝ се да го няма.

— За Софи е много тежко да те гледа в този вид.

— На мен ми е много тежко, че загубих сина си — промълви с равен тон тя.

— Това се очакваше да се случи — напомни ѝ той, — макар да знам, че за теб е голям шок, особено след пораженията, които организмът ти понесе след катастрофата. — Той започваше да мисли, че тя никога не се бе възстановявала.

Докато го гледаше, Изабел остана поразена. Колко спокойно и безразлично бе държанието му! Никой не би повярвал, че той току-що е загубил сина си. Имаше вид на посетител в къщата, отколкото на член на семейството и определено не на баща на момчето.

Той погледна с любопитство съпругата си и ѝ зададе странен въпрос:

— Какво възнамеряваш да правиш сега?

— С какво?

„Със стаята на Теди? С живота си? С дрехите му?“ Тя не можеше дори да понесе мисълта за това.

— През последните петнадесет години се занимаваше само с Теди. Не можеш просто да се погребеш с него сега.

Защо не? Тя обаче не го изрече гласно. С малко късмет — помисли си тя — можеше наистина да умре. След загубата на Теди и Бил почти нямаше за какво да живее, освен заради Софи.

Следващите думи на Гордън я поразиха.

— Мисля, че ще е добре за теб да отидеш със Софи в Гренобъл, когато тя се върне отново на училище след две седмици. Наистина мисля, че идеята е отлична. Имаш нужда да излезеш от тази къща най-накрая и ще ти се отрази добре да си край нея.

Изабел мигновено прозря, че той я заточава в провинцията, за да остане с Луиз. Планът беше толкова прозрачен и смъртта на Теди беше удобно оправдание. Гордън беше направо гениален.

— Шегуваш ли се? — почти се изсмя в лицето му тя. Изглеждаше загрижен, но в същото време отчаяно искаше тя да се махне. Сигурно беше ужасен, че щом го няма Теди да ангажира вниманието ѝ, тя можеше да поиска отново да заеме полагащото ѝ се място като негова съпруга. — Какво, за бога, смяташ, че ще правя там? Убедена съм, че Софи няма да позволи, и с право, да ѝ се мотая из краката. — Това беше последното нещо, което Изабел би искала да прави сега.

— Е, не можеш само да се излежаваш — заяви с раздражение той.

— Това ли си мислиш, че правя? — Разговорът им излизаше от контрол.

На Изабел ѝ беше дошло до гуша от преструвките и претенциите, с които ѝ излизаше толкова много години и нямаше да се остави този път да я отпрати под претекст, че трябва да е със Софи. Тя се чувстваше опустошена от смъртта на Теди и нямаше да допусне да се превърне в бреме за дъщеря си, докато скърби за него. Имаше повече разум и достойнство, отколкото той предполагаше. Освен това беше твърде умна, за да не прозре тайните му намерения.

— Нямам представа с какво друго се занимаваше — подхвърли злобно той, — освен да се грижиш за това дете.

— Това дете беше твойт син, който вече е мъртъв. Имай малко уважение. Заради него. И заради мен. — За първи път тя се осмеляваше да му говори по такъв начин.

— Изабел, не ми казвай как да се държа! Ако си спомняш, миналата година около катастрофата проявих голямо търпение към

лошото ти поведение. Няма да търпя повече глупости от твоя страна!

— Така ли? — възкликна Изабел с опасни искрици в очите. Той беше преминал границата на търпимостта ѝ, при това с удивителна бързина. — И какво е било поведението ми?

— Много добре знаеш за какво ти говоря. Проявих търпение към аферата ти с Бил Робинсън. Имаш късмет, че не се разведох с теб.

Оръжията бяха извадени. Но за първи път, загубила толкова много в живота си, Изабел вече не се страхуваше от него. Със смъртта на Теди, Гордън беше загубил властта си над нея. В момента със сигурност, а може би завинаги.

— А ти имаш късмет, че се примириях с начина, по който се отнасяше с мен през последните двадесет години и потресаващия начин, по който се отнасяше към сина си.

Двамата се бяха вкопчили в битка на живот и смърт, Изабел не очакваше, че този разговор ще бъде проведен толкова скоро след смъртта на Теди, но беше готова за него. Помнеше какво ѝ каза Бил последния път, за съхраняването на оръжията до момента, в който Гордън ще я нападне отново, което той накрая и направи. В деня на погребението на Теди. Това беше проява на ужасяваща жестокост и неуважение, но от него можеше да се очаква всичко.

Гордън я погледна така, като че ли искаше да я зашлеви, но не посмя.

— Няма да търпя такова държание от теб! Ако не внимаваш, Изабел, ще се озовеш с куфара си на улицата!

— Вече не ме е страх от теб, Гордън! — Тя нямаше какво повече да губи. Вече не трябваше да закриля Теди и не я беше грижа, дали Гордън ще я изхвърли на улицата. За нея това би било благодат, ако той все пак го направеше. — Изобщо не ме е страх!

Гордън виждаше, че тя наистина го мисли.

— И къде ще отидеш, когато те изхвърля оттук? — процеди той.

Изабел изглеждаше забележително спокойна и когато погледите им се срещнаха, тя не отклони своя.

— Навярно ти и графиня Дьо Лин ще бъдете така мили да ме настаните в апартамента ви на улица „Бак“? Предполагам, че като ме „изхвърлиш“, тя ще дойде тук при теб? — произнесе благовъзпитано Изабел и Гордън изрева гневно.

Звучеше като ранен лъв и когато се приближи към нея, всяка поразителност на лицето му се виждаше. Толкова беше ядосан, че чак трепереше.

— Не знаеш какво говориш! — изкрещя той, слисан от чутото.

Не беше очаквал подобен удар и за момент това го изкара от равновесие.

— Може би не знам, но както изглежда, половин Париж знае и е знаел в продължение на десет години. Тя позвъни тук по погрешка на Нова година. Струва ми се, че беше пияна, но ми отвори очите за онова, което трябваше да видя отдавна. Затова не ми говори за Бил Робинсън, Гордън. Той няма нищо общо.

— Още ли присъства в живота ти?

Той нямаше право да знае, но тя му каза. Гордън беше смаян, че тя знаеше за Луиз, без да му е споменавала нищо.

— Не. Но предполагам, че графинята присъства в твоя. Били сте заедно в Италия, познах, нали? — Макар че не би го признал пред Изабел, предположението й беше вярно и много хора знаеха за това. — Научих, че тя няма да се ожени за теб, докато съпругът й е жив. Сигурно ти е трудно. Как възнамеряваше да постъпиш тогава с мен, Гордън? Как планираш да се отървеш от мен, освен с изпращането ми в Гренобъл при Софи?

— Ти си луда! Умът ти се е размътил от загубата на сина ти. Няма да слушам подобни брътвежи.

Гордън като че ли се канеше да излезе. Не искаше да чуе нищо повече от нейната уста.

— Не — невъзмутимо отвърна тя. — Сърцето ми е разбито, но не съм луда. Макар че трябва да съм била, щом не съм видяла какви си ги вършил през тези години. Ти дори не спеше с мен, а аз бях прекалено глупава, за да си дам сметка, защото ти непрекъснато ме тероризираше. Е, това време мина!

— Махай се от къщата ми! — изрева той, разтреперан от ярост.

— Ще се махна, но не и преди да съм готова. Междувременно ти предлагам да останеш при нея.

Гордън излезе с гръм и трясък от стаята й и миг по-късно затръшна входната врата. Сцената беше невероятна. Изабел изведнъж осъзна, че Гордън я беше напуснал, но това дори не я интересуваше. Като че ли загубата на Теди я беше разкрепостила най-накрая. Тя

загуби толкова много, когато Бил и Теди напуснаха живота ѝ, че нямаше какво друго да губи, освен Софи. С напускането си, Гордън я беше освободил от нещастieto и лъжите, които стояха между тях прекалено много години.

— Какво ти каза той, мамо? — попита тихо Софи.

Изабел не беше разбрала кога Софи е влязла в стаята. Изплашена, тя дойде след шумното излизане на баща ѝ. Никога досега не ги беше чувала да се карат така.

— Нищо важно — отвърна Изабел и седна на леглото. Вътрешно трепереше, но в същото време изпитваше облекчение.

— Важно е — настоя Софи. — Мамо, той се държи ужасно с теб. Той е мой баща и го обичам, но не искам да те измъчва повече по този начин.

Беше възмутително, особено днес, след погребението на Теди.

Като гледаше дъщеря си, Изабел изведнъж осъзна случилото се.

— Той ми каза да се изнеса от къщата — каза тя, необяснимо сдържана и спокойна, докато го изричаше.

Софи имаше право да знае какво става.

— Трябва ли да го правиш? — попита с широко отворени очи Софи и Изабел се замисли.

Софи изглеждаше ужасена, но Изабел не беше. Тя беше необяснимо спокойна.

— Предполагам, че се налага. Къщата е негова.

Бракът им приключи в деня на погребението на Теди, което беше някак естествено. Най-после беше сложен край.

— Къде ще отидеш? — В очите на Софи плуваха сълзи.

— Предполагам, че ще си намеря апартамент. Трябваше да го сторя много по-отдавна, но не можех да се грижа за Теди без неговата помощ.

Софи кимна.

Изабел разбра, че всичко около нея е свършило. Беше загубила толкова много — Теди, Бил, дома си, брака си — всичко, което беше познавала, обичала, ценила, на което бе разчитала, в което бе вярвала. Нямаше какво друго да прави, освен да започне отначало.

Тя погледна към дъщеря си. Софи се приближи и двете се прегърнаха, без да говорят.

Именно Теди я освободи най-после от Гордън. Теди, който я беше хванал за ръка и я беше отвел. Бил не успя да го направи и пръв си отиде. Тя никога не би имала куража да го направи сама. Но Теди, освобождавайки се от тленното си тяло, което представляваше цяло изтезание за него, най-накрая освободи майка си от живота, който я измъчваше. Тя почти усещаше присъствието му край себе си, щастлив от онова, което беше сторил. След всичко, което тя бе направила за него през тези петнадесет години, това беше неговият прощален подарък. Най-сетне тя беше свободна.

17.

Гордън не се прибра няколко дни в къщата на улица „Гренел“. Изабел знаеше, че ако поиска, може да го намери, но не направи опит. Нямахше причина. Нямахше какво повече да си кажат и тя не се съмняваше, че Гордън е при графиня Дьо Лин.

Изабел бродеше безцелно из къщата, опитвайки се да осмисли станалото. Седеше с часове в стаята на Теди, плачеше, понякога се усмихваше през сълзи, когато се сецаше за нещо, което той бе направил или казал. Сякаш се беше изгубила в друг свят. Късно през една вечер тя започна да опакова нещата му. Той притежаваше толкова малко неща, тъй като само беше преминал през този свят. Имаше книги, пъзели, играчки от детството, безброй нощници, някои религиозни статии, които сестрите му бяха носили през годините. Изабел помириса дрехите и възглавницата му, преди да ги опакова. На практика той имаше много малко. Единствените ценни за него вещи бяха снимките на майка му и Софи. Имаше една много хубава снимка от сватбата на Изабел и Гордън. Това беше единствената снимка на баща му, която беше притежавал и искал да има.

Тя опакова нещата до сутринта и когато Софи се събуди, всичко беше готово. В стаята му бяха складирани грижливо подредени кутии. Когато приключи с опаковането, Изабел отиде в стаята си и легна.

Късно следобед тя се видя с Гордън, който беше дошъл, за да разбере плановете ѝ.

— Още не съм решила. Опаковах нещата на Теди.

— Този труд е излишна загуба на време. Защо не накара сестрите да свършат тази работа?

Тя сама опакова всичко от уважение към детето, което беше обичала толкова много. Само че Гордън не можеше да го разбере. Той обичаше единствено себе си. Изабел не можеше да си представи каква беше връзката му с Луиз. Не се съмняваше, че се основава на мястото на графинята в обществото и на титлата ѝ. Същите неща някога го бяха

привлекли и в Изабел. Той обаче не можеше да прояви разбиране нито към личността, нито към ежедневието. Те не му вършеха работа.

— Онази вечер държанието ти беше отвратително — обвини я той, опитвайки се да я сплаши с тона си.

Изабел познаваше много добре този тон, но той не я впечатляваше вече. Всъщност той беше ужасен, че тя се осмели да повдигне въпроса за връзката му с Луиз. Още не можеше да повярва, че беше разбрала за нея. Когато попита Луиз дали се е обаждала на Нова година, за да го предупреди, че е изпуснала самолета до Сен Мориц, което му се струваше измислица на Изабел, тя допусна, че вероятно го е направила. Грешката беше неволна, но издаде десет години грижливо скалпвани и поддържани лъжи. Той не посмя да изкаже недоволство пред нея.

— Досегашният ми живот с теб беше отвратителен — просто отвърна Изабел, което беше самата истина. — Винаги съм мислила, че с нещо съм те разочаровала, затова се дължиш така студено към мен. Мислех, че вината е у мен, защото отдавах цялото си време на Теди. Но най-сетне проумях, че отношението ти няма нищо общо с мен или с него. Ти просто не искаше да си с нас.

— Напротив, всичко е заради теб — изрече той. — Ако беше отделила малко време да се постараяш да бъдеш прилична съпруга, това нямаше да се случи — не отстъпваше той, обвинявайки я за всичко както винаги.

— Аз ти бях прилична съпруга, Гордън. Винаги бях до теб. Всъщност в началото те обичах. Ти беше този, който ме отблъсна, постави прегради между нас, изнесе се от спалнята ни и ме отхвърли. Причината не е у мен и ти го знаеш.

— Не можеш да се оправдаеш толкова лесно. Никога не бих направил всичко това, ако ти беше научила още в началото каквото трябваше.

Той беше учителят, тя ученичката и той държеше да се знае, че тя се е провалила на изпита. Цялата ѝ любов, сърдечност и доброта не означаваха нищо за него. Той не се интересуваше от личността ѝ. Това беше очевидно. Години тя правеше за него задни салта, докато той викаше „по-високо“, „по-бързо“ и никога не беше доволен. Веднъж щом се възползва от произхода и от връзките ѝ, той нямаше вече нужда от нея. Изабел знаеше, че Луиз я очаква същата участ. Щом светът

научеше, че е женен за графиня, която е много богата и преуспяла жена, и ѝ се наситеше, той щеше да я захвърли, както бе направил с Изабел. Тя не можеше вече да си представи Гордън да обича някого — нея, децата, най-вероятно дори любовницата си. Нарцисизмът му беше безкраен.

— Мисля, че мозъкът ти е увреден от катастрофата — студено заяви той и Изабел изведнъж видя картината, която той се канеше да нарисува — че след комата тя не е била съвсем наред; че винаги е била малко странна и накрая е станала умствено неуравновесена след смъртта на сина им. Идеално оправдание, за да се отърве от нея. Сякаш внезапно бе зърнала входа на дълбока и тъмна пещера и беше видяла чудовището, което живее в нея. Преди това би я ужасило, но вече не. Тя не искаше да има нищо общо с чудовището вътре. — Очаквам, че ще се изнесеш бързо — студено каза той.

Можеше да мине вече и без нея и единственото му желание беше тя да се махне. Толкова беше удобно. Тя не му беше необходима, бе се превърнала в проблем и той искаше да се отърве от нея. Изобличи го, а той не би търпял подобно поведение. Заплашваше да изложи на показ деянията му и отказваше да бъде заблуждавана повече. Твърде дълго я беше мамил, но с това беше приключено.

— Ще се изнеса, когато си намеря апартамент, Гордън — отвърна уморено тя. Беше прекарала нощта на крак, в опаковане на вещите на Теди. — Ако сега ме изхвърлиш на улицата, веднага след погребението на Теди, вярвам, наясно си, че хората ще започнат да приказват грозни неща за теб.

— Ще им кажа, че си се побъркала от мъка и си избягала по неизвестни за мен причини, като състоянието ти, разбира се, се е влошило от травмата на главата.

Блестящо хрумване, добре пресметнато. Изабел се запита дали Луиз също нямаше пръст в плана.

— Надяваш се, че хората ще ти повярват, но аз не съм толкова сигурна. Някои могат и да ти повярват, но на всеки, който ме познава, му е известно, че аз не съм лудата съпруга, затворена на тавана. Аз съм жената, която ти излъга, измами, и с която се отнасяше твърде зле. Някой ден хората ще прозрат какво представляваш, всъщност точно както децата ти го разбраха. Не можеш да заблуждаваш вечно хората, нито мен.

Още я болеше от изневярата му. А сегашните му деяния изглеждаха още по-ужасни заради смъртта на Теди. Бил я изостави след петгодишно приятелство; Гордън я изостави окончателно, след като всъщност я беше изоставил емоционално още преди години, а Теди я напусна, защото нямаше друг избор. От какъвто и ъгъл да го погледнеш, това бяха тежки удари за нея. Много тежки. Докато го слушаше как ще съсипе репутацията ѝ, тя си мислеше, че едва ли някога ще се съвземе от измяната на хората, които беше обичала така всеотдайно. Вярата, че животът е справедлив и всичко завършва с щастлив край, се бе стопила. В нейния свят нямаше щастливи завършеци. Вече не ги очакваше. Искаше само да я оставят на спокойствие.

— Изнасяй се, когато искаш. Просто ме уведоми, когато го направиш. Днес ще се свържа с адвоката си. Той ще изготви документите по споразумението.

Гордън действаше бързо. Изабел се зачуди дали здравето на граф Дьо Лин не се е влошило драстично. Гордън явно се беше разбързал. Толкова щеше да му е удобно, ако тя беше съгласна да се махне в Гренобъл. Тогава той можеше да казва, че тя е в санаториум, полудяла е или страда от депресия. Можеше да си приказва каквото си ще, стига никой да не я видеше повече. Само че тя нямаше намерение да го улеснява. Докато го слушаше, разбра, че трябва да си намери адвокат. Тогава Гордън ѝ отправи още едно предупреждение:

— Внимавай, докато си опаковаш багажа, Изабел, да вземеш само онова, което донесе от родителите си. Останалото е мое.

— Такова е и моето намерение — студено отвърна тя. Колко бързо всичко бе сведено до това, кое на кого принадлежи. Тя искаше само дрехите си, нещата на Теди, някои от картините и антиките от родителите ѝ и няколкото бижута, подарени ѝ от Гордън. Не искаше никога повече да види останалото, а бижутата вземаше само за да ги подари на Софи. — Ще те уведомя, когато си намеря жилище.

През следващите няколко седмици тя усилено търсеше апартамент. Връщането на Софи в университета я улесни. Софи беше объркана от случилото се и Изабел не искаше да я разстройва повече. Към края на септември Изабел намери много подходящ апартамент на улица „Варен“, недалеч от старата ѝ къща. Апартаментът се състоеше от две спални, просторна слънчева дневна, малка трапезария и

старомодна кухня със сервизно помещение. Имаше тераса, която гледаше към музея на Роден. Всъщност жилището заемаше третия етаж на стар пансион и беше в доста приличен вид. Отдолу имаше единичен гараж на мястото на някогашна конюшня. Самата къща едно време бе била елегантна, макар че както много къщи от осемнадесети век на левия бряг на Сена, чиито собственици от поколения бяха обеднели, беше позапусната, защото те нямаха пари да ги поддържат. Вътре имаше миниатюрен асансьор, който приличаше на клетка за птици, таваните бяха високи, подовете — красиви, но изтъркани, а собствениците бяха аристократи, с които Изабел се беше запознала преди години. Кварталът беше добър и престижен. Изабел знаеше, че ще се чувства в безопасност на това място. Имаше достатъчно мебели от родителите си, за да го обзаведе прилично. Тя се обади на адвоката на Гордън, след като подписа договора за наема и му каза, че след две седмици ще се премести, после звънна на Софи.

Софи възприе промяната със смесени чувства. Радваше се, че майка ѝ е намерила жилище, но се чувстваше особено, че ще живее на друго място. Щеше да остава в къщата на улица „Гренел“, когато посещаваше баща си, но без майка си и Теди, самата мисъл за това ѝ действаше потискащо.

Изабел вече беше получила документите за споразумението при развода. Гордън ѝ предлагаше малка сума, която по никакъв начин не отразяваше стандарта на живот, който бяха поддържали през двадесет и едната години брак. Адвокатът му ѝ предлагаше да си намери работа, което тя и без това възнамеряваше да направи, отколкото да моли Гордън за издръжка. Всяко нещо в споразумението беше в негова полза и на практика беше не само обидно, но и скандално. Действително тя не искаше нищо от него и поведението му само потвърди, че ако го беше напуснала с Теди, той щеше да ги остави да умрат от глад. Сега тя искаше съвсем малко, достатъчно да може да се издържа, в случай на непредвидени разходи или болест.

Нейният адвокат беше възмутен от предложението и искаше тя да се бори за справедлива подялба и дори да се опита да спечели къщата, но Изабел знаеше, че победата щеше да е безсмислена. Тя искаше да получи минимума, с който да покрива нуждите си, и нищо повече. Не желаше почти нищо от него.

Премести се в апартамента на улица „Варен“ в средата на октомври и се изненада колко хубаво изглежда жилището след лекия ремонт. Единственото болезнено нещо при напускането на старата ѝ къща беше да се раздели със стаята на Теди. Тя обаче знаеше, че никой не може да ѝ отнеме спомените и след като хвърли последен поглед през рамо, тя си тръгна, а домашната помощница Жозефин се разплака. Изабел обеща да я покани на гости на новия си адрес.

Дори Софи се изненада, когато се прибра за първи път за уикенда. Празнуваха Все светии и студентите имаха четиридневна ваканция.

— Много е хубаво тук, мамо! — възкликна с широка усмивка тя, докато разглеждаше стаята си.

Изабел беше използвала топче коприна, което беше скътала, и мебелите бяха претапицирани с бледолилавия плат, на чийто фон бяха изрисувани теменужки и люляци. Стените бяха боядисани в цвят слонова кост, с тънък бледолилав бордюр. Обстановката беше идеална за едно момиче. Стаята на Изабел беше в жълто, а дневната беше обзаведена със старинни мебели, принадлежали на майка ѝ, наистина изящни екземпляри, повечето в стил Луи XV и Луи XVI. От две седмици живееше тук и вече се чувстваше като у дома си, в известен смисъл много повече, отколкото в къщата на улица „Гренел“. Тук всичко ѝ принадлежеше.

Изабел беше изненадана колко лесно се нагоди към новия си живот. Гордън изобщо не ѝ липсваше. Единственият човек, който невероятно много ѝ липсваше, беше Теди, за когото сърцето ѝ непрекъснато се късаше от мъка. Работата по новото жилище я разсея до известна степен, но не можеше да преглътне истината, че него вече го няма. В известен смисъл ѝ беше по-леко, че е на ново място, тъй като не можеше да броди из коридорите, където се беше разхождал той и да седи в стаята му, където бяха прекарвали заедно безброй часове. Въпреки новото място, тя не само беше пренесла скръбта си по Теди, но и копнежът по Бил я беше последвал. Не можеше да приеме, че никога повече няма да го види отново, при това след пет години обаждания по телефона от негова страна и съветите и утехата, които ѝ даваше. Той беше неин приятел, наставник и накрая любовник, но я изключи от живота си и я напусна. Това беше последното нещо, което очакваше от него и единствената жестокост, проявена към нея от

негова страна. По някакъв свой начин, постъпката му беше най-безмилостният удар на съдбата, който тя преживя. Изабел знаеше, че цял живот нямаше да ѝ стигне, за да го забрави, ако изобщо беше в състояние да го направи. Не можеше да си представи отново да се довери и да обича някого. В края на краищата сърцето ѝ беше разбито не толкова от Гордън, от когото вече не бе очаквала нищо, а от Бил, защото тя истински го бе обичаше и му бе вярвала. Само че сега трябваше да живее с това, независимо от цената.

Две седмици след преместването си в апартамента, дори преди завръщането на Софи от Тусан, тя видя снимка на Бил в „Хералд Трибюн“. Статията бе посветена на предстоящите избори в САЩ и участието му в надпреварата за Сената. Статията беше много ласкава. Изабел седна и се загледа в снимката. Бил изглеждаше добре. Не можеше да определи точно, но сякаш той стоеше сред група мъже, а до него беше кандидатът, за чиято кампания работеше Бил. В статията дори се споменаваше накратко за катастрофата в Лондон, за малко не завършила фатално, и за забележителното му възстановяване и завръщане в политиката, където позициите му бяха по-силни от всякога. Макар че не пишеше, че той отново може да ходи или да тича на дълги разстояния, статията потвърждаваше казаното от Бил, когато я излъга, че може да ходи. Създаваше впечатлението, че той е съвсем добре и с напълно възстановено здраве. Накрая, след като я гледа в продължение на два дни и се измъчва, тя захвърли вестника.

Софи тъкмо се бе върнала в училище след уикенда в Тусан, когато Изабел видя Бил по Си Ен Ен. Той присъстваше на четене в Сената във Вашингтон, седнал на една дълга маса, докато говореше пред комисията по отпускане на средства. Обсъжданията ѝ се струаха изключително технически и скучни, но тя се загледа в екрана като хипнотизирана в момента, в който го видя. През този ден ѝ беше особено тежко заради смъртта на Теди и накрая се беше отказала да се опитва да се разведри. Легна си и включи телевизора, за да се разсее. Не можеше да откъсне очи от него, докато той говореше разпалено и жестикулираше, а после се обърна точно срещу камерата и Изабел имаше чувството, че говори само на нея.

— Ах, ти, негодник такъв! — промълви тихо тя.

Искаше да може да му пожелае всичко хубаво в новия живот със Синтия, но не можеше. Все още я болеше непоносимо от решението

му. Все още помнеше всяка негова дума, когато ѝ каза, че всичко между тях е свършено. Не заслужаваше да постъпи така с нея, обичаше го толкова много, бяха така щастливи. Изабел се измъчваше от завладелите я спомени, когато в края на речта камерата се отдръпна и тя видя как го изкарват от залата. Изабел остана с отворена уста. Бил ѝ каза, че е възстановил напълно способността си да ходи, а от това, което сега виждаше, ставаше ясно, че той продължава да е прикован към инвалидния стол. Но защо? Защо ѝ каза, че ходи, щом не беше така? Защо му беше да лъже? Докато го гледаше как напуска залата, махайки към няколко души от множеството, тя си спомни думите му в болницата. Той ѝ беше намекнал мрачно, че ако не може да проходи отново, няма да останат заедно, за да не се превърне в бреме за нея. Никога не го каза направо, макар че тя разбра подтекста, но го отдаде на депресията. Тогава не му повярва и си помисли, че той драматизира, но сега изведнъж се замисли дали той не е имал още тогава такова намерение. Още чуваше съвсем ясно думите му. Досега не се беше замисляла, защото вярваше, че той отново ходи. Внезапно си помисли дали не я беше излъгал и за всичко останало.

Тя седна в леглото си и остана така дълго време, чудейки се какво да направи, как да разбере какво е станало. Искаше ѝ се да хване слушалката и сама да го попита, но ако той искаше тя да узнае истината, щеше да ѝ я каже, вместо да я лъже. Тя отметна завивките, стана и започна да крачи из стаята, докато телевизорът продължаваше да бръмчи монотонно. Тя го изключи, за да може да мисли по-ясно, и погледна часовника си. Във Вашингтон беше обяд, а в Париж — шест вечерта. Тогава ѝ хрумна една идея. Изтича в кухнята и грабна телефона.

Набра номера на справки във Вашингтон, поиска номера на офиса на Бил и го получи светкавично. Не беше напълно сигурна какво ще направи, но когато отсреща се обади делови глас, тя поиска да я свържат с асистентката на господин Робинсън. На телефона се обади мъжки глас. Тя обясни, че господин Робинсън я насърчил да се обади във връзка с комитета ѝ за ограмотяване на децата от Юга и тя веднага усети как асистентът наостри слух. Изабел знаеше, че грамотността в цяла Америка е от голямо значение за Бил и той насърчаваше кандидатите си да прегърнат тази полезна кауза.

— Разбира се — отвърна асистентът, с което потвърди уместността на хрумването ѝ.

— Надяваме се, че той и съпругата му ще посетят нашето мероприятие през декември. Искаме да я поканим за почетен председател.

Отсреща настъпи кратка пауза и Изабел се размърда напрегнато, надявайки се да е познала.

— Убеден съм, че господин Робинсън ще приеме с удоволствие. Ще проверя програмата му, щом ми кажете точната дата, но се опасявам, че... ааа... госпожа Робинсън няма да може да стане почетен председател. Или всъщност тя би могла, но... те са разведени. В действителност — добави притеснено той, — тя ще се омъжва през следващия месец. Сигурен съм, че ще прояви интерес, ако предпочитате, говорете с нея. Ще ви дам номера ѝ, в случай че искате да ѝ се обадите. В противен случай господин Робинсън ще бъде заинтересуван да председателства проявата ви, ако ми изпратите плана си и ми съобщите дата.

— Много добре. Още днес ще ви изпратя подробностите.

Ръката на Изабел, с която държеше слушалката, трепереше. Тя затвори очи. Бил я беше излъгал. Той и Синтия не бяха заедно, той не можеше да ходи и сега тя беше сигурна в мотивите за постъпката му. Беше я освободил за нейно добро, заради някаква напълно смахната идея, че ѝ го дължи, защото я обича. Или може би вече не я обичаше... но две неща бяха абсолютно сигурни — той вече не беше женен за Синтия и продължаваше да е в инвалиден стол.

— Много ви благодаря — промълви тя.

— Бихте ли ми казали отново датата?

— Дванадесети декември.

— Ще го включа в програмата му и ще говоря с него.

— Благодаря ви.

— Името ви? Съжалявам... но не го чух...

— Няма нищо. Сали Джоунс.

— Благодаря ви, госпожо Джоунс. Благодаря, че се обадихте.

Изабел седна на леглото и не помръдна много дълго, обмисляйки каква да е следващата ѝ стъпка. Тя остана да седи, като си мислеше за него, сигурна повече от всякога какво е направил и защо. Имаше усещането, че нещата са се развили светкавично, но този път, вместо

да пожелае смъртта, както през последните месеци, тя се почувства отново жива.

Към полунощ, след неколкочасов трескав размисъл, тя знаеше какво трябва да направи. Вдигна слушалката и си направи резервация за полета през следващия следобед. Изборите бяха след четири дни и моментът, който беше избрала, вероятно беше крайно неподходящ, но тя не можеше да чака. Щеше да лети с полета в два часа на следващия ден, после се обади на Софи, за да ѝ каже, че ще замине за Вашингтон за няколко дни.

— Защо? — изненада се тя, но се зарадва.

От месеци майка ѝ не проявяваше никакво желание за живот, беше тъжна и толкова отчаяна, особено след смъртта на Теди, затова прие с облекчение желанието ѝ да замине някъде.

— Ще се видя с един стар приятел — обясни Изабел.

— Познавам ли го? — попита Софи, опитвайки се да разбере какво става.

Майка ѝ се държеше много странно. Изглеждаше едновременно възбудена, щастлива и изплашена.

— Бил Робинсън. Миналата година катастрофирахме заедно — поясни предпазливо Изабел и Софи се усмихна на обяснението.

— Знам, мамо. Той се държи много мило с мен, когато те посетих в болницата. Има две дъщери и приятна съпруга.

— Почти е така. — *Без съпругата.*

— Той много те харесва — невинно сподели Софи и Изабел се усмихна.

— Аз също го харесвам. Ще се обадя да ти кажа къде съм отседнала и кога ще се прибера. Грижи се за себе си, миличка. Скоро ще се върна.

— Не бързай да се връщаш. Няма да си дойда преди Коледа. Приятно прекарване.

— Благодаря — каза Изабел и затвори.

Тази нощ тя не мигна, а на другия ден тръгна към летището още в единадесет. Трябваше да е там на обяд. По време на полета едва се съдържаше. Нямахше представа как ще го види или какво ще му каже. Навярно той щеше да се разгневи, че го е разкрила и проследила. Ако е искал да е с нея, казваше си тя, щеше да го е направил. Той съвсем ясно ѝ беше показал какво иска, спореше сама със себе си тя през

целия полет над Атлантика, но грешеше. Там беше цялата работа. Решението му беше абсолютно погрешно. Не трябваше да постъпва така, не трябваше да се жертва. Тя не даваше пукната пара, дали той можеше да ходи, освен заради самия него, но не и заради себе си. Сега ѝ оставаше единствено да го открие и да му го каже, но знаеше, че няма да е лесно. Той беше много упорит мъж. Тя си спомняше съвсем живо многобройните му възражения за брака на Джо и Джейн.

Когато самолетът кацна на летище „Дълес“, Изабел затвори очи и мислено се помоли той да я послуша. Нямахте представа дали ще го стори, но тя беше решена да опита на всяка цена.

В джоба си носеше адреса на офиса му и треперейки от ледения въздух тя се качи в таксито и каза на шофьора да я закара в хотел „Четири сезона“ в Джорджтаун, където имаше резервация. Сега ѝ оставаше само да разбере къде е той.

18.

Малко преди четири часа Изабел вече беше настанена в стаята си в хотела. Знаеше, че скоро трябва да се обади в офиса му, ако иска да разбере къде ще ходи тази вечер Бил. А може би трябваше да отиде направо в офиса му. Навярно беше напълно полудяла, щом дойде тук. В главата ѝ се въртяха стотици сценарии, без да има представа как ще ги осъществи. Когато застана пред телефона, тя вече мислеше, че е направила ужасна грешка. Може би той просто вече не я обичаше. Накрая, след половинчасови терзания, тя хвана слушалката.

Когато служителката вдигна, Изабел се престори, че е страшно притеснена и много бърза.

— Здравейте, аз съм с охраната за довечера. По кое време ще пристигне господин Робинсън? — Постара се да говори с американски акцент, за да не разбере жената, че е францужойка.

— Господи, не знам — отвърна момичето, много по-притеснено от привидно разтревожената Изабел. — Тази вечер са на шест различни мероприятия. Кой всъщност се обажда?

— Охраната. Знаете, за вечерята.

— О, разбира се... Проклятие... Мислех, че я е отменил... Не, точно така... Добре... Той ще дойде при вас в девет часа... Съжалява, че ще закъснее, но просто не може да дойде по-рано. Вие сте четвъртото мероприятие. Той не може да остане много... А сега, знаете, че е в инвалиден стол, нали?

— Да. Имам го записано — отвърна делово Изабел.

— Трябва да махнете стола от мястото му на масата, за да може той сам да се настани. Не обича да създава суматоха. Освен това не иска да бъде сниман в инвалидния стол. Всичко да бъде много дискретно. Двамата със сенатор Джонсън искат да влязат през страничната врата и ще излязат пак оттам.

— Добре — каза Изабел, без да знае къде ще бъде вечерята, и без да може да попита.

— Сенатор Джонсън има собствена охрана. Те ще се срещнат с вас пред страничния вход на център „Кенеди“ точно както последния път...

„Благодаря ти, Боже“, каза си наум Изабел. Център „Кенеди“.

— Той със смокинг ли ще бъде облечен? Питам, за да мога да го видя веднага — поиска да разбере тя, за да знае какво да облече.

— Не, той много съжالياва... Няма... Сигурна съм, че няма проблем.

— Няма проблем.

Разговорът продължи още десет минути в обсъждане на подробностите, но Изабел вече не се интересуваше какво казва служителката. Вече знаеше онова, което я интересуваше — Бил щеше да бъде в девет часа в център „Кенеди“, а в десет си тръгваше, за да отиде на следващото място. Тя би могла да го пресрещне или на влизане, или на излизане. А можеше да му направи сцена на вечерята, да се скрие под масата му или да насочи към него пушка... Възможностите бяха безкрайни и повечето й изглеждаха напълно безнадеждни сега, когато вече беше тук. Тя нямаше представа как ще го направи, но знаеше, че трябва да опита.

Накрая реши да го чака отвън, на излизане от вечерята. Това означаваше десет часа. Шест часа я деляха от срещата им — най-дългите шест часа в живота ѝ. Тя се обади на портиера и нае лимузина, после седна в стаята си, притеснявайки се какво ще му каже и дали той ще ѝ даде възможност да говори. Не беше изключено просто да я отреже и да ѝ каже, че няма за какво да разговарят.

Бил беше този, който каза, че не иска вече да се виждат, но я бе излъгал. Беше ѝ казал, че може да ходи и със Синтия са подновили брачните си клетви. Пет месеца тя се мъчи да разбере как той можа да прекъсне всички връзки помежду им ей така. Сега разбираше всичко. Всичко е било заради твърдото му нежелание да се превръща в бреме за нея. Затова не пожела да дойде в Париж да се видят. Не е искал тя да разбере, че не може и никога няма да може отново да ходи. Сега всичко ѝ стана ясно. Само още не знаеше как да го накара да промени решението си. Знаеше, че няма да разполага с повече от няколко минути, сенаторът ще го чака в колата, за да отидат на следващото място. Изабел нямаше представа, какво ще му каже. „Обичам те“ ставаше за начало, но това без друго му беше известно — знаеше го

дори когато сам сложи край на връзката им, но то не го спря. Защо сега да е по-различно?

Толкова много неща не знаеше той — за Теди, за раздялата ѝ с Гордън и напускането на дома ѝ. Не знаеше, че когато я напусна, разби сърцето ѝ. И най-вече не знаеше, че тя не отдава никакво значение на това, че е прикован към инвалидния стол за цял живот. Тя искаше само да е до него и да го обича, докато смъртта ги раздели.

Докато седеше и обмисляше какво да му каже, тя започна да се колебае дали не е грешка да се опитва да го види тази вечер. Вероятно беше по-добре да се види с него в кабинета му или да му се обади по телефона. Не се съмняваше, че трите дни, които го деляха от изборите бяха изпълнени с напрежение за него. Можеше да изчака да минат изборите, но той би могъл да напусне града или да изчезне. Изабел не искаше да чака повече. Двата бяха чакали достатъчно дълго.

Тази вечер тя не можа да сложи в уста дори хапка. Опита се да подремне, но лежа в леглото с широко отворени очи. Накрая се изкъпа, облече се и в девет и половина вече пътуваше с лимузината към център „Кенеди“. Когато стигнаха входа, я обзе паника. Ами ако вече си беше тръгнал? Тя беше вцепенена от притеснение, когато слезе от колата и застана недалеч от страничния вход, откъдето можеше да наблюдава и да види, когато той се покаже. Нощта беше леденостудена, но тя не обръщаше внимание на студа. После, като по някаква злокобна поличба, започна да вали сняг.

Големи, дантелени снежинки падаха на парцали от небето. Бяха от онези, които полепват по дрехите, миглите и косата ти. Появиха се неочаквано, съпроводени от остър вятър, който ги въртеше навсякъде. До десет и петнадесет нямаше и следа от Бил и Изабел започна да си мисли, че е излязъл от друг изход. Сигурно имаше промяна в плана. Изабел носеше дълго черно палто, самурена шапка, топли велурени ботуши и ръкавици. Те обаче не я предпазваха от студа и цялата беше покрита със сняг.

Към десет и половина тя вече беше загубила надежда. Трябваше да намери друг начин да го види и да опита отново. Налагаше се утре да пробва друг ход. Реши да чака до единадесет, за всеки случай, макар да беше убедена, че Бил и сенаторът отдавна вече са на следващото мероприятие.

В единадесет без десет около изхода настана суматоха. Двама мъже в костюми излязоха, личеше си, че са цивилни полицаи, после униформен бодигард с микрофон в едното си ухо, а след него се показва добре изглеждащ мъж с приведена глава, за да се предпази от снега, който се отправя към колата, появила се сякаш от нищото. Мъжът приличаше бегло на сенатора, но тя не беше съвсем сигурна, защото лицето му не се виждаше добре от този ъгъл. След него не излезе никой. Изабел се запита дали Бил ще се появи изобщо, или е решил да остане. Докато гледаше, видя как една инвалидна количка излиза бавно от сградата. Около него имаше хора, които му говореха нещо, а той кимаше, заслушан в онова, което му казваха. Човекът сам караше инвалидната количка. Носеше дебел шал и тъмно палто и Изабел веднага го позна. Сърцето ѝ заби ускорено, докато го наблюдаваше как се насочва към стъпалата, а после поема по пътеката към мястото, където беше застанала тя. Той не я забелязваше, а хората около него притичаха обратно вътре, за да се скрият от снега. Сенаторът и хората му го чакаха в лимузината.

Чувствайки, че поема съдбата си в собствените си ръце, тя тръгна по пътеката към него. Пресрещна го по средата и застана точно срещу него. Главата му беше наведена надолу заради вятъра и той виждаше само палтото и краката ѝ. Бил промърмори разсеяно „извинете“, но тя не помръдна.

Изабел го погледна и той чу гласа ѝ, преди да е видял лицето ѝ:

— Ти ме излъга — каза тя с глас, за който той не беше преставал да мечтае цели пет месеца със съзнанието, че никога повече няма да го чуе.

Очите му се вдигнаха и срещнаха нейните, без да може да изрече нищо. Просто я гледаше слисан, опитвайки се да възвърне възможно най-бързо самообладанието си.

— Здравей, Изабел. Какво съвпадение да се срещнем тук. — Бил веднага предположи, че Гордън е в града по работа и тя го придружава. Той не даде никакво обяснение защо е в инвалиден стол, след като ѝ каза преди месеци, че ходи отново.

— Всъщност не е съвпадение — призна тя. Твърде късно беше за още лъжи. — Дойдох от Париж, за да те видя.

Той не знаеше какво да ѝ отговори, а вятърът брулеше лицата им и снегът се трупаеше върху шапката ѝ. Тя му напомняше на рисунка от

коледна картичка, на руска принцеса. Сърцето му се сви от красотата ѝ, но изражението му остана непроменено. Той се насили да изглежда безразличен и спокоен — маска, зад която да скрие чувствата си. Вече се беше усъвършенствал в това.

— Налага се да тръгвам. Синтия ме чака в колата. — Това беше единственото извинение, с което можеше да се измъкне веднага. Съзнаваше, че трябва да се отдалечи от нея възможно най-бързо, преди решимостта му съвсем да се е стопила.

— Не, не те чака — възрази Изабел и се загърна плътно с палтото. — Ти си се развел. За това също ме излъга.

— Предполагам, че съм изрекъл много лъжи, освен една. Вярно е, че за мен всичко е свършено. За това не съм те излъгал. — Всичко в него се съпротивляваше, но очите му го издадоха.

— Защо да е свършено за теб?

Тя беше безмилостна в преследването на истината и щеше да си тръгне завинаги, ако той ѝ кажеше, че не я обича. Но този път трябваше да го види с очите си. Този риск съществуваше още от самото начало. Ако Бил се канеше отново да я отпрати, поне искаше да го погледне в очите.

— Понякога се случват такива неща. Как е Теди? — попита той, за да разсее напрежението помежду им и да я отклони от следата, но не беше подготвен за следващото.

— Почина преди два месеца. Хвана много лош грип. Съжалявам, че не успя да се запознаеш с него — тъжно изрече тя, опитвайки се да запази спокойствие.

Нямаше намерение да го натоварва с мъката си, но мислеше, че е редно той да знае.

— Аз също съжалявам — тихо отвърна той, поразен от новината. За момент остана завладян от мисълта за удара, който е била смъртта на Теди за нея, обзет от чувство на вина, че не е бил до нея в този тежък за нея час. — Добре ли си? — Искаше му се да протегне ръце и да я прегърне, но не посмя. Чувстваше се неловко, че тя го уличи в лъжа и го видя в инвалидния стол. Толкова беше сигурен, че пътищата им никога няма да се пресекат и тя никога няма да разбере.

— Още не, но ще се оправя някой ден. Той много ми липсва. Ти също ми липсваш. — Гласът ѝ беше нежен и тъжен. — А ти как си? — Искаше ѝ се да попита дали му е липсвала, дали съжалява за

постъпката си, но той явно бързаше. Изабел знаеше, че сенаторът го чака, но това беше единствената ѝ възможност.

— Добре съм. По-добре от всякога. Отново работя. От изборите ни делят само три дни. — Погледна часовника си. Вече закъсняваха с цял час за следващото място. Бил погледна извинително Изабел, но в погледа му не пролича, че иска нещо повече от нея. — Наистина трябва да вървя.

— Аз още те обичам, Бил — каза тя, чувствайки се безнадеждно уязвима, но именно това я доведе тук. Той трябваше да знае. — Не давам и пукната пара, че не можеш да караш кънки или да танцуваш. Без това не съм кой знае какъв танцьор и никога не съм била.

Той се усмихна с носталгия, после сякаш след цяла вечност протегна ръка и докосна нейната.

— Наистина ли си дошла само за да ме видиш?

Гласът му беше нежен — глас, който тя помнеше много добре. Тя можа само да кимне с овлажнени очи, но после се овладя и забърса с облечената си в ръкавица ръка двете струйки по страните си.

— Вчера те видях по Си Ен Ен и се досетих защо ме излъга. Искам да знаеш, че за мен това няма никакво значение.

— Знам, че е така — меко каза той. — За теб никога не е имало, но за мен има. Никога няма да ти позволя да си причиниш такова нещо. Обичам те прекалено много, за да те оставя да съсипеш живота си, като се нагърбиш с такова бреме — погледна към стола си той. — Дори да напуснеш някой ден Гордън, особено тогава. Той държи ли се добре с теб? — Бил се огледа наоколо и разбра, че него го нямаше. Очевидно тя беше успяла някак да се измъкне или Гордън беше останал в хотела.

Изабел се усмихна на въпроса.

— Използвах оръжието си срещу него, както ти ми каза, когато Теди почина. Той ме изхвърли от къщата. Двете със Софи си намерихме апартамент на улица „Варен“. — В живота на двамата бяха настъпили твърде много генерални промени, но те не влияеха на начина, по който се чувстваше той, нито на взетото решение. Всъщност сега, когато я видя, то се затвърди. Изабел вече беше свободна и заслужаваше много повече, отколкото той можеше да ѝ даде или поне така смяташе той.

— Радвам се, че си добре — само това каза той.

— Знам, че трябва да тръгваш — рече тя и махна снежинките от миглите си. — Аз съм отседнала в хотел „Четири сезона“. Ако искаш да поговорим, обади ми се там.

Бил само поклати глава. Косата му беше побеляла от сняг и Изабел си помисли, че сигурно му е студено.

— Няма да ти се обадя, Изабел. Преди пет месеца постъпихме правилно. Аз направих каквото трябваше. Заради двама ни. Трябва да живеем с решението си.

— Не съм съгласна с теб, защото това е напълно погрешно решение. И за двама ни. Ние имаме право да се обичаме, Бил. Дори да останеш извън живота ми, аз няма да спра да те обичам. Никога няма да престана да те обичам.

— Накрая ще ме забравиш — настоя той, поклати глава и се отмести встрани. Вгледа се в нея дълго и настойчиво. — Грижи се добре за себе си.

Искаше пак да ѝ каже колко съжалява за Теди, но не го направи. Само се придвижи по пътеката, без да се обръща назад и се качи в колата. Извини се на сенатора за забавянето, като каза, че се е натъкнал на стар приятел. До следващата им спирка той не продума и сенаторът усети, че настроението му рязко се е променило. Бил изглеждаше на светлинни години оттук.

Той се прибра вкъщи чак след полунощ и не ѝ се обади. Беше много късно, освен това той пак си каза, че никога няма да го направи. Вярваше, че така показва любовта си и за нейно добро беше да остане извън живота ѝ. Ако я обичаше по-малко, щеше да я натовари с проблемите си, но той я обичаше твърде много, за да ѝ стори това и винаги щеше да я обича. Сърцето му се късаше заради сина ѝ, защото знаеше колко много означаваше Теди за нея. Можеше само да си представи колко опустошена се чувстваше тя след смъртта му. Какво облекчение, че поне Гордън беше извън живота ѝ. Бил не се съмняваше, че тя скоро ще си намери някого. Никога не я беше виждал толкова красива или така тъжна, застанала там под стелецията се сняг. Докато лежеше в леглото си, Бил не можеше да мисли за друго, освен за нея.

Снегът продължаваше да вали, докато Изабел седеше в хотелската стая и също си мислеше за него. Сега вече знаеше, че той повече няма да ѝ се обади. Всичко, което прочете по лицето му, говореше за решимостта му да не поднови връзката им. Само очите му го издаваха. Тя трябваше да приеме решението му. Въпреки че я беше излъгал, в крайна сметка той го искаше. Тя беше права да си мисли преди месеци, че в живота ѝ няма щастливи завършеци. Имаше само уроци и загуби, а тя беше имала в живота си по много и от двете.

През по-голямата част от нощта остана будна и когато най-сетне се унесе, в съня ѝ се появи Бил. Вече спеше дълбоко, когато телефонът до леглото ѝ иззвъня в четири сутринта. Дори в прегръдките на съня, тя би познала гласа му навсякъде.

— Извинявай, че ти се обаждам толкова късно. Спеше ли? — Бил изглеждаше изтерзан, също като нея, преди да заспи.

— Току-що. — Щом чу гласа му, тя се разсъни напълно. Звучеше ѝ така болезнено познат. После ѝ хрумна нещо. — Къде си? — нежно попита тя и усети колебанието му.

— Долу, във фойето на хотела. Луд съм колкото теб, но не знаех кога си заминаваш, а утре трябва да бъда в Ню Йорк. Помислих си, че щом си била целия този път от Париж дотук, тогава навярно е редно да поговорим. — Неподходящият час изглежда не притесняваше нито един от двамата.

— Радвам се, че си тук. Защо не се качиш?

Докато го чакаше да се качи, тя се среса, изми зъбите си и наплиска лицето си с вода. След пет минути на вратата се почука. Бил я гледаше от стола си и бавно мина покрай нея, докато тя държеше вратата, а после безшумно я затвори. Искаше ѝ се да протегне ръка и да го докосне, но не посмя.

— Извинявай, че идвам тук в този час, Изабел. Не можах да заспя. Появата ти снощи беше такъв шок. Направо лудост от твоя страна.

Той обаче не изглеждаше сърдит, беше развълнуван, но и разстроен. Срещата им беше събудила хиляди потискани чувства, от които се опитваше да избяга през последните месеци. А после появата ѝ пред център „Кенеди“ под сипеция се сняг ги върна отново с пълна сила.

— Толкова съжалявам за Теди. Какво стана?

Тя седна на дивана срещу него и му разказа накратко за последните дни на сина си. Гласът ѝ потреперваше, когато говореше, а в очите ѝ имаше сълзи. Тя избърса една самотна сълза, която се търкулна по лицето ѝ.

Без да разсъждава, той протегна ръка и докосна нейната.

— Съжалявам — прошепна той.

Тя се усмихна през сълзи:

— Аз също. Хората казват, че смъртта е в случаи като неговия милост, и предполагам, че наистина е така, но той също имаше и щастливи мигове и толкова ми липсва. Не съзнавах каква голяма част от живота ми се е въртяла около него. Сега, когато го няма, не знам какво да правя със себе си, а и Софи е на километри от мен, в университета.

— Необходимо ти е време, за да се пренастроиш. Ще свикнеш. Това е огромна промяна за теб. — Нищо в живота ѝ не беше същото — домът ѝ, разводът, смъртта на сина ѝ, загубата на Бил. През последната година тя беше принудена да се изправи пред поредица мъчителни промени. Той също. — Не знам какво да ти кажа — промълви Бил с безрадостно изражение. — Не предполагам, че някога ще се видим отново. Не смятах, че е редно. Не мислех, че имам право да провалям живота ти, Изабел. Ти заслужаваш много повече, отколкото аз мога да ти предложа. Имаш нужда от някой по-добър, някой пълноценен... не такъв като мен.

— Ти си пълноценен — възрази нежно тя с поглед, прикован върху него.

Изабел не беше сигурна какво точно иска да ѝ каже Бил, нито беше сигурна, че иска да разбере. Звучеше ѝ като повторно сбогуване или още извинения, задето не могат да бъдат заедно. Но поне този път нямаше лъжи, само неговата представа за това, кое е правилно, независимо колко изкривена беше тя.

— И двамата знаем, че случаят не е такъв. — Бил не искаше да ѝ напомня за катастрофалния им опит да правят любов в болницата в Лондон. За разлика от зет си, той чувстваше, че недъгът му представлява твърде голяма пречка, за да се ожени за нея, а не желаше да ѝ предложи нещо по-малко. Убеден беше, че не можеше да ѝ предложи онова, което тя заслужава. Смътно си спомняше думите на Хелена, но тя беше млада и идеалистично настроена. Може би

любовта беше само за младите. Както и да е, тази нощ той дойде в хотела да я види, да ѝ обясни решението си и да се сбогува наистина с нея. Поне това ѝ дължеше, каза си той, преди да дойде в хотела. Разбираше, че начинът, по който се беше отнесъл предишния път с нея беше неимоверно жесток. Тя не заслужаваше такова отношение, особено след смъртта на Теди. — Исках само да се сбогувам и да ти кажа колко съжалявам. Не трябваше изобщо да те насърчавам да идваш в Лондон. Знам, че от самото начало вината е само моя.

— Ти ми даде единствената истинска любов, каквато някога ми е давал мъж — нежно възрази тя. — Не трябва да ми се извиняваш, Бил.

— Съжалявам, че не мога да ти дам повече, отколкото... — Очите му се напълниха със сълзи, когато я погледна и я хвана за ръката. — Съжалявам — тъжно изрече той.

Изабел се наведе към него и го целуна, а той я придърпа нежно към себе си и тя седна в скута му, докато той я целуваше. Целувките им бяха наситени с нежност и страст, със спомена за всичко, на което се бяха надявали, което едва бяха вкусили и загубили почти веднага. Докато я прегръщаше, Бил забрави за миг загубената си мъжественост и почувства как желанието го заля като вълна, която не може да бъде върната назад — нещо, което и двамата нямаха намерение да правят. Силата на онова, което изпитваха един към друг, беше неустоима и двамата му се отдадоха. И изведнъж, в един кратък миг, той вече не се боеше. Целуваха се дълго и двамата бяха останали без дъх, когато той се отдръпна от нея и без обяснения, без да си кажат каквото и да било, тя му помогна да се премести на дивана и свали нежно дрехите му, докато той оголи раменете ѝ и нощницата ѝ се свлече на пода.

За миг той се поколеба, но този път не можеше да се спре. Всяка частица от тялото и душата му жадуваха за нея. Този път нямаше съмнение в онова, което се случи. Той дори не можеше да си спомни да е правил любов с някого, както с Изабел или да е желал повече друга жена. Това беше всичко, за което двамата бяха мечтали, на което бяха се надявали, с такъв копнеж и искреност, каквито не бяха изпитвали никога през живота си. Нито преди катастрофата, нито в младежките си години. На света нямаше друга като нея. Тя го накара да се почувства отново мъж и двамата бяха завладени от желанието.

По-късно той я държеше в прегръдките си и се усмихваше. Най-лошите му страхове бяха изчезнали, пометени от нежността и любовта ѝ. Случилото се помежду им беше много по-хубаво, отколкото някога си бяха представяли. Очевидно, че каквито и да са били последствията от травмите му, те бяха отшумели. Дори да не можеше да ходи, той се чувстваше като пълноценен мъж, и беше такъв.

— Боже! — възкликна тя по-късно и се притисна към него, а той се усмихна. Чувстваше се отново като момче в прегръдките ѝ. — Беше невероятно!

— Ти също!

След като му помогна да отиде в банята час по-късно и след четиридесет минути той се появи напълно облечен, изражението му разтревожи Изабел.

— Лудост беше да дойда тук — мрачно изрече той, вече в плен на вината, измъчван от собствените си страхове. — Не трябваше да допускам това да се случи.

Той не искаше да я подвежда и да ѝ дава напразни надежди. Беше все така непреклонен в убедеността си, че тя заслужава по-добър живот от онзи, който той можеше да ѝ предложи, а случилото се преди малко помежду им само щеше да усложни нещата. Той прекара половин час под душа, като ругаеше себе си, но в същото време изпитваше облекчение от споделената интимност. Никога нямаше да може да ходи отново, но мъжествеността му се беше възвърнала с пълна сила.

— Не разбирам защо да не е трябвало да го правим — спокойно възрази Изабел. — И двамата сме големи и свободни хора. Ти си разведен, аз също съм на път да се разведа. Решението за развода ще излезе след няколко месеца. Децата ни не са против. Няма нужда сами да си създаваме несъществуващи проблеми. Животът и без това е достатъчно сложен. Освен това — решително добави тя, като го гледаше открито, — е безценен и кратък. Можех да умрем заедно в Лондон или по-лошо, единият от нас да умре, но това не се случи. Може би не трябва да пилеем щастието, което ни се предлага.

— Аз не мога да донеса щастие никому — упорито изрече той и я изгледа твърдо. — Животът с мъж в инвалиден стол в никакъв случай не може да се нарече щастлив.

— Но животът на двама души, които се обичат, е щастлив.

Двамата бяха преминали през ада и Изабел чувстваше, че имат право на малко кътче от рая, колкото и необичайно да е то. Обичаше го такъв, какъвто беше, без съмнения и резерви, и бе повече от решена да прекара остатъка от живота си с него.

— Не мога да ти позволя да си причиниш това, Изабел — твърдо заяви той. — Няма да го направя. Случилото се току-що между нас няма никакво значение. Не трябваше да го допускам. Направих голяма грешка и постъпих безотговорно.

— Но по човешки. В живота ти няма ли място за обикновените радости? Не можеш ли да си позволиш поне веднъж да бъдеш щастлив, без да се измъчваш до смърт?

Бил се усмихна на думите ѝ. Част от изреченото, ако не всичко, беше самата истина.

— Защо да правим нещата по-трудни, отколкото са? Ние се обичаме. Не можеш ли да приемеш, че това е достатъчно? — Изабел явно проявяваше повече разум от него.

— Понякога любовта не е достатъчна. Не знаеш в какво се забъркваш, Изабел.

— Напротив, знам — не се съгласи тя. Часът вече беше почти шест и тя знаеше, че скоро трябва да тръгва. — Прекарах петнадесет години в грижи за Теди. Знам какво означава да обичаш и да се грижиш за тежко болен човек. Ти не си болен. Ти си силен и здрав. Не можеш да ходиш. Това е без значение за мен. Без значение щеше да бъде и ако не можеше да правиш любов. Това е прекрасна добавка, но аз бях готова да живея без нея. Онова, което е помежду ни, означава всичко за мен.

— Не трябваше да го допускам. Не мога да допусна да направиш и това. Не искам. Дойдох да се сбогуваме и това трябва да направим сега.

— Глупава и напразна постъпка! Няма да ти позволя да го сториш.

— Нямаш друг избор. Няма да ме видиш повече.

И двамата знаеха, че той е способен да го направи.

— Тогава какво? Ще ни осъдиш на самота до края на живота ни, на съжаление за онова, което сме загубили и бихме могли да имаме, ако ти не беше толкова упорит? Къде е победата тук? В рая дават ли награди за хора, които се самонаказват и лишават от щастие? Добре,

може да не е лесно през цялото време. Може да не е „идеално“. Но нищо в живота не е лесно, нито идеално. Доколкото мога да преценя, онова, което изпитваме един към друг, не може да бъде по-хубаво. Защо не ни дадеш шанс да получим каквото заслужаваме? Ти беше наказан достатъчно — колко още мъка искаш да причиниш на себе си, а също и на мен? Достатъчно загуби преживях в живота си, ти също. Бъди разумен, за бога...

Очите ѝ бяха пълни със сълзи, които се стичаха по страните ѝ, но той не се трогна.

— Съжалявам — прошепна той и я целуна по косата, после се придвижи с количката към вратата и се обърна, за да я погледне.

— Защо постъпваш така? — попита през сълзи тя. — Какъв е смисълът? Да се измъчваме? Да си припомниш колко много сме се обичали, а после да си отидеш, за да продължим да живеем завинаги в тъмнина и скръб? Защо, след като сме така щастливи заедно и се обичаме толкова много? Защо да не запазим това щастие? Толкова ли ти е трудно?

— Сигурно не те обичам достатъчно — промълви с тъга той — или не обичам достатъчно себе си. Може би и ти не си способна да ме обичаш толкова, колкото си мислиш.

— Не усложнявай излишно нещата. Недей! Аз те обичам. Само това е от значение. Колкото и да ме обичаш, то ми е достатъчно.

— Аз не съм подходящ за теб, там е цялата работа — произнесе отчаяно Бил на прага.

Искаше да се върне и да я вземе отново в прегръдките си, но не можеше да си го позволи.

— Нека аз да реша. Нека аз да отсъдя кого обичам и кого не. Нямах право да решавах вместо мен!

— Не, имам — отвърна той, погледна я за последен път и напусна стаята.

Секунда по-късно вратата се затръшна зад гърба му, а Изабел остана разплакана на дивана, без да помръдне.

19.

Изабел стоя във Вашингтон още четири дни. Сенаторът спечели изборите и тя се зарадва заради Бил. Видя го да седи на инвалидния си стол отстрани — властта зад кулисите. Той не й се обади отново, нито тя на него. Сега вече вярваше в думите му. Знаеше също, макар и несъгласна с него, че трябва да уважава чувствата му. Не беше за вярване, че той е толкова упорит и готов да пожертва всичко. Но той явно искаше да се откаже от онова, което можеше да има с нея. Сърцето й се късаше от решението му, но тя не беше в състояние да го принуди да се върне при нея. Налагаше се да приеме избора му, без значение, че не бе съгласна. Това беше негово право, както тя имаше право да вярва, че заедно биха могли да имат прекрасен живот. Тя щеше да се гордее да бъде до него, в инвалиден стол или не. За нея нямаше значение, но за него имаше. Негово право беше да живее както намери за добре.

Изабел се обади на Софи във вторник вечерта след изборите и й каза, че се прибира. Звучеше натъжена, но Софи не попита за причината. Двете имаха достатъчно много причини да се чувстват така. Софи страдеше от загубата на брат си не по малко от Изабел.

— Видя ли се с твоя приятел? — попита тя, опитвайки се да развесели майка си.

— Да — тихо отвърна Изабел. — Той е добре.

— Ходи ли вече?

— Не.

— Не допусках, че ще може отново да проходи. Когато го видях в болницата, беше зле, ти също.

— Иначе е много добре във всяко едно отношение. Ще се прибера у дома утре вечерта, мила. — Изабел обичаше Софи винаги да е в течение къде се намира. Това беше останало от миналото, когато носеше отговорността за Теди, но истината беше, че Софи всъщност нямаше потребност да следи всяка крачка на майка си, но така двете се чувстваха по-сигурни. — Ще се видим след няколко седмици.

— Ще ти се обадя в края на седмицата, мамо. Добре ли прекара?
— Софи се надяваше да е така, но майка ѝ звучеше много потиснато.

— Не съвсем — призна Изабел, — но съм доволна, че дойдох.

Това пътуване я бе принудило да приеме онова, което не бе могла да приеме през изминалите месеци. Освен това тя разгледа и някои музеи и галерии. Планираше отново да започне работа като реставратор в Лувъра през втората половина от годината, затова се потапяше сред изкуството. Това ѝ напомняше за времето, прекарано с Бил в Лондон. Картините, музеите, „Хари“, танците, музиката, смеха, атмосферата. Може би някой ден щеше да престане да си спомня. Надяваше се. Щом той вече нямаше да е част от живота ѝ, по-добре беше да го забрави колкото се може по-скоро. Навярно един ден щеше да престане да го обича, което би било проява на милост свише.

В сряда сутринта тя събра оскъдния си багаж и се обади на пиколото да свали чантата ѝ долу. Полетът ѝ беше в един на обяд, а тя напусна хотела в десет. Когато затваряше вратата на стаята си, телефонът иззвъня. Тя се забави малко, докато отключи отново, но когато влезе в стаята, звъненето беше престанало. Провери на регистрацията и служителят ѝ каза, че се е обаждал да провери кога ще се освободи стаята, защото имало вече чакащи.

Пътуването до летището беше дълго и мълчаливо. От предишната вечер не спираше да вали сняг и Вашингтон изглеждаше красив под пелената от сняг. Изабел се регистрира за полета и след малко отиде да си купи списания и книга, за да има какво да чете в самолета. Чувстваше се примирена, тъжна и по някакъв странен начин свободна. Радваше се, че дойде, защото най-сетне беше разбрала, че Бил няма да стане част от живота ѝ. Не очакваше, че ще го приеме така спокойно. Докато плащаше за книгите и списанията, тя си наложи да не мисли за него. Тъкмо благодари на жената за рестото, когато чу един глас точно зад гърба си:

— Знаеш, че си луда, нали? Винаги съм го знаел.

Тя затвори очи, без да може да повярва, че това ѝ се случва. Не беше възможно. Но когато се обърна, се изправи срещу Бил.

— Ти не само си луда, но и много грешиш — тихо каза той.

Изглеждаше до болка познат и същевременно толкова властен, както си седеше на стола, че тя не можа да не се усмихне.

— Ти да не ме следиш или заминаваш някъде?

Сърцето ѝ биеше неистово. Не знаеше дали не беше съвпадение, или чудо и не смееше да го попита.

— Звънях в хотела, но оттам ми казаха, че си тръгнала.

— Много странно — каза тя, опитвайки се да остане спокойна. Ръцете ѝ трепереха и тя стисна още по-силно току-що купените списания и книги. — От регистрацията ми казаха, че са звънели да разберат дали стаята се е освободила.

— Сигурно съм се обадил след тях. — Изабел предположи, че Бил се е обадил да се сбогува, но защо беше дошъл на летището? — Знам, че постъпих правилно — обясни той и отстъпи настрана. Хората ги заобикаляха, но двамата не им обръщаха внимание. Очите им бяха приковани един в друг. Изабел беше преbledняла. Той имаше вид, сякаш не беше спал дни наред. — Ти заслужаваш много повече.

— Знам, че искрено ми го желаеш — отвърна тя и сърцето ѝ отново се сви от болка. Колко пъти щеше да ѝ повтаря все едно и също? — Ала за мен няма как да има нещо добро, след като загубих Теди, загубих и теб. Нямам какво повече да губя, освен Софи. Не мисля, че човек трябва да бяга от любовта. Не би трябвало. Тя е безценна, рядко срещана. Но ти очевидно го направи. — Изабел знаеше, че каквото и да каже или направи, не би могла да го разубеди. Той щеше да продължи да държи на своето, както и тя.

— Искам нещо по-добро от това за теб. Искам да имаш пълноценен живот с мъж, който ще лудува из стаята и ще танцува с теб на Нова година.

— Аз искам нещо повече от това. Искам някой, когото да обичам и който да ме обича, някой, когото да уважавам, за когото да се грижа и с когото да се смея до края на живота си. Лекотата, с която да обичаш, е като да се изправяш и да сядаш. Навярно ти не го споделяш — заключи тя, приемайки съдбата, която Бил беше избрал за тях.

— Откъде си толкова сигурна?

— Щеше ли да ме обичаш, ако сега седях на инвалидния стол вместо теб? — тихо попита тя и в очите ѝ бликнаха сълзи, когато той кимна мълчаливо.

После той ѝ отговори, осъзнал най-сетне какво иска да му каже тя.

— Да, щях да те обичам.

— Сигурно нямаш много високо мнение за мен, щом смяташ, че аз не мога също да те обичам.

Той нищо не каза, само я придърпа в скута си и я погледна, прегърна я и я целуна, оставяйки я без дъх.

— Защо го направи? — насили се да го попита тя. — Това за „здравей“ ли беше или за „сбогом“?

— Ти избери. Знаеш мнението ми. Обичам те. Имаш право сама да решиш. — Хелена му беше казала същото много отдавна и най-сетне той сам беше разбрал, че е права. Опита се да предпази Изабел, но вече не можеше. Тя имаше право сама да избере съдбата си, а този път дори и неговата.

Изабел му се усмихна и прошепна „Здравей“ като го целуна, а той силно я прегърна.

Издание:

Даниел Стийл. Целувката

Американска. Първо издание

ИК „БАРД“ ООД, София

Редактор: Саша Попова

Компютърна обработка: Валентина Гълъбова

ISBN 954-585-353-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.